

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENJAMIN STEVENSON

AILEMDEKİ HERKES BİRİNİ ÖLDÜRDÜ



**Kara Dil lakaplı bir seri katil,
267.000 dolar dolu bir çanta
ve geçmişi cinayetlerle dolu bir aile...**

Ben Ernest Cunningham. Bana Ern ya da Ernie diyebilirsiniz. Size bir gerçeği açıklamak istiyorum. Ailemdeki herkes birini öldürdü... Aramızda daha başarılı olanlar bunu birden fazla kez yaptı.

İnanın dramatik olmaya çalışmıyorum. Bu konuda bazılarımız iyi, bazılarımız kötü, bazılarımız sadece talihsiz. Ancak bir konuya daha dikkat çekmek isterim. Mesele şu ki biz Cunninghamlar pek anlaşılamayız. Tek ortak noktamızı da zaten size söylemiştim.

Keşke aile toplantımızın kayak merkezinde olmasına karar veren kişiyi öldürseydim ama durum bundan biraz daha karmaşık. Bu kitapta henüz benim bile bilmediğim bir sırrı açıklayacağım. Ne o, sizin de kafanız karıştı değil mi? En iyisi gelin bu romanı en başından okuyun.



altinkitaplar.com.tr

ISBN-13: 978-975-21-2859-0



KDV'den muaftır.

KİTABIN ORJİNAL ADI

© EVERYONE IN MY FAMILY
HAS KILLED SOMEONE

YAYIN HAKLARI

© 2022 BENJAMIN STEVENSON
ANATOLIALIT AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

EDİTÖR

LEYLA HAN

KAPAK TASARIMI

SEDA KAYRANCIOĞLU

BASKI

1. BASIM/ŞUBAT 2024/İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

İlk kez Penguin Random House Australia Pty. Ltd. aracılığıyla yayımlanmıştır.

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2859 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt.
No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

Düzenleme

Ny.ozlem

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

BENJAMIN STEVENSON



AILEMDEKİ HERKES BİRİNİ ÖLDÜRDÜ

TÜRKÇESİ: FÜSUN DORUKER

Dedektiflerinizin kendilerine sunulan suç olaylarını Vahiy Kitabı, Kadınsı Önseziler, Hurafeler, Dalavere-ler, Rastlantılar ya da Takdir-i İlahiler gibi noktaları kullanmadan ya da bunlara dayanmadan yalnızca sizin severek sunduğunuz mantıkla çözeceklerine söz verir misiniz?

Aralarında Agatha Christie, GK Chesterton, Ronald Knox ve Dorothy L. Sayers gibi polisiye roman yazarlarının da bulunduğu gizli bir dernek olan 1930'da kurulan Detection Club'un() üyelik yemini.*

1. Suçlu, hikâyenin başlarında adı geçen biri olmalı, ancak okuyucunun düşüncelerini takip etmesine izin verilen biri olmamalıdır.
2. Elbette tüm olağanüstü ya da doğaüstü olaylar göz ardı edilmeli.
3. En fazla bir gizli oda ya da geçiş yerinin bulunmasma izin verilmeli.
4. Şimdiye kadar keşfedilmemiş zehirler ya da sonunda uzun bir bilimsel açıklama gerektiren gereçler kullanıl-mamalı.
5. *Yazarın notu: Kültürel açıdan duyarsız tarihsel ifadeler san-sürlenmeli.*
6. Hiçbir kaza dedektife yardımcı olmamalı ya da doğru olduğu ortaya çıkacak, açıklanamayan bir önsezisi bu-lunmamalı.

* Ç.N.: Dedektif Klübü.

7. Dedektifin kendisi bu suçu işlememeli.
8. Okurların incelemesi için derhal ortaya atılanların dışında, dedektif başka hiçbir ipucunu aydınlatmamalı.
9. Dedektifin Watson adlı aptal arkadaşı aklından geçen düşünceleri gizlememeli, zekâsı ortalama okurların çok az altında olmalı.
10. İkiz erkek kardeşler ve dublörler onlara gerektiği gibi hazırlanmamış olduğumuz zamanlar ortaya çıkmamalıdır.

Ronald Knox'un 1929 tarihli "Dedektif Romanlarının 10 Emri"

Düzenleme
Ny.ozlem

GİRİŞ

Ailemdeki herkes birini öldürdü. Bazılarımız, daha başarılı olanlarımız birden fazlasını öldürdü.

Dramatik olmaya çalışmıyorum ama gerçek böyle ve bu kadar zor bir şeyi yazmakla yüzyüze kalınca gerçeği söylemenin tek çıkar yol olduğunu fark ettim. Apaçık gibi görünüyor ama çağdaş polisiye romanlar bunu bazen unutuyor. Ellerinde olanların yerine gizli planlarıyla, yani yazarın yerleştireceği hilelerle daha yakından ilgileniyorlar. Polisiye romanların “altın çağı” adını verdiğimiz Christie’lerin, Chesterton’ların romanlarını ayıran ise dürüstlük oluyor. Bunu biliyorum çünkü kitap yazma konusunda kitaplar yazıyorum. Kurallar var, mesele bu. Çetenin üyesi olan Ronald Knox adlı adam bir keresinde “Emirler” adını verdiği bir dizi kural yazmıştı. Bu kurallar herkesin genelde okurken atladığı kitabın birinci sayfasındaki önsöz bölümünde ama inanın bana geri dönüp okumanıza değer olacaktır. Aslında bu sayfaya işaret koymalısınız. Ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım ama şuna indirgeniyor: Altın Çağın Altın Kuralı, *adil oynamaktır*.

Elbette bu bir roman değil. Bunların hepsi benim başıma geldi. Ama ne de olsa çözmeme gereken bir cinayet var. Aslında birkaç tane. Yine de aceleci davranıyor gibiyim.

Mesele şu ki ben çok fazla cinayet romanı okurum. Ayrıca bu kitapların çoğunun “güvenilmez anlatıcı” olarak bilinen, öyküyü size aktarırken aslında yalan söyleyen kişiyi içerdığını de biliyorum. Bu olayları aktarırken bana da aynı rolün yakıştırılacağıının farkındayım. Size söyleyeceklerimin tümü gerçektir ya da en azından öğrendiğim anda gerçek olduğuna inandığım şeylerdir. Beni bundan sorumlu tutun.

Bunların hepsi Knox’un 8 ve 9. emirleriyle uyumlu çünkü bu kitapta ben hem Watson hem dedektifim, hem yazarı hem hafiyeyi oynuyorum, yani hem ipuçlarını aydınlatmak hem de düşüncelerimi gizlememek zorundayım. Kısacası: adil oynuyorum.

Aslında bunu kamtlayabilirim. Yalnızca kan dondurucu ayrıntılar için buradaysanız bu kitaptaki ölümler sayfa 17 [Ölü Kişi: 1], sayfa 47 [ÖK: 2], sayfa 66 [ÖK: 3], sayfa 72’de bir taşla iki kuş [ÖK: 4], sayfa 79’da bir el çabukluğu [ÖK: 5]. Ardından biraz uzatma var ama sayfa 172’de tekrar hız kazanıyor [ÖK: 6], sayfa 205 (gibi) [ÖK: 7], sayfa 215 [ÖK: 8], sayfa 224 [ÖK: 9], sayfa 244 [ÖK: 10], sayfa 238 [ÖK: 11] ile 244 [ÖK: 11] arasında, (söylemek biraz zor), sayfa 256 [ÖK: 12], ve sayfa 344 [ÖK: 13]. Dizgici sayfaları karıştırmadığı takdirde bunun gerçek olduğuna söz veririm. Kurguda içinden bir kamyon geçirebileceğiniz kadar büyük bir delik var. Bazı şeylerin tadını kaçırıyorum. Bu kitapta hiç seks sahnesi yok.

Başka ne var?

Sanırım adım yararlı olacaktır. Benim adım Ernest Cunnigham. Biraz eski moda olduğundan insanlar bana Ern ya

da Ernie diyorlar. Bu isimle başlamalıydım ama becerikli değil güvenilir olmaya söz verdim.

Size söylediklerimi düşününce nereden başlayacağımı bilmek oldukça karmaşık. *Herkes* dediğim zaman, bu ifadenin sınırını aile ağacının benim dalımda çizelim. Gerçi yeğenim Amy bir şirket pikniğine aslında yasak olan fıstık ezmeli sandviç götürmüş ve insan kaynakları temsilcisi neredeyse nalları dikiyormuş ama onu bingo kartına yazmam.

Bakın, biz psikopatlardan oluşan bir aile değiliz. Bazılarımız iyi, bazılarımız kötü ve bazılarımız da yalnızca şanssız. Ben hangisiyim? Henüz bunu çözemedim. Elbette Kara Dil adıyla bilinen ve bu olayların tümüne karışan bir seri katil ve 267.500 dolar nakit para konusu var ama buna sonra geleceğiz. Şu anda başka şeyleri merak ettiğinizi biliyorum. Gerçekten *herkes* dedim. Ve dürüst olacağıma söz verdim.

Ben birini öldürdüm mü? Evet öldürdüm.

Kimdi o?

Haydi başlayalım.

AĞABEYİM

BÖLÜM 1

Perdelere vuran tek bir ışıık huzmesi evimin garaj yoluna ağabeyimin girdiğini bana bildirdi. Dışarı çıkınca ilk olarak sol farının yanmadığını fark ettim. İkinci olarak kan lekesini.

Ay batmış, güneş henüz doğmamıştı ama karanlıkta bile kırık farın ve çamurluğun kenarındaki büyük göçüğün üzerindeki koyu renkli lekelerin yerini tam olarak görebildim.

Normal koşullarda gece kuşu değilimdir ama Michael yarım saat önce aramıştı. Saati uyuklu gözlerle gördüğünüz telefon görüşmelerinden biriydi ve insanların size büyük ikramiyeyi kazandığınızı haber vermek için aramadıklarını bildirdiniz. Geçirdikleri harika gecenin öyküsünü anlatmak için evlerine giderken ara sıra beni taksiden arayan birkaç arkadaşım var ama Michael onlardan biri değil.

Aslında bu bir yalan. Gece yarısından sonra telefon eden insanlarla arkadaş olmam.

“Seni görmem lazım. Şimdi.”

Çok hızlı nefes alıyordu. Arayan kişinin numarası görünmediğine göre bir telefon kulübesinden ya da bardan arıyordu. Bundan sonraki yarım saati kalın ceketime karşın titrerken

gelişini görmek için pencerenin buğusunu silmekle geçirdim. Arabasının farı gözkapağımın arkasını kırmızıya boyadığında nöbetçilikten vazgeçip kanepeye dönmüştüm.

Arabayı durdurup motoru sustururken bir homurtu duydum, ışıklarını kapatmadı. Gözlerimi açıp bir dakikalığa tavana bakarken ayağa kalkınca hayatımın değişeceğini biliyormuşum gibi hissettim ve dışarı çıktım. Michael kafasını direksiyona dayamış sürücü koltuğunda oturuyordu. Camını tıklatmak için yaklaşıırken arabanın önünden geçip tek farın ışığını kapattım. Michael arabadan indi. Yüzü kül rengindeydi.

“Şanslısın,” dedim başımla kırık farı işaret ederek. “Kangurular seni mahvedecek.”

“Birine çarptım.”

“Hı hı...” Yarı uykuluydum ve *bir şeye* değil *birine* dediğini tam olarak anlamadım. İnsanların bu gibi durumlarda neler söylediğini bilmediğimden onunla aynı fikirde olmanın herhalde daha iyi olacağını düşünmüştüm.

“Bir adam. Ona çarptım. Arkada.”

Şimdi uyanmıştım. Arkada mı?

“Arkada derken ne demek istiyorsun?”

“Adam öldü.”

“Arka koltukta mı yoksa bagajda mı?”

“Önemli mi?”

“İçkili misin?”

“Pek sayılmaz.” Biraz durakladı. “Belki. Birazcık.”

“Arka koltukta mı?” Bir adım atıp kapıya uzandım ama Michael kolunu uzattı. Durdum ve “Onu hastaneye götürmeliyiz,” dedim.

“O öldü.”

“Bu konuda tartıştığımızla inanamıyorum.” Elimle sala-
rımnda dolaştırdım. “Haydi Michael. Emin misin?”

“Hastane filan yok. Boynu boru gibi döndü. Kafatasının
yarısı dışarı döküldü.”

“Bunu bir doktordan duymayı yeğlerim. Sofia’yı araya...”

“Lucy öğrenir,” diyerek sözümü kesti. Adım böylesine
umarsızca söylemesi alt metni açıklıyordu. *Lucy beni terk eder.*

“Her şey yoluna girecek.”

“İiyordum.”

“Birazcık,” diye anımsattım.

“Evet.” Duraklama uzadı. “Birazcık.”

“Eminim polisler anlayacaktır...” diye söze başladım ama
bir karakolda Cunnigham adının yüksek sesle söylenmesinin
ağırdığı ruhların duvarları sarstığını ikimiz de biliyorduk.
Son kez bir oda dolusu polisle birlikte olduğumuzda mavi
Üniforma denizinin oluşturduğu bir cenaze trenindeydik.
Tüm günü annemin koluna sarılıp geçirecek kadar boyum
uzamıştı ama oraya zamkla yapıştırılmış gibi duracak kadar
da küçüktüm. Sabahın buz gibi havasmda birinin ölümü hak-
kında tartıştığımızı duysa Audrey ne düşünürdü diye içimden
geçirdim ve bu düşünceyi aklımdan sildim.

“Ona arptığım için lmedi. Biri onu vurmuş ve sonra ben
ona çarptım.”

“Hı hı...” ona inanıyormuş gibi görünmeye çabaladım
ama tiyatro geimişimin okul oyunlarında çiftlik hayvanları,
cinayet kurbanları, çalılıklar gibi hiç konuşmayan rollerden
oluşmasının bir nedeni vardı. Tekrar kapı koluna uzandım
ama Michael yine engel oldu.

“Onu tuttuğum gibi arabaya soktum. Düşündüm ki –
bilmiyorum, sokakta bırakmaktan iyidir diye düşündüm. Ve
sonra ne yapacağımı dşnemediğim için buraya geldim.”

Hiçbir şey söylemeden yalnızca başımı sallayarak onayladım. Aile ağır basar.

Michael elleriyle ağzını örttü ve konuştu. Direksiyon altında küçük kırmızı bir çukur bırakmıştı. "Onu nereye götürdüğümüzün önemi olmayacak," dedi sonunda.

"Pekâlâ."

"Onu gömmeliyiz."

"Pekâlâ."

"Bunu demekten vazgeç."

"Tamam."

"Yani benimle aynı fikirde olmaktan vazgeç demek istedim."

"Öyleyse onu bir hastaneye götürmeliyiz."

"Benimle misin değil misin?" Michael arka koltuğa doğru baktı, arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. "Ben hallederim. Bin arabaya."

Arabaya bineceğimi biliyordum. Nedenini bilmiyorum. Bir yanım arabaya binince biraz sağduyu göstermesini sağlayabileceğimi düşünüyordu sanırım. Ama aslında ağabeyim önümde duruyordu, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ve kaç yaşında olursanız olun –beş ya da otuz beş– ağabeyiniz halledeceğini söylediği zaman ona inanırsınız. Yine ağırlığını koydu.

Acele bir not: bu olayda aslında otuz sekiz yaşındaydım ve bugüne gelirsek kırk bir yaşındayım, birkaç yılı tıraşlarsam yayıncımın ünlü bir aktöre bunu satmasına yardımcı olurum diye düşündüm.

Arabaya bindim. Yolcu koltuğunun önünde fermuarı açık bir Nike spor çantası duruyordu. İçi parayla doluydu ama

filmlerde gördüğünüz gibi lastik ya da kâğıt bantlarla düzgün biçimde tutturulmamış, çantadan zemine taşmıştı. Ayaklarımı çantaya dayamak garip geldi çünkü miktarı çok fazlaydı ve arka koltuktaki adamın bu nedenle öldüğünü sanıyordum. Dikiz aynasına bakmadım. Pekâlâ, birkaç kısa bakış attım. Sadece gerçek bir insan bedeni yerine gölge gibi duran bir yığın gördüm ve ne zaman görüş açımına girecek olsa ödlelik ettim.

Michael motoru çalıştırdı ve araba yolundan geri geri çıktı. Ön panonun altından bir shot kadehi ya da ona benzer bir şey tıkırdadı ve koltuğun altına yuvarlandı. Hafif bir viski kokusu vardı. İlk kez ağabeyim esrar çektiği için memnundum çünkü koltuk döşmelerine sinen duman ölümün kokusunu maskeliyordu. Kaldırımın üstünden sarsılarak inerken bagajın kırık kilidi takırdadı.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Hem bir farı hem de bagaj kapağı kırık. Sanki bir şeye iki kez vurmuştu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Hıı?”

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

“Haa. Ulusal parka. Ormana.” Michael bana doğru baktı ama bakışımı yakalayamadı, arka koltuğa kaçamak bir bakış attı ve pişman olup ön camdan yola bakmaya başladı. Titremeye başladı. “Doğrusu bilmiyorum. Daha önce hiç ceset gömmedim.”

İki saat yolculuktan sonra Michael yeterince yol kat ettiğine karar verip gümbürdeyen tek gözlü arabasını bir açıklığa çekti. Birkaç kilometre sonra yangın yolundan^{*} ayrılıp enge-

* Ç.N.: Avustralya’da yangın alanlarına kolay erişim için kullanılan temizlenmiş yol.

beli arazide gitmeye başlamıştık. Güneş doğmakla tehdit ediyordu. Toprak parlak, yumuşak bir kar tabakasıyla kaplıydı.

"Burası olur," dedi Michael. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım ya da azından salladığımı düşündüm. Herhalde hiç hareket etmemiştim ki Michael yüzümün önünde parmaklarını şaklatıp beni odaklanmaya zorladı. Omurgam adeta paslanmış bir zincirmiş gibi insanlık tarihinin en zayıf baş sallamasını yaptım. Michael için yeterliydi.

"Arabadan inme," dedi.

Dümdüz önüme bakıyordum. Arka kapıyı açtığını, bir şeyleri karıştırdığını, adamı -gölgeyi- arabadan çıkardığını duydum. Beynim bir şeyler yapmam için çığlıklar atıyordu ama bedenim haindi. Hareket edemiyordum.

Birkaç dakika sonra alnında toprak lekesiyle ter içinde geri gelen Michael direksiyona yaslandı. "Gel, kazmama yardım et."

Kaslarım bu istek üzerine çözüldü. Toprağın soğuk olmasını, sabah buzunun kıtırtısını duymayı bekliyordum ama ayağım bileğime kadar beyaz örtünün içine gömüldü. Yakından baktım. Toprağı örten kar değil örümcek ağlarıydı. Uzun sert otların arasında belki de yerden otuz santim yüksekte birbirinin üstünden geçen ağlar o kadar sık ve beyazdı ki bir bütün gibi görünüyorlardı. Buz sandığım parıltı aslında ışıpta titreyerek parlayan incecik iplerdi. Michael'ın adımları adeta tozun içindeki delikler gibi ağları delmişti. Son derece görkemli, huzurluydu. Michael'ın ayak izlerinin bittiği, ağlarla kaplı boşluğun ortasındaki yamuk yumuk şekli görmemeye çabaladım. Michael'ı izlemek havada duran sis bulutunun içinden geçmek gibiydi. Bir sinir krizi geçirmemem için beni cesetten uzağa götürdü.

Onun elinde küçük bir kürek vardı ama beni ellerimi kullanmaya zorladı. Kazmaya neden razı olduğumu bilmiyorum. Yol boyunca evden ayrılırken gösterdiği ufak tefek titremelerle korkusunun bastırılacağını düşünmüştüm. Bir an gelecek ve boğazına kadar neye battığını fark edip arabayı ters yöne çevireceği varsayımı da vardı aklımda. Ama o öteki yönde ilerlemeyi sürdürdü. Kentten çıkıp şafağa doğru giderken sakinleşmiş, metanet kazanmıştı.

Michael cesedin üzerine eski bir havlu örtmüştü ama örümcek ağlarının üstüne düşen bir dalı andıran beyaz bir dirsek görebiliyordum.

“Sakın bakma,” dedi Michael ne zaman başımı o yana çevirsem.

On beş dakika daha sessizce çalıştık ve sonunda durdum.

“Kazmaya devam et,” dedi Michael.

“Hareket ediyor.”

“Ne?”

“Adam hareket ediyor! Bak. Bekle.”

Ağlarla örtülü zemin gerçekten kıpırdıyordu. Açıklıkta-ki rüzgârdan daha belirgindi. Toprak katı kar tabakasından dalgalanan beyaz bir okyanusa dönüşmüştü. Sanki bu ağları ören örümcek benmişim gibi iplikleri, merkezi siniri neredeyse hissediyordum.

Michael kazmaya ara verip yukarı baktı. Hareket çok hafif ama fark edilebilirdi. “Arabaya git.”

“Hayır.”

Michael adama doğru eğilip üzerindeki havluyu çekti. Ardından yaklaşıp ilk kez bedeni olduğu gibi gördüm. Kalçasının üstünde koyu renk parlak bir leke vardı. *Biri onu vurmuş, sonra da ben çarptım*, demişti Michael. Emin değildim, kurşun

yaralarını ancak filmlerde görmüştüm. Adamın boynunda adeta golf topu yutmuş gibi bir yumru vardı. Kafasında siyah bir kar maskesi vardı ama doğru şekilde takılmamıştı. Şapkanın kumaşı yanlışı yerlerde kabarmıştı. Ben çocukken okulumdaki bir zorba bir çorabın içine iki kriket topu koyup bana doğru savurmuştu. Kar maskesi de işte tıpkı ona benziyordu. Kafasının dağılmamasını sağlayanın yalnızca kumaş olduğunu hissettim. Üstündeki üç deliğin ikisi şu anda kapalı olan gözleri ve üçüncüsü de ağzı içindi. Dudaklarında birikmiş minik kırmızı kabarcıklar nabız gibi atıyordu. Kabarcıkların köpüğü büyüyor, çenesine dökülüyordu. Yüz hatlarını göremiyordum ama lekeli, güneş hasarlı kollarına ve ellerinin üzerindeki kabarık damarlara bakınca Michael'dan en az yirmi yaş büyük olduğunu gördüm.

Diz çöküp ellerimi birbirine kenetledim ve birkaç kez bastırdım. Adamın göğsü olmaması gerektiğini bildiğim biçimde içeriye, göğüs kemiğine doğru çöktü ve bir an göğsünün para dolu çanta gibi fermuarının açılmış olduğunu düşündüm.

"Ona zarar veriyorsun," dedi Michael eliyle kolumu tutup beni ayağa kaldırırken.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diye yakardım son kez.

"Yetişmeyecektir."

"Yetişebilir."

"Yetişmeyecektir."

"Denemek zorundayız."

"Ben hastaneye gidemem."

"Lucy anlayacaktır."

"Hayır."

"Şimdiye kadar ayılmış olman gerekirdi."

"Belki."

"Onu sen öldürmedin –vurulduğunu söyledin. Para onun mu?"

Michael homundardı.

"Çaldığı açıkça belli. Anlamalı gibi geliyor. Sana zarar gelmez."

"İki yüz altmış bin."

Siz de ben de aslında iki yüz altmış yedi bin olduğunu biliyoruz ama ambulans çağırarak zaman bulamadığı halde parayı sayacak zamanı bulmuş olması bana hâlâ garip geliyordu. Aksi takdirde eğer tahminde bulunsaydı yuvarlak hesap olarak iki yüz elli bin derdi. Ayrıca bunu bir yakarı gibi söylemişti. Ses tonundan bana birazını teklif edip etmediğini ya da verdiği karar için bunun önemli olduğunu belirtip belirtmediğini anlamadım.

"Dinle Ern. Bu bizim paramız..." diye yalvarmaya başladı. Yani teklif ediyordu.

"Onu burada bu halde bırakamayız." Ve hayatım boyunca ona karşı kullandığım en sert sesle ekledim. "Ben bırakmam."

Michael bir an düşündü. Başım salladı. "Ben gidip bakayım," dedi.

Adamın yanına gidip çömeldi. Birkaç dakika orada kaldı. Geldiğim için memnundum, hâlâ iyi bir şey yaptığımı düşünüyordum. Ağabeyim küçük kardeşinin sözlerine pek kulak asmaz ama burada bana ihtiyacı vardı. Ve ben durumu düzeltmiştim. Adam yol boyunca yaşıyordu ve onu hastaneye götürecektik. Michael uzun boylu olduğundan fazla bir şey görmüyordum ama tıknaz sırtını, adamın başına doğru uzattığı kollarını görüyordum. Kollarını uzatmıştı çünkü bir omurga

yaralanmasında ensesini avuçlarında tutması gerektiğini biliyordu. Michael'ın zayıf omuzları aşağı yukarı oynuyordu. Kalp masajı yaparak adamı bir çim biçme makinesi gibi çalıştırabilirdi. Adamın bacaklarını da görebiliyordum. Bir ayak kabısının olmadığını fark ettim Michael orada çok uzun süre kaldı. Bir terslik vardı. Sayfa 17'deyiz. [ÖK: 1]

Michael ayağa kalkıp bana yaklaştı. "Şimdi onu gömebiliriz."

Söylemesi gereken şey bu değildi. Hayır. Hayır. Her şey tümüyle yanlıştı. Arkaya doğru sendeledim ve kığımın üstüne düştüm. Yapışkan iplikler kollarıma dolandı. "Ne oldu?"

"Nefes almıyor."

"Nefes almıyor mu?"

"Almıyor işte."

"Öldü mü?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

"Nasıl oldu?"

"Nefes almıyor işte. Git arabada bekle."

ÜVEY KIZ KARDEŞİM

BÖLÜM 2

Benim öyküme geleceğiz ama önce başkalarını anlatmak istiyorum. Aile toplantımızın bir kayak merkezinde yapılmasına karar veren kişiyi öldürmek isterdim.

Olağan koşullarda ekinde bir Excel çizelge tablosuyla birlikte gelen tüm davetiyeleri reddetmekte kararlıyım. Ama aşırı derecede hazırlık yapmak Katherine halamın özelliğidir ve Cunningham/Garcia aileleri toplantısının hareketli kartancikli e-posta davetiyesi katılmanın zorunlu olduğunu söylüyordu. Aile çevresinde bahanelerim herkesçe bilinir ve ister hasta bir hayvan, ister bozulmuş araba ya da ister planlanmış bir e-posta olsun, son üç yıldır katılmadığımda hiç kimse alıdını etmedi.

Bu kez Katherine işi şansa bırakmıyordu. Davetiye hepimizin hasret gidereceği eğlenceli ve gözlerden uzak bir hafta sonu sözü veriyordu. *Hepimiz* ve *zorunlu* sözcüklerini kalın harflerle yazmıştı. Kaçmaya ne kadar yatkın olsam da kalın harflerle tartışmam. Bu arada hepimiz sözcüğü özel olarak bana yazılmamıştı ama kimden söz ettiğini bildiğim için gitmek zorundaydım. Ayrıca çizelge tablosuna alerjilerimi, ayak-

kabı numaramı, etimin pişmesini sevdiğim kıvamı, arabamın plakasını yazarken karla kaplı bir köyün, çatırdayan şömine-lerin ve ahşap kulübelerin hayalini kurdum.

Ama gitmeye çekiniyordum ve öğle yemeğine bir saat geç kalmıştım. Yoldaki karların temizlenmemiş olabileceğini düşünememiştim. Hava açıktı ama kış güneşi karları ancak Honda Civic arabamın lastiklerini kaydıracak kadar erittiği için geri dönüp dağın eteğindeki dükkândan aşırı yüksek bir fiyata zincir kiralamak ve sulu çamura çömelip takmaya uğraşmak zorunda kalmıştım. Burnumdan akan sümük sarkıtlar oluşturmuştu. Land Rover arabasında şnorkel bulunan hafif önyargılı bir kadın kenara çekip bana yardım eli uzatmasaydı hâlâ orada duruyor olabilirdim. Tekrar yola çıkınca klimayı açıp arabayı mı ısıtsam yoksa pencerelerin buğunu mu çözdürsem diye düşünürken saatin ilerlediğinin farkındaydım ama zincirleri takınca kırk kilometrenin üzerine çıkamıyordum. Katherine'in e-postayla yolladığı Excel çizelge sayesinde tam olarak ne kadar geciktiğimin farkındaydım.

Sonunda sağ taraftaki gevşek kayaların üzerinde "Sky Lodge Mountain Retreat!" tabelasını gördüm. Tabelada bir virgül olduğunu ve "Sky Lodge Mountain, Retreat!" yazdığını hayal edip bir Cunningham ailesi toplantısı için iyi bir öğüt olduğunu düşündüm. Arabamda bu şakayı paylaşacağım kimse yoktu ama bir zamanlar Erin bunu komik bulabileceğinden kafamın içinde gülüyordu ve kendime pay çıkardım. Ernie ile Erin olarak neredeyse anagram adlarımızın şirin olduğunun farkındaydım. İnsanlar bize nasıl tanıştığımızı sorduklarında "Alfabetik olarak," diye yanıtlardım. Mide bulandırıcı olduğunu biliyorum.

* Ç.N.: Geri Çekilin!

Gerçek ise daha sıradan, tek ebeveynli evlerde büyütüldüğümüz için yakınlaşmıştık. Tanıştığımız zaman çok küçükken annesinin kanserden öldüğünü ve onu babasının büyüttüğünü söylemişti. Babamı size daha sonra anlatacağım. Ama utanç verici olaylar kolayca Google’da bulunduğundan Erin benim babamı biliyordu.

Ana yoldan saparken üzerinde boyayla yalnızca “BİRA!” yazan ve duvara sıralanmış kayakların durduğu, birahaneye benzer alçak bir bina vardı. Bir içki almak yerine pencereleri yalayabileceğiniz ve aşçı yamağının mikrodalga fırın olduğu yerlerden birine benziyordu. Potansiyel bir sığınak olarak aklıma yazdım. Ne de olsa bu bir aile toplantısıydı, bunun özel odalara taktiksel inzivalar etrafında planlanmış bir dizi yemek olmasını bekliyordum. Seçenek bulunması iyi olurdu.

Ah, bu arada Erin ölmedi. Eski bir sevgiliye yanıltıcı bir gönderme yapınca daha sonra onun ölmüş olduğunu açıklayacakmışım gibi geldiğini fark ettim çünkü o tip kitaplarda böyle olur ama durum böyle değil. Erin ertesi gün gelecekti. Hatta yasal açıdan hâlâ evliydik. Ayrıca sayfa numaraları denk gelmiyor.

Dönüşün hemen ardından artık yokuşa tırmanmadığımı, aşağıya doğru indiğimi fark ettim ve ağaçları geçince dibinde Sky Lodge’un bulunduğu görkemli bir vadinin zirvesinde olduğumu gördüm. Avusturalya’nın arabayla ulaşılan en yüksek oteli olarak reklamının yapılması doğrusunu isterseniz dünyanın en uzun boylu jokeyi olmakla övünmek gibiydi. Dağa doğru uzanan dokuz delikli bir golf sahası, avlanacak alabalıkların yüzdüğü ya da kürek çekilebilecek bir gölü, komşu kayak merkezine ulaşım olanağı (elbette teleskinin bi-

leti dahil değildi) ve hatta özel bir helikopter pisti vardı. Ben broşürde okuduklarımı anlatıyorum çünkü gece boyunca çok kar yağdığından önümdeki yoldan golf sahasına, otelden birkaç yüz metre aşağıda bulunduğunu varsaydığım göle kadar her taraf bembeyaz bir örtüyle kaplıydı. Vadi aynı anda düz, dik, küçük ve sonsuz gibi görünüyordu.

Ağır ağır tepeden aşağıya indim. Saf beyazlığın insanların derinlik algısıyla oynamak gibi bir huyu vardır ve aşağıda yarıya kadar kara gömülmüş birkaç bina olmasaydı inişin dikliğini, fren yapmanın işe yaramayacağını, beni en dibe kadar hızla kaydırarak duruma girebileceğimi fark etmeyebilirdim. Vadinin dibinde ölmüş ve öğle yemeğine tam zamanında varmış olurdum.

Tesisin ortasındaki dağdan farklı görünmesi için parlak sarıya boyanmış çok katlı konukevinin sütunlu bir girişi vardı. Yan duvara tutunmuş tuğla bacadan çıkan duman ve çatısında her reklamcının hayallerini süsleyen miktarda kar görünüyordu. Beş sıra pencerenin çoğu bir Noel takvimi gibi yumuşak sarı ışıkla parlıyordu. Konukevinin önünde altılı iki sıra dağ evi vardı ve galvanizli demir çatıları dağın eğimini izleyerek yere kadar iniyordu. Ön duvarda yerden tavana uzanan pencereler karlı zirvenin kesintisiz manzarasını görmeye izin veriyordu. Köpekbalığı dişini andıran evlerden birinde kalacaktım ama Katherine'in ayırttığı 6 numaranın hangisi olduğunu bilmediğimden konukevinin yanına sıralanmış arabalara yaklaştım.

Birkaç arabayı tanıdım. Üvey babamın arazi tipi Mercedes'inin arka camında yalancı bir ARABADA BEBEK VAR levhası bulunuyordu çünkü bunu gören polislerin arabayı daha seyrek durdurduğunu düşünüyordu. Katherine hala bir gün

önce geldiğinden Volvo arabası karın altında kalmıştı. Lucy'nin [ARABA TİPİ SİLİNDİ] sık sık Instagram'da sergilediği ve "iş hediyesi" olarak böbürlendiği arabası kardan görünmüyordu. Beni kurtaran kadının Land Rover'ı da elbette oradaydı; bu tip kitaplarda herhalde plakası "M33T-QT" olurdu. Ben arabasını büyük plastik şnorkelinden tanıdım.

Ben daha arabadan inmeden Katherine yirmili yaşlarında geçirdiği araba kazasından bu yana yaptığı gibi hafifçe topallayarak park yerine gelmişti. Babama göre bebek kız kardeş kavramının sözlükteki tanımı gibiydi. Annem biz Cunningham oğlanlarını otuzlu yaşlarında doğurduğundan Katherine'le aramdaki yaş farkı onun annemle arasındaki yaş farkından daha azdı. Yani büyürken Katherine'i genç, enerjik ve eğlenceli biri olarak tanıdım. Bize armağanlar getirir, harika öykülerle anlatırdı. Onun bulunmadığı aile arası mangal partilerinde herkes ondan söz ettiğinden çok popüler olduğunu düşünürdüm. Ama yaşlanmak belli bir perspektif kazandırdığından artık popüler olmakla hakkında konuşulmanın farkını biliyorum. Dönüm noktası ıslak bir sokak ve otobüs durağı oldu. Kaza birçok kemiğini kırıp bacağını örseledi ama aynı zamanda onu rahatlattı. Artık Katherine için bilmeniz gereken, en sevdiği iki cümle var: "Bunu ne zaman istiyorsun?" ve "Konu: benim önceki e-postam."

Pofuduk bir North Face yeleğin altına parlak mavi termal kazak, hışırdayan su geçirmez pantolon ve bayat ekmek kadar sert görünen yürüyüş çizmeleri giymişti. Tümü yepyenydi. Kayak malzemeleri satan bir dükkâna girmiş ve bir mankeni işaret edip, "İşte şunu istiyorum," demişti. Ardından dışarı çıkan ama oldukça geride duran, ne yazık ki kot pantolonu

ve deri ceketiyle yeterince giyinmemiş kocası Andrew Millot (ama hepimiz ona Andy diyoruz) aynı dükkânda sürekli saatine bakarak oturmuş gibiydi. Bavullarımı ve paltomu almadan, soğuk havanın kamçılamaasının Katherine'in dillinden daha iyi olduğunu düşünerek aceleyle ona yaklaştım.

"Biz yemeğimizi yedik," dedi yalnızca. Bence sözleri hem eleştiri hem de cezalandırmaydı.

"Katherine, çok üzgünüm. Jindabyne'den sonra dağda zorluk yaşadım. Kar yeni yağmıştı." Lastiklerdeki zincirleri işaret ettim. "Şansıma bunları takmama biri yardım etti."

"Yola çıkmadan önce hava durumunu kontrol etmedin mi?" Dakikliğe böylesine ihanet edebilecek birinin hava koşullarını kontrol etmemesine inanamıyormuş gibi konuşuyordu.

Kontrol etmediğimi itiraf ettim.

"Bunu hesaba katmalıydın."

Katmış olmam gerektiğini itiraf ettim.

Çenesini gıcırdattı. Katherine'i son sözü söylemek isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığım için sesimi çıkarmadım. "Tamam öyleyse," dedi sonunda ve yanağıma buz gibi bir öpücük kondurdu. Yanaktan yanağa selamlaşmaya nasıl karşılık verileceğini asla öğrenemedim ama öğüdünü tutup hava koşullarını –onun fırtınalı davranışını– hesaba katmaya karar verip yüzünün yanında havaya bir öpücük sesi kondurdum. Elime bir dizi anahtar sıkıştırdı ve "Dün odamız hazır olmadığı için sen dört numarada kalacaksın. Herkes yemek salonunda. Seni görmek güzeldi," dedi.

Ben sohbete başlayamadan konukevine doğru yürüdü ama Andy beni bekleyip tokalaşmak için ellerini cebinden çıkarmak yerine omzunun üstünden merhaba demekle yetindi. Soğuk hava ısıırıyordu ama sosyalleşmeye zorunlu olduğum-

dan ceketim arabada kalacaktı. Rüzgâr acımasızdı; giysilerimdeki tüm boşlukları buldu. Sanki ona borçluymuşum gibi istila edip adeta elleriyle üstümü aradı.

“Böyle davrandığı için özür dilerim,” dedi Andy. “Suyuna gitmelisin.” Özetle Andy işte böyle biriydi. Hem erkekler arası ahbaplık kurmak istiyor hem de karısını savunuyordu. Hem yemekte herkesin içinde, “Evet hayatım,” diyen hem de karısı tuvalete gidince başını sallayıp “Hah, kadınlar, di’mi?” diyen adamlardan biriydi. Burnu kırmızıydı ama alkolden mi yoksa soğuktan mı olduğunu anlamak zordu ve gözlükleri biraz buğulanmıştı. Kısa, kapkara keçisakalı sanki daha genç birinden rehin alınmış gibi görünen, ellili yaşlarının başında bir adamdı.

“Onu kızdırmak için dün gece yağmur duası etmedim,” dedim.

“Biliyorum dostum. Herkes için karmaşık bir hafta sonu. Yani biliyorsun, herkes adına işi kolaylaştırmaya çabaladığı için onunla dalga geçmemelisin.” Duraklayıp devam etti. “Önemli bir şey değil –bu yolculukta birkaç bira höpürdetmemize engel olmasın izin verme.”

“Onunla dalga geçmedim. Yalnızca geç kaldım.” Yaklaşırken üvey kız kardeşim Sofia’nın sundurmanın altında sigara içtiğini görebiliyordum. *İçerisi daha kötü*, dercesine kaşlarını kaldırdı.

Andy sessizlik içinde birkaç adım attı ve içimden yapmaması için ona yalvardığım halde bir nefes alıp söze başladı, “Evet, ama...” ve ben kendini savunabilen bir kadını savunmaya çalışan bir erkekten daha üzücü bir olmadığını düşünmeye başladım. “Bu davet için çok çalıştı, onun çizelge tablolarıyla alay etmemeliydin.”

“Hiçbir şey demedim.”

“Şimdi değil. Geri gönderdiğin zaman. Alerji konusunda ‘çizelge tablosu’ diye yazdın.”

“Haa...” dedim. Sofia da duydu ve burnundan bir duman püskürttü. Hayatta olan Erin de bundan hoşlanırdı. “Yakın akraba” başlığı altına ne yazdığımı Andy’nin yüksek sesle söylemesi gerekmedi –*aile toplantısı olduğuna göre çığ düşmezse herkes burada olacak*, dediğim için kendimi dangalak gibi hissettim. “Nazik davranacağım,” diye kabul ettim.

Sevgi dolu bir koca olamasa da kocalık görevini yerine getirdiğine memnun olan Andy gülümsedi.

İçeriye girerken havalı dostluğumuzu onaylayarak bana da bir içki ısmarlayacağını işaret etti ama ben Sofia’ya merhaba demek için durdum. Ekvador’un çok sıcak Guayaquil bölgesinden gelen Sofia soğuktan nefret ederdi ve mantosunun altından boynunun çevresinde üç yaka görünüyordu. Yaprakları andıran yakaların üzerinde kafası bir çiçek tomurcuğu gibi duruyordu. Kat kat giyinmesine karşın bedenini biraz daha ısıtmak için bir kolunu beline sarmıştı. Yıllar içinde çeşitli buz banyolarına girdiğimden (eğlenceli bilgi: anlaşılan soğuk havalar erkeklerde doğurganlığı artırıyor) soğuğa daha alışık olduğumu biliyordum ama buz gibi soğuk hava içime işlediği için sohbeti uzatmak istemiyordum.

İçmediğimi bildiği halde hep yaptığı gibi kendi sigarasını ikram etti. Elimle dumanı savurdum.

“İyi bir başlangıç,” dedi alay ederek.

“Her zaman erkenden arkadaş edinmeli derim.”

“Sonunda buraya geldiğine sevindim. Beni kurtarmam bekliyordum –herkesin aklını dağıtacağını biliyordum. İşte.” Uzattığı küçük kartın üzerine kareler çizilmişti. Her kutunun

içinde farklı aile üyeleriyle ilgili kısa cümleler vardı: *Marcelo garsonlara bağırır. Lucy size bir şeyler SATMAYI dener.* Sol orta sütunda kendi adımı gördüm. *Ernest her şeyi berbat eder.*

"Bingo mu?" diye sordum Toplantı Bingosu başlığını okuyunca.

"Eğlenceli olacağını düşündüm. Yalnızca sana ve kendime yaptım." Elindeki kartı havaya kaldırdı; üzerindeki çapraz çizgiyi gördüm. "Ötekiler fazla huysuz," diyerek burnunu kıvrıdı.

Elindeki kartı kaptım. Cümleleri benimkinden farklı olduğu gibi birkaç genel etkinlik de yazılıydı. Dilbilgisi berbattı. Vurgulamak için rastgele büyük harfler, anlamsız parantezler kullanılmıştı. Hiç nokta yoktu. Bazıları ötekilerden daha espriliydi. Geç kalma konusunda bana, hizmetlileri azarlama konusunda Marcelo'ya güvenilebilirdi; ama en alt sağ kutuda "Çığ" yazıyordu. Bana verdiği karta bakınca aynı yerde tuhaf bir gülen yüzün yanında "*Kırık kemikler (ya da biri ölür)*" yazdığını fark ettim. Sofia'nın önceden çizdiği kutuda, "Ernest geç kalır." yazıyordu.

"Adil değil," diyerek kartı geri verdim.

"Arayı kapatmalısın. Girelim mi?"

Başımı salladım. Sigarasını bitirip izmaritini sundurmadan aşağıya karların arasına attı. Seyrek yeni beyazlığın ortasında uygunsuzca parlıyordu. Üzgün bir bakışla sundurmadan zorlukla aşağıya indi, eğilip izmariti aldı ve cebine attı.

"Biliyorsun," dedi içeriye girerken. "Bu hafta sonu sağ kalmak istiyorsan sevimli davranmak zorundasın."

Bunu gerçekten söylediğine yemin ederim. Üstelik bana göz kırptı. Sanki bu lanet öyküyü o anlatıyormuş gibi.

BÖLÜM 3

Konukevi, Ritz Oteli gibi görünmeye çalışan bir avcı kulübesiydi. Tüm yüzeylerin, tırabzanların, kapı kollarının üzerinde cilalanmış ahşap süsler vardı. Çiçek biçimli buzlu camdan yapılmış apliklerden yumuşak bir ışık yayılıyordu. Antre kırmızı bir halı ve ikinci katın koridorunda parlayan, tavandan sarkan bir avizeyle süslenmişti. Daha doğrusu her şeyin belden yukarısı, kardan hasar görmüş alt kısmı telafi edecek kadar zarifti. Pantolon giymeden yakası ilikli gömlekle yapılan videolu görüşmeleri andıran bir oteldi. Yeterince çivilenmemiş gibi kaba ahşap zemin döşemesini kaplayan halılar karlı ayakkabılarla ezilmişti ve gümüş kapı kolları, eskimiş kristal lambalar ve dikkat çekmeyen tablolar dağa bir usta getirmektense geçici çözümlere başvurmanın daha kolay olduğu sloganını kanıtlıyordu. Nemden söz etmeye gerek bile yok. Her yer bir fırtınada tavan camını açık bıraktığım arabam gibi kokuyordu. Yüksek rakımda olmak bir otele birkaç yıldır ekler. Burası dört gibi görünmeye çalışan ama aslında iki yıldız eden bir otel olsa da sıcak bir havası vardı.

Masadaki herkesin tatlı yediği yemek salonuna girince sohbetler yarıda kesildi. Tabaklara hızla bırakılan kaşık senfo-

nisiyle karşılandım. Masanın başında oturan annem Audrey beni baştan aşağı süzdü. Gümüş rengi saçlarını topuz yapmıştı ve sağ gözünün üstünde bir yara izi vardı. Bir süre gelen benimiyim yoksa ağabeyim mi karar veremeyip durakladı (ikimiz de annemi uzun zamandır görmemiştik) ve iskemlesini arkaya itip masadan kalkarken çatal bıçağını gürültüyle yere düşürdü. Çocukluğumdan anımsadığım bir tartışma durdurma tekniği idi.

Üvey babam Marcelo annemin solunda oturuyordu. İriyarı, kel kafalı bir adam olan Marcelo'nun ensesindeki katları küf birikebileceği için diş ipiyle temizlemesi gerektiğini varsayıyordum. Audrey'nin bileğine elini tüm ağırlığıyla koydu. Kontrolcü bir tavrı yoktu; annemin onunla olan ilişkisini üvey babalar hakkındaki önyargılarla yanlış yorumlamak istemiyorum. Üvey babamın taktığı 1980'lerden kalma platin Presidential Rolex saatin göz yaşartıcı fiyatını merakla Google'da ararken ağırlığının yarım kilonun biraz altında olduğunu öğrendim –yani sağ eliyle yaptığı her hareketin kelimenin tam anlamıyla bir ağırlığı vardı. Saatin reklamının çok saçma olduğunu anımsıyorum: *Bir Aile Yedigâri Tarih İçin Yeterince Ağır Olmalıdır*. Marcelo bildim bileli bu saati takıyordu. Saatin miras kalacağı adaylardan biri olduğumu sanmıyordum. Reklam sloganı çok saçma olmasına karşın bazılarından daha iyi sayılırdı: *Suyun Üç Yüz Metre Altına İner, Camı Kurşun Geçirmez: Banka Kasası Kadar Güvenlidir...* Bu ilan tüm milyonerlerin yanı sıra zamanlı dalış eğitmeni olduklarını varsayıyordu.

“Yemeğim bitti,” dedi Audrey, Marcelo'nun elini küt diye silkeleyerek. Tabağının yarısı doluydu.

“Ah, büyü biraz,” diye homurdandı Sofia, Marcelo'nun karşısında oturan Lucy'nin (yengem, Bölüm 1'de Michael'in

ondan söz ettiğini anımsayabilirsiniz) yanına yerleşirken. Lucy bu hafta sonu için gerçekten süslenmişti. Sarı saçları küt kesilmişti, yeni aldığı yünlü hırkanın yakasından fiyat etiketi görünüyordu. Sofia'nın Lucy'yi bir kalkan gibi kullandığı için mi yoksa annemin keskin bıçaklara yakınlığını fark etmediği için mi cesaret kazandığını bilmiyorum ama böyle küstahça bir laf kan bağı olan bir akraba için intihar olabilirdi. Bunun yerine ölen tek şey annemin masayı terk etme kararlığı oldu ve gıcırtyla yerine oturdu.

Andy ile Katherine ailenin dakik üyeleri idi. Sessizce Sofia'nın yanına, ters çevrilmiş tabağın karşısına oturdum. Birinin ana yemeğini sakladığı anlaşıldı, et çizelgede belirttiğim gibi pişirilmişti ve hâlâ ılık olduğuna göre Katherine herhalde çan biçimli kapağa epey zaman öfkeyle bakmıştı. Sofia'nın önünde fazladan bir tabak bulunması başlangıç yemeğini çaldığını gösteriyordu ve acaba acıkmış mıydı yoksa yalnızca kasıtlı bir hareket miydi diye merak ettim.

Her şeye iki yönden bakmayı sevdiğimi bilmeniz iyi olur. Daima madalyonun iki tarafını da görmek isterim.

"Pekâlâ," dedi Andy buzları kırmak için ellerini çırparak ama bu aileden biriyle evli olan ancak çok aptal biri bunu yaptı. "Burayı nasıl buldunuz? Çatıya çıkan oldu mu? Duyduğuma göre bir jakuzi varmış. Ayrıca çatıdan golf atışı yapabiliymişsiniz. Kapıcı bana hava istasyonunu vurduğunuz takdirde yüz dolar verdiklerini söyledi. Kim bunu yapmak ister?" Karlı hava yerine bir golf gezisi için giyinmiş gibi görünen Marcelo'ya gözlerini dikip hevesli olup olmadığını anlamaya çalıştı. Baklava desenli yeleğinin yün yerine pamuklu olduğunu ben bile biliyordum, bu ıslak ve soğuk koşullarda eceline susamış gibiydi. Şnorkelli, dört-çekerli arabanın sahibi

kadının beni yargıladığını hissederken en azından bir polar ceket getirmiştım.

“Ern?” dedi Andy masadakilere bakmayı sürdürürken. Marcelo ile onun arasında oturan Katherine susması için dirseğiyle dürttü. Düşmanla konuşmak yasaktı.

Sessizlik içinde yemek yiyorduk ama herkesin benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: burada bulunmamıza neden olan kişinin ancak yarın geleceğini bildiğimize göre bu hafta sonu toplantıyı bir gün önce başlatmak kimin fikriyse, bir kızağa bağlanıp dağdan aşağıya kısa yoldan inmeyi hak ediyor.

Rahatsız edici bir sessizlikle nasıl başa çıktığına bakarak bir kişi hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Bakalım üstesinden gelir mi yoksa bozmaya mı çalışır... Bizim aileyle evlenmiş olanlarda görülen sabır eksikliğiyle sohbet etmeye hazırlanan Lucy idi.

Size Lucy hakkında biraz bilgi vereceğim. İnterette serbest bir iş yürütüyor, yani düzenli olarak internette para kaybediyor demek istiyorum. Andy’nin feminist olması gibi Lucy de küçük işletme sahibidir ve bunu yüksek sesle söylüyor ama tek inanan kişi kendisi.

Dava edilmek istemediğim için şirketin adını vermeyeceğim ama kısa bir süre önce on bin başka kişiyle birlikte bölgesel yönetici başkan yardımcısı (ya da benzer bir şey) konunuma terfi ettiğini anımsıyorum. Keyfi bir unvan sayılır ama ihtiyaçları olmayan şeyleri almaları için taciz ettiği arkadaşlarından söz ediyorsa gerçekten de başkan sayılır. Dışarıda gördüğüm arabayı da bu yolla almış ve Instagram’da programın bir ödülü olarak bedava olduğunu yazmıştı. Aslında arabanın kira-

landığını ve hediye edilen kısmın yalnızca çok katı koşulları olan ve ihlal edildiği takdirde “bedava” kısmının iptal edilip, sahibini çok pahalı bir borçla bırakan aylık bir katkı olduğunu biliyordum. Yani araba bedava olmayımcaya kadar bedavaydı.

Lucy’nin koşulları yerine getirmediğinden ve arabayı kendi cebinden ödediğinden emindim. Ama işin anahtarı buydu: gerçeğin başarı imgesine ağır basmasına asla izin vermeyin. Araba satıcısı olan bir arkadaşım internette kazandıklarını iddia etmek için bazı kadınların arabalarla fotoğraf çektirmelerini yasaklamak zorunda kaldığını söyledi. Kadımlar öfkeyle egzoz duman salan hatchback arabalarıyla gümbürdeyerek ayrılırken arka koltuğun üzerinde kullanılmamış, devasa kırmızı bir fiyonk duruyordu. Anlayacağınız gibi bu nedenle Lucy’nin arabasının modelini sildim çünkü bu arabalar belirli bir şirkete çok spesifik olarak bağlılar.

Lucy laf kalabalığını sürdürüyor; iş olarak tanımlıyor ve dinleyenlerden biri şu özel sözcüğü söyleyince geriliyor. Saygı duyduğum için bu sözcüğü kullanmayacağım. Yalnızca Mısırlıların bunları inşa ettiğini söyleyeceğim.

Aileye uyum sağlamak için Erin sadakatle Lucy’nin partilerine katılır, o ay sattığı en ucuz malları satın alırdı. Eve gelince bir lokanta ismi taşıyan bir fatura hazırlar ve partinin ne kadar sıkıcı ya da zorlu oluşuna dayanan çok yönlü değerini yazıp yastığının üzerine bırakırdı: Elti Vergisi Faturası: Kırpik kıvrıcı 15 dolar; ücret x 3 (makyaj eğitim ücreti); > 1 saat, fazla mesai x 1.5 = 52.50 dolar: Bella’nın İtalyan Lokantası.

“Herkes buraya kolayca geldi, değil mi? Hız sınırı yedi kilometre kadar aştığım için hız kapanı beni yakalayıp 220 dolar ceza kesti. Saçmalık bu,” dedi Lucy. Bir satış konuşması olmadığı için hissettiğim rahatlama duygusu elle tutulur gibiydi

ama benim bingo kartıma (Lucy size her şeyi SATMAYI dener) herhangi bir yararı olmadı.

“Devlet geliri artıyor,” diye araya girdi Marcelo. “Yerli halkın gitmesine izin verip turistleri yakalamak için fazladan devriye geziyorlar. Hız sınırının kırk kilometre olmasının nedeni de bu zaten. Böyle yollarda yetmişle gidilebilir ama sizi sabırsızlaştırmak istiyorlar.”

“Sizce bir dava olabilir mi?” diye sordu Lucy umutla.

“Kesinlikle olmaz.” Marcelo ilgisizliğini göstermeye çalışmıyordu ama dürüst konuşurken bu kadar soğuk olması masanın buz kesmesine neden oldu.

“Kalacağı dağ evine giden oldu mu? Evler harika.” Bu kez deneyen Katherine idi. “Dün geceyi burada geçirdim ve sabah manzaralar...” güneşin doğuşunun güzelliğini ve rekabetçi fiyatlı dağ manzaralarını seçme yeteneğini anlatacak bir sözcük dünya yüzünde yokmuş gibi cümlesini yarıda bıraktı.

“Otel ile kalacağımız ev arasında yürümemiz gerektiğini fark etmemiştim,” dedi Marcelo ağır ağır.

“İnan bana, yukarıdaki odalardan çok daha güzel,” diye savundu Katherine adeta bu işletmede hissesi varmış gibi. “Ayrıca ona biraz fazla alan tanımak istedim. Anlıyorsunuz değil mi? Yayılabilmesi için. Güzel bir manzara. Şeyden... daha büyük olmayan bunaltıcı bir oda gibi değil...”

“Temiz çarşafklar ve soğuk bira olduğu sürece boş vereceğini düşünüyorum,” dedi Lucy.

“Bu bizim burada kalamayacağımız anlamına gelmiyor,” diye homurdandı Marcelo.

“Altı dağ evi kiraladığımız için indirim aldık, hatırladın mı?”

“Senin yüksek hız cezanı ödeyebilir.” Lucy’yi iğnelemeye karşı koyamadım ama Sofia’dan uçuk bir gülümseme dışında kimse aldırış etmedi.

Marcelo elini cebine daldırıp cüzdanını çıkardı. “Odayı değiştirmek için benden kaç para istiyorsun?”

“Yürüyeblırsın baba,” dedi Sofia. “İstersen seni sırtımda taşıırım.”

Bu cümle sonunda alaycı bir gülümsemeye neden oldu. Sağ omzunu tutarak, “Sakatım,” diye tiyatral bir havayla söylendi. Cerrah olan Sofia üç yıl önce Marcelo’nun omzunu ameliyat etmişti ve omzu çoktan iyileşmişti. Abarttığı anlaşıyordu. Ne pahasına olursa olsun, Bölüm 32’de bana bir yumruk savururken çok iyi durumda olduğu belliydi.

Normal koşullarda bir cerrahın kendi ailesini ameliyat etmesine izin verilmez ama Marcelo istediğı her şeyi elde etmeye alışık ve yalnızca kızının ellerine güvendiğinde ısrarcı olmuştu. Onun inadı hastanenin zengin potansiyal bağışçı kokusu almasıyla bir araya gelince inşa edilecek oftalmoloji merkezinin Garcia Bölümü için ironik olarak gözlerini kapattılar.

“Otur yerine ihtiyar adam,” diye şakalaştı Sofia bifeğine çatalını batırırken. “Duyduğuma göre seni birinci sınıf bir cerrah ameliyat etmiş.”

Marcelo’nun gücenikliği de aynı derecede abartılıydı. Sanki bir ok saplanmış gibi kalbini tutarken onu omzuna atıp dolaştırabilirdi. Elbette omzu bu kadar kötü “yaralanmış” olmasaydı dolaştırabilirdi. Aralarındaki sevgi neredeyse elle tutulur gibiydi. Marcelo yalnızca bir kız babasıydı ve Michael ile bana nazık davranıyordu (annemle evlenince yetiştireceğı oğulları olmasına sevinmişti) ama Sofia her zaman onun küçük kızı

olacaktı. Sert avukat görünümünü kızının önünde eriyor ve tüm babalar gibi onu güldürebilmek için komiklikler yapıyordu.

“Ya da bir kar aracı araklayabiliriz,” dedi Andy sohbetin gidişinden heyecanlanarak. “Dışarıda bir tane gördüm ve kiralayıp kiralamadıklarını sordum. Saha görevlisi yalnızca bakım için kullandıklarını söyledi. Belki adamın tekerleklerini yağlayabiliriz.” Başparmağını iki parmağına sürterek konuşuyordu.

“Kaç yaşmdasm sen, on iki mi?” diye sordu Katherine.

“Hayatım, eğlenceli olacağını düşündüm.”

“Eğlence spa, çatıdan atılan golf topları ya da ölüm tuzağıyla hız yapmak değil; manzara, atmosfer ve dostlardır.”

“Bence eğlenceli olur,” diye lafa karıştım. Katherine yemeğimi başka bir kötü bakışla ısıttı.

“Teşekkürler Ern...” diye başladı Andy ama Audrey yüksek sesli bir öksürükle sözünü kesti. Andy ona döndü. “Ne yani? Sanki o burada yokmuş gibi mi davranacağız?” dedi ben orada değilmişim gibi davranarak.

“Andrew...” diye uyardı Katherine.

“Hadi ama! Hepiniz birbirinizi en son ne zaman görmüş-tünüz?”

Büyük hata Andy. Hepimiz bu sorunun yanıtını biliyorduk.

Yüksek sesle yanıtlayan annem oldu. “Mahkemede.”

Birdenbire kendimi tanık koltuğunda, bir elini cebine sokmuş diğerinde tuttuğu lazer işaretçiyi adeta jüri kediymiş gibi salonda dolaştıran bir avukatı dinliyormuş gibi hissettim. Ara sıra düşümde gördüğüm, ağlarla kaplı açıklığın üzerinde oklar, çizgiler, renkli kutucuklar bulunan dev boyutlu resim-

lerine bakarak kuramlar öne sürüyor. Tam bir soruya yanıt verirken annem ayağa kalkıyor, dışarı çıkıyor ama ben niçin mahkeme salonlarında olabilecek en yüksek, en ağır, en gürültülü ahşap kapıları bulundurmakta ısrar ettiklerini düşünüyorum sadece. Daha az dikkat çeken kapılar ortama iyi uyardı ama herhalde mimar bir Hollywood senaryo yazarı olarak ek iş yapıyordu ve son derece dramatik girişler ve çıkışlar olsun istemişti. Sanık sandalyesinde oturan ağabeyime bakmamı önlediğinden ben yalnızca bu kapıları düşünüyordum.

Siz sevgili okurlarsınız, yani bu ailenin öğle yemeği masasında birkaç boş sandalye olduğunu şimdiden fark etmişsinizdir. Erin'in yarın arabayla geleceğini daha önce size söylemiştim. Katherine'in tek çocuğu gelmiyor –fıstık ezmeli sandviç olayını yaratan Amy– çünkü İtalya'da yaşıyor ve bu toplantının önemi beş ila yedi saatlik yolculuktan fazla değil. Ama Michael'in eksikliği de şaşırtıcı olmamalı. Ben bir bakıma bundan sorumlu olabilirim.

Şimdi bazı şeyleri biliyorsunuz: niçin annem benimle konuşmayı reddediyor, ağabeyim niçin henüz burada değil, niçin temiz çarşaf lar ve soğuk bira istiyor, niçin ben bu hafta sonu olayından her zamanki bahanemle sıyrılamadım, Lucy niçin süslenmiş, Katherine niçin davetiyelerde "hepimizin" ismini kalın harflerle yazmış...

Örümcek ağlarının arasında diz çöküp ağabeyimin ölmekte olan bir adamı öldürmesini izlediğimden bu yana üç buçuk yıl geçti. Jüriye bunu nasıl yaptığını anlatırken annemin mahkeme salonundan çıkışından bugüne üç yıl geçti. Ve Michael'in Sky Lodge'a özgür bir adam olarak ulaşmasına yirmi dört saatten daha az kaldı.

BÖLÜM 4

Bayrağın katlanıp tabutun üstüne korkutucu şekilde yerleştirildiği, sıraları beyaz eldivenli, parlatılmış altın düğmeli üniformalarıyla polislerin doldurduğu cenaze töreninden bu yana dışlanmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir polis cenazesi kardeşliğin en iyi ve en kötü yanlarını gösterir. Çoğu insan için aidiyet ve gurur kaynağı olabilir. Altıgen şapkası dirseğine yerleştirilmiş bir polisin bir İsviçre çakısı açıp tabutun tahtasına sonsuzluk simgesi kazıdığını gördüm, sonsuz bir beraberlikti ama başkalarla tümüyle kapalıydı. Ölen adamın bir tarafta kan ve evlilik bağı, diğer tarafta mavi üniforma bağı olan iki ailesinin girişte tartıştığını anımsadım. Her iki taraf da aile üyesi için en iyisini –yakmak ya da gömmek– kendilerinin bildiğini iddia ediyordu. Gelgeç bir kavgaydı ve sonunda kan bağı ailesi kazandı ve adam gömüldü. Yasal açıdan anlamı vardı ama polislerin devriye araçlarında oturup, tıpkı askerlerin arkadaşlarının mektuplarını katlayıp göğüs ceplerine yerleştirmeleri gibi, “Eğer ben ölürsem...” sohbetleri yaptıklarını varsayıyorum, yani kim bilir?

Kalabalık cenaze töreni saygı uyandıran bir kiliseden çok hareketli bir film setini andırıyordu. Kilisenin önündeki fotoğrafçılar, oraya buraya dönen kafalar, çaktırmadan atılan bakışlar, şaşkınlık dolu "Aman Tanrım bunlar onun çocukları!" fısıltılarının getirdiği bunca ilgi bana gözlemlenmekle görülmek arasında bir fark olduğunu öğretti. Bu kadar tek taraflı röntgencilik –"onun çocukları"– çevrenizde bir baloncuk oluşturuyor ve sizi kilitliyor. Kiliseden çıkarken annemin üstünden çırpılmış krema damlayan yepyeni, siyah elbisesine baktığımı anımsıyorum ve her şeyi bilen tüm çocuklar gibi emin olarak birdenbire iki şeyi biliyorum. Babam gitmişti. Ve biz bu baloncuğun içinde birlikteydik.

Babasız kalmış oğlanların annesi olmak kolay bir iş değildir. Audrey'nin sınıflandırılmayan biri olması gerekiyordu: hapislane gardiyanı, ispiyoncu mahkûm, rüşvet alan nöbetçi ve merhametli şartlı tahliye memurunun hepsi bir kişide toplanmıştı. Kendi şirketini kurmadan önce Marcelo babamın avukatıydı ve ölümünden sonra çevremizde daha fazla bulunmaya başlayınca annem için üzüldüğünü varsaymıştım. Onunla babam herhalde arkadaştı. Beyaz işçi sınıfı bir eve elinde elektrikli aletlerle çıkagelen bir adam gibi yanlış bir fikre kapılmayın (Marcelo'nun taktığı kitap rafları öylesine çarpıktı ki annem baktıkça deniz tuttuğundan şikâyet etmişti) ama bu gibi işleri yapacak birinin ücretini ödeyecek çek defteriyle gelmişti. Kısa süre sonra bize yardım elini uzatması, birinin elini istemeye dönüştü. Marcelo yanında genç kızıyla gelip evlenme teklifi edince annem bizi hamburgeciye götürüp onların baloncuğumuza girmelerini isteyip istemediğimizi sordu. Bunu sormayı düşünmüş olması bile beni ikna etmeye

yetmişti. Michael çizburgerini ısırmadan önce adamın zengin olup olmadığını öğrenmek istemişti.

Büyürken çoğu zaman yeniyetmelik çağındaki oğlan çocuklarında görüldüğü gibi ona karşı tutum sergilediğimiz günler oldu; bazen beş dakikalık video oyunu için başkaldırmak on beş yıllık ilgiyi yenilgiye uğratar. Ama kaç kez kapılar çarpılmış ya da yüksek sesli kavgalar edilmiş olursa olsun her zaman –her zaman– dış dünyaya karşı üçümüz birlikteydik. Katherine hala bile belki de babamın kız kardeşi olduğu için içeri yalnızca bir tek adım atabilmişti. Annem bizim için oradaydı ve her şeyden önce birbirimiz için orada olmamızı bekliyordu.

Belli ki yasalar konusunda bile.

O mahkeme salonundan niçin çıkıp gittiğini kısmen anlıyordum. Çünkü ben baloncuğumuzun dışına çıkmış ve başkalarının tarafını tutmuştum.

Üç yıllık hapsin bir cinayet için fazla olmadığını düşündüğünüzü biliyorum ve haklısınız. Eğer ilgileniyorsanız adı Alan Holton olan adam vurulmuştu ve ölümüne kurşunun mu yoksa Michael'ın yaptıklarının mı neden olduğunu kanıtlamak zordu. Evet, Alan vurulup sokağa yığıldığında Michael ona arabayla çarpmıştı ve evet, onu doğruca hastaneye götürmemek hatasını işlemişti ve mahkemede Marcelo Garcia'nın (Garcia&Broadbridge adlı şirketler hukuku firması ülkenin en büyüğü olduğundan ve karda kırk metre yürümeyi reddettiğinden çok ünlüydü) kusursuz savunmasına sahipti. Savunma, Alan'ın azılı suçlu olarak kötü ününe, bulunamayan tetikçiye ve asla ele geçmeyen tabancaya dayanıyordu.

Marcelo'nun bir cinayet davasında bulunması bile şaşırtıcıydı ve sanırım bu durum lazer işaretçili adamın oyununu

bozdu ama bu bile Marcelo'nun savunmasını yeterince takdir etmez. Michael'ın o koşullar altında mantıklı kararlar veremeyeceğini iddia etti. Michael gerçi Alan'a karşı ilgi gösterme görevinde başarısız olmuştu. (Avusturalya'da birine yardım etme yasal sorumluluğunuz ancak siz yardım etmeye başlayınca ortaya çıkar ve bunu mahkemede öğrendim.) Onu arabasına koymuş ama doğruca tıbbi yardım alacağı bir yere götürmemişti çünkü ateş eden kişinin hâlâ orada olup olmadığını bilmediğinden, sayın yargıcım, kendi yaşamı konusunda da korkuyordu ya da saldırıya uğrayıp uğramayacağını, takip edilip edilmeyeceğini bilmiyordu. Teknik konulara fazla girmeden, sonuç üç yıl hapis cezasıydı.

İfade vermek bana pahalıya patladı ve son pazarlık kabul edildiğinde –hapis yatma süresi yargıcın odasında kapalı kapılar ardında gerçekleşti– artık önemi kalmamıştı. Yaşamımda çok sayıda kötü karar verdim ve öğle yemeğinin ardından Andy'nin barda bir içki içme teklifini kabul etmek en önemlisi değildi ama ifade vermenin en kötülerinden biri olup olmadığında henüz kararsızım. Elbette sessiz kalarak yaşamayı öğrendiğim gibi konuşarak da yaşamayı öğrendim ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Yapılması gereken en doğru hareket olduğunu size söylemeyi çok isterdim. İşin doğrusu, ağabeyimin alçak bir homurtuyla bana, "Artık hareket etmiyor," demesinde farklı bir şey vardı. Burada, artık benim ağabeyim gibi değildi, cümlesine benzer, basmakalıp bir şey söyleyebilirim ama aslında tam tersiydi. Tam bir Cunningham gibi hissediyordu. Katmanları olmadan onu gördüm. Ve eğer onun homurtusunda, omuzlarının duruşunda, birinin yaşamına boğazmı sıkarak son verirken kollarının kasılmasın-

da bir şey varsa acaba aynı şey bende de var mıydı? Bu kısmı kafamdan atmak istiyordum. Böylece polise gittim. Niçin böyle yaptığımı annemin bir yanının anladığını umuyordum. Ve yarın olunca benim bir kısmımın da aynı durumda olacağını umut ediyorum.

Dağ evime doğru karları çatırdatarak giderken biraz sarsak olduğumu itiraf ediyorum. Andy birlikte içki içeceği bir dostun varlığıyla heyecanlanmıştı, sadakatini takas etmeye istekliydi ve ödediği sürece ben de suyuna gittim. Andy bahçecilik uzmanıdır. Kriket ve futbol sahalarında çimleri doğru uzunluğa ve özelliklere uygun olarak yetiştirir. Son derece sıkıcı bir evlilik sürdüren son derece sıkıcı bir adamdır ve ben bunun büyük bir feryat olacağını düşündüm.

Omzuma asılı bir spor çantası ve havaalanlarında çok işe yarayan ama dağlarda pek yararsız olan, sapı uzayan tekerlekli bir bavulla gelmiştim ve indirip kaldırmaktan oluşan bir zıplatarak yürütme hareketiyle taşıyordum. Henüz daha öğleden sonraydı ama zirvesi güneşi engellediğinden dağda hava soğuyordu. Midemdeki birkaç biranın verdiği sıcaklığa karşın ısı değişimini hissediyordum. Mars'ta olanlar hakkında duyduklarıma benziyordu; karanlık basınca bir anda buz kesiyordu. İçkilerimizi içtikten sonra Andy gidip jakuziyi görmek istediğini söylemişti ama fikrini değiştirdiğini umuyordum yoksa onu içinden çıkarmak için kazımaları gerekecekti.

Soğuğa karşın çantalarımı yarısına kadar kara gömülmüş dağ evine taşıdığımda epey terlemiştim. Kar kalçama kadar yükseliyordu ama çalışanlar kapıya kadar kürekle bir yol açmışlardı ve sürüklediğim bavulum süratle gidiyordu. Kulübenin pencereli tarafında çıkıntılı bir tente olduğundan manzara karların toplanmasıyla engellenmiyordu.

Anahtarlarımınla uğraşırken kapının yanındaki kar yığına incecik bir dalla tutturulmuş bir kâğıt parçası gözüme çarptı. Elime aldım. Biri keçeli kalemle bir mesaj yazmıştı ve kâğıt ıslandıkça sözcüklerin boyası akmaya başladığından ürpertici bir duygu veriyordu.

Kâğıtta, "Buzdolabı berbat. Burayı kaz." yazıyordu.

Sağ alt köşesinde büyük bir S harfi vardı: Sofia. Uzanıp elimle karları temizleyince benim için gömdüğü altı bira kutusunun gümüş renkli kapakları ortaya çıktı. Michael'ın mahkemesinden sonra benimle iletişimi sürdüren tek kişi Sofia'ydı. Lucy bile bedava seminerlerine davet etmek için e-posta yollamayınca dışlanmamın çok ciddi olduğunu anlamıştım. Ama Sofia dostluk eli uzatmıştı. Belki de tıpkı benim gibi aykırı bir tip olduğundan yapmıştı bunu. Babası tarafından yeni bir ülkeye, yeni bir aileye dahil edilmişti. "Dahil edilmişti" diyorum ama hiç kimse şirketler hukukunun merdivenlerini çocuklarına yeterli ilgi göstererek tırmanamadığından, yanında bulunduğu ne kadar düşkün olsa da Marcelo aslında onu "bir kenara atmıştı" demek istiyorum. Hiçbir zaman evimizde istenmediğini iddia edemese de sanırım bizim görünmeyen baloncuğmuzu hep hissediyordu. Mahkeme herkesi eşit konuma getirdikten sonra biz samimi üvey kardeşlerden gerçek arkadaşlara dönüşmüştük. Bu nedenle bingo oyununa yalnızca beni davet etmişti.

Karları tekrar biraların üstüne yığdım ve dağlarda az da olsa sıcaklık kaldığına memnun olarak içeri girdim. Dağ evi çatının eğimi nedeniyle adeta bir gemide dengenin bozulması gibi garip bir duygu veriyordu. Panoramik manzara bu huzursuzluğu telafi ediyordu; yolculuğun "reklamı yapılan" ilk bölümüydü. Halamın sırtını sıvazlayıp manzaranın nefes ke-

sici olduğunu söylemeyecek kadar gururlu değilim. Özellikle güneşin son ışıkları zirvenin üzerinde kıvrılıp uzun gölgesini yamaca yaymaya başlarken.

Pencereli duvarın üzerinde üç metre kadar yükselen çatı kalas bir kafesle çevrelenmişti ve salondaki televizyonun, çok sayıda halının ve dökme demir şöminenin üzerine doğru alçalıyordu. Çatı herhalde toprak yerine kar yığının üstüne kadar iniyordu çünkü arka duvarın varlığı beni şaşırtmıştı. Duvarın önüne otel mutfaklarının malzemeleriyle dolu dolaplar sıralanmıştı ve pratikliğin ön planda olduğu bir banyonunu bulundugu kübik girinti vardı. Eğik duşlar yine manzaranın başka bir ödünüydü. Otel çalışanları önceden ısıtıcıyı çalıştırmışlardı –yanmadığına göre şömine yalnızca süstü. Dışarının soğuk havasında içeriye alışmaya başlarken cildimkarıncalandı. Ana otel binasının nemli kokusunun yerini herhalde “rustik şömine” etiketli bir mumun verdiği meşemsi kül kokusu almıştı.

Tekerlekli bavulumu odanın ortasında bırakıp spor çantamı dolaplardan birine yerleştirirken televizyonun yanındaki telefon çaldı. Telefonun üzerinde küçük bir 4 rakamı vardı. Dışarıyı aramak için tuşlar yoktu, yalnızca diğer odaların numaraları ve bir tanesinde de “otel sorumlusu” yazan hızlı arama düğmeleriyle minik ışıklar vardı. Şu anda 5 numara yanıyordu. Arayan Marcelo idi.

“Audrey kendini iyi hissetmiyor.”

“Annen” yerine “Audrey” demişti. “Bu gece oda servisi alacağız, seninle sabahleyin görüşürüz.”

Bir aile yemeğinden uzak kalmak iyi gelecekti. Öğle yemeği tüm hafta sonu için ayırdığım hoşgörünün büyük bir

kısmını kullanmıştı. Buzdolabından ılık bir şişe su çıkardım –Sofia haklıymış, gerçekten berbattı– ve içtim çünkü karlı bir günün bedeninizi plajda geçirdiğiniz bir günden daha fazla susuz bırakacağını bir yerde okumuştum. Ardından kara gömülü bira kutularının bulup kanepeye uzandım ve farkına bile varmadan uykuya daldım.

Kapının yumruklanma sesiyle uyandım. Elbette böyle oldu. Bu tip kitapları daha önce de okudunuz.

Bir an paniğe kapıldım çünkü ara sıra boğulmak hakkında rüyalar –şey, anılar– görürüm ve uykumdan uyanırken gördüğüm devasa pencere dışarıda uyuduğumu düşünmeme yol açtı. Zirve, bulutsuz ve parlak yıldızlarla dolu koyu siyah gökyüzüyle buluşuyordu. Dışarıdaki rüzgâr inler gibiydi ve zirveden fırlayan kar tanecikleri göğe yükseliyordu. Komşu vadide gece kayak yapanlar için yakılan spot ışıkları dağı hafifçe aydınlatmıştı ve yamacın yapraksız ağaçlarının incecik gölgelerini tarıyordu. Gitgide artan soğuk odaya girmeye çabalıyordu. Camın aldığı soluğun içerdeki sıcaklığa karşı nabız gibi attığını neredeyse hissediyordum.

Gözlerimi ovuşturup doğruldum ve kapıya doğru yavaşça yürüyüp açtım.

Sofia kollarını kavuşturmuş, rüzgârda dağılmış saçlarında buz parçacıklarıyla eşikte duruyordu. “Eee?” dedi. “Parayı getirdin mi?”

BÖLÜM 5

Tamam, bakın. Olay şu: Yalan söylemedim. Paranın bende kalmasını Michael istedi.

O sabah beni evime geri götürürken –sessizce yolcu koltuğunda oturmuş kollarıma yapışan örümcek ağlarını temizliyordum– şimdilik paranın bende kalmasının daha güvenli olduğunu söyledi. Ne düşündüğünü biliyordum: Alan ya parayı almıştı ya da birine vermek zorundaydı ve yolda bir terslik olmuştu. Michael'ın “terslikle” ilgili bir şey yapıp yapmadığından emin değildim ama eğer birinin birkaç yüz bin doları uçmuşsa herhalde geri isteyecekti. Ben başka bir katmandım –can simidi. Tetikçi Michael'ın arabasını görmüş olabilirdi. Tabii gerçekten bir tetikçi varsa.

Sessiz bir anlayışla çantayı almıştım. Michael çantaya göz kulak olduğum için bana para vereceğini ima etmiş olabilirdi ama sesler kafamda suyun altındaymışım gibi yankılanıyor ve hiçbir şey duyamıyordum. Sersem gibi eve girmiş, çantayı yatağın üstüne atmış, kusmuş ve polisi aramıştım.

Yirmi dakika sonra ellerim kelepçeli, bir devriye aracının arka koltuğunda oturmuş, esneyen iki dedektifi ağaçların ara-

sındaki açıklığa götürüyordum. Başta beni ciddiye almadıklarını biliyordum çünkü yolda bir McDonald's dükkânına uğramışlardı ve bir cinayet tanığının McMuffin için beklediğini hiç görmemiştim. Bu bekleyiş her şey başlamadan önceydi. Sirenler, ambulanslar, habercilerin araçları ve hatta tarlanın ortasına inen helikopterden önceydi. Cinayet hakkındaki düşünce yazılarından, hatta ağlarla kaplı tarla konusundaki başyazılardan (bu doğal gariplik yakındaki sel nedeniyle örümceklerin yer değiştirmesinden ve yaban yaşamın bu kadar küçücük bir alana sıkışmaya zorlanmasındandı) önceydi. Bir sorgu odasına kilitlenip, fotoğraflar ve McDonald's kokan sıcak nefesleriyle yüzüme yaklaşp Michael'ın beni ele verdiğini ve her şeyi itiraf etmem gerektiğini söylemelerinden önceydi.

Sanırım beni gözaltında tutabilecekleri azami sürenin sonunda gitmeme izin verdiklerinde Michael'ın hiçbir şey söylemediğini öğrendim. Kendimi kurtarmak için yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışmışlardı. Beni evime götürdüler. Acelem olmadığı için yolda bir pizza almak isteyip istemediklerini sordum. Memnun edilmesi güç bir takım oldukları ortaya çıktı.

Ancak eve girip siyah çantanın yatağın üzerinde bıraktığım yerde durduğunu görünce onlara paradan hiç söz etmediğimi anımsadım.

Evi arayacaklarını varsayıdığımı yemin ederim. Başlangıçta daha çok Alan'a odaklanmıştım; hangi yola saptığımızı, ağabeyimin beni saat kaçta aldığını, ne zaman eve bıraktığını ve ne zaman arabada beklememi söylediğini anımsamaya çalışmıştım. Sonra parayı aldıklarını, önünde sonunda bunu soracaklarını düşündüm ama sormadılar. Ve birdenbire ertesi gün olmuştu, ifademin gerçek ve doğru olduğunu bildiren

kâğıdı imzalıyordum ve hâlâ paradan söz etmemiştim. Üstelik Michael da söz etmemişti. Belki onu ele verenin ben olduğumu henüz bilmiyordu, bu nedenle hâlâ onun yanında olduğumu ve parayı onun adına koruduğumu düşünüyordu. Ardından tanık kürsüsündeydim, hiç kimse paradan söz etmiyordu. Michael ya da Marcelo sanki bunu yapmalarını kısmen beklermişim gibi davada beni kötü duruma düşürmeye çalışmamışlardı. İşlere köstek olmadan paradan söz edemeyeceğim noktaya ulaştığımın farkındaydım ve bu nedenle söz edilmeden orada duruyordu. Yargıç kararı okuduktan sonra evime gittim, çanta hâlâ evdeydi ama dünya değişmişti. Ağabeyim hapisteydi ve içinde 267.000 dolar bulunan çanta bendeydi. Zaman ayırıp saydığım için artık miktarı tam olarak biliyordum.

Bu hafta sonunu kaçırmamak için başka bir nedenim daha vardı. Birkaç hafta önce planımdan Sofia'ya söz etmiştim. Çantayı Michael'a yarın vermeyi planlamıştım. Hiçbir hata yapmadığımdan bunu bir özür dileme olarak düşünmüyordum ama belki telafi etmeyi başarabilirdi. Bir zeytin dalı değildi ama kesinlikle yeşildi (en azından mecazi olarak çünkü Avusturalya parası çok renklidir). Üstelik neredeyse tamamı hâlâ oradaydı. Ben ne kadar iyi bir kardeşim.

"Hepsi burada mı?" diye sordu Sofia kanepede önünde duran içi boşaltılmış çantaya bakarak.

"Büyük çoğunluğu," diye itiraf ettim.

"Büyük çoğunluğu mu?"

"Şey... bazı acil durumlar çıktı. Aradan üç yıl geçti. Michael'ın parayı sayıp saymadığını bilmiyorum."

"Saydığını söylemiştin."

"Herhalde saymıştır," diye itiraf ettim. "Tam miktarı anımsamadığını umuyorum."

"Eğer ben üç yıl hapisshanede kalıp kardeşimin benden para dolu bir çanta çaldığını düşünseydim ne yapardım biliyor musun? Her gün bunu düşünürdüm. Son kuruşuna kadar."

"Sanırım hepsini harcadığımı düşünüyordur ve böylece geri aldığına memnun olacaktır..."

"Büyük çoğunluğunu."

"Büyük çoğunluğunu geri aldığına memnun olacaktır."

Sofia titreyen dudaklarıyla abartılı bir nefes verdi ve pencereye yaklaştı. Parmağıyla camı tıklattı ve bir an dağı seyretti. "Niçin aldın ki?" diye usulca sordu ciddileşerek.

Teslim etme fırsatını sürekli kaçırdığım için parayı elimde tutarak kendime maval okuduğum tüm zırvaları görmüştü. Çünkü çok utanıyordum, çünkü fazla karmaşık olacağını düşünmüştüm. Ama Sofia başka bir neden daha olduğunu görmüştü. Açgözlülük kadar basit bir şey miydi? Emin değildim. Michael'ın yarın bana sarılıp parayı bölüşmesini beklemiyordum ama son üç yıldır özellikle Erin'le olup bitenlerden sonra çantanın dolabımda durmasının bana huzur verdiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum ve yalan söylemeyeceğime de yemin etmişim. Aslında bavulları topla ve git parasıydı. Aslında kaybolup gitme parasıydı. Her şeye yeniden başlama parasıydı. İstemiyordum ama orada durduğu için memnundum.

"Ben almadım." Her zamanki cümlemi söyledim. "Başıma kaldı."

Sofia hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Bahanelerimin önceden prova edildiğini biliyordu.

İşin gerçeği ise o sabah yola çıkmadan önce iki tomar parayı alıp iç çamaşırı çekmesine koymuş olmamdı. İşin gerçeği

Marcelo mahkemede olayların yönünü onun yararına çevirmeden önce, Michael'ın çok daha uzun süre hapiste kalacağını ve paranın önemli olmayacağını düşünmüş olmamdı. İşin gerçeği nereden geldiğini, izi sürülebilir olup olmadığını bilmediğim için daha fazlasını harcamamış olmamdı. Yoksa banka hesabıma yatırır ve faizini harcardım. İşin gerçeği yarın bu parayı Michael'a verip vermeyeceğimden emin olmamamdı.

Eğer sorarsa diye yanımda getirmiştım. Kendimi vazgeçmekten alıkoymayı ve sorumluluk duygusuyla geri vermeyi planladığımı Sofia'ya söyledim.

İnsanlar bir şeye karar verdikleri zaman ortaya çıkan bir görünüşleri vardır. Fiziksel değildir, daha çok altıncı hisle ilgilidir ve biri size baktığı zaman ensenizdeki tüylerin diken diken olmasına benzer. O anda oluverdi. Havadaki atomlar değişti. Sofia bir karar vermişti.

“Ya sana birazına ihtiyacım olduğunu söylersem?”

Telefonun çalması ikimizi de irkiltti. Elbette irkiltti. Bu tip kitapları daha önce de okudunuz. Küçük 2 numara ışığı yandı. Daha ben yanıt veremediğim iki kez çalıp sustu. Cep telefonuma göz attım. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Eğer sayfa numaralarını takip ediyorsanız, birinin ölmüş olduğunu bilirsiniz. Ama ben henüz bunu keşfetmemiştim [ÖK: 2].

“Bunu bir düşün,” dedi Sofia ve bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

“Ne kadara ihtiyacım var?”

“Belki elli,” diyerek dudağını dişledi. Çantadan bir avuç dolusu para çıkarıp tartıyormuş gibi elinde tuttu. “Bin,” diye ekledi sanki gece yarısı yalnızca elli dolar için beni ziyaret edeceğini düşünebilirmişim gibi.

“Bende olduğunu Michael biliyor.”

“Sana bıraktığını biliyor, sende olduğunu değil.” Bu konuşmanın provasını daha önce yapmıştı, iddiaları odaya yayıldı. “Polislerin aldığını söyleyebilirsin. Bağışladığımı söyleyebilirsin. Yaktığını söyleyebilirsin.”

Bu seçenekler hiç akhma gelmemiş gibi davranabilirim ama davranmayacağım. Güvenilir biri olduğumu anımsıyorsunuz, değil mi?

“Başında nasıl bir dert var?” diye sordum ama para isteyebileceği daha zengin, daha saygın birileri olduğundan söz etmedim. Örneğin babası. Gerçi elli bin dolar çok paraydı ama Sofia mülkleri olan bir cerrahtı, eğer elli bin dolar istiyorsa (“belki elli” demiş olması bana göre tam olarak elli bin istediğini gösteriyordu) kendi başına elde edebileceği miktarla toplam miktar arasındaki farkı belirtiyordu. Üstelik nakit olarak istiyordu. Bu hızlı, sessiz ve kayıtlara geçmeden demekti. Açıkladığından daha büyük bir çukurun içindeydi.

“Yardıma ihtiyacım yok. Yalnızca paraya ihtiyacım var.”

“Bu para bana ait değil.”

“Ona da ait değil.”

“Bunu yarın konuşabilir miyiz?”

Parayı çantaya bıraktı ama adeta bir iş mülakatı sırasında görüştüğü kişiler korkutucu “Sizin bize sormak istediğiniz şeyler var mı?” sorusunu sormuşlar gibi, söylemek istediği her şeyi söylediğinden emin olmak için aklındaki notları araştırdığını görebiliyordum. Herhalde en ikna edici noktaları söylediğine karar vermişti ki kapıya doğru yürüyüp açtı. Dondurucu soğuk hava içeri daldı.

“Sana nasıl davrandıklarına bir bak. Ve hâlâ onlara *borçlu* olduğunu mu düşünüyorsun? Bir gün ailenin damarlarında

kimin kanının aktığıyla ilgili olmadığımı, bu kanı kimin için akıttığına dayandığını anlayacaksın.”

Ellerini ceplerine sokup geceye doğru güçlkle yürüdü.

İçeri dönüp uyuşukluk içinde paraya baktım ve biraz önce yaşananları çözümlemeye çabaladım.

Sofia’nın haklı olup olmadığını merak ettim. Ailem beni dışarıda tutmak için bilinçli bir çaba gösterdiği halde hâlâ kendimi onlara karşı yükümlü hissediyordum. Bu nedenle mi buradaydım? Gece yarısına yaklaşan bir saatte bunca biradan sonra sorulmayacak kadar büyük bir soruydu ve kendimi incelemekten vazgeçtim. Telefonu açıp 2 numaralı odayı aradım.

“Merhaba?” Sofia’nın sesinin gelmesi beni şaşırttı. “Ern?”

“Ah, merbaha Sofia.” Telefonun üzerindeki ışıkları kontrol ettim, kesinlikle 2 numarayı tuşlamıştım. Belki biraz önce yanıp sönen ışığı yanlış okumuştum; Sofia aynı anda hem benim odamda olup hem de beni arayamazdı. “Pardon, güven içinde gidip gitmediğini merak ettim. Ne de olsa gece yarısı. Bir yarığa düşüp aile toplantısını kaçırmayı istemem.”

“Buna aile toplantısı mı diyorsun? Yedi kişiyle mi?” Güldü ve telefon çatırdadı. “Püfff... Beyaz insanlar.”

Onunla birlikte gülmeye çabaladım, ama kafamda ne kadar normal görünmeye çalıştığımı düşünüyordum ve bu fikir beni rahatsız ettiğinden yalnızca garip, boğuk bir homurtu çıkarabildim.

“Pekâlâ Ern, aradığın için teşekkürler. Düşüneceğine söz ver.”

Söz vermek zorunda değildim –başka bir şey düşünmüyordum– ama söz verdim. Karşılıklı iyi geceler diledik ve telefonu kapattım. Biramı bitirdim, güneşin doğuşu için perdeyi açık bıraktım ve tavan arasına tırmandım. Yan yatıp sonsuz

göğre doğru uzanan keskin zirveye bakınca kendimi küçücük hissettim. Şu anda ötekilerin neler yaptığını merak ettim. Benim gibi dağın üstündeki Sofia para dolu çantayı mı düşünüyordu? Yolun yarısında kaşındırıcı bir motel çarşafında yatan Erin'in aklında kim bilir neler vardı. Aynı gökyüzüne son kez bir hapishane penceresinden bakan Michael belki bana neler yapmak istediğini düşünüyordu.

Uykuya dalarken biraz basiretsiz bir şekilde yarın her şeyin yoluna gireceğini umut ettim.

BÖLÜM 6

Uyandığımda pencereimin önünden pofuduk ceketli insanlar geçiyordu. Hepsi karla kaplı golf sahasının yanındaki yokuşta birkaç yüz metre ilerideki küçük bir gruba gider gibiydi. İki grupta belki yirmi kişi vardı. Motoru vınlayan bir kar aracı hızla geçip gitti. Tepenin biraz daha yukarısmdakiler kollarını sallıyorlardı. Buraya gelin mi yoksa orada kalın mı demek istiyorlardı anlamayadım. Bir işaret fişegi gökyüzünde parlak bir iz bırakarak yükseldi, patladı ve kristali andıran toprak, kırmızı ışıltısını yansıttı. Işık karın üzerinde kolay yol alır. Solmaya başlarken karların yalnızca kırmızı değil maviyle karışık kırmızı parladığını fark ettim. Konukevinin önünde bir dizi renkli ışık yanıp sönüyordu; titremiyor, yanıp çakıyordu. Polis arabaları.

Merdivenden aşağıya adeta itfaiyeci direğine sarılır gibi kayıp ellerimi yaktım ve paraları çantaya tıkmaya başladım. Şansıma herkesin dikkati tepeye yöneldiğinden kimse görmemesi gereken bir şeyleri görmeden parayı tıkıp çantayı dolabırma yerleştirdim. Olabildiğince çabuk giyindim, kapıyı açtım ve dağda kot pantolon giyen tek kişinin geçtiğini gördüm.

Sol çizmemi giyerken, "Andy!" diye seslendim. Durdu, geri döndü, el salladı ve bekledi. Kar engeliyle sendeleyerek yanına gittim. Düşük hava basıncından ona ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Nefesim aramızda bir sis oluşturup gözlüklerini buğulandırdı. "Neler oluyor?"

"Zavallı bir adam." Tepeyi işaret edip yürümeye başladı. Yüzündeki korku yerine merak ifadesi daha sormadan sorumu yanıtlamıştı: Bizden biri mi? Onu takip ederken dün gece bilmeyerek Sofia'yı arayıp odasına döndüğünü kontrol ettiğim için memnun oldum. Geceleyin dışarıda kalmak, dün geceki kadar sakın havada bile öldürücü olabilirdi. Titredim. Öteki tarafa gitmenin kötü bir yoluydu bu.

Karlarm üstünde yanakları soğuk yakmasıyla kararmış sırtüstü yatan ölü bir adam vardı. Yüzü dışında siyah kayak ceket, siyah eldivenleri, çizmeleri onu örtüyordu ve bir an için beynim beyaz bir açıklığın ortasındaki başka bir koyu renkli yığına gitti. Bu düşünceyi aklımdan sildim, önümde duran adamın omzunun üstünden baktım. Çevrede iki düzine izleyici vardı, heyecanlı bir olay vaadi insanları dumanın eşek arılarını dışarı atması gibi otel odalarından çıkarmıştı.

Önümüzde belki yaşıtlım belki biraz daha genç, kulak kapaklıklı bir şapka takmış, yün yakalı ceket giymiş, insanları uzakta tutmaya çalışan ve omzundaki telsize konuşan bir polis memuru duruyordu. Dürüst olmam gerekirse ne yaptığını bilemez haldeymiş gibi tedirgin görünüyordu. Andy, yaptığı programda olmamasına karşın bizden önce buraya gelmiş olan Katherine'in yanına gitti. Olay yerini korumak için yaklaşık on metre uzakta durmak konusunda herkes sessiz bir anlaşma içindeydi; hiç düşünmeden cesetten ve tepenin ete-

ğinden ona doğru giden üç çift ayak izinden yeterince uzakte bir yarım daire oluşturmştuk. Gece fazla kar yağmadığından tüm izler korunmştuk.

Üç çift ayak izi tepeye doğru gitmiş ama yalnızca biri geri dönmştü. Dönüş yolu biraz karışmştı; ayak izlerinin yanında ara sıra daha küçük delikler görünüyordu: cesedi bulan kişinin paniğe kapılıp insanlara haber vermek için dağdan koşarak indiğini ve orada burada elini yere koyduğunu varsaydım. Daha net ve düz giden ikinci çift ayak izinin şu anda cesedin yanında duran polise ait olduğunu düşündüm.

Üçüncü çift ayak izi de ötekiler gibi yamaçtan yukarı gitmişti ama sonra düzeni bozulmştı; birkaç metrekairelik alanda ileri geri, aşağı yukarı hareket etmişti. Adeta görünmeyen bir kutunun içinde kapana kısılmış, duvarlardan geri sekmişti. O ayak izleri cesedin yanında bitiyordu. Geri dönmüyordu.

Etrafımdakiler mırıldanıyor, telefonları çıkarıp fotoğraf ve video çekiyorlardı. Ama hiç kimse üzgün gibi değildi. Birbirini teselli eden kollar ya da hafif bir şokla ağızları kapatan eller görünmüyordu. Herkes tıpkı benim yaptığım gibi meraklan cesede bakıyordu. Belki adam donduğundan ve on iki saat önce nefes alan gerçek bir insandan çok dağın bir parçasıymış gibi görüldüğünden böyle davranıyorduk. Önümüzdeki sahne tuhaftı ama şiddet içermiyordu. Ama birinin kesinlikle çılgılık atması, sevdiğine ulaşmak için herkesi itekleyip yukarı doğru koşması gerekirdi. Hiç kimse onu tanımıyor mu, diye aklımdan geçirdim.

“Aranızda doktor var mı?” Polis memuru kalabalığı dağıtmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Çevredekilere dikkatle bakarken sözlerini tekrarlaması gözlem yeteneğinin skalanın alt sınırında, Blindfolded dedektif dizisiyle Sherlockvari arasında

olduğunu gösteriyordu. En yoğun sezonunda dağdaki seçkin bir tatil yöresindeydik –bu kahrolası insanların yarısının doktor olması gerekirdi.

Yarım dairede tam karşımda duran Sofia'nın elini kaldırdığını gördüm.

Katherine, Andy'ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken başını olumsuzca salladı.

Polis memuru Sofia'ya yaklaşmasını işaret etti ve ayak izlerinin oldukça uzağımdan geçirdi. Önce cesetten birkaç metre uzakta durdular. Sofia yerdeki adamı işaret etti, polis başını sallayarak onaylayınca yanına diz çöktü. Boynunu ellerinin arasına alıp bir bu yana bir öte yana çevirdi. Dudaklarını araladı. Ceketinin fermuarını açıp ellerini içine soktu. Polis memuruna yaklaşmasını işaret etti ve yanında diz çökünce biraz tereddüt ederek ellerini cesedin üstünde dolaştırdı. Memura yeterince göstermiş olduğunu düşünen Sofia ceketin fermuarını çekip ayağa kalktı. Aralarındaki kısa konuşma ani bir rüzgâr esintisiyle gökyüzüne savruldu. İç karartıcı gri bir bulutun zirvenin üzerinden geldiğini gördüm.

"Ernie, Andy," diye seslendi Sofia. Kollarım havada birleştiriyordu. *Buraya gelin.* Onaylaması için polise baktım, o da Sofia'nın hareketini taklit etti. Andy ile ayak izlerinin olabildiğince uzağından geçtik. Tepeye doğru izler gittikçe çoğalmaya başlamıştı. Seyirci kalabalığının dışında rüzgârın sertleşmeye başladığını hissediyordum. Yanaklarım yanıyordu. Oraya varınca aşağıya bakamadım; bunun yerine Sofia'ya odaklandım ama o düşüncelere dalmış, gözlerini cesede dikmişti.

"Cesedi götürmek zorundayız," diye haykırdı polis memuru rüzgârın uğultusunu aşarak. "Gözlerden uzaklaştırmalıyız. Gelirken bir garaj gördüm. Şimdilik yeterince soğuk olacaktır."

Andy ile ben başımızla onayladık. Polis yamacın öte yanını işaret etti.

“Yukarı gitmek zorundayız.” Sofia kollarını abartılı bir daire çizercesine sallıyordu. “Ve uzaktan geçmeliyiz! Olay yerini korumak için!”

Kar yağmaya başlayacağına göre pek önemi olmayacaktı ama ayak izlerinin çevresinden dolaşmamızı istiyordu. Aslında cesedi kaldırmanın ötesinde bazı konular için kaygılıydı. Polis memurunun aksine burasının bir olay yeri olduğunu düşünüyordu. Polis memuru bölgede soruşturma yapıp fotoğraf çekmiyordu. Meraklı konukların çektiği fotoğraflara ihtiyacı olunca bizleri uzaklaştırmadığına memnun olacaktı.

Cesedin alt tarafında duran Andy ile benim ayak bileklerini tutacağımız ve Sofia ile polisin el bileklerinden tutacağı sessiz bir anlaşmayla kararlaştırıldı. Cesedi havada tutmaya gayret ettik ama bacağımın yarısına kadar yükselen karın içinden yamaçtan aşağıya yürürken ara sıra kafası arkaya yatıp taze karın içinde delikler açıyordu. Çok ağır değildi ama taşımak zordu. Tutuşumu sağlamlaştırmak için parmaklarımı sağlam, çelik burunlu çizmesinin yan tarafına taktım. Sofia adamın elini göğüs hizasında tutmaya çalışarak geri geri yürüyordu ama polis memuru dönüp rüzgâra karşı yürürken kollarını bel hizasından arkaya uzatmıştı. Andy’nin yanımda homurdandığını duyabiliyordum. Yolun yarısında bana doğru dönünce çenesinin sert bir kararlılıkla kasıldığını gördüm. Tükürüğü sakalına bulaşmıştı.

Kendisine baktığımı fark edince sordu, “İyi misin dostum? Mola vermek ister misin?”

Yalnızca başımı salladım. *İyiyim, bunu daha önce de yapmıştım, demedim.*

BÖLÜM 7

Bakım deposundaki ahşap paletler otopsi masası görevini üstlendi. Çevremizde aletlerin saçıldığı birkaç tezgâh, iç parçalarının yarısı sökülmüş bir kar aracı, uzak duvarın önüne yığılmış lastiklerin yanında birkaç jeneratör ve çivilere asılmış tenis raketini andıran çeşitli kar ayakkabıları vardı. Isıtma sistemi yoktu, teneke duvarları ve beton zeminiyle bir buzdolabına girmiş gibi oluyordunuz. Geçici bir morg olarak iş görecekti. Aşırı soğuğun tek yararı cesedin kokmamasıydı.

Cesedi paletlerin üzerine indirdik ve biraz küçük olduklarından adamın kollarıyla bacakları yanlardan aşağıya sarktı. Hızlı nefes alarak kendimize gelmek için bir an durakladık. Rengi solmuş yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Soğuktan donma, kararmış eller ve ayaklar –burunlar, parmakların düşmesi hakkında bir şeyler okumuştum, ama bunu hiç yakından görmemiştim. Polis memuru sonunda birkaç fotoğraf çekmeye karar verdi. Andy bir ayak parmağını bacağının arkasına sürtmeye başladı. Sofia titredi, elleriyle ağzını örtüp üfledi ve biraz önce bir cesedi taşıdığını anımsayıp kollarını aşağıya indirdi. Polis memuru fotoğraf çekmeyi bitirip bize döndü.

“Teşekkürler beyler,” dedi. Sofia gözlerini devirip cesedi taşıma çabasına katıldığını polise anımsattı. Polis memuru sözlerini düzeltmeden konuşmayı sürdürdü. “Normalde cesedi yerinden oynatmazdım ama soğuk hava geleceği için daha sonra karların arasından kazıp çıkarmak istemedim.” Belki kalın çizmeleriyle benden birkaç santim uzun ve belki de kalın paltosuyla birkaç kilo ağır görünüyordu ama dolgun yanaklarını göz ardı etmem gerekirdi. Kemerinde bir tabanca yoktu. Bunu niçin fark ettiğimi bilmiyorum ama fark ettim işte. Gözleri koyu yeşildi ve kirpiklerine buz kristalleri yerleşmişti. Bu sabah yaşadıklarının onu sarstığı belliydi çünkü bakışları tüm depoyu dolaştıktan sonra düşünme sürecini geçici olarak durduran cesede yönelmişti.

“Benim adım Ernie,” dedim onu bu durumdan kurtarmayı deneyerek. “Ernest Cunningham. Bu bey Andrew Millot, Sofia ile tanıştınız. Onun adı da Cunningham, tire Garcia.”

“Garcia, tire, Cunningham,” diye düzeltti Sofia gülümseyerek.

“Hadi burdan çekip gidelim,” dedi tüm zamanının tıpkı polis memuru gibi hareket etmeden cesede bakarak geçirmiş olan Andy. “Bu şey tüylerimi ürpertiyor.”

“Ah,” dedi polis dikkatini bize vererek. “Darius, Memur Crawford olabilir ama Darius diyebilirsiniz. Resmiyet deniz seviyesi içindir.” Tokalaşmak için elini uzattı. Manşetinin iç tarafındaki koyu renkli lekeyi işaret ettim. Öteki bileğinde de cesedi taşımaktan benzer bir leke oluşmuştu.

“Ceketin kan lekeleri içinde Memur Crawford,” dedim tokalaşmayı reddederek. Cunninghamlar güvenlik güçleriyle soyadlarını kullanarak iletişim kurmayı yeğlerler.

Crawford'un yüzü soldu. Bileklerine baktı ve derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben, Şey, bunlarla pek fazla uęraŐmadım."

"Cesetlerle mi?"

"Cinayetler," diye araya karıştı Sofia.

"Şey, belki Şimdilik bunu gizli tutsak daha iyi olur," dedi Crawford uçuk bir gülümsemeyle. Karların içinde salak gibi görünmüŐtü ama yakından daha kötüydü. Anlaşılan kan lekesini görmek onu yalnızca kusacak duruma getirmekle kalmamıŐ, başından büyük bir işe kalkıŐtıęını fark etmesine de yol açmıştı.

Andy dudaklarını oynatarak Sofia'ya bakıp, "Cinayet mi?" diye sordu. KonuŐmadıęı halde bile sesinin inanılmaz tizliğini duyabildim. Sofia ciddiyle başını salladı.

"Sanırım bu adamı tanıyıp tanımadığınızı sormalıyım. Tanıyor musunuz?" diye devam etti Crawford.

"Bu bir soruşturma mı?" diye sordum. Saatlerce ift taraflı aynaların arkasında oturmuş, kimin niçin sorduğunu bilmediğim soruları yanıtlamıŐtım. "Niçin cesedi bulan kişiyi sorgulamıyorsunuz?"

Crawford başını salladı. "Ben yalnızca kim olduğunu bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorum. Jindy'den buraya en çabuk ben geldim ama Şüpheliler listesini hazırlayacak gerçek dedektifler da yoldadır. Ama sanırım burada mı kalıyordu yoksa zirveyi aşarak mı geldi –belki de geri çevrilen bir kayakıydı– bunu ğrenmeliyim."

"Ayağında kayak yok!" dedi Sofia. Yüzünün yerdeki kar kadar beyaz olduğunu fark ettim.

“Evet, anlıyorum. Ama bana bir iyilik yapın –yakından bakın.” Telefonuyla ölü adamın yakından çektiği fotoğrafını gösterdi. Dudakları dahil neredeyse bütün yüzü simsiyahtı. “Bir şey anımsatıyor mu?”

Üçümüz de başımızı salladık. Adamı tanımadığım gibi yakından bakınca daha önce gördüğüm donmuş yüzlere hiç benzemediğini fark ettim. Sofia aniden elini kaldırdı ve kapıdan dışarı koştu. Gidişini izlerken aklımız karışmıştı ama rüzgâr bize kusmanın belirgin sesini taşıdı. Andy ile birlikte onun yanma gitmenin yararlı mı yoksa utandırıcı olduğunu düşünerek durakladık ve hareketsiz kalmaya karar verdik.

Bu noktada durup bir hamilelik belirtisi olmadan bir kadının kustuğunu söylemeyi beceremeyen bazı yazarlar olduğunu bildiğimi belirtmek istiyorum. Aynı yazarlar bulantının yalnızca bebek beklemenin belirtisi olduğunu ve kadının ağzından fışkıran kusmuğun yani öykünün başka yöne gitmesine sağlayan olayın birkaç saat içinde yaşandığını düşünürler. Bazı yazarlar derken erkek yazarlardan söz ediyorum. Hangi ipuçlarına dikkat edeceğinizi söylemek benim görevim değil ama Sofia hamile değil, tamam mı? Kendi iradesiyle kusmaya hakkı var.

“Pekâlâ,” dedi Crawford Andy ile bana. Fotoğraflara gösterdiğimiz tepkiden memnundu, soruşturma zorunluluğu tamamlanmıştı, hatta cesedin yanında biraz daha rahattı. “Sanırım şimdilik bu kadar.” Tezgâhlara yaklaşıp araştırdı ve üzerinden bir anahtar sarkan açık bir pirinç asma kilit buldu. Peşinden dışarı çıkıp teneke kapıyı tiz bir cayırtıyla kapatmasını ve kilitle uğraşmasını izledik. “Hiçbir yere gitmeyin demek zorundayım...”

"Ama zaten gidemeyiz," diye onun yerine bitirdim cümlesini.

"Ernest bunu daha önce de yapmıştı," diye ekledi Sofia ağzını silerek deponun yanından yaklaşırken. Açıklama yapmak için, "Ölü adamlar," dedi utanarak. "Asla kolaylaşmıyor."

Crawford derin bir nefes verdi. Yorgun görünüyordu. Meslek yaşamının büyük bir kısmını ayaklarını masasına dayamış oturarak ya da Lucy gibi turistlere aşırı hız cezası keserek geçirdiğini tahmin ettim. Rahat geçireceği bir gün yerine bir cesetle ilgilenmek zorunda kaldığından sinirli gibiydi. "Pekâlâ. Karakola bilgi verdim. Anladığıma göre bir konuk daha bekliyorsunuz."

"Bunun olanlarla ne bağlantısı var?" diye sordum.

"Son dokunuşları yapıyorum yalnızca... Bana ihtiyacınız olursa konukevinde olacağım ama kısa süre sonra dedektifler buraya gelecektir. Kara ve trafiğe bağlı olarak." Gökyüzünün değişik renklerine kuşkuyla baktı ve asma kilidi kapattı.

"Cinayet mi?" diye sızlandı Andy tepeden aşağıya doğru yürürken. Kalabalık dağılmıştı ama cesedi depoya taşımamızı izlemiş olan bazıları orada burada duruyordu. Deponun pencereleri olmadığına memnundum aksi takdirde bazılarının alnı buzlanabilirdi. "Herhalde bütün gece dışarıda kaldı ve donarak öldü. Sen artık doktor değilsin ama şu polise bir cinayet olduğunu söyleyip kendini işin içine katıyorsun."

Sofia'nın artık cerrah olmadığını bilmiyordum. Memur Crawford'un sorusu üzerine elini kaldırdığı zaman Katherine'in Andy'nin kulağına fısıldadıkları bu konuyla ilgili miydi diye merak ettim. Acaba elli bin dolara ihtiyaç duymasıyla mı ilgiliydi? Gözucuyla Sofia'ya baktım. Eğer Andy bunu

hakaret amaçlı söylediyse bile üzerinde durmadı. Yüz ifadesi değişmedi. Hiçbir şey belli etmedi.

“Kan?” diye düşündüm yüksek sesle, kendimce çözme-ye çabalayarak. “Cesedi taşırken Memur Crawford’un kollarına kan bulaşmıştı. Eğer bu adam gece dışarıda kaldığı için öldüyse niçin kanaması vardı? Saldırıya uğradığını mı söylüyorsun?”

“Yüzü donmaktan kararmıştı,” diye iddia etti Andy. “Sen şu polise neler söyledin?”

Eğer ailemizin bir sloganı olsaydı herhalde “Non fueris locutus est scriptor vigilum Cunningham.” olurdu. Latinceden çevirisi, “Cunninghamlar polislerle konuşmaz.” biçimindedir. Ben Latince bilmiyorum ama bunu Google’da araştırdığımı söylemekten utanmıyorum. Sofia’nın işbirliği Katherine adına Andy’yi incitmişti. “Onun adına” durumu Andy’nin sık sık takındığı tipik bir tavidir. Göbek adı “Vekil” olmalıydı.

“Kan ensesindeki yaradan geliyor. Sen ayaklarından tutuyordun –doğru dürüst görmedin. Yüzündeki de soğuk yanığı değil,” dedi Sofia. “Kül.”

“Kül mü? Yani kömür gibi mi?” diye sordum. “Burada mı?”

“Soluk borularını tıkamış, diline yapışmış. Eğer bedenini açsaydık eminim akciğerlerinde de bulurduk. Mantıksız gibi geliyor. Eğer bedeninde bir tek yanık izi bile olmadan karların arasında bulunmasaydı ve çevresinde ıslaklık olsaydı ölüm nedeninin çok açık olduğunu söyleyebilirdim.”

“Bizi de aydınlat.” Andy’nin ikna olmadığı belliydi.

“Bir yangında ölmüş.”

BÖLÜM 8

Tek umudum öldüğüm zaman kahvaltıda heyecanlı bir sohbet konusu olmak. Yemeğimizi diğer müşterilerle birlikte yedik. Katherine özel salonu herhalde dünkü öğle yemeği için ayırtmıştı. Yemek salonu sohbet sesleriyle canlanmıştı. Uzun ahşap bankların arasından geçerken sözcükler kulağıma çalındı, "Kaskatı donmuş, geçen yıl ben on birinci delikteki sığınakta mahsur kalmıştım, gerçi bu adam kadar kötü değildi ama herhalde topu deliğin kenarına düşüren vuruşların üzerinde çalışması gerekir, burada kalanlardan biri olmadığını duydum, Jason ile Holly'yi gözümün önünden ayırmayacağım..."

Kuyruğa katıldım, sıcak yiyecekleri geçtim ve tabağımyı doldurdum. Anlaşılan herkes kendi ölümlülüğüyle yüzleşip doymuş yağlardan kaçındığından domuz pastırmasma dokunan olmamıştı. Tabağımyı doldurup aileme katıldım, Lucy'nin yanına, Sofia'nın karşısına oturdum. Anneme tercih ettiğimden daha yakındım ama bir boşluk bırakıp Andy ile Katherine'in öteki tarafında oturmak fazla anlamlı olurdu. Diğer masalarda dağıdaki adama ne olduğu hakkında teoriler

ileri sürülmesinin Sofia'nın cinayet teorisini açıklaması için bir fırsat olduğunu düşünüyordum ama Sofia alışılmadık biçimde sessizdi. Başını eğmiş yemeğini yemek yerine tabağında itiştiyordu. Bunun yerine Marcelo'nun kendini Lucy'nin son derece saçma ve çok katmanlı olduğundan asansöre gerek duyan yeni yatırım fırsatı konuşmasma karşı nazikçe savunmasını dinlemek zorundaydım. Bu konuda onunla dalga geçerdim ama bu şirketlerin finans ve iş yaşamında bir çeşit öz değer üretmek amacıyla kadınların özgürlüğü gibi belirli feminist idealleri silah haline getirip kadınları ağlarına düşürdüklerini fark ettim. Kocasını hapiste olan Lucy böyle sahte bir başarıya bağımlılık kazanmak için kusursuz bir hedefti.

Marcelo onun başarılı iş kadını saldırısına takdir edilecek bir dinginlikle dayanırken kendini yormasını bekliyordu. "Bir şeylerin parçası olmaktan keyif aldığına memnun oldum ama dikkatli ol. Sana verdikleri şu araba gibi." Marcelo onu bir kez daha iğnelemekten kendini alamadı. "Duyduğuma göre çok katı bir anlaşılmamış -çok pahalı bir kira bedeli başına kalabilir."

"Ne yaptığımı biliyorum," diye Lucy huysuzlandı. "Aslında biz onu önceden ödedik." Cümlenin son kısmını gururla söyledi ama Marcelo'nun ona inanmadığı açıkça belliydi. Bundan sonra Lucy konuşmadı.

Odaya bir göz atmca Memur Crawford'un tek başına pencerenin önünde oturmuş zirveye baktığını gördüm. Eve gitmek için gerçek dedektiflerin gelmesini mi bekliyordu? Emin değilim. Yemek salonunun tüm ışıkları yanıyordu ama güm-bürdeyen gökyüzü akşamüstü olmuş duygusu veriyordu. Belki de burada takılıp kalacağından korkarak geliş yoluna bakıyordu. Bulunduğu yerden bakım deposunu görebildiğini fark

edince, oraya göz kulak olduğunu düşündüm. Onu yeterince takdir etmediğim için kendimi azarlanmış gibi hissettim. Herhalde Sofia'nın söylediklerini düşünüyordu. Görünmeyen bir kutuyu andıran şu küçük kare alanda ileri geri dolaşmış ayak izlerini anımsayarak ben de aynısını düşünüyordum. Artık yanmakta olan bir adamın son hareketlerine baktığımı biliyordum. Alevlerin arasında, hiçbir yön hissi olmadan ileri geri yaptığı bir danstı. Ama yine de bir tek damla erimiş kar yoktu.

"Benim demek istediğim..." Katherine'ı gaza getirmeye çabalayan Andy yüksek sesiyle düşüncelerimi yarıda kesti. "Nelere dikkat etmemiz gerektiğini şimdi Bitcoin nedeniyle öğrenmiş olmamızdır. Alışlagelmiş hisseler gibi iki ya da üç katma çıkarmaktan söz etmiyoruz. Gerçekten ezber bozan bir şey." Sofia'nın cebinden bir kâğıt çıkarıp üzerine gösterişli bir hareketle bir X çizip bana göz kırptığını fark ettim. Bingo kartımı yeterince dikkatli izlemediğimi düşündüm. Lucy'nin satış konuşmasının üstünü çizemezdim çünkü benimle değil Marcelo ile konuşuyordu. En alt sıranın sağ köşesindeki "Kırk kemikler ya da biri ölür" yazısını çizebilirdim ama ucuz bir iş olduğuna karar verdim. En azından başkalarının önünde yapmamalıyım –kazanmak istiyordum.

Masanın ortasında bir ayçöreği yığını vardı. Andy bir tanesini almak için elini uzattı ama Katherine bileğine vurdu.

"Ellerimi yıkamıştım," diye sızlandı Andy.

"Bazı şeyler yıkamakla temizlenmez." Çöreği bir peçeteyle sarıp tabağına bıraktı. Andy suratını asarak çatal bıçağını eline aldı.

"Kaygılanma. O, fırtınadan önce buraya gelecektir," dedi Marcelo Audrey'ye, ama masamızda sohbet açlığı çekildiğinden herkesin kulakları dikildi. Benim bile.

“Kalıyor muyuz?” diye sordu Lucy.

“Herhangi bir kayakçı en dik yamaçtan inerken bir ağaca çarpsa oteli boşaltacaklarını mı düşünüyorsun?” Marcelo dinginlikle başını salladı. “İnsanlar doğada ölürlər. Doğru yeteneklere ve bilgiye sahip olmayınca... Eğer bir dağa saygı duymazsan başka ne bekleyebilirsin?” Bir konuda başarılı olunca her konuda başarılı olacağını düşünen birinin özgüveniyle omzunu silktili. Marcelo’nun sütlü kahvesinin köpüğü konusunda yeniyetme bir gence bağırdığını görmüştüm; eğer bir kahveciye saygı duymuyorsa, bir dağa saygı duyacağından kuşkuluydum.

“Para iadesi yok,” diye ekledi Katherine portakal suyunu yudumlarken. Sanki itiraz edecek olan oymuş gibi Sofia’ya bakarak devam etti. “Biz kalıyoruz.”

“Hem gitmenin anlamı ne?” diye bitirdi Marcelo düşüncesini. “Artık tehlikelerin daha fazla farkındayız.”

Andy ile ikimiz Sofia’ya baktık. Ben yanıtlayacak mı diye merakla bakarken Andy meydan okur gibi bakıyordu. Sofia’nın çatalı tabağa sürtündü ama başını kaldırmadı.

“Michael buraya gelince ölen adam hakkında sorular soran polislerle dolu bir yer görmek istemeyecektir,” dedi Lucy.

“Ona soru sormaları için hiçbir nedenleri olmayacak,” dedi Marcelo. “Dün gece iki yüz kilometre uzaktaydı.

“Ona anımsatmanın iyi olacağını düşünmüyorum...”

“Michael kendi kararını verebilir. Buraya geldiğinde.” Audrey’nin kesin sesi konuşmaları yarıda kesti. Tartışmalara son veren bir anne dokunuşuna sahipti. Kalıyorduk. Hepimiz. Geri ödeme yapılmıyordu.

“Ya bir Kara Dil cinayetiye?” dedi Sofia sonunda. Andy şaşkın bir homurtuyla çörek kırıntılarını masaya üfürdü. “Bir

yangında ölmenin en yaygın nedeninin yanmak değil boğulmak olduğunu biliyorsunuz. Yangın havadan çok fazla oksijen çeker.”

“Kahvaltıda bunu konuşmayalım hayatım,” dedi Marcelo.

“Biraz dramatik,” dedi Andy çöreğini yutmak için göğsünü yumruklarken.

“Kara Dil nedir?” diye sorduk Lucy ile bir ağızdan.

“Güncel konularda biraz geri kalıyorsun,” dedi Andy hava *Sapık*-vari bir bıçaklama hareketi yaparak.

“Ciddiyim,” dedi Sofia. “Andy sana dışarıda söylediğim gibi, bu olayda garip bir şey var...”

“Beni bu işe karıştırma,” dedi Andy.

“Ern?”

“Sana inanıyorum ama çok dikkatli bakmadım.”

“Ben Ernest’e güvenmezdim –insanı sırtından bıçaklar gibi bir hali var.”

“Lucy, cidden.” Sofia artık yalvarıyordu. “Dinle. Okuduklarıma göre bunun şuna uygun...”

“Kahraman olmak isteyen küçükhanım bir teşhis koymuş, öyle mi? Sana güvenmek zorunda mıyız?” Katherine’in sesi öylesine saldırgandı ki beni şaşkınlığa uğrattı. “Güvenmek” sözcüğünün üzerinde durması şaşırtıcıydı. “Cesedi ne kadar süre gördün, bir ya da iki dakika mı?”

“Lanet olası şeyi dağdan aşağıya taşıdım. Bana güvenin. Bir terslik var. Memur Crawford arkadaşlarının bir an önce buraya gelmelerini umut ediyor çünkü neye bulaştığının farkında olmadığını düşünüyorum.”

Bu kitaplarda iki tip polis vardır: tek umutlar ve son çareler. Bu aşamada Darius Crawford’un tek umudu bir son çare

olmaktı. Bomba yapan birinin parmaklarına ne kadar güvenmezsem ona da o kadar güvenmemeye hazırdım. Sofia'nın da aynı değerlendirmeyi yaptığı belliydi.

"Ne söylediğini duyuyor musun?" Katherine şimdi onunla alay ediyordu. Adeta bir okul kafeteryası gibiydi. Eğer elinde sütlü çikolata bardağı olsaydı, Sofia'nın başından aşağıya dökerdi. "Sen ayık mısın?"

Andy çöreğini yerken boğulmayı sürdürürse bir Heimlich manevrasına gerek duyacaktı. Katherine'in sözleriyle şoka uğrayan Marcelo derin bir nefes aldı.

"Yardım etmek için senin gönüllü olduğunu görmedim," diye lafa karıştım. Sofia en azından bir kişinin kendi tarafında olduğunu görmeliydi. Tam anlamıyla bir tartışmaya dönüşeceğinden Kara Dil'in ne olduğunu ona masada sormayacaktım ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Ayrıca kaza geçirdiğinden bu yana Katherine hiç alkol kullanmadığından, tamamen ayık olmak dışında herhangi bir şey onu incitmiş olabilirdi.

Katherine benim üstümden Sofia ile konuştu. "Çünkü onun görevden alınmışlar yerine gerçek doktorları sorduğunu varsaymıştım."

Yarım saat kadar önce bir ceset taşıırken Sofia'nın cerrahlık mesleğinin askıya alındığını öğrendiğimde nedenini anlamaya çalıştığımı unutmayın. Bir orta yaş krizi, bir meslek değişikliği olduğunu sanmıştım. Ama Katherine onu suçluyordu. Kalabalığın arasmda aynısını Andy'ye fısıldamış olmalıydı.

Sofia'nın yüzü kızardı. Ayağa kalkınca masanın öte yanına saldıracağını ve Memur Crawford'un daha yoğun bir gün geçireceğini düşündüm ama peçetesini katlayıp tabağına

bıraktı ve gitmeden önce anlamlı biçimde, “Ben hâlâ kayıtlıyım,” dedi.

Sofia duymayacak kadar uzaklaşınca, “Bunu yapman gerçekten gerekli miydi?” diye tısladım Katherine’e.

“Sana söylememiş olmasına şaşırdım. Bugünlerde birbirinize kenetlenmiş gibi görünüyorsunuz. Anlaşıyor.”

“Neyi söylememiş?”

“Ona dava açılmış,” diye sırtıttı Katherine. Ben yalnızca “belki elli bin” sözcüklerini düşünüyordum. “Ameliyat masasında ölen birinin ailesi tarafından.” [ÖK: 3] Andy onun arkasından içki içme taklidi yaptı. Katherine’in Sofia’yı sarhoşlukla suçlayan sözlerinin tehdidini şimdi anlıyordum. Kapımın önünde kara gömülmüş altı bira kutusunu düşündüm. Evet, içki içmeyi severdi ama fazla ileri gittiğini bilmiyordum. Bir hata mı yapmıştı? Niçin bana söylememişti?

Dikkatimi Marcelo’ya verdim. “Eğer dava açılırsa onu savunacak mısın?”

Marcelo neredeyse yalvarır gibi Katherine’e baktı ama onun sert bakışlarıyla karşılaştı. Başını sallayıp açık açık, “Kendi pislği,” dedi.

Bu davranışın ona yakışmadığını düşündüm, Sofia’yı her zaman küçük prensesi gibi gördüğünü sanıyordum. “Bir cinayet suçlamasında Michael’ı savundun ama kızını savunmayacak mısın?”

“Michael cezasını çekti,” dedi Lucy. “Senin sayende.”

“Hâlâ onun tarafını mı tutuyorsun?” dedim hırsla. Niyetlendiğimden daha acımasız. Öfkelenmeye başlıyordum ama aslında öfkem Lucy’ye değildi. Bu konuda en azından onunla birlik olmalıydık ama evliliğinin yıkılmasının acısıyla başa

çıkmaaya çalışmak yerine kafasını kuma gömmeye, öfkelerini dışarıya atmaya, bir günah keçisine (bana) yöneltmeye kararlıydı.

Audrey bizleri susturmak için masadan kalkma rutinlerinden birini daha yaptı. Herkes gitmek zorunda kaldı. Ama benim işim bitmemişti. fkeden kuduruyordum. Crawford merakla ailemizi seyrediyordu, herhalde fark ettiğimden daha yüksek sesle konuşuyorduk. Bizler Cunninghamlardık, yani otomatik şphelilerdik, bunu bilip bilmediğini merak ettim. Michael'ın aramıza katılacağını bildiğine göre bunu da biliyordu sanırım.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama her yemekten sonra gerçekten masadan öfkeyle mi kalkacağız? Yarım dakika bir arada kalamaz mıyız? Bu bir aile toplantısı. Toplantı ya da her neyse onu yapmaya başlayamaz mıyız?" Bunları niçin söylediğimi bilmiyorum. Belki l adamı görmek beni etkilemişti ve Sofia'nın salondan çıkışında son üç yıldır hissettiğim dışlanmayı görüyordum. Belki kanımı kimin için dkeeğime karar vermiştim. Belki de çok fazla domuz pastırması yemiştim.

Eğeri yanan bir adam karı eritemiyorsa bile bu hafta sonu ilk kez benimle doğrudan konuşan annemin öfkesi kesinlikle eritebilirdi.

"Aile toplantısı oğlum gelince başlayacak."

KARIM

BÖLÜM 9

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

BABAM

BÖLÜM 10

Sanırım babamın nasıl öldüğünü size anlatmamın zamanı geldi. Altı yaşındaydım. Karakol bizi arayıp bildirmeden önce televizyon haberlerinde gördük. Filmlerde hep kapıya gelirler, usulca tıklatırlar, –nasıl olduğunu bilirsiniz– daha açmadan kapının arkasındaki kötü haberi anlarsınız ve polislerin şapkaları başlarında değildir. Aptalca olduğunu biliyorum ama telefonun ciddi bir sesle çaldığını düşündüğümü anımsıyorum. Daha önce binlerce kez duymuştum ama o anda bir salise daha yavaş ve bir desibel daha yüksek çalıyor gibiydi.

Babam geceleri hep dışarıdaydı, işi böyle gerektiriyordu. Onun hakkında sevgi dolu anılarım var, gerçekten var ama çoğunlukla onu düşündüğümde bıraktığı boşluklar aklıma geliyor. Babamın daha önce nerede olduğunu söylemek, nerede olduğunu görmekten daha kolaydı. Salondaki boş koltuk. Fırındaki yemek tabağı. Banyo lavabosundaki sakal parçacıkları. Buzdolabındaki altılı bira kutusunun içindeki üç boş tabanca kılıfı. Babam ayak izleri, kalıntı gibiydi.

Telefon çaldığında mutfak masasında oturuyordum. Erkek kardeşlerim üst kattaydı.

Evet, erkek kardeşlerim dedim. Buna da sıra gelecek.

Televizyon hâlâ açıktı ama annem muhabiri duymaya artık dayanamadığını söyleyerek sesini kapatmıştı. Bir helikopterin ışıldağı bir benzin istasyonunu aydınlatıyordu –bir polis arabası büyük beyaz dondurucuya girmiş ve buz torbaları ezilmiş kaputun üstüne saçılmış gibiydi– ama ben hâlâ bir terslik olduğunu bilmiyordum. Annemin muhakkak bir sezgisi vardı çünkü ilgilenmiyormuş gibi görüldüğü halde televizyona yan gözle baktığını fark ediyordum. Üstelik belirli bir dolapta bir şeyler aramak zorundaymış ya da tezgâhın belirli bir noktasını ovmak için en uygun zamanmış gibi ekranı görmemi engelliyordu. Sonra telefonun zili. Telefon kapının yanında duvara asılıydı. Annem telefonu açtı. Kafasının kapı çerçevesine vurmasının sesini anımsıyorum. Fısıltısını da anımsıyorum. “Lanet olsun Robert.” Babamla konuşmadığını biliyordum.

Aslında nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Dürüst davranacaksam, bu konuya derinlemesine dalmayı hiç istemedim ama yıllar içinde haberlerden, annemin alçak sesle söylediklerinden, cenazenin anılarından bir şeyleri bir araya getirmeyi başardım ve size bunu anlatacağım. Olayların benim anlatımında ister istemez bir varsayımla karışmış olduğunu bildiğim bazı kısımların yanı sıra kesin emin olduğum bazı şeyler de var.

Varsayımlarla başlayalım. Benzin istasyonunda gizli bir alarm düğmesi olduğunu varsayıyorum. Çalışan kişinin suratına bir tabanca doğrultulduğunu ama titreyen parmaklarını o düğmeyi buluncaya kadar tezgâhın altında dolaştırdığını varsayıyorum. Alarm düğmesinin karakola bir mesaj gönder-

diğini ve en yakındaki devriye aracına aktarıldığını varsayıyorum.

Şimdi sıra oldukça emin olduğum noktalarda. Daha devriye aracı durmadan silahların patlamaya başladığından oldukça emin gibiyim. Enseden vurulmanın çok acı veren bir ölüm biçimi olduğundan oldukça emin gibiyim. Suda boğulmaya benzediğini duymuştum. [ÖK: 4] Bunu söylüyorum çünkü ilk olarak sürücünün vurulduğundan oldukça emin gibiyim. Üstelik ensesindeki kurşun nedeniyle buz dondurucusuna çarptığından oldukça emin gibiyim.

Kesin olarak bildiklerim ise şöyle: Ön yolcu koltuğundaki polis arabadan indi, benzin istasyonuna girdi ve babamı üç kurşunla vurdu. [ÖK: 4]

Bundan eminim çünkü aynı polis memuru devlet töreninde elinde büyük bir pasta dilimiyle anneme yaklaşıp, "Onu neresinden vurduğumu size göstereceğim," dedi ve parmağındaki kremayı göbeğine sürerken, "Buradan," diye hırladı. Yapışkan kremayı kalçasına sürdü. "Buradan." Ve pastanın geri kalanını göğsüne bastırıp, "Ve buradan," dedi.

Annem irkilmedi ama polis memuru sırtını sıvazlayan arkadaşlarının yanına gidince uzun bir süredir tuttuğu nefesini burnundan verdiğini duydum.

Korkarım şu yazarların kullandığı hilelerden biri budur. Çocukken katıldığım devlet cenaze töreni babamınki değildi. Öldürdüğü adamın cenazesiydi. Annem en doğru hareket olduğu için gitmemiz gerektiğini söylemişti. Orada kameraların olacağını ve gittiğimiz takdirde hakkımızda konuşacaklarını ama gitmediğimiz takdirde daha fazla konuşacaklarını söylemişti. Ve işte o zaman dışlanmanın nasıl bir şey olduğunu öğ-

rendim. Ben artık ben değildim. Yalnız cenazede değil, okulda da böyleydi. Daha sonraları çıktığım bir kıza çocukluğumu anlatırken de aynıydı. Başka bir kıza çocukluğumu anlatmak istememiştim ama beni Google’da arayıp bulmuştu. (Şiddet eğilimli babası nedeniyle travmalar yaşamış olan Erin bu düzeyde beni anlayan ilk kız olmuştu.) Bir gün Queensland’den bir dedektif on saat araba kullanıp kendi devriyesindeki çözülmemiş bir saldırı için bir Cunningham’ı suçlamak amacıyla Sidney’e gelmişti. O tarihte on altı yaşındaydım ve eyaletten hiç ayrılmamıştım. Bu herif için kuzeye dönüş uzun bir yolculuk olmalıydı, baş şüphelinin ehliyetsiz bir yeniyetme olmasının yanı sıra Marcelo’nun ona güvenilmez saç analizini münasip bir yerine sokmasını söylemesinin de utancıyla oturuyordu. Bir saç kılı kadar yanıltıcı bir şey (belirli bir nedenle 1990’lardan bu yana mahkemelerde kullanılmasına izin verilmiyor) için bile adımızın derhal ortaya çıkmasının vurgulanması gerektiğini söylüyorum. Tıpkı on yıllar sonra Dedektif McMuffin’in beni bir görüşme odasına tıkması ve söylediğim hiçbir şeye inanmaması gibi. Artık Ernest Cunningham değildim, “o adamın oğluydum”. Annem “o adamın dul karısı” oldu. Soyadımız görünmeyen bir dövme gibiydi, polis öldüren birinin ailesiydik.

Annem kanun oluverdi. Polislere saygı duymadığı için biz de duymuyorduk. Babam gibi küçük çaplı hırsızların avukatı olduğundan başlangıçta Marcelo’dan hoşlandığını düşünüyorum, yasalara karşı tutumu saygı yerine boşlukları ve kandırmayı içeriyordu. Şirketler hukuku üçkâğıtçılığın bir sonraki evrimiydi, suçlular aynıydı ama daha lüks arabalar kullanıyorlardı. Hâlâ babamın gölgesi üstümüzde olduğundan eğer

memur son çare yerine bir kent polisi kül yüzlü adamla uğraşsaydı, biz çoktan baş şüpheliler olarak kelepçelenmiştik.

Artık babamın nasıl öldüğünü biliyorsunuz. Birkaç yüz dolar uğruna bir benzin istasyonu soymak için uyuşturucu (cesedinin yanında bir enjektör bulmuşlardı) kullanmıştı. Bu konuyu Bölüm 10'da gömdüğüm için salak olduğumu biliyorum. Ama birazdan önemli olacağı için buraya da yazıyorum. Bir Cunnigham olmanın ne anlamı geldiğini –kendimizi kapatıp birbirimizi korumayı– nasıl öğrendiğimizi bilmeniz gerekiyor. Kahvaltı masasında Sofia işte bu kapının üzerine doğru kapandığını hissetmişti. Ve hatta bir dışlanmışın tam tanımı olan ben bile bir ayağımı dairenin içinde tutmaya çabalarlarken onu isteksizce savunmuştum. Biz işleri işte böyle yapıyorduk. Örümcek ağlarıyla kaplı açıklıkta Michael'ın gözlerinde babamın bir parçasını görüp olabildiğince uzağa kaçmaya çalıştığım ana kadar.

Non fueris locutus... gerisini unuttum.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 11

Çatıya ulaşmak için yıpranmış halı kaplı, gıcırdayan yarım düzine merdiveni tırmanmak gerekiyordu. Geçtiğim her katta koridorlara bir göz attım; hepsinde yaklaşık sekizer oda vardı. Bunu yapmamın birkaç nedeni vardı. Birincisi, konukların sayısını tahmin etmek istiyordum. Yaklaşık kırk oda bulunduğuna, birkaç tanesi boş olduğuna göre herhalde altmış ila seksen kişi vardı. İkincisi, Memur Crawford'un oda kapılarını tıklatıp tıklatmadığını görmek istiyordum. Ceset konusunda biraz midesi bulanmış gibiydi ve daha önce bir cinayet soruşturması yürüttüğünden kuşkuluydum ama yine de temel bir sorgu listesi hazırlayacağım düşünüyordum. Bir cesedin birazcık olsun önemsenmesi gerektiğini düşündüm. Kahvaltı salonu üzüntü yerine hararetli dedikodularla dolu olduğuna göre hâlâ birinin ölü adamı tanıyıp tanımadığını ve hatta ilgi duyup duymadığını merak ediyordum. Üçüncüsü, içeride neler olduğunu görmek için temizlik yapılan otel odalarına gizlice bakmak benim bir alışkanlığımdı. Kendi odamıza dönüp Erin'e koridorun karşısındaki odada farklı tarafta yataklar olduğunu, televizyonun duvara asıldığını ya

da perdelerin başka renkte olduğunu söyledim. Çok sıkıcı bir anlayış gibi geliyor (hadi editör, sıkıyorsa bu kısmı çıkar), ama kapısı açık bir otel odasının önünden geçerken içeri bakıp bakmadığınızı kendinize sorar mısınız? Bakmamak olanaksızdır.

Şimdi düşünüyorum da kahvaltıda beni bu kadar rahatsız eden şey buydu. Sanki herkes içeriye bakmadan bir kapının önünden geçiyormuş gibiydi.

İnsanlığın doğuştan gelen merakmdan bahsediyorum. Ben arka koltuğunda bir ceset olan ağabeyinin arabasında ne yapacağını görmek için oturmuş adamım. "Kara Dil" sözcüklerini Google'da aramak amacıyla internete ulaşmak için çatıya çıkan adamım. Çok fazla sayıda kapıdan içeri bakmak üzere olan adamım. Belki de önemlidir.

Her katın sahanlığında oda numaralarını ya da sosyal tesisleri oklarla gösteren küçük levhalar vardı. Yemek salonu ve bar gibi kurutma odası da (cinayet romanlarında önemli odaların özel isimleri vardır) zemin kattaydı. Üst katlarda ise bir çamaşırhane, bir kütüphane –broşürdeki şömine burada olmalıydı ve beni bu pisliğe bulaştırdığı için onu suçluyorum, yani durumumu telafi etmesi için peri masalı sıcaklığı ve çıtırtıdayan bir ateş olması gerektiğine karar veriyorum– bir spor salonu ve yanında bilardo/dart sözcükleri yazan bir etkinlik salonu vardı. Ölü adamdansa beni gevşeten tatil kısmına odaklanmayı kendime anımsatıp yolculuk sona ermeden olanakların birkaçını kullanmaya kararlıyım. Michael ile bilardo oynayacağımızı sanmıyorum ama birlikte kardeşçe yapabileceğimiz bir şey bulacağımıza eminim. Belki dart oklarını bana atmak isteyecektir.

Merdiveni çıkarken çatı sözcüğünün yanındaki minik ok yukarı yerine yan tarafı gösterdi ve yakındaki koridorda bir

temizlik arabası gördüm. Gol. İçeriye bir göz attım; çift yataklı oda, berbat bir buzdolabı.

Çatıda kahvaltı sonrası sigarasını içen bir kadın vardı. Yüzünü görmeden önce Sofia olmadığını anladım çünkü Sofia tembel bir sigara içicisidir; dikkat etmediği zaman izmaritin parmaklarını yakmasına izin verir ve ardından "Ah!" diyerek bir tane daha yakar. Lucy benzin hortumu gibi içtiğinden kısa ve aşırı yutkunmalarından o olduğunu anladım.

Soğuk hava canlandırıcıydı. Ellerimi temizlik arabasından yürüttüğüm minik şampuan şişelerini tıktığım ceplerime soktum (bundan utanmam) ve yanma yaklaştım.

"Bekle," dedi Lucy ve sigarasının ruhunu içine çekti. Üniversitede tanıdığım sakız çiğneyen bir kız arkadaşım gece yataken sakızını yatak başlığına yapıştırır ve sabahleyin tekrar çiğnerdi. Lucy de sigaralara böyle davranıyor, olabildiğince uzatıyordu. Son sigarası olduğunu kendisine söylediğini görebiliyordum. Her seferinde yaptığından emin olduğum gibi buna inandığını da biliyordum. Ama bu kez neredeyse haklıydı. Ancak bir tane daha içebilirdi.

"İnternet," dedim açıklamak için telefonumu çıkararak (Pil: %54).

Çatıda durmama rağmen sinyal gelip gidiyordu. Bu durumun bu gibi kitaplarda normal olduğunu gayet iyi biliyorum. Alışmanız gerekiyor. Ve bir fırtanmam yaklaştığını da biliyordum. Binada şöminesi olan lanet olası bir kütüphane bulunduğunu ve bu lanet olası şeyi orada çözümleyebileceğimi bilişim gerçeğini geçiştirdiğimin farkındayım. Bu bir noktada rumüyle bir cinayet romanı nasıl yazılır kontrol listesine benziyor. Eğer biraz rahatlatacaksa hiç kimsenin telefonunun pili

sayfa 273'e kadar bitmeyecek [ÖK: 14]. Yani sinyal almak ve pil durumu sıradan laflar. Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum –ne de olsa dağlardayız. Daha başka ne bekliyorsunuz?

“Biraz önce olanlar için üzgünüm,” dedim. Omuz omuza durduğumuz için özrümü dağların boşluğuna doğru söyledim. Erkeklerin alçakgönüllülük göstermeyi bildiği tek yol pisuvarda duruyormuş gibi yapmaktır. “Hâlâ olanları anlamaya çalışıyorum ama sana öyle çemkirmemeliydim. Bugün birbirimizin arkasını kollayabileceğimizi anladım. Benzer deneyimleri paylaşıyoruz.”

“Sen kendi evliliğini ve ben kendi evliliğimi düzeltsek nasıl olur?”

Cesaret kazanmak için nikotine sarılan biri için büyük bir kabadayılıktı. Başka bir tartışma başlatmamak için yalnızca “Haklısın,” dedim.

Sessizce dağı seyrederek durduk. Uzaktaki teleskiden hafif mekanik çatırtılar geliyordu. Bazılarının çizmelerini giymeleri için hâlâ çok erkendi ama meraklıların en taze karı bulmak amacıyla saatler önce uyandığını tahmin ediyordum. Ağaçların arasından damarlar gibi kıvrılan yolları, aşağıdaki beyaz ovayı oyan nehri, karların saf beyazlığında benekli ve yamalı kahverengiye dönen toprağı görebiliyordum. Çatıda uğuldayan rüzgâr ahşap masaların ortasına tutturulmuş kapalı şemsiyelerin arasından esiyordu. Andy haklıydı; çatının bir kenarında yapay çimden üç golf karesi, en uzak köşede alüminyum çitin arkasında yarı aralık kapağından buharın suyu örttüğü bir jakuzi vardı.

Cesedin bulunduğu yere bakışlarımı çevirmekten kendimi alamadım. Her şeyden; en yakın otelin zirvedeki kayak

pistinden, tepedeki ağaçlardan ya da geliş yolundan çok uzaktaydı. Yukarıdan bakınca görüş açım bir fikir oluşturacak kadar açıktı. Ölen adam eğer Sky Lodge'da kalmıyorsa bulunduğu yere yanlışlıkla düşmesinin hiçbir yolu yoktu, fazla uzaktı.

"Ona bakıyorsun," diyerek Lucy beni şaşırttı. Bakışımın karın belirli bir noktasma takıldığını görmüştü. İlk kez ona dikkatle baktım. Parlak pembe bir ruj sürmüş, gözlerini kömür karası kalemle çerçevelemişti. Tutkulu görünmek istediğinden emindim ama yüzü soğuktan o kadar solmuştu ki tüm renkler daha da parlayıp ona bir karikatür görüntüsü kazandırmıştı. Yepyeni bir kıyafet giymişti –dik yakalı sarı kazağı karlı hava için bedeniyle son derece uyumluydu. "Polis sana ve Andy'ye cesedi taşımanızı söylerken bizleri göremeyeceğimiz kadar uzakta tuttu. Ama sen görebildin mi?"

Gırtlığımı temizledim. "Sanırım. Eğer Cadılar Bayramı olsaydı ben eşeğin kıcı olurum."

"Haa?"

"Ben ayaklarından tuttum."

"Yaa?" dedi sabırsızlıkla. "Michael'a benziyor muydu?"

"Ah, Lucy." Sesindeki umarsızlığın bir kısmını anlıyordum. Herhalde bu varsayıma kahvaltıda ulaşmıştı yoksa şu anda farklı bir konuşma yapıyor olurduk ama yine de kimse ona doğrudan doğruya söylememişti. "Michael değildi."

"Yani benzemiyor muydu?"

"Michael değildi demek istiyorum. Üstelik burada ona benzeyen tek kişi benim ve sanırım hâlâ.." Sağ olduğumu teatral biçimde göstermek için bedenimi yokladım. "...hayattayım. Dinle, Sofia bizi korkuttu. Neden söz ettiğini öğrenelim mi?" Telefonumu yukarı kaldırdım. Kahvaltı masasında Kara Dil'in ne olduğunu bilmeyen benden başka tek kişi Lucy idi.

Başını salladı. "Ben baktım bile. Uzun zaman önceydi ama o zamanlar büyük bir habermiş, basına yansımış ve elbette dikkat çekici bir katil ismi ortaya atmışlar. Birisi Brisbane'de yaşlı bir çifti [ÖK: 5] ve Sidney'de başka bir kadını [ÖK: 5] öldürmüş."

Bu konuyu niçin duymadığımı anladım. Son yıllarda bir tanesinin parçası olduğumdan daha fazla dehşete düşürücü haber dinlemeyi midem kaldırmıyordu. "Adları neymiş?" diye sordum.

"Ah," diye telefonunda bir yazıyı okumaya başladı. "Alison Humphreys ve... bilmiyorum. Yoo, çiftin soyadı Williams. Mark ile Janine."

"Sofia boğulduklarmı söyledi. İşkence... gibi mi?"

"Çok yavaş ölmenin bir yolu. Ben herhalde..." Parmaklarını tabanca biçimine getirip başının yan tarafına dayadı. "Böyle ölmeyi yeğlerdim. İnsanlar bir cins seri katil olmasından kaygı duyuyorlar. Şey, öldürdükleri bir çiftti, bu durumda bir cinayet mi sayılır iki mi? Yani iki kurban olduğu kesin ama bir katili seri katil yapmanın esasları nedir?"

"Benim uzmanlık alanım değil."

"Sen böyle şeyler yazmıyor musun?"

"Ben bunları yazmak konusunda yazıyorum."

"Belki teatral olmakla bağlantılıdır. Belki dikkat çekici iki cinayet bir dizi sıradan cinayetten daha değerlidir. Bir gazete için kesinlikle böyledir." Erimemiş karların üzerinde yanarak ölmüş bir adamın dikkat çekici olup olmadığını sormama zaman vermeden devam etti. "Sofia aklım kaçırmış. Bir seri katilin bu tatil yöresinde saklandığına inanmıyorum. Yalnızca cesedi belki dünkü öğle yemeğinden, Andy'ye birlikte gittiğin

bardan ya da çevreden tanıyıp tanımadığını öğrenmek istedim."

"Kim olduğunu niçin öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü kimse onun kim olduğunu bilmiyor ve bu durum beni ürpertiyor. Üstelik kimse kayıp gibi görünmüyor."

"Otelde bir konuk defteri olduğundan eminim. Belki adam tek başına kalıyordu."

"Söylendiğine göre herkes buradaymış..."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"İnsanlarla konuşuyorum. Örneğin otel sahibiyle. Bir ara sen de denemelisin."

"Adamı tanımıyorum," diye itiraf ettim. Bu kitabın anlatıcısı olduğumu biliyorum ama ölümün çevresini kurcalayan tek kişi olmadığımı anlamak ilgimi çekti. Cinayet romanları şüphelilerin dürtülerine yalnızca esinlenmiş bir soruşturmacının açısından bakar. Sesimi dinlemek zorunda kaldığınız için ben gerçekten dedektif miyim? Sanırım bir başkası yazsaydı bu öykü tümüyle farklı olurdu. Belki de yalnızca Watson'ım.

Öyleyse Lucy'yi meraklandırıran ve çatıda benimle birlikte ipucu aramak için internetle boğuşmasma neden olan neydi? Çenesini kısmasmdan hayal kırıklığının en hafif pırıltısını yakaladım ve bir şeyi çözdüm. "Crawford'dan kurtulmak için didikliyorsun," dedim. "Kimliği belirsiz bir cesedi tanımlamak ne kadar uzun sürerse o kadar fazla polis göndereceklerini biliyorsun. Ve eğer Michael gerginliğe kapılırsa senin hafta sonu planın mahvolur."

"Hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını istemiyorum," diye fısıldadı. Öyleyse parlak pembe rujunu silmesi gerektiğini söyleme cesaretini bulamadım. "Michael ailesini geri almayı hak ediyor. Bunu ona vermek için son şansım."

Çatıya çıkışının bir nedenini daha fark ettim. Bir internet sinyali arıyordu. Bir mesaj gelmesini umuyordu.

“Ondan haber aldın mı?” diye sordum.

“Hayır.”

“O hanımdan?”

Lucy güldü. “Sanırım telefon numaramı silmiştir. Ben eski karısıyım, ya sen?”

“Böyle bir beklentim yoktu.”

“Sanırım ikimiz de aynı taraftayız,” diyerek içini çekti.

“Onu görmek konusunda kaygılı musun?”

“Farklı olacağını biliyorum. Ama ne kadar farklı olacağından korkuyorum. Dün gece uyuyamadım. Kim olduğumu bilmeyeceğinden endişeleniyordum. Eski halinden geriye bir şeyler kalıp kalmadığını merak ediyorum. Kalmadığından korkuyorum.”

Benim korkumun tam tersi olduğunu söylemedim; hiç değişmemiş olmasından korkuyordum.

Lucy’nin bana parayı hiç sormadığı aklıma geldi. Herhalde bunu bilmiyordu. Bir evlilikte saklamak için çok büyük bir miktar diye düşündüm.

Elini uzatarak beni yine şaşırttı. Elini tuttum, bir barış anlaşması. Eli öylesine titriyordu ki durdurmak için dirseğinden yakalamak zorunda kaldım. “Bunu ona yapmamalıydın,” diye mırıldandı elini çekmeden önce. Öylesine alçak sesle konuşmuştu ki neredeyse duymayacaktım. Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. “Senin hatan olduğunu söylemiyorum. Dar kafalı değilim. Ama eğer o seçimi yapmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı. Yine hapse atılabilirdi ama farklı bir yoldan olabilirdi. Bu yüzden senden nefret ediyorum.” Öf-

keli değildi, sakın ve dürüsttü; bu nedenle doğruyu söylediğini biliyordum. “Bunu yüksek sesle yüzüne söylemek istedim. Bir kereliğine.”

Başımı salladım. Nasıl bir kereliğine bir sigara içmek istiyorsa bunu da bir kereliğine bana söylemek istemişti, anlıyordum. Son yirmi dört saattir ben de aynı konuyu düşünüyordum. Onu suçlamadım.

Çatıda bir gümbürtü yankılandı, araziyle boğuşan bir araba motorunun homurtusunu rüzgâr yakalamış ve bize taşımıştı. Geliş yoluna bakınca ağaçların arasından bir çift farın çıktığını gördüm. Küçük bir araba değildi, orta boy kapalı kasa bir kamyonu. Evinizi taşımak için kiralayacağınız cinsten. Bu koşullar için komik derecede kullanışsızdı ve yamaçtan aşağıya doğru zıplamaya başladı. Beş ya da on dakika uzaklıktaydı.

“İşte başlıyoruz,” dedim.

Lucy derin ve yatıştırıcı bir nefes aldı ve son sigarasım bulup yaktı.

BÖLÜM 12

Konukevinin kapılarından yukarıya park yerine doğru toplanan gürültücü kalabalık daha önce dağda toplanandan farklı değildi. Aynı ürkek yarım daire oluşturulmuştu ama bu kez ölü adama bir göz atmak yerine hayata dönmüş olanı görmek için oradaydık.

Michael'ın ne kadar değişmiş olacağını merak eden tek kişi Lucy değildi. Hiçbirimiz onu hapishanede ziyaret etmemiştik. Benim davetiyemin postada kaybolması hiçbirinizi şaşırtmamalı ama belki sıkıntıdan belki utançtan Michael kimsenin ziyaret etmesini istememişti. Hapishaneyi içinde saklanacağı bir koza gibi görmeye karar vermişti. Birkaç aile üyesiyle iletişim kurmuştu ama hiçbiriyle yüzyüze gelmemişti. Telefon görüşmeleri, e-postalar... Boşanma belgelerinin postayla gönderilmesi mektup yazmak gibi kabul edilir mi bilmiyorum ama eğer kabul edilirse o da bazı mektuplar yazmıştı. Ama iletişimimiz çok seyrekti. Yani buraya gelişi gerçekten önemliydi.

Çekilen el freninin çıkartısı duyuldu. Sonra motor sustu, kamyon inleyerek amortisörlerinin üstüne çöktü ve yalnızca

dağ rüzgârının ıslığı duyuldu. Bir gök gürültüsü şaklaması havaya çok yakıştırdı ama yalan söylemeyeceğime söz vermiştim. Michael'ın kamyonunun lastiklerine zincirlerin çok muntazam takıldığını fark ettim.

Lucy saçını düzeltti, avucunu hohlayarak nefesini kontrol etti. Annem kollarını kavuşturdu.

Yolcu kapısı açıldı ve Michael dışarı çıktı.

Bazılarınız bir şeyi şu an anladınız ama bunu bekleteceğim.

Üç yıl aradan ve değişimden sonra ağabeyimin ıssız bir adadan dönmüş versiyonunu bekliyordum: omuzlarına kadar inen uzun saçlar, ormanı andıran sakal, boncuk gibi ürkek gözler, "Demek uygarlık böyle bir şey..." der gibi... Bunun yerine tam tersiyle karşılaştık. Evet, saçları daha uzundu ama daha gür bir dalga biçime getirilmişti. Belki boyanmıştı. Tıraş olduğuna göre kendine çekidüzen verecek zamanı olmuştu. Ben yaşadığı zorlukların çizgilerini alnında görmeyi beklerken, dümdüz bir cildi, pembemsi yanakları ve parlak gözleri vardı. Belki soğuk havadan ya da açık hava koşullarından uzakta hapse kalmak bilinmeyen bir cilt bakımı görevi görmüştü ama hapse girdiğinden daha genç görünmesi olacak şey değildi. Onu son kez gördüğümde sanık sandalyesinde sırtı kambur, deli gömleğini andıran bir takım elbiseyle oturuyordu. Ama burada dinçleşmiş görünüyordu. Hayata dönmüştü.

Yakası düğmeli gömleğin üzerine giydiği North Face marka siyah kaz tüyü ceketiyse Everest'e tırmanması için para ödenen birine benziyordu. Dağ havasından derin bir nefes aldı, tadını çıkardı ve attığı çılgınca çığlık vadide yankılandı.

"Vay canına," dedi, "Katherine, tam yerini bulmuşsun." Manzaranın ne kadar inanılmaz olduğunu abartırcasına ba-

şını salladı ama belki de içten davranıyordu, emin değilim. Ardından doğruca anneme gitti. Sanırım artık “annemize” demem gerekiyor. Ya da belki “onun annesi” deyip kendim için “Audrey” demeyi sürdürürüm.

Michael eğildi, annemize sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Annem adeta gerçek olup olmadığını anlamak istercesine omuzlarından tutup onu sarstı. Michael güldü ve bana ancak mırıltı gibi ulaşan bir şeyler söyledi, ardından sımsıkı tokalaşp koluna babacan bir tavırla vuran Marcelo’ya döndü.

Michael yarım daireyi boydan boya geçti. Katherine’e sarıldı ve yanağının yanındaki havayı öptü. “Güzel kamyon,” diyen Andy ile tokalaştı. Tedirgin erkeklerin arabalardan söz etmeleri gerektiğine inanan Andy, kamyonun tepeye tırmanabildiğine göre güçlü olması gerektiğini ekledi. Sırayla herkesle selamlaşırken midem kasılıyordu. Böyle sıraya girmek kraliçeyle tanıştıyormuşuz gibi hissettirdi. Kalbim boğazımda atıyordu. Kat kat giyindiğim için yakamı çekiştirdim. Kara gömüldükçe, ağabeyim sıranın sonuna gelene kadar otuz santim daha kısa olacağım konusunda kaygılandım. Sofia bir okul partisinde isteksizce eşleşmişler gibi tek koluyla sarıldı ve baştan savma bir biçimde, “Hoş geldin Mike,” dedi. Derhal dikkatleri çekti. Ağabeyimin yaşamı boyunca Mickey, Cunners, Gösterişçi, Sanık gibi çok çeşitli lakapları olmuştu ama kimse ona Mike demezdi. Michael yaklaşıncaya kadar Lucy rujunun yarısını kemirmiş ve sanki topuğu kırılmış gibi kollarına yaslanmıştı. Başını boynuna gömüp bir şeyler fısıldadı. Ağabeyimin, “Burada olmaz,” yanıtını duyacak kadar yakın duran bir tek ben vardım. Lucy kendini geri çekti ve sakınmış gibi görünmeye çalışarak burnundan kesik kesik nefes aldı. Sofia bir elini onun sırtına koydu. Michael sıranın sonunda, tam karşımdaydı.

“Ern.” Elini uzattı. Parmakları hapishane pisliği içindeydi, tırnaklarının altı kirliydi. Gülümseyişi ikna edici derecede sıcaktı. Beni gördüğüne sevinmiş miydi yoksa hapishanenin amatör tiyatro grubunda çok mu başarılı olmuştu anlayamadım.

Elini tutup, “Evine hoş geldin,” derken ne gerçekten evinde olduğundan ne de hoş geldiğinden emindim.

“Katherine’in birçok planı olduğundan eminim ama bir ara seninle birer bira içmeyi umuyorum,” dedi. Kafamda parayı sorduğunu düşünüyordum ama ses tonuyla uyumlu değildi. Sofia’nın bizi izlediğinin, sözcükleri anlamaya çalıştığının farkındaydım ve Lucy’yi rahatlatma hareketi aslında bizim sohbetimize bir adım daha yaklaşma taktiği idi. “Sana borçlu olduğumu düşündüğüm ve söylemek istediğim bazı şeyler var. Umarım kabul edersin.”

Eğer “borçlu” ve “söylemek istediğim” sözcüklerini daha farklı cilalarsanız bir tehdit oluşturur ama onun sesi... alçakgönüllüydü. Yalnızca bu sözcükle tanımlayabilirim. Bu karşılaşma için aklımdan geçenlerin hiçbirisi olmamıştı. Önümde duran adamla kafamda yarattığım öfkeli, acı çeken ve intikam almak isteyen adamı bağdaştırmaya çabalıyordum. Başkalarının önünde böyle davrandığını ve yalnız kaldığımız zaman maskenin düşeceğini düşündüm ama bir hile gibi gelmiyordu. Kardeşlik diyebilirsiniz. Kan bağı diyebilirsiniz. Beni dinleyeceği umuduyla bir çanta dolusu para getirmişt看. O bana bir tokalaşma ve bir gülümseme verip aynısını umut ediyordu.

Lucy’nin solukları kadar hızlı başımı salladım. Kıçım ile elim arasından bir yerden “Evet,” sözcüğünü bulup söyledim.

O anda kamyonun sürücü kapısı açıldı. Michael yolcu kapısından inince çoğunuz işte bunu anlamıştınız.

“Çok zorlu bir yolculuktu,” dedi Erin bedenini esneterek “Buranın kahvesi nasıl?”

BÖLÜM 13

Kuşkusuz bölümün değişmesini gerektirecek kadar şaşırtıcı bir olay yoktu. Sürücü koltuğunda kimin oturduğunu hepimiz biliyorduk. Elbette biliyorduk. Lucy daha önce gelmişti ve Katherine Michael'ın alınıp getirilmesi kadar önemli bir işi doğaçlamaya bırakmazdı. Erin'i görmek ya da onu Michael ile birlikte görmek sürpriz olmadı.

Onun kamyondan inişini anlatmayı çok uzatmakla beni suçlamadan önce, Erin'in doğuştan gelen bir erteleme alışkanlığı olduğunu söylemeliyim. Michael'ın gelişini daha sıkıntılı bir hale getirmemek için herkesle selamlaşmasını bitirinceye kadar kamyonda oturmuştu.

Onların durumunu Michael hapse girdikten yaklaşık altı ay sonra öğrenmiştim. Sanırım ilk önce ben öğrendim ve ardından ailenin geri kalanı farkına vardı. Lucy'nin benimle aynı zamanda öğrendiğini gözlerimin önünde canlandırmıştım. Üzerinde sabahlığıyla heyecanla açtığı büyük sarı zarfın, daha önce açılmış ve tekrar bantlanmış olduğundan, hapishaneden geldiğini biliyordu. Aynı anlarda karım bunun dışında olaysız bir kahvaltı masasında ağabeyim Michael ile daha fazla zaman geçirmeyi planladığını söylemişti.

Pekâlâ, bu konuyu fazla uzattım.

Sözcük seçimimi merak ediyorsanız kahvaltılarımın çoğunun olaysız geçtiğini söyleyebilirim. Bol miktarda sütün tüketildiği yemekleri dramatik bulmuyorum. Yaşamımda yalnızca üç olaylı kahvaltı masasında bulundum. İkisini biliyorsunuz. Üçüncüsü spermle bağlantılı ve bu konuya girmeden önce birbirimizi biraz daha iyi tanımalıyız.

İnsanlar evlilikleri kıvılcımlarını yitirmekle suçlarlar. San ki evliliklerin hor kullanılmış, yitirilmiş doğüstü bir enerjisi varmış gibi. Eğer karım suçu kanıtlanmış ağabeyimle telefon ve e-posta yoluyla (çünkü ziyaretçi kabul etmiyordu) özel bir ilişki geliştirirse ve ben bunu fark etmezsem evliliğim zaten bitmiş sayılır. Ayrıca karımı kötü biri olarak göstermeme izin vermeyin çünkü değildi ve evliliğimiz bitmişti. Michael'ın arabasının arka koltuğundan bir cesetle evime geldiği gece biz çoktan yatak odalarımızı ayırmıştık. Yoksa yatağımın üzerine attığım parayı karım görebilirdi. Ama sorun kıvılcım değildi. Çakmak, çakmaktaşı ve kibritlerdi. Ve bunlar yitirilmemiş, bizden alınmıştı. Kıvılcımı yitirmemiştik, artık kıvılcım oluşturacak gereçlere sahip değildik.

"Bu durumun garip olmasını istemiyorum," diye mırıldandı kahvaltı masasında. Bunu söylerken alyansını parmağında döndürüyordu. Bu hareketini yıkılan bir evliliğin metaforu olarak almak yerine ne kadar kilo verdiğini fark ettim. Bir kişinin yanakları ve kalçaları kısa süreli kilo alma ya da verme durumunu belli eder ama bunu ellerinde fark ettiğiniz zaman... İkimizin de inceldiğini biliyordum ama daha önceki o yüzüğü parmağından çıkarmak için adeta bir elektrikli testere kullanmak zorunda kalmıştım. Yüzüğün bol geldiğini

görmek beni ona yaptıklarımı düşünmeye itti. Yanlış anlamayın, aramızda hiçbir acımasızlık yok; ne ağız dalaşları yaşandı ne de tabaklar fırlatıldı. Ama birlikte olduğumuz halde birbirimize bir şeyler yaptığımız noktaya ulaşmıştık. Eğer yüzüğünü çevirmeseydi daha farklı şeyler söylerdim ama çevirdiği için söylemedim.

“Ne istiyorsan yapabilirsin,” dedim.

Gülümserken gözlerinin parladığını gördüm, bu da aslında içten bir şekilde gülmediği anlamına geliyordu. Henüz Lucy’ye bundan söz etmememi söyledi.

Ona başka bir şey sorma gereksinimi duymadım. Kahvaltı sormak için uygun zaman değildi. Ve sonra da hiç sormadım. Elbette üzerinde düşündüm. Bazen onun tehlikeden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Kadınların idam mahkûmlarına âşık olduklarını ve bazı mahkûmların birden fazla karısı olduğunu bir yerde okumuştum. Ya da belki birinin hapiste olması onu rahatlatıyordu. Böyle bir ilişkinin gerçek sınırları vardır ve o, bizi ayıran öteki konular hakkında kaygılanmak zorunda kalmadı. Michael’ın benim hatalarımı yapması olanaksızdı çünkü Erin’in yaşamıyla hiç kesişmedi. İnanın bana, tüm seçenekleri gözden geçirdim. Belki o da Cunninghamların sorgulamadan kabullenme anlayışına inanıyor ve ironik olarak bunu bir sadakat davranışı olarak görüyordu. Belki ağabeyime benden fazla inanıyordu. Belki ağabeyim çakmaktaşına sahipti. Olmamaya çalıştığım halde kindar hissettiğim zamanlar benim eşleşmediğim ortak bir yönleri olup olmadığını düşündüm. Buna önceden sezmek denir.

Michael’ı anlamak daha kolaydı. Benden bir şeyler almak istediğini her zaman düşünürdüm.

Erin'in kamyondan inmesi sürpriz değildi ama gerçekten önemliydi. Çünkü Michael'ın hapishanede hiçbir ziyaretçisi, özellikle evlilikle bağlantılı bir konuğu olmamıştı. Bu hafta sonu benim onları birlikte ilk kez görmem gibi onlar da birbirlerini ilk kez görüyordu. Aralarındaki ilişki çok gizemliydi ve aslında ne anlama geldiği hakkında hepimizin farklı fikirleri vardı. Bana kaderci ya da tembel diyebilirsiniz ama teslim olmaktan mutluydum. Onları birlikte düşünüyordum ama asla onlara bir çift olarak bakmadım. Lucy etiketi üstünde duran giysileri, acil durum ışığı rengindeki rujuyla hâlâ aralarına sinsice girebileceğini açıkça hissediyordu. Ötekiler inanmazlık ve kabullenme arasındaki ölçeğin çeşitli noktalarındaydılar ve çoğu kuşkuculuk noktasının etrafında dönüyordu.

Geriye dönüp bakınca, şu anda yazarken olduğu kadar ilgisiz olamazdım diyorum çünkü geceyi birlikte geçirmişlerdi, Erin yalnızca onu o sabah iki saat uzaktaki Cooma Cezaevi'nden alıp getirmişti. Bir önceki gece cildinizi kaşıdıran çarşafı olan bir motelde kaldığını hayal ediyordum. Bunun niçin bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum –geceyi birlikte geçirip geçirmediikleri kimin umurunda– ama aklıma takıldığını itiraf etmeliyim. Bu noktada bundan söz ediyorum çünkü eğer ben bunları düşünüyorsam, Lucy herhalde aynı fikirlere sınıksıkı sarılıyordu.

Erin yarım daireyi daha hızlı dolaştı çünkü Michael'a oranla tokalaşacağı insan sayısı daha azdı. Lucy ayakkabılarını bağlama gösterisi yapıyordu. Bana yaklaşıncı elimi uzattım. "Güzel şeyler," dedim. Aramızda özel bir şakaydı, onu güldürmek istiyordum.

Gülümsemedi. Elimini tuttu, tek koluyla soğuk bir biçimde sarıldı. Kulağıma, "Ailenin parası bu, Ern," diye fısıldarken sıcağı nefesini hissettim.

Bunlar kaçınılmaz, alıntı sözcüklerdi. Alan'ı gömdüğü gece Michael da aynısını bana söylemişti. Bu bizim paramız. Anlamını biliyordum. Bu parayı kazanmıştı. Bunun için öldürmüştü. Parada hakkı olduğunu iddia ediyor ve sessiz kalmam için bana bir pay öneriyordu. Erin'den ne duymayı beklediğimi bilmiyorum; belki bir çeşit özür, kulağıma eğilince tutkulu bir şey ya da ikisinin karışımı yani özür dilercesine tutkulu bir söz. Ama gülümseyerek bana soğuk bir bira borçlu olduğunu söyleyen Michael'ın elçisi olacağını tahmin etmemiştim. *Ailenin parası bu, Ern.* Eğer işbirliği yapmazsam olacaklar hakkında bir ipucu muydu? Emin olamadım. Gözlerindeki bakış ciddiye, tehdit edici değildi. Belki yalnızca bir uyarıydı. Ben daha karar veremedenden gitmişti ve zaten herkesin önünde so-ramazdım.

Topluluk derhal küçük gruplara ayrıldı. Lucy ile Sofia, Michael ile bana yaklaştılar. Lucy herhalde Michael'ı gözünün önünden ayırmak istemiyordu ve Sofia da herhalde ona bira-zını vermeye karar vermeden önce para hakkında bir şeyler söylememi engellemek istiyordu. Erin, annem ve Marcelo'yla bir grup oluşturdu. Aşırı ilgiliymiş gibi görünmeden anne-min yüz ifadesini okumaya çalıştım. Hiç tanıdık gelmediğine göre sıcak ve bağrına basıcı olduğunu düşündüm. Katherine, Erin'in grubuna katılınca bir anlığına ortada kalan Andy bizim gruba yaklaştı.

Gidişatı belirlemenin kendisine düştüğünü ve eğer konuşmazsa kimsenin ağzını açmayacağını fark eden Michael her birindeki farklı çikolataları denemek için yoldaki bütün benzin istasyonlarına girmesi için Erin'i nasıl zorladığını anlatmaya başladı.

“En iyisi hangisi?” diye sorarken Michael’a karşı en az onun bana olduğu kadar uygarca davranmaya karar vermiştim.

“Sonuçlar kesin değil.” Başını salladı ve göbeğini okşadı. “Biraz daha fazla veriye ihtiyacım var.”

Lucy gereğinden fazla yüksek sesle güldü.

“Şu kamyon neyin nesi?” diye sordu Sofia. “Davetiyede ‘dağ oteli’ yazan kısım size ulaşmadı mı? Buraya kadar gelebilmenize şaşırdım.”

“Kiraladığımız firma ayırttığımız aracı karıştırmış –kapalı kasa kamyonet olması gerekiyordu. Ellerinde bir tek bu vardı ya da Erin’in hatchback arabasını alacaktık. O arabada benim eşyalarımaya yeterli yer yoktu. Üstelik depomun kira süresi yarın uzatılacak ve şimdiye kadar beni yeterince sömürdüler. Yani sonuçta aracın arkasına benim oturma odasını tıktık. Biraz kaygılandık ama motoru güçlüymüş.”

“Karlı dağlara bir koltuk mu getirdiniz?” diye güldü Andy. Ben hâlâ Michael’ın kullandığı “biz” sözcüğünü kavramaya çalışıyordum.

“Ben olsam fazladan istenen miktarı öderdim. Birkaç dolar tasarruf etmek için mi her şeyi getirdiniz?” diye sordu Sofia.

“Bence çok mantıklı,” diye mırıldandı Lucy. “Eşyalarının çoğu hâlâ bende...”

“Ellerinde yalnızca bu vardı,” dedi Michael onun devam etmesini engelleyerek. “Ayrıca bize iyi bir indirim yaptıklarından da emin olduk elbette. Eşyalarımı önümüzdeki hafta taşıyacağım, yani bunu birkaç gün daha tutabilirim. Buraya kadar tırmanma riskine değdi.”

"Gerekirse eşyalarını benim odama koyabilirsin," dedim biraz boşluğu doldurmak ve biraz da dikkatle dinlemediğim için; bir kulağımı Erin'in Katherine ile sohbetine vermiştim. İşte bir ipucu: içinde çok sayıda s harfi olan sırları fısıldamayın, s harflerinin sesi havada dolaşır. Katherine'in "ayrı odalar" dediğini duydum ama soruyor muydu yoksa teyit mi ediyordu anlamadım. Keşke kulak vermeseydim dedim ama duydum işte. Michael ile Sofia'nın bana merakla baktıklarını fark ettim. Ne dediğimi anlamam bir saniye sürdü ve bir kez anlayınca Michael'm zaten koyacağım demesini beklediğimi düşündüm.

"Bu sözünü tutmanı isterim kanka," dedi bunun yerine.

"Ben sigarayı bıraktım," diye lafa karıştı Lucy. Michael ona adeta içtiği şarap kadehinden bir an vazgeçip takla atmasını göstermek isteyen çocuğuna bakan bir ebeveyn gibi baktı ve "İyi yaptın," derken aslında bas git demek istedi. "Eee, burada eğlenmek için neler yapıyoruz? İnanın bana lokanta ve bar beni heyecanlandırdı ama tüm hafta sonunu içeri tıklıp geçirmek istemiyorum."

"Çatıda bir jakuzi var," dedik Andy ile bir ağızdan.

"Buraya gelin!" diye bizi çağırdı Marcelo. Lucy, Andy'nin yanından Formula 1 yarışına yakışan bir geçiş yapıp Michael'ın yanında yerini aldı. Sofia ile ben arkalarından yürüdük.

"Yanakların kızarmış," diye iğneledi Sofia alçak sesle. "Ne oluyor, onu görünce donakalmış gibisin?"

Başımı salladım. "Yanlış düşünmüşüm. Böyle bir şey beklemiyordum."

"Ben de," diyerek burnunu kıvrırdı Sofia. "Cuidado." Gerçi bu dili konuşmuyorum ama Sofia ara sıra bana bazı İspanyol-

ca laflar eder. Birkaç kere duyduğum için bunu biliyordum: dikkatli ol.

Marcelo'nun grubuna katıldığımızda Michael, elini onun arka cebine sokan Erin'e yaklaştı. Evli olduğumuz zaman –özür dilerim, hukuken hâlâ evliyiz, birlikte olduğumuz zaman demeliyim– Erin başkalarının yanında sevgi gösterileri yapmayı sevmezdi. Oldukça zorlu, şiddet içeren bir çocukluk dönemi geçirmiş. Bekâr babası onu kimse görmediği zaman döver ve başkalarının yanında kucaklarmış. Sonuç olarak fazla yakınlığı gerçek olarak kabul etmeyip yapmacık bir davranıştan öte görmeye zorlanırdı. Yakınlığa güvenmezdi. Bunu açıklıyorum çünkü başkalarının yanında pek seyrek öpüşürdük ve arka cep hareketini asla yapmadık. Belki ancak sırtının ortasına avucunu dayamıştır. Michael'a yaptığı sevgi gösterisi bana çok eylemsel gibi geldi. Hatta sahipleniciydi. Benim için mi yoksa Lucy için miydi emin değilim. Belki kıskançlıkla çok ayrıntılı düşünüyordum ve ağabeyimin kızı benimkinden daha güzeldi.

“Şöyle bir karar verdik,” dedi Marcelo hepimizin duyacağı kadar yüksek sesle ama Michael ile Erin'e yönelmişti. “Size bunu hep beraberken söylemek istedik –aksi takdirde başkalarından duyabilirdiniz.”

“Emin değilim...”

“Lucy lütfen. Michael, bu hafta sonu sana gereksiz bir stres vermek istediğimiz son şey ama ya şimdi sana söyleyeceğiz ya da söylenti ve dedikodular kulağına gelecek.”

Annemin başıyla onaylaması her zamanki gibi Marcelo'nun sözcüklerinden daha fazla ağırlık taşıyordu. Michael grubun geri kalanına bir göz attı ama benim yüzümü

aradığına yemin edebilirdim. Belki de parayla ilgili bir konu olduğunu düşünmüştü. Ya da kendisi ve Erin'le ilgili.

"Bir olay oldu," dedi Marcelo. "Bu sabah bir adamın cesedi bulundu. Anlaşılan geceleyin yolunu kaybetmiş ve hava koşullarına maruz kalıp ölmüş." Marcelo'nun bakışları grubu dolaştı ve adeta konuşmasma meydan okurcasına Sofia'ya taktıldı. "Dediğim gibi, bu kadar basit."

"Polisler burada," diye tahmin yürüttü Michael. "Bakım deposunun yanında devriye aracı var. Üzerinde durmamıştım ama mantıklı geliyor. Zavallı adam."

"Bilmen gereken bir şey daha var." Bu kez konuşan Sofia idi. Lucy olduğu yerde döndü ve dik dik baktı. Marcelo onun konuşmasını bastırmak için gırtlığını temizledi ama Michael ona doğru elini havaya kaldırıp susturunca, daha önce hiç başına gelmediğinden aldığı soluğun yarısında duruverdi. Çenesinin kapanma sesinin vadide yankılandığına yemin edebilirim. "Kim olduğunu bilmiyorlar. Anlaşılan burada kalan biri değilmiş. Şu anda kimse bir şey yapmıyor ama daha fazla dedektifin gelmesi bekleniyor. Belki insanları sorguya çekmek isteyeceklerdir."

Herkes Sofia'nın yeni edindiği nezaketinden etkilenip başıyla onayladı. Ben bunu yutmadım. Bence "dedektifler" ve "sorgulama" gibi sözcüklerle Michael'ın damarına basmaya çalışıyordu. Onu korkutmaya çalışıyordu.

"Hava koşullarından ölen biri için dedektifler mi?" dedi Erin yüksek sesle düşünerek ve bir terslik olduğunu fark edip kaygıyla Michael'a baktı. Sofia yanıt olarak incecik bir çizgi biçiminde gülümsedi. İsteddiği tohumu ekmişti.

"Eğer kalmak istemezsen başka bir yere gidebiliriz," dedi annemiz. "Kararı senin vermeni istiyoruz."

“Endişelenecek bir şeyin yok,” dedi Marcelo. Benim tecrübeme göre hapisanede bulunmak oldukça iyi bir kanıttır, üstelik buradaki memur deneyimli biri değil. Ceset onu çok sarstı. Üstlerini bekliyor. Gelecekler, beş dakika burada dolaacaklar ve çekip gidecekler.”

“Ve bu haftanın konaklama...” diye başladı Katherine ve “Ücreti iade edilemez,” diyeceğini anladım.

“Memurun adı Crawford,” diye söze karıştım.

“Crawford, doğru,” dedi Katherine önemli olmadığını ima ederek. “Kent polisleri gibi aşırı öfkeli değil. Anlaşılan Cunningham adı eskisi kadar bilinmiyor.”

“Ve polislerin burada bulunmasına gelince...” diye güvence vermeye çalıştı Lucy çünkü eğer dağılırsak Michael’ı sonsuza dek yitirmekten yalnızca yüz dolar ve bir motel odası kadar uzakta olacağını düşünmüştü, “Hiç yoklar gibi. Bu memur soru sormuyor. Onu neredeyse hiç görmüyoruz.”

“Sözüm ona hiçbir şey yapmayan polis memuru,” dedi Michael. “Bu mu?” Memur Crawford’un aceleyle basamaklarından indiği konukevine işaret ederek. Hızla yanımıza yaklaştı, yüzlerimize bakarak yeni geleni aradı. Ağabeyimi buldu.

“Michael Cunningham mı?”

Michael şakadan ellerini kaldırdı. “Suçluyum.”

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Tutuklusunuz.”

BÖLÜM 14

Katherine haklıydı, Cunningham adı eskisi kadar bilinmiyordu. Eğer bilinseydi Memur Crawford oluşturduğumuz dairenin ortasına girmeden önce kendi bireysel güvenliğini düşünürdü.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” İlk patlayan Lucy oldu. Michael’ın önüne geçip fiziksel bir bariyer oluşturdu.

“Bir yanlış anlaşılma var,” dedi Katherine, Lucy’nin yanına geçip savunmayı güçlendirmek için isteksiz Andy’yi de çekerek.

“Herkes sakın olsun,” dedi Andy küçük, sahte ve titrek bir gülüşle. Unutmayın, Cunningham ailesine damat olarak girmişti ve kanunlara itaat eden diğer vatandaşların polislere saygısını hâlâ koruyordu.

“Çekilin önümren,” dedi Crawford. Sol elinden tembel bir kırbaç gibi sarkan kelepçeler dikkatimi çekti.

“Şu bizim... Lanet olası ailemizi rahat bırakamaz mısın?” Konaşan annemdi, bariyerin bir parçası olacak kadar dinç değildi ama sözlerindeki zehir yeterli bir kalkandı.

Çocuklarını kurtarmak için arabaları elleriyle havaya kaldıran anneler hakkında okuduğum tüm haberlere birdenbire inandım. Yani, sevdikleri çocuklarını korumak için.

"Audrey, " diye sakinleştirdi Marcelo, "Bunun yararı olmaz." Öne çıkıp Rolex saatini adeta Memur Crawford'a tanıttı. "Ben onun avukatıyım. İçeri girelim, oturalım ve konuşalım."

"Kelepçesiz olmaz."

"İkimiz de polisliğin nasıl yürüdüğünü biliyoruz. O daha şimdi geldi, nasıl olur da..."

"Baba," dedi Michael ve Marcelo ile konuştuğunu algılamam bir dakika sürdü. "Her şey yolunda."

Ama Marcelo hızla devam ediyordu. "Bu tatil yerindeki tek polis olman sana sıkı yönetim uygulama hakkı vermez. Zor bir durumda olduğunu biliyorum ve oralarda babasını, ağabeyini ya da oğlunu yitirmiş biri var. Kimliğini saptaman için ben ve ailem resmi olmayan soruşturmada sana seve seve yardımcı oluruz. Ama katil iması yapmak... şaşırtıcı bir suçlamadır. Aile tarihine dayalı bir profil çıkarmadır. Seni dava ederiz. Eğer onu gözaltına almak istiyorsan bir nedene ve suçlamaya ihtiyacın var ve her ikisine de sahip değilsin. Şimdi, yalnızca altı dakikalığına hayır amaçlı bedava çalışırım ve sanırım bu süreyi doldurduk. İşimiz bitti mi?"

Marcelo'nun sert konuşmasının çok yakınında olduğum için polisten özür dileme ihtiyacına kapıldım. Ama Crawford inat etti. "İşimiz bitmedi. Burada bir cinayet işlendiği için takdir yetkimi kullanmaya iznim var."

Cinayet lafı ağızdan ağıza şüpheyle dolaştı. Sofia'nın gülümsediğini fark ettim. Marcelo yumruklarını sıkı. Annem nefes nefese kalan biri değildi ama bir eliyle ağzını örttü.

"Cinayetmiş," dedi Michael anlamlı biçimde.

“İşin bitti,” diye homurdandı Marcelo Crawford’a. Bu, benim bile anladığım bir hukuk diliydi. “Daha azı uğruna insanları mahvettim.”

“Ve ben daha fazlası için insanlara kafa tuttum.”

Konukevinin kapılarının gürültülü kapanma sesiyle konuşmaları kesildi. Benim yaşımda, bronz yüzlü ama gözlerinin çevresi soluk –kayak gözlüğü yanığı– bir kadın sundurmada duruyordu. Soğuktan rahatsız olmadan kolları çıplak, bir tişört ile bir yelek giymişti. Lastik zincirlerimi düzelten Land Rover arabanın sahibi kadını tanıdım.

“Memur bey, yardıma ihtiyacınız var mı? İnsanlar haliyle çok gergin, bu bağırışmaların sebebi nedir?”

“Sizi ilgilendirmez,” dedi Marcelo başka bir kişiyle daha tartışma olasılığıyla yorgun düşerek.

“Bu otelin sahibiyim, yani beni ilgilendirir.”

“Öyleyse şu Poirot özentisine konuklarınızı taciz etmesini söyler misiniz? Ve eğer paniği yatıştırmak istiyorsanız, ‘cinayet’ sözcüğünü etrafa saçmamaya ne dersiniz?”

“İlk kez ‘cinayet’ sözcüğünü duyuyorum.” Otel sahibi kaşlarını Crawford’a kaldırdı. “Ciddi misin? Yani Yeşil Çizme mi diyorsun?”

Renklere dayalı lakaplar arasında Yeşil Çizme, Kara Dil’den daha kolay anlaşılıyordu. Everest’e tırmanırken ölen bir adama verilen havalı bir isimdi, bedenini yerinden oynatmak çok tehlikeli olduğundan yolun kenarında bırakılmıştı ve diğer dağcılar parlak yeşil çizmeleri yön bulmak için kullanıyorlardı. Bu sabahki cesedin ayaklarında yeşil çizmeler yoktu –biliyorum çünkü sol ayağını ben taşıdım– ama donmuş gizemli konuyu kısaca tanımlamak için bu isimde karar kılmuşlardı.

“Ölümünün kuşkulu olduğuna inanmak için bir nedenim var.”

“Niçin? Bunun söyledikleri yüzünden mi?” Sofia’yı işaret ederken Katherine’in sesi hem inanmazlık hem de rakım nede niyle yükselip alçalıyordu. “Bir şamandan bile daha iyi bir tıbbi fikir alabilirsiniz. Sen bu memura ne söyledin? Gerçek dedektifler buraya ne zaman gelecekler?”

“Ben doktorum,” diye Crawford’a güvence verdi Sofia.

“Onun ölümü kuşkulu olsa bile, Michael’ın bir kanıtı olduğu gerçeğini göz ardı mı ediyoruz?”

“Baba, bırak ben...”

“Ben hallederim Michael. Bu yolda yürümek istediğinden emin misin memur bey? Kuşku ların araştırdığın bir sabıka kaydına, belki biraz aile tarihine, mavi üniformalıların kanı mavi akar filan gibi belki rozetine olan sadakatine dayalı. Önyargın yalnızca görünür olmakla kalmıyor, aptal gibi görünmene yol açıyor. Tanrı aşkına, daha bu sabah hapis haneden çıkan Michael’ın bu işe nasıl karışmış olabileceğini bana söyler misin?”

Marcelo’nun öfke patlaması herkesin nefesini kesti. Crawford’un hepimize bakarken biraz olsun destek aradığını varsayıyordum. Bakışlarından kaçındım. Sofia bile ayaklarına bakıyordu: Kara Diller ve Yeşil Çizmeler hakkında inançlarının dışında, biri utançtan kızardığı zaman anlardı.

“Hadi gel,” dedi Marcelo, Audrey’nin elini tutup konuk evine doğru yürümeye başlarken.

Ama Michael hareket etmedi. Erin’le karşılıklı gergin bir şekilde yüzlerini buruşturdular.

Sonunda gök gürültüsünün duyulduğunu söylerken abartmıyorum.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi Crawford. “Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?”

“Ben kimsenin canını yakmadım,” diyerek ellerini kaldırdı Michael ve Crawford’a doğru birkaç adım attı. “Ama kimin yaptığını bulman için mutlulukla sana yardım ederim.” Bunu söylerken bana bakıyordu.

“Michael! Sus! Memur bey, o haklarını...”

“O benim avukatım değil.”

“Ne yapıyorsun sen?” Audrey ona yaklaşp elini omzuna koydu. “Dün gece Cooma’daydın. Her şey yolunda, bunu söyle ona.”

“Hava soğuk anne. İçeri gir.”

“Bu sözcükleri söyle yeter. Yalnızca söyle. Ona söyle.” Annem boştaki elini yumruk yapıp ağabeyimin göğsüne vurmaya başladı. Sanki zorla itiraf ettirecekti. Ardından sanırım soğuk havayla harcadığı gücün karışımından dizleri kenetlendi ve usulca yere yığıldı. Michael olabildiğince uzun bir süre onu tuttu ama sonunda karın üzerine oturmasına yardım etmekten başka bir şey elinden gelmedi. Crawford, Sofia ve ben ayağa kalkmasına yardım etmek için aceleyle yaklaştık ve ama eliyle bizleri uzaklaştırdı. Yaşlı bir hanımı soğukta tuttuğu için Katherine ile Lucy Memur Crawford’a bağırmaya başladılar.

“Bayan Cunningham,” dedi Crawford kalabalığın gürültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle. “Michael hapishaneden dün öğleden sonra çıktı.”

Dün mü? Algılamamın ne kadar uzun sürdüğünü anımsıyorum. Ama bunun anlamı...

Michael’ın gözleri Erin’e döndü. Lucy’nin yüzünün içe doğru çöktüğünü gördüğümü sandım. İlk kar tanesi kirpiklerime düştü.

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Tamam. Tamam, hapishane-
de değildi. Elbette.” Bir yandan Audrey’i yerden kaldırmaya
uğraşırken Marcelo bir yandan da en iyi seçeneği bulmak için
hızlı ve sesli düşünüyordu. “Ama burada olduğu anlamına
gelmez ki. Burada oturamazsın sevgilim, ıslanacaksın. Yani
Michael, dün gece nerede olduğunu bize söyle ve bu iş bitsin.”

“Sizinle gelmeyi yeğlerim memur bey.”

Crawford kelepçeyi taktı ve Michael’a onaylayan bir ba-
kış attı. Michael’ın gizlediklerinin alt metnini bilmediği halde
“memur son çare” bunun daha az zarar verici bir seçenek ol-
duğunu görüyordu. Kelepçelerin çok gevşek takıldığını fark
ettim. Yani kollarını arasından sıyrarak kadar gevşek değil-
di belki ama tehdit etmeyecek kadar gevşekti. Crawford otel
sahibine döndü (Bakın, kronolojik olarak kadının adını bana
söylemediğini biliyorum ama beni rahatsız ediyor ve kısa süre
sonra söyleyeceği için şimdiden ona Juliette demeye başlıyo-
rum.) ve “Konukların güvenliği açısından onu tek başına bir
yerde tutmalıyım,” dedi.

“Koyduğun her yerden dışarı çıkabilir. Odaların ve dağ
evlerinin dışarıdan kilitlenme mekanizması yok. Yangın teh-
likesine karşı,” diye yanıtladı Juliette. (Bakın, size daha kolay
olacak demiştim.) “Burası bir otel, hapishane değil.”

“Ya kurutma odası?” dedi Lucy. Yüzü gökyüzünden daha
karaydı, sesi boğuktu, dili öfkeyle dolanıyordu. Ben daha son-
ra öğrenecektim ama Lucy kurutma odasının botlar için ahşap
banklar ve paltolar için raflarla dolu, ısıtılmalı, dolap büyüklü-
ğünde bir alandan başka bir şey olmadığını biliyor olmalıydı;
nemli küf ve ancak bu kadar su geçirmez bir şey giydiğinizde
oluşabilecek türden bir ter gibi kokuyordu. Çok aşağılık bir in-

tıkamdı ama bu kısacık sürede elinden gelenin en iyisi buydu. “Kapının dışında bir sürgü olduğunu gördüm,” diye kendini beğenmiş bir sesle ekledi.

“Hımm, kurutma odası aslında insanların kalması için değildir,” dedi Juliette.

Crawford yukarı baktı, avucunu açarak elini uzattı ve birkaç kar tanesinin eline düşüp erimesini izledi. Konuyu sonlandırıp içeri girmeye hevesliydi. Michael’a dönüp özür dilercesine konuştu, “Yalnızca birkaç saat için.”

Michael başını salladı.

Erin’in konuşması için en kusursuz zamanın gelip çatmış aklıma geldi. Eğer hapishane Michael’ın kanıtı değilse, Erin onun kanıtı olabilirdi. İkisinin beraber olduğunu zaten biliyorduk, bir gecenin ne önemi vardı? Erin konuşmayınca aralarındaki sırrın cinayet kuşkusuyla kurutma odasında kilitlenmeye geçecek bir şey olacağını düşündüm ve merakım kabardı.

“Polisliği nerede öğrendin?” diye sordu Marcelo. Eğer anemi omzuna yerleştirmemiş olsaydı Crawford’u yumruklatabilirdi. “Bunların hiçbiri yasal değil.”

Bu kitaplardaki polis memurları son çare ya da tek umut olurlarken aynı zamanda yasalara saygılı olma ya da yasaları boş verme özelliklerine sahip olabilirler. Crawford bir kez daha beni şaşırttı.

“Seve seve işbirliği yaparım,” diye yineledi Michael.

Erin, “Her şey yoluna girecek,” diyerek ona sarıldı. Eli sırtından aşağıya kayıp arka cebine girdi. Bu kez öteki cebine. Ben üzerinde durmadım.

Herkes konukevine doğru yürümeye başladı. Dalgaya kapılıp ben de onları izledim. Audrey’yi Sofia’ya emanet etmiş

olan Marcelo Crawford'la birlikte yürüyor, çok renkli diye-
bileceğim bir dille, yasal tanımları bir insanın kendini nasıl
düzeceğini anlatan açık saçık sözcüklerle karıştırıp kafasını
şişiriyordu.

Merdivenin tepesine ulaşınca, "Bana biraz alan vermenizi
istiyorum," dedi Crawford yasaları boş verici polislerle ait sert
bir sesle. Bunu Marcelo'ya söylüyordu ama hepimiz durduk.
Her birimiz farklı yükseklikte basamaklarda durduğumuz-
dan, sanki bir sahnede oynuyor ya da bir düğün fotoğrafı için
poz veriyor gibiydik. "Biraz ısının. Daha sonra konuşuruz."

Crawford elini Marcelo'nun sırtına dayayıp kapıya doğru
yönlendirdi.

"Yanınızda ben olmadıkça onunla konuşmayacaksınız,"
dedi Marcelo son söz olarak.

"Bu adam benim adıma konuşmuyor. Benim avukatım
değil," dedi Michael. Arkasını dönüp kelepçeli bileklerini yu-
kari kaldırdı, işaretparmaklarını birleştirip ellerinin geri ka-
lanını bitştirdi. Parmaklarıyla beni işaret ediyordu. "Benim
avukatım o."

BÖLÜM 14.5

Pekâlâ. Çok şey yaşandı, onun için kısa bir özetle araya girmeyi düşündüm.

Biraz garip olduğunu biliyorum ama herkesin aynı görüşte olmasını istiyorum. Eğer algılama yeteneğinize çok güveniyorsanız sayfaları atlayıp ileri gidebilirsiniz.

Bu tip kitaplar genelinde ahlaksız bir grubun geçmişini açıklığa kavuşturur, onları tek bir mekâna kilitler ve ardından her oyuncunun geçmişinin bir parçasına olası bir dürtü olarak bağlanabilecek bir ceset sunar.

Geçmiş: Üç yıl önce ağabeyim Michael arabasının arka koltuğunda Alan Holton adlı bir adamla evime geldi. Alan ölüydü, sonra ölü değildi, sonra tekrar ölüydü. Bu davranışın beni ailemden uzaklaştıracağını bildiğim halde –babam bir benzin istasyonunu soyarken öldürüldükten sonra polislere güvenmemeye başladık– yasaların tarafına geçtim ve ağabeyimi ihbar ettim.

Mekân: Hapishaneden çıkan ağabeyimi karşılamak için hepimiz “Sky Lodge Mountain Retreat!” adlı otelde buluştuk.

Burası Avusturalya'nın arabayla ulaşılabilen en yüksek oteli. Olması gerektiği gibi bir fırtına yaklaşıyor. Ama lütfen çok kalıplaşmış olduğundan burada kapana kısıldığımızı düşünmeyin çünkü kısılmadık, yalnızca cimri ve kararsızız. Gerçi Michael kurutma odasına kilitlendiğinden ve onu yalnız bırakamayacağımızdan şimdilik mahsur kaldık –ama bu noktaya bundan sonraki bölümlerde odaklanacağız, bu bölüm güya bir özet olacaktı.

Grup: şu anda ailemizin parçalanmış hali için beni suçlayan annem Audrey; saygın hukuk firması Garcia&Broadbridge'in ortağı, bileğinde bir üniversitenin yıllık ücretini taşıyan, cinayet davasında Michael'ı savunan ama Sofia'nın ihmalkârlık davasına el sürmeyen üvey babam Marcelo; herhangi bir nedenle ya da belki doktorluk belgesine mal olacak bir mesleki hata davası için en azından elli bin dolar isteyen, cerrah olduğundan başka başarılarının yanı sıra babasının omzunun yeniden yapılandırılmasını halletmiş olan Marcelo'nun kızı ve benim üvey kız kardeşim Sofia; hafta sonu fikrini gerçekleştiren aşırı düzenli, ağzına içki sürmeyen halam Katherine; bazı erkeklerin Purple Heart madalyalarını taşıdıkları gibi alyansıyla övünen kocası Andy; Michael'ın dava boyunca yanında olan ve hapse girdikten sonra benim karım Erin'le ilişki kurduğu için boşandığı eski karısı Lucy; eski bir travmanın bizi birbirimizden uzaklaştırdığı açıkça görülen, ayrı yaşadığım, ağabeyimin mektuplarında teselli bulan, (anlaşılan bir geceyi kollarında geçiren) karım Erin; o sabah hapishaneden çıktığı yalanını söyleyen ve daha önce benden içinde 267.000 dolar bulunan çantayı saklamamı isteyen ağabeyim Michael; yol kenarında bana yardım eden ve aynı zamanda otelin sahibi olan Juliette; bo-

yundan büyük işlere kalkıştığından, derine dalıp Çin'in öbür ucunda ortaya çıkıp tekrar suyun yüzeyinde kalabilecek olan polis memuru Darius Crawford; aileden kovulan ve bir çanta dolusu kanlı parayla dolaşan ben. Oyuncu kadrosu işte böyle. Sanırım biz gerekli ahlaksızlar olarak nitelendirilebiliriz.

Ceset: Bu sabah karla kaplı golf sahasının ortasında ölmüş bir adam bulundu. Sofia onun Kara Dil lakaplı seri katilin kurbanı olduğuna ve hava koşullarına maruz kalmaktan ölmediğine inanıyor. Lucy'ye göre otel konukları listesinde hiçbir eksik yok. Eğer bunu bana söylemesini kuşkulu buluyorsanız, konuk listesine ulaşabilen otel sahibi Juliette'in Yeşil Çizme lakabını ortaya atarak Lucy'nin dedikodusunun doğru olduğunu belirttiğini size anımsatırım. Sorun şu ki, hiçbirimiz ölü adamı tanımadığımız için onunla ilgili bir motivasyonumuz da yok.

Bu noktada vurgulamak istediğim bazı önemli noktalar ise şunlar:

1. Sofia benim yanımdayken onun kaldığı dağ evinden biri benim telefonumu çaldırdı.
2. Yeşil Çizme'nin öldüğü sırada benim yanımda olduğundan tanıdığı olan tek kişi Sofia. Teknik olarak bunu bilmemeniz gerekiyor ama yine de size söyledim.
3. Annem kendini iyi hissetmediği için Marcelo akşam yemeğine katılmayacaklarını söyledi. Andy, Katherine ya da Lucy ile hiç temasım olmadı.
4. Sofia, Andy ve ben Yeşil Çizme'nin yüzünü gördük ama Crawford cesedi açık tabut gibi sergilemediği için yüzünü yalnızca biz görmüş olabiliriz. Hiçbirimiz onu tanımıyoruz.

5. Para dolu çantanın nereden geldiğini hâlâ bilmiyorum. Birinin bu paranın peşinde olabileceği fikri bu aralar aklıma gelecek.
6. Yeşil Çizme'ye doğru giden üç çift ayak izi varken geri dönen yalnızca bir çift ayak izi vardı ve gece boyunca kar yağmadı.
7. Lucy'nin makyaj malzemeleri konusundaki zevki, Erin'in erkekler ve Michael'm araziye uygun araçlar konusundaki zevkinin gerisinde kalır.
8. Çoğul "erkek kardeşler" sözcüğünü daha önce kullandığımı unutmadım.
9. Michael bir gece önce Erin'le birlikte nerede olduğunu açıklamaktansa cinayetle suçlanmayı yeğler.
10. Bir sonraki ölümden [ÖK: 6] 66 sayfa gerideyiz.

Ve her şeyin ortasında ben varım. Nasıl kitap yazılacağı konusunda kitaplar yazan, hiç hukuk geçmişi olmayan, henüz anlayamadığım ve yasallığından emin olmadığım nedenlerden ötürü şüpheli bir katilin ya da benden pek hoşlanmayan Lucy'nin sözüne kalırsa bir seri katilin hukuk müşaviri olarak aday gösterilen biri.

Hilesiz oynamamdan memnunsanız devam edebiliriz.

BÖLÜM 15

Audrey'ye kolayca yaklaşabilirdim ama grup halinde hole girdiğimiz için herkesin dağılmasını beklemek istedim. Michael kurutma odasına götürülürken düşünmeye zamanı oluncaya beni çağırtacağını söyledi –sanki ben saray soytarıyımışım gibi gerçekten bu sözcükleri kullandı. İkna edici bir tanık uydurmak için düşünme zamanı istediğinden kuşkulandım.

Ötekiler bara, lokantaya ya da odalarına dağıldılar. Michael'ın tutuklanması başka konuklar için ilginç bir gösteri olmuştu: ön taraftaki pencerelerde birçok yağlı alın izi vardı. Marcelo, Audrey'yi merdivenlere doğru götürdü. Yumuşak kolunun altına almış, paltosunun kanadına sarmış, rahatlatıcı ve monoton bir sesle konuşuyordu. Annem merdivenleri bir engel gibi görecektik kadar yaşlı değildi ama tırabzanla arkadaş olacak kadar yaşlı olduğundan ağır ağır tırmanıyorlardı. Marcelo'nun aslında Crawford'un peşinden koşup onu sözlü bir ateşe tutmasını bekliyordum ama bu kavgadan vazgeçmiş, onu işten atabilecek birini aramak için bir sinyal bulmak amacıyla telefonuna vuruyordu (Pil durumu: bilinmiyor).

Onları bir sohbette köşeye kısırmak için birinci kat sahanlığına ulaşmalarını bekledim. Ne de olsa annemle yüzyüze konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir şeyler biliyor olabilirdi.

Onları izlemeye karar verdiğim anda arkamdan biri elini omzuma koydu. Saldırganca değildi ama beni usulca geri çekiyordu. Döndüğüm anda söyledikleri için üzgün olduğunu açıklamak isteyerek özür dilercesine yüzünü buruşturan Katherine'i gördüm. Niçin partiyi erken terk etmeleri gerektiğini açıklayan karısının arkasında duran Andy'nin yüzünde sık sık görülen bir ifadeydi.

"Şu an uygun bir zaman mı?" diye sorarken tam Katherine'e yakışan ilgili ve sorumlu tavrın yanı sıra birazcık da küçümseyici görünüyordu. Evet, annemden en az on iki yaş küçüktü ama ona sataşmaya başlamıştı. Bu konuda Katherine alaycı ya da ikiyüzlü değildi ama annemin yaşlandığını düşündüğü açıkca belliydi.

"Ah," dedim katıldığımı gösteren bir ifadeyle, "Aynı fikirdeyim. Birkaç ceset daha görmeyi bekleyelim." Ve Andy'ye onun suyuna gideceğime söz verdiğimi anımsadım. Ne de olsa Katherine yardım etmeye çalışıyordu. Biraz yumuşayıp açıkladım, "Eğer Michael'a yardım edeceksem olabildiğince fazlasını bilmeliyim. Önünde sonunda annemle konuşmak zorundayım."

Katherine söylediklerimin mantıklı olduğunu isteksizce kabul eder gibiydi. "Yalnızca onu sinirlendirmemeye çalış." Bir kez daha Audrey'nin mutluluğundan çok kırılganlığı için kaygılandığı belliydi. "Eğer seninle konuşursa ama herhalde konuşmayacaktır."

"Denemek zorundayım."

“Öyleyse neyin peşindesin?”

“Bilmem. Yaltakçılık mı?” diyerek omzumu silktim. “Ne de olsa o benim annem. Annelik tarafma erişmem gerekiyor.”

Katherine güldü. Acımasız mı yoksa duygusal mı olduğunu ayırt etmek zordu ama omzumu bırakıp beni tutmaktan vazgeçti. “Planın buysa umarım bir ruh çağırma tahtası getirmişsindir.”

Audrey kütüphanede yüksek sırtlı, süslü, kırmızı deri koltukta oturmuş bir Mary Westcott romanının sayfalarını okumadan çeviriyordu. Bir öykünün son bölümü için oturulacak en kusursuz koltuktu. Kapısında kütüphane yazmasına karşın bu oda kitapsever biri için bir kâbustu: su hasarı görmüş, küflü, sararmış, çıtır patates cipsi kuruluğundan sayfalarıyla ciltsiz kitaplar, eski ahşap kayak tahtalarından yapılmış raflarla tüm odaya yayılmıştı. Broşürü süsleyen köşedeki şöminenin çtırdayan ateşi, kitapların yanıcılığının mimardan daha fazla farkındaydı. Şöminenin ateşi odayı fazlasıyla ısıttığı için kütüphane otelin geri kalanı kadar nemli kokmuyordu. Şömine rafında Çehov’unkiler de dahil hiçbir silah yoktu. İçi doldurulmuş bir güvercin ve çerçevelenmiş savaş madalyasıyla birini öldürmek için çok zor durumda kalmış olmam gerekirdi.

Annem beni görünce kitabı kapattı, ayağa kalkıp sırtını döndü ve kayak tahtasından oluşan rafta W harfiyle başlayan diğer kitaplarla ilgileniyormuş gibi göründü.

“Audrey, sonsuza dek beni göz ardı edemezsin,” dedim.

Kitabı yerine bıraktı ama bana sorarsanız yanlış sıralanmıştı çünkü Mary Westmacott aslında Agatha Christie’nin kullandığı bir takma isimdi, ama isim dediğin nedir ki? Dönüp kapının önünde durduğumu görünce kaşlarını çatı.

“Övünmeye mi geldin?” Kollarını kavuşturdu. “Onun hakkında haklı olduğunu bana söylemeye mi geldin?”

“Aslında daha iyi hissedip etmediğini görmek istedim.”

İletişim kurmak istediğini algılaması ya da akşam yemeğini iptal etme nedenini anımsaması bir saniye sürdü. Hangisi olduğundan emin değilim ama hemen horgörüsünü kızgınlıkla bildirdi.

“Ben kendime bakabilirim.” Bunu şüphesiz bağımsızlığına yönelik bir tehdit olarak gördüğü için kaçamak davranıyor, kendisine aşırı ilgi gösterilmesinden duyduğu muhtemel hayal kırıklığını açığa vuruyordu. Katherine’in onu yaşı ve akli melekeleri hakkında son zamanlarda iğnelediğini hayal ediyordum ve şimdi ben de buna bir ekleme yapmıştım. “Hepsi bu kadar mı?” Yanımdan geçmek için bir adım attı.

“Michael birini öldürdü anne. Doğru olduğunu düşündüğümü yaptım.” Kesinlikle haklı olduğumu bildiğim halde cümlenin ortasında bilinçli olarak “düşündüğümü” sözcüğünü kullandım. “Şimdi de doğru olduğunu düşündüğümü yapıyorum.”

“Babanı anımsatıyorsun,” diyerek başını salladı. İltifat etmiyordu.

Meraklandım, babam hakkında çok seyrek konuşurdu. “Nasıl yani?”

“Baban her şeyi haklı gösterebilirdi. Böylece her soygun en önemli, en sonuncu gibi görünürdü. Günahlarının bağışlanacağına kendisini ikna etmişti.”

“Günahlarının bağışlanması mı?” Babam hiç bağışlanmamıştı; iki polisle girdiği silahlı çatışmada birini öldürmüştü ve kendisi de ölmüştü. Elbette eğer annem, babamın işlediği her suça kendini ikna ettiğini, ailesi için yaptığına, gerekli olduğuna inandığını, yeterince iyi bir adam olduğundan yaptıklarını tekrarlamayacağını iddia etmiyorsa. Tıpkı Lucy’nin sigaraları gibi. “Babam kötü bir insandı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

"Aptalın tekiydi. Yalnızca kötü bir insan olsaydı bunu kabullenebilirdim. Ama iyi olduğunu düşünüp bu nedenle başını derde sokan kötü bir insandı. Şimdi beni aynı hataları yapmanı izlemeye zorluyorsun ve gülümseyip her şey yolundaymış gibi davranmamı mı bekliyorsun? Tam ailemiz bir araya gelirken... şimdi bununla başa çıkmak zorundayız."

Sözleri beni sarstı. Babamın hatalarının aynısı mı? Beni Yeşil Çizme'nin ölümüyle bağlantı olmakla mı suçluyordu? Bu ima karşısında dehşete düştüm. Ardından incindiğim ve daha önce hiç yüzüne karşı söylemediğim için patladım. "Michael bir katil."

"Evet, birini öldürdü. Ama bu onu bir katil yapar mı? İnsanlar insanları öldürüyor ve bunun için madalya alıyorlar. İnsanlar görevleri olduğu için öldürüyorlar. Michael çok seyrekle rastlanan ya da farklı biri değil. Ona bir katil etiketi mi yapııştırıyorsun? Katherine için de aynısını mı düşünüyorsun? Ya Sofia için? Eğer sen, hangi nedenle olursa olsun, onun yaptığı seçimleri yapmak zorunda kalsaydın nasıl biri olurdun?"

"Aynı şey değil."

"Değil mi?"

"Dışarıdaki cesedin seninle aynı fikirde olduğunu düşünmüyorum."

"Onu Michael öldürmedi."

"Buna inanıyorum." O kadar hızlı söylemişim ki inandığımı fark ettim. "Ama biri öldürdü. Üstelik Michael'ın buraya geldiği bu hafta sonu olması çok uygun. Bizimle bir bağlantısı olmalı, olduğunu biliyorum."

Bu sözler annemin rahatını bozdu. Sıkıntısında, arkama doğru attığı bakışlarında bir şeyler vardı.

Fırsatı kaçırmadım. Ona yaklaştım ve sesimi alçaltarak sordum, "Ölen adamın kim olduğunu biliyor musun?"

“Bilmiyorum.” Her şeyi berbat etme riskiyle birlikte şu anda doğruyu söylüyordu. “Ama bizden biri değil. Önemli olan bu.”

“Bana söylemediğin şey nedir?”

“Demek bir katil bulmak istiyorsun, öyle mi? Çünkü elinde tabanca ya da bıçak olan avlayabileceğin birini, kötülüğü kanıtlanabilir birini hayal etmek, doğru olarak bildiklerini göz ardı etmeyi kolaylaştırır. Öyle birini bulursan ne olacak? Bedelini mi ödeyecek? Kötü adamın romanın sonunda ölmesi sorun değil –daha doğrusu ölmesi gerekir. Ya Michael’ın Alan’a yaptığı buysa? Ve bu yalnızca Michael’ın öyküsünün sonu ve sen bunu başlangıcıyla karıştırıyorsan.” Bu kadar uzun bir konuşmanın sonunda birkaç derin nefes alması gerekiyordu. Sözlerindeki gerçeği sindirdim. “Senin yüzünden buradayız. Senin yüzünden Michael o odada. Bunu sen yaptın. Tıpkı baban gibisin. Bize savaşmamız gereken ne bıraktığını biliyordu, bu savaşı tek başımıza yapmamız için bizi bıraktı ve biz de bedelini ödedik. Hepimiz ödedik.” Sesi zehirliydi. “Keşke bize savaşacak bir silah bırakmış olsaydı. Ama bırakmadı. Bankada hiçbir şey yoktu. Ve sen de aynısını Michael’a yaptın.”

Bir an beni Michael’ın parasını tutmakla suçladığını düşündüm ve tam ona bunu nereden bildiğini soracakken babamın öldüğünde bizi yoksul bıraktığını kastettiğini anladım. Aslında çok yoksul olarak büyümemiştik. Ama bizleri tek başına büyütmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Herhalde bunu bir metafor olarak söylemişti.

“Babam tıpkı Michael gibi bir katildi.” İddiasını engelledim ve siyah beyaz gerçeğe üzerine gittim. “Aralarındaki tek fark babamın aynı zamanda uyuşturucu bağımlısı olmasıydı.”

“Baban bağımlı değildi,” diye bağırdı Audrey.

“Üstünde bir enjektör buldular, anne. Kendine yalan söylemekten vazgeç!”

“Anneni paniğe sürüklemekten vazgeç,” dedi arkamdan bir ses. Marcelo elinde dumanı tüten kahverengi sıvıyla dolu bir kupa tutuyordu. Konuşmaya şakayla başladı ama odanın ciddiyetine çok çabuk kapıldı. Bir kolunu kaldırarak beni kapıdan dışarı çıkardı. Yanımızdan usulca geçen Audrey kupayı aldı ve acele adımlarla koridorda ilerledi.

Marcelo kaşlarını kaldırdı. “Her şey yolunda mı?”

Başımı salladım ama çok mekanik bir hareket olduğunu derhal fark etti.

“Her şeyin altüst olduğunu biliyorum. Anladığım kadarıyla Michael seninle konuşmak istiyor. “Onun avukatı kim” saçmalığı birkaç saatten uzun sürmeyecek ama eğer Memur Crawford’un bizim tarafımıza geçmesini sağlarsa işbirliği yaptığımızı göreceğinden uyumlu davranmamız iyi olur.” Ürktüğümü görebiliyordu. “Sakin yalan söylediğimi düşünme. Söz veriyorum, onu sonra yok edeceğim. Ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Ama onun gibilere ne zaman teslim olmam ve ne zaman bırak gitsin demem gerektiğini bilirim. Şimdilik kızağa çekildiğimi düşünüyorum. Böyle istediği için Michael ile önce sen konuşmalısın. Biz Crawford’un değil, onun oyununu oynuyoruz.”

Üvey babaların konuşmaya spor metaforları katmak gibi evrensel bir alışkanlıkları olup olmadığım ya da yalnızca Marcelo’nun mu bunu yaptığını merak ettim.

“Ama sen gerçek bir avukatsın. Üstelik çok iyisin. Bir cinayet suçlamasında onun yalnızca üç yıl yatmasını sağladın –oldukça iyi bir sonuç. Niçin artık sana güvenmiyor?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Omzunu silkti. “Hiç kimseye güvenmiyor gibi görünüyor. Belki nedenini sana söyler.”

“Bir müşteriyle ilk kez karşılaştığında kahramanlarla kötü adamlar arasındaki farkı nasıl anlıyorsun?” diye sordum. “Önyargısız olman gerektiğini biliyorum ama herhalde bazıların umutsuz vaka olduğunu ve ötekilerin biraz umut vaat ettiğini düşünüyorsundur?...”

“Bu nedenle şirketler hukukunu seçtim –bu konuda kaygılanmak zorunda değilim. Hepsi aşağılık herifler.”

“Ben ciddiylim.”

“Biliyorum dostum.” Uzanıp omzumu sıktı. Marcelo benimle konuşurken şimdi bile çok rahat etmediğinden her zaman “oğlum” sözcüğünün çevresinde dolanacak alternatif tanımlar bulurdu. “Dostum” sözcüğü daha ciddiydi, “kanka”dan biraz üstündü. “Babanı soruyorsun.”

“Audrey onun kendisini iyi sanan kötü bir adam olduğunu söyledi.”

Marcelo bir an düşündü. “Bilemiyorum.”

Bildiği duygusuna kapıldım ama üstelemedim.

“Siz arkadaşınız. Nasıl biriydi? Yakın mıydınız?” diye sorarak kendimi şaşırttım.

Marcelo ensesini kaşıdı. Sözcükleri yavaş yavaş buldu. “Evet, onu iyi tanırdım.” Saatine baktığını belli etti. Rahat ettiği bir konu değildi –ne de olsa ölen müşterisinin karısıyla evlenmişti. “Annenin yanına gitmeliyim.”

Onu durdurdum. “Bana bir iyilik yapar mısın?” Başını sallayarak onayladı. “Senin araştırmacıların, yardımcı avukatların, polislerin arasında tanudıkların var, değil mi? Kara Dil’in kurbanlarını araştırabilir misin? Lucy onların Alison

Humphreys adında bir kadın ile Mark ve Janine Williams adında bir çift olduklarını söylüyor. Bulabileceğin her şeyin yardımı olabilir.”

Marcelo durakladı. Belki de beni bu yolda cesaretlendirmekte tereddüt ediyordu. “Birincisi kimdi –Williams ailesi ve?...”

“Alison Humphreys.”

“Anladım. Elbette dostum.” Gevşedi. Çok şükür sevgiyle koluma bir yumruk atmadı, atsaydı dışarı çıkıp topla oynamamız gerekirdi ve beyzbol eldivenimi getirmemiştim. “Soruştururum.”

Hemen dışarı çıkmadım. Düşüncelerimi toplamak için bir dakika kütüphanede kaldım. Şöminenin üstündeki madalyaya bakarken annemin söylediği bir şeyi düşünüyordum: bazı insanlar öldürdükleri için ödüllendirilirler. Koyu renk bronz madalya, adeta fal kurabiyesinden çıkanları andıran küçük dörtgen bir kâğıtla birlikte mavi kadife fon üzerine çerçevelenmişti. Kâğıdın üstünde bir dizi noktacık vardı ama Mors alfabesi ya da tanıdığım başka bir şey değildi. Hepsinin altında oymalı bir plaket bulunuyordu: 1944’te ağır düşman ateşi altında hayat kurtaran bir mesaj taşıdığı için ödüllendirilmiştir. Madalyamın üstünde, KAHRAMANLIK İÇİN ve BİZ DE GÖREVİMİZİ YAPARIZ sözcükleri kazılıydı.

Gevşeyin. Bir madalyayı tanımlamak için seksen [ÖK: 15] sözcük kullanmam önemli olduğunu gösterir. Annemin çevresine önyargılı bir gözle baktığını ama haklı olduğunu fark ettim. Tüm öldürme eylemleri eşit değildi, madalyanın anlamı buydu. Audrey bana Michael’ın bunu yapmak için iyi bir nedeni olduğuna inandığını söylüyordu.

Bunu sen yaptın, demişti bana. Sert sözlerinin altında Lucy'nin çatıda söylediklerini bir kez daha duydum: her şey çok farklı olabilirdi. Ona inandığımı fark ettim. Michael'ın geçmişini unutun. Şu anda Yeşil Çizme'nin cinayetinde masumsa bile ben suçlu görünmesine sebep olmuştum, ama masum değilse yine onu hapse yollamıştım ve orada öfkesi tüm bedenine yayılıp başka bir şey yaratmıştı. Suçumdan dolayı utanıyordum –Michael hapse girmeyi hak etmişti– ama yine de bu duyguya kapılıyordum. Bunların benim hatam olmadığını bilmek çok az rahatlama sağlıyordu. Kayar kapılar gibiydi. Onu nasıl bir şeye çevirmiştim?

Ve böylece o anda ona yardım etmeye karar verdim. Onun masum olduğunu ya da suçlu olduğunu düşündüğüm için değil. Ama buraya geldiğimizden beri herkes bana aynı şeyi söylüyordu.

Bunu sen yaptın.

Bu şekilde olmasının nedeni bendim. İlk olarak kendi kanımdan birine karşı ifade vermenin utancı diyebilirsiniz, annemden duygusal açıdan uzaklaştırılmanın ya da beynime kazınmış Cunningham sadakatimin suçu diyebilirsiniz ama vicdanım artık bunlarla başa çıkamıyordu. Kararımı verdim, derinlemesine araştıracaktım. Ya Michael'ın günahlarının bağışlanmasıyla aileye geri dönmesini kolaylaştıracaktım ya da tabutuna son, onaylayıcı çiviye çakacaktım. Bana hain, aynasızlarla işbirliği içinde diyebilirsiniz ama aileden birinin bu işe bulaştığını hissediyordum. Bence çok açıktı: ailemi yeniden bir araya getirmenin yolu kimin katil olduğunu ortaya çıkarmaktan geçiyordu.

Şey, hepimiz katiliz –bunu size daha önce de söylemiştim. Son cinayetten bahsediyorum.

ANNEM

BÖLÜM 16

Getir götür işleri için gönderilen insanlar –çoğunlukla kocalar– kurşun gibi yağmaya başlayan eğimli buzun arasında arabalarma doğru koşuyorlardı. Karmaşanın arasında otoparkı zar zor görebiliyordum ama hepsi kolunuzu alnınıza dayadığınız zaman yaptığınız yarı sıçrama, yarı sendeleme hareketiyle yürüyordu. Rüzgâr yerdeki tozu ve karları havalandırıp köpükleri andıran bir sis yaratıyordu. Yürüdükleri yer düzdü ama yamaca tırmanıyormuş gibi rüzgârla savaşıyorlardı. İnsanlar grilikte kaybolurken ara sıra göze çarpan turuncu ışıklar araba kapılarının açıldığını gösteriyordu. Bir çeşit bayrak yarışı gibi, mücadeleye göğüs gerecek bir sonraki grup tentenin altında toplanmış, fırtınayı incelerken sıcak nefesleriyle üfleyerek avuçlarını ısıtıyorlardı Kendi aralarında arabada duran eşyaların gerçekten gerekli olup olmadığını ve bu buzlu görevi en iyi nasıl becereceklerini tartıştıklarını varsayıyordum.

Kahve servisi de yapan barda Sofia ile oturuyordum. Pencerenin önüne çektiğimiz yüksek taburelere yerleşmiş fırtınanın şiddetini artırmasını seyrediyorduk. Binanın daha içeri-

sinde olan Marcelo konukevinde bir odaya yerleşebilmek için Juliette ile tartışıyordu. Annem belki onun yanındaydı ya da tek başına Crawford ile tartışıyordu. Michael'ın avukatı olmanın ne anlama geldiğini hâlâ çözememiştım ve o henüz kimseyi görmeye hazır olmadığından kurutma odasına gitmeden önce kafeinle kendime yakıt dolduruyordum. Crawford kapıyı kilitledikten sonra dışındaki iskemlede nöbet tutuyordu. Lucy salonun başka köşesinde tek başına oturuyordu. Önünde öğle yemeği saatine uygun bir bira bardağı vardı ama yalnızca bardağı kendi buğusu içinde çeviriyordu. Fırtına başlamadan önce kendi dağ evine gitmiş olan Erin barda değildi. Katherine bir çaydalık dolusu çayla oturmuş plastik kapaklı dosyaya bakıyordu. Onun pes edip bir bira içmesi için daha kaç cinayet işlenmesi gerektiğini merak ettim. En azından birkaç tane daha, diye düşündüm. Dosyamın içinde gezi programının olduğunu varsaydım. Eğer hava durumunu yazmış ve nasıl hatalı okumuş olduğunu merak ediyorsa, hiç şaşırmazdım. Andy'nin nerede olduğu hakkında iki tahmin yürüteceğim.

Sundurmada duran kocalar grubu dolu yağışında bir duraklama olduğuna karar verip arabalarına doğru koştular. Parmağımınla camı tıklatıp adeta bir at yarışı gibi, "Ve çıktılar!" dedim. "Daha Önce Gitmeliydim çok geride, Hatalı Olduğumu İtiraf Etmektense Donup Ölmeyi Yeğlerim'in biraz gerisinde, o da Burada Olmamın Nedeni Tembelliğim yerine Modası Geçmiş İlişki Modelleri Nedeniyleymiş Gibi Yapacağım'ın birkaç boy gerisinde ve Onsuz Yaşayamayacağından Emin Misin Bebeğim burun farkıyla önde."

Andy sakalındaki buzları silkeleyerek içeri girip palto-sunu kapının yanındaki askıya astı. Katherine'in karşısında-

ki iskemleye çöküp küçük bir el çantasını masaya bırakırken “Bunsuz olamayacağından emin misin bebeğim?” diye sordu.

Sofia çok yüksek sesle gülünce Katherine ona dikkatle baktı ve Sofia derhal dikkatini pencereye çevirip sahte bir büyülenmeyle fırtınayı izlemeye devam etti.

“Sizin neyiniz var?” diye sordum. Kimden söz ettiğimi belirtmem gerek yoktu ama Sofia yine de beni anlamamış gibi omzunu silkti. “Hadi ama. Katherine diyorum. Bu sabah gerçekten senin üzerine geldi. İkinizin bu tip tartışmalar yapacak kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

“Öyle miydi? Dikkat etmedim,” Sofia lafı değiştirdi. İkna olmadım. Katherine’in küçümsemesi bir annenin gözü gibiydi, üzerinde olduğu zaman anlardım. Ama anlaşılan bu konuda konuşmak istemiyordu. “Demek şimdi bir avukatsın.”

“Sanırım.”

“Bir cinayeti ya da her neyse onu çözmek için on adım gibi bir şeyin yok mu? Biraz şöyle...” Bir sihir numarası yapıyormuş gibi ellerini havada oynattı. “Bir şeyler yani?”

“Onlar adım değil, kuraldır. Ve benim değiller. Ayrıca...” Öne doğru eğilip komplocu gibi fısıldadım. “Ben hukuk konulu gerilim kitaplarını sevmem bile.”

“Öyleyse bundan sonra ne yapacaksın?”

“Eğer hukuk fakültesine gidersem, staj yaparsam ve diplomalarımı bir yere sıkıştırırsam, Michael’ı herhalde o dolap-tan sanırım... sekiz yıl içinde çıkarabilirim.”

“Bunu yapabilir mi? Seni avukatı olarak atayabilir mi demek istiyorum.” Kupasından büyük bir yudum aldı. Tabağına bırakırken kupa tıkırdadı. “Ve niçin sen?”

“Bilmiyorum,” diyerek iki sorusuna da doğru yanıt verdim ama dışarıda Michael’ın bana dediği, “Sana borçlu oldu-

ğunu düşündüğüm bazı şeyleri söylemek istiyorum,” cümlesi aklımda dolaştı. “Bir insan hukukçu olmasa da kendini mahkemede savunabilir, değil mi? Belki bu da onun gibidir. Ya da kesinlikle yasal değildir. Ama Crawford da burada kurallara göre oynamıyor. Kuralları anladığından emin değilim ve belki Michael bunu kendi lehine kullanıyor. Eğer uyumlu davranırsa istediğini elde eder. Marcelo, Michael’ın benimle konuşmasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve ben de şimdilik işbirliği yapıyorum.”

“Bir hapisane hücrelerine kilitlenmeyi niçin istemiş olabilir?”

“Şu anda iki seçenekten biri olduğunu tahmin ediyorum: eğer ben teknik açıdan onun avukatı olursam özel olarak benimle istediği kadar uzun süre konuşabilir, değil mi? Crawford buna izin vermek zorunda. Benimle konuşmak istediğini dışarıdayken söyledi. Yani belki Michael orada olmamı istiyor.”

“Ya ikinci tahminin?”

“Birincisiyle aynı. Eğer beni odada istiyorsa belki başka birinin girmesini önlemek istiyordur.”

“Korkuyor mudur?”

Omzumu silktim. Bütün teorilerim bu kadardı. Sofia gözlerini ovuşturdu, esnedi ve bakışlarını tekrar dışarıya dikti. Önceden de tepeye doğru konumlanmış geçici morgu ya da aşağıdaki gölü göremiyordum ama şimdi otopark bile görünmüyordu. Birkaç metre ilerisi tümüyle griye bürünmüştü. Gri havanın önünde dans eden buzlar mikroskoptan gördüğümüz gri hücrelere benziyordu ve bir saniye için dağı hücresel düzeyde hayal ettim. Fırtına geçince toprağın şekli farklı olacaktı. Diz yüksekliğindeki beyaz kar kalın bir battaniye

serilmiş gibi görünecekti. Dağın kendisini tek tek atomlarıyla yeniden inşa etmesini seyrettiğimizi fark ettim.

"Pek uyumamış gibi görünüyorsun," demeye cesaret ettim. Dışarıda yüzünün soğuk havadan ve cesedi görmenin şokundan solduğunu düşünmüştüm ama içeride tamamen güçsüz görünüyordu. Yorgun yüzünde, ellerinin titrediğine işaret eden kahve fincanının tıkırtısında bunu görüyordum. Andy'nin içki doldurma taklidini ve Katherine'in sivri dilini düşündüm.

"Gerçekten mi?" dedi Sofia. Bir kaşını kaldırıp baktı. "Böyle mi yapacağız?"

"Dün geceyi anlat bana. Bilmiyorum, tanıgın ya da her ne varsa. Başka nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum," derken meraklı olmak yerine lakayt görünmeyi deniyordum. Sofia içini çekti, parmağını kahvenin köpüğünde gezdirip yaladı ve sorumu yanıtlamadı.

Yalvarmaya başvurdum. "En azından prova yapmama yardım et."

"Olaylar şöyle gelişti: Babam arayıp Audrey kendini iyi hissetmediği için akşam yemeğinin iptal edildiğini söyledi. Yemek salonuna dayanamadığım için burada barda biraz atıştırdım ve doğrusunu istersen bir şeyler içerek seninle konuşmak için biraz cesaret topladım. Seninle konuştuktan sonra odama gittim. Bahane mi istiyorsun? Berbat bir sabah geçirdiğimden bok gibi görünüyorum. Bu arada üstü başı biraz dağınık görünen bir kadının katil olması gerektiği açıklaman için teşekkür ederim. Memur Crawford da dahil olmak üzere ilk kez cinayet lafını edenin ben olduğumu sana anımsatayım mı? Daha da önemlisi, doğruca odama gittiğimi biliyorsun çünkü daha kapıdan içeri girerken sen beni telefonla aradım. Benim tanığım sensin, sersem."

"Galiba," dedim söylediklerini düşünerek. Özet bölümünü atlamadıysanız, birinin paranın peşinde olduğunun aklıma geleceğini bilirdiniz ve şu anda geldi. "Kime borçlu olduğunu söyler misin bana?"

Bir anda sırtını dikleştirip odaya göz gezdirdi. "Bu konuda bu kadar yüksek sesle konuşma," diye mırıldandı. "Üstelik bunun ne önemi var şimdi?"

"Benden istediğin para. Birine borcun olduğunu düşünüyorum."

"Ernie, dinle. Artık istemiyorum. Eğer böyle gururumu kırarsan istemiyorum. Sana hiç söylememeliydim. Kendi başımın çaresine bakarım."

"Eğer birine ödeme yapmayacaksan niçin elli bin dolara ihtiyacın var?"

"Kimseye borcum yok." Sesi açıldı, bunu son kez söylüyordu. "Başka bir konuda konuşabilir miyiz?"

"Dün gece senin kaldığın dağ evinde biri vardı," dedim.

Gözlerini kıstı, kötü bir şey yemiş gibi yanaklarımı buruşturdu. Onu şaşırtmıştım. Odasında biri olduğu için mi yoksa benim bunu bildiğim için mi şaşırmıştı anlayamadım.

"Sen benim yanımdayken," diye açıkladım. "Telefonumun çaldığını anımsıyor musun? Senin odandan aradılar –bunu biliyorum çünkü geri arayınca telefonu sen açtın. Sanırım biri bir şey arıyordu ve yanlışlıkla hızlı arama tuşuna bastı."

"Biri derken Yeşil Çizme'yi mi kastediyorsun? Benim odamda olduğunu mu söylüyorsun? Parayı mı arıyordu?"

"Aklıma geldi."

"Yani borcum olan kişiyi kendimi korumak için mi öldürdüm?"

"Ya da seni korumak için biri öldürdü."

Sofia bir an bunu düşündü. Dedektif olmadığımdan bu duraklamanın kırgınlık mı yoksa düşünüp taşınma nedeniyle mi olduğunu ayırt edemedim. Başını hafifçe eğip söze başladı. "Şu açık saçık suçlamana yanıt vermeden önce sormak isterim, karar verdin mi?"

"Hangi konuda, yani pa..." alçak sesle konuşmam için tısladığını anımsadım. "Henüz zamanım olma..."

"Yani karar vermedin?"

"Karar vermedim."

"Eğer hayatım tehlikede olsaydı karar vermene yardımcı olur muydu?" Parmaklarıyla masada davul çalıyordu.

Onu sakinleştirmek için becerebildiğim kadar ciddiyetle uzanıp elimi elinin üstüne koydum. "Öyle mi?" diye sordum.

Başımı kaldırıncı sırttığını fark ettim, sırtışı tüm yüzüne yayıldı. "Hadi ama! Ağzından çıkanı kulağın duysun. Alacak tahsildarı mı? Ne yani, mafya için mi? Avusturalya'da mafya var mı? Sanırım Güney Amerikalı olduğum için beni ırksal açıdan fişliyorsun." Komik şekilde burnunu kıvırdı.

"Burada mafyadan çok kartel var," dedim. "Alacak tahsildarı yerine bir uyuşturucu kuryesi olabilir. Yani eğer seni belirli bir tipe sokuyorsak."

"Ah, öyleyse beni zincire vur." Sahte bir uysallıkla bileklerini uzattı.

"Özür dilerim. Yorgunum. Mazeret değil ama burada düzgün düşünebilmek oldukça zor."

"Seni güç duruma soktum. Anlıyorum –ben para istiyorum ve ertesi gün Yeşil Çizme kaskatı donmuş olarak ortaya çıkıyor, oldukça şüpheli gibi görünüyor. Dinle, senden para istedim çünkü elinde bir çanta dolusu var ve Michael'ın bunu

hak ettiğini düşünmüyorum. Ve evet, bir konuda bana yardımcı olacak. Ama çok kişisel. Başka şeylerden söz edebilir miyiz lütfen?”

“Aklımdan geçen diğer sohbet konularından hoşlanmayabilirsin.” Sofia kıkırdadı. Tekrar dost olduk. “Nasıl uyuduğumla ya da tepeye tırmanırken dinlediğim podcast’ten keyif alıp almadığımla ilgileniyormuş gibi görünmek istiyorsun ve her iki sorunun yanıtı da ‘gelişigüzel’ olacak. Ya da belki Kara Dil ile öteki şey arasında bir seçim yapmak mı istiyorsun?”

“Doğrusunu istersen pek önemli değil.” Konuşurken kaşığını kahve kupasının kenarına çarpıyordu, belki tıkırtının ritmi aklını anılarından uzaklaştırıyordu. Doğal bir tik yerine lakayt görünmek için tasarlanmış bir harekete benziyordu. “Daha önce de yitirdiğim hastalar oldu.”

Yani öteki şey.

“Bundan laf olsun diye söz ettiğimi düşünme çünkü öyle yapmıyorum. Berbat bir şey. Her seferinde. Ama ameliyatların komplikasyonları vardır. Harika teknolojimiz ve çok iyi tıbbi bilgimiz var ama en küçük işlemde bile bir risk bulunur. Bir kol kırığından damar tıkanıklığı olabileceğini biliyor muydun?”

“Böyle mi oldu?”

“Bak, ben insanım. Bir iş yapıyorum. Bazı günler senin en iyi günlerindir ve bazıları o kadar iyi değildir.”

“Bir hata yaptığını mı söylüyorsun? Sen harika bir cerrahsın Sofia. Marcelo omzunu sana emanet etmişti ve mahkemede yumruğunu masaya indirebilmek için sağlam bir omza ihtiyacı var. Bu adeta Beyonce’nin ses tellerini ameliyat etmeye benziyor.”

“Sanırım biraz büyütüyorsun. Ve babam –şey, bilirsin her şeyi denetlemek ister.” Kaşık yine kupaya çarptı. “Aklımdan yeterince geçirdim. Dürüstçe hayır, bir hata yapmadım diyebilirim. Gerektiği anda doğru seçimleri yaptım. Yine aynısını yapardım. Değerlendirme süreci beni temize çıkaracaktır. Konuyla bağlantılı kişiler hastane yönetimiyle biraz iç içe ve bu yüzden süreç uzuyor. Üstelik bu bazı dedikoduların yayılmasına yol açtı.”

Gözleri Katherine’e kaydı. Hayal görüp görmediğimi bilmiyorum ama Katherine’in gözleri de bizden uzaklaşır gibiydi. Sofia’nın bakışı bilardonun beyaz topuydu ve Katherine’in siyah topundan sekmişti. Katherine tıp alanında değildi, herhangi bir etkisi olacağı söylenemezdi. Herkesi gözlerimle taramdım. Andy bir yerde bir iskambil destesi bulmuştu (ya da belki amatör sihir numaraları için hep yanında taşıyordu, hiç şaşırmazdım) ve tek başına Solitaire oynamaya başlamıştı. Odanın öteki tarafında Lucy dudaklarının arasına bir sigara yerleştirmişti. Son sigarası hakkında bana yalancı demenizden önce bir garson yanma yaklaştı ve dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Çerçevesinde inleyen, karla yıpranmış pencereden dışarıya özlemle baktı ve sigarayı cebine attı.

Aklım Katherine’e takılmıştı. “Böyle bir şeyi değerlendirirken baktıkları noktalardan biri alkol mü?” diye sordum.

“Niçin bu konuya atlıyorsun?”

“Şey, Katherine’in alkol hakkındaki hislerini biliyorsun. Ve sana birkaç kez meydan okudu. Başlangıçta cinayet teorileriyle hafta sonunu mahvettiğin için sana kızdığını düşündüm ama şimdi seni güvenilmez, kasıntı bir sarhoş olarak betimliyor. Ama ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz. Kişisel olarak algılıyormuş gibi görünüyor.” Sofia yanıtlamak

için derin bir nefes alırken ben fikrimi değiştirip devam ettim. “Hayır, özür dilerim. Bak, insanları her fırsatta suçlamadan nasıl görüşme yapacağımı öğrenmem gerekiyor. Kazadan bu yana Adsız Alkolikler derneğine ne kadar sağlam yerleştiğini biliyorsun –orada saygı görüyor ve içini dışını biliyor demeye çalışıyorum. Aslında iyi bir müttefik olabilir. Eğer böyle bir sorun varsa, burada hepimiz senin tarafındayız.”

Sofia küçümseyerek yanıtladı. “Çok gururlu ve kibirli, öyle değil mi? Eğer o tarihte hatalarını düzelttiğini düşünüyorsan onu pek iyi anımsamıyorsun. Ah, elbette belki birkaç haftalığına. O zamanlar çılgındı dostum. Durumunu değiştirmesi için babamla Audrey onunla tüm parasal ilişkilerini kesmek zorunda kalmışlardı. Ben başka yerden öğüt alırım.”

Sofia haklıydı, doğru anımsamıyordum. Yaşadığı kaza, sonuçları ve rehabilitasyon süreci benim için birbirine karışmıştı. Birbirinden ayrı olduklarını duymak şaşırtıcıydı. “Yine de benim sorumu yanıtlamadın.”

“Tek bir kadeh şarap içmiştim,” dedi Sofia kaşığını sonunda elinden bırakarak. “En az sekiz saat önceydi. Yemekle birlikte. Ama böyle bir olay yaşanmca her taşın altına bakıyorlar. Eğer bir hademe bir gece önce sizi bir barda –aslında bir lokantaydı– gördüğünü söylerse bundan emin olamazlar ama gerçekten kafayı çekiyormuşsun gibi görünmesinin hiç yararı olmaz. Belki hademe doğru görmemiştir, onlar belki kindardırlar ya da belki biri onları cesaretlendirmiştir...” –Başparmağını işaretparmağına sürttü.– “Abartmaları için... İnsanların bundan kazanacakları şeyler var. Tümüyle politik. Tüm tıp öğrencilerinin kafa çekmek için kullandığı barda yemeğe gitmemek bundan alınacak derstir. Yalnızca yemek için orada bu-

lunduğunuzu söylemek, ki ben yemek için oradaydım, Playboy dergisini makaleleri için okuduğunuzu söylemekle aynıdır.”

“Ian Fleming’in yazıları da Playboy’da yayımlanmıştı,” dedim ama bu fikrin ona yardımcı olacağından emin değildim. Bir an düşünüp belleğimden bir şeyler çektim. “Yani aslında Atwood(“).”

“Tam anlamıyla! Dediğim gibi yemek yedim. Yanlış bir şey yapmadım. Bir hata değildi. Ve bak, sporcuları test ettikleri gibi doktorları test etmiyorlar. Öyleyse ne diyecekler? Bir stajyerin beni bir kadeh şarap içerken gördüğünü mü? Her ölüm otuz gün içinde adli tıbbı gidiyor elbette ama bunu değerlendirmek standart uygulama. Belirli bir noktaya dayandırmıyorlar. Hiçbir terslik bulamayacaklar.”

İnsanların kendilerini savundukları zaman öne sürdükleri haklı gerekçe telaşı gibi geliyordu ama üstünde durmadım. “Niçin Marcelo seni temsil etmiyor?” diye sordum. “Elbette hastanenin kendi avukatları vardır ama o hepsinin biraz üstündedir.”

“Dediğim gibi, konu politik. Ayrıca şimdi sen bir avukat-sın –önümüzdeki hafta yapacak işin var mı?”

Bu yanıtı güldüm. “Niçin Katherine olanları bu kadar kişisel algılıyor?”

“Katherine sinirden kuduruyor... çünkü onun doğal hali böyle ama özellikle bazı dedikodular kulağına geldi ve senin sorduklarının aynısını bana sordu. Yardım etmeyi önerdi ve şimdi sana açıkladıklarımı ona söyleyince pek iyi karşılamadı. Herhalde benim kurtarılabileceğim durumun ötesine geçtiğimi düşünüyor. Ayrıca onun küçük projesi olmak istemiyorum.”

* Ç.N.: Orman yakınında yaşayanlar için kullanılan isim.

Başımı salladım. Tam da Katherine'e göre bir davranıştı.

"Şimdi ister inan ister inanma ama sana bazı sorularım var," dedi Sofia.

"Hakkın var."

"Bunu niçin yapıyorsun? Burada bir polis memuru var; bırak soruşturmayı o yapsın."

"İşinde eğer ilk günü değilse bile ancak ikinci günü olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ve..." Parmağım ile pencereyi tıklattım. "Ona destek olacak polislerin buraya gelebileceğine pek güvenmiyorum."

"Yine de bunu çözmenin sana düştüğü anlamına gelmez."

"Michael benden yardım istiyor. Ve ona bunu borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Borç, borç, borç... Bu sözcüğü çok fazla kullanıyorsun. Bir aile bir kredi kartı değildir."

Dikkat: bunun temelinde bir "Niye Çekip Gitmiyorsun?" ve belki biraz da sağlıklı "Bu Seni İlgilendirmez" fırçaları olan bir sahne olduğunu biliyorum. O zaman da şimdi de bu taktiğin her şeye burnunu sokan bir soruşturmacıyı (beni), kişinin açıklanmasını istemediği (bu durumda Sofia) konuda bir şeyleri açığa çıkarmasını durdurmak için uygulandığının farkındaydım. Bu konunun "Sen Bu Vakadan Alındın" sahnesiyle karıştırılmaması gerekir çünkü o konu benim değil Crawford'un sorunu olacaktır. Ama Sofia'nın dürtüsünü açıkça anlamıştım. Eğer çekip gidersem ve Michael bu otelden kelepçeli olarak ayrılırsa para bende kalacaktı. Ve bırakın yirmi beş yılı, üç yıl daha parayı elimde tutmayacak, harcayacaktım. Ya da birine verecektim. Sofia'nın girişimini dikkati kendinden uzaklaştırmak değil, Michael'ın taşı tahtadan kaldırıldığı takdirde paranın kapanın elinde kalır şekline gelmesi olarak

okudum. Eğer suçu onun üstüne atmak isteseydi daha fazla gayret eder, beni uyarmak yerine teşvik ederdi. Bencil biri olduğuna inanıyordum ama onu cinayetle suçlayamazdım.

"Ernest? Kapının önünden bir ses yükseldi. Dönüp bakınca Juliette'in barın iç taraflarına doğru baktığını gördüm. "Memur Crawford artık tamam diyor."

Elimi sallayarak onayladım ve neredeyse özür dilercesine Sofia'ya, "Gidip onu dinlemeliyim. En azından dün geceki taniğini öğrenmeliyim," dedim.

"Ah, şimdi anladım." Şaka yollu kolumu yumrukladı. "Ernie, seni gidi kıskanç herif."

"Kıskanç değil..."

"Ama öylesin. Yeşil Çizme'yle ilgilenmiyorsun. Yalnızca dün gece Michael ile Erin'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun."

Şimdi oynadığımız sahneyi anlıyorsunuz. Buna, "Seks Daima Bir Dürtüdür" adı verilir.

"Bana yalan söyledi. Bize..." diye itiraf ettim. "Merak ediyorum."

"Aslında iki kez."

"Ha?"

"Sana iki kez yalan söyledi. Mobilyalar? Depolar? Cidden mi? Şu kamyon canavarımsı bir şey. Ayrıca Lucy onu geri almaya çok hevesli olduğundan eşyalarını sokağa attığını sanmıyorum. Bahse girerim hepsi tıpkı bıraktığı gibi Lucy'nin evinde duruyordur." Herkesin bildiği bir şeyi belirtiyormuş gibi başını salladı.

"Anlamadım."

"Şu lanet olası kamyonun içinde gerçekten neler olduğunu ona sor Ernie."

BÖLÜM 17

Juliette beni koridorda bekliyordu. Başlangıçta mekanik konulardaki yeteneksizliğim nedeniyle kurutma odasını işaret eden okları izleyemeyecek kadar aptal olduğumu düşündüğünü sandım ama beni okların aksi yönüne götürdüğünü fark ettim. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazen benzer kitapların ön kapağının arkasında haritalar bulunur, bu noktada otelin yerleşim planı yararlı olabilirdi.

“Doğru dürüst tanışmadık,” dedim beni yumuşak beyaz havlularla dolu temizlik arabalarının arasından geçirirken. “İnsanlar bana Ern der.”

“Yakılan ölülerin konduğu urn gibi mi?”

“Ernest adının kısaltması.”

“O zaman sana Ernest demeleri gerekir, değil mi?” dedi dobralıkla.

“Annemle çok iyi anlaşırırsınız.” Üstünde iki buruşuk enerji içeceği kutusu ve çikolata kâğıdı bulunan bir oda servis tepsisinin yanından geçtim. “O da beni can sıkıcı buluyor.”

Koridorun sonunda üzerinde numara olmayan bir kapının önünde durdu –yani konuk odası olmadığını anladım– ve

anahtarı kilide soktu. Kapıyı açmadan önce bana döndü. "Ağabeyini görmek için acele ettiğini biliyorum. Bu uzun sürmeyecek." Dudaklarının diğer dağcılar gibi rüzgârdan çatlayıp soyulmuş olduğunu ve yarıklar açıldığını fark ettim. Dudaklarına bir buz kıracağı yerleştirip tırmanabilirdiniz. "Ah, bu arada adım Juliette." Sonunda kendini tanıtmıştı. Editörüm rahat bir nefes aldı. "Zincirlerini takmana yardım etmiştim."

Yeni bir habermiş gibi söylediğinden, "Anımsıyorum," yanıtını verdim ama sesim istediğimden daha boğuk çıktı. Geriye dönüp bakınca tavrım biraz fazla çapkıncaydı. Uzun bir saniye beni inceledi.

"Seni etkilediğim açıkça belli. Annenle tanışmam için beni davet ettin. Ve dudaklarıma bakmaktan vazgeç."

Dudaklarını öpmek yerine derisini soymayı düşündüğümü söylemedim ama yine de yanaklarım kızardı.

Kapıyı açınca tam ortada birbirine bitişik iki çalışma masasının durduğu karmakarışık bir ofis görüldü. Dosyalama sisteminin üstünden fırtına geçmiş gibiydi, kâğıtların oluşturduğu dağlar ve vadiler zemini kaplıyordu. Duvar boyunca uzanan raflarda parlak turuncu klasörlere yerleştirilmiş kâğıtlar vardı ama yatay yerleştirilmiş klasörlerin pek düzenli bir görüntüsü yoktu. Bir kitap rafını yerleştirmeyi bilmeyen birinin benim araçlar konusundaki beceriksizliğimi yargılamasının biraz ironik olduğunu düşündüm ama dudak konusunda azarlandığım için üzerinde durmadım. İki masanın ortasında ağırlık çalışması yapabileceğiniz büyük iki bilgisayar duruyordu. Klavyeler hiç kuşkusuz sert, gürültülü ve soluk renkliydi. Soluk beyaz rengi eski moda plastik bilgisayar donatıları ya da yeniyetmelerin yatak çarşafı için kullanılabiliyordu.

Juliette siyah deri koltuğa oturup bir eliyle bilgisayarı çalıştırırken diğeriyle beni yanına çağırdı.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordum. Biraz kendisi hakkında bilgi almak isterken biraz da bilgisayarlarının hangi yüzyıla ait olduğunu öğrenmek istiyordum.

“Burasıyla Jindabyne’deki bir yatılı okul arasında büyüdüm,” diye yanıtladı monoton bir sesle, fossilleşmiş pislik içinde bilgisayar faresini masadan kaldırmaya uğraşarak. “Aile işletmesi. Büyükbabamla birkaç arkadaşı savaştan sonra inşa etmişler –sanırım insanlardan uzak kalmak istemişler. Yirmili yaşlarımda olabildiğince sıcak bir yer istediğim için Queensland’e taşındım. Annemle babam işi devraldılar, onlar ölünce daha fazla kaçamadım ve altı yıl önce satmak için buraya geldim ve sanırım mahsur kaldım.”

“Büyükbaban hangi savaşa katılmıştı? Kütüphanede madalyasını gördüm.”

“İkinci Dünya Savaşı. Ve hayır, o Frank’ın madalyası.”

“Frank mı?”

“Aslında F-287 ama büyükbabam ona Frank derdi. Kuş.”

“Doldurulmuş kuş mu?” küçümseyerek sordum. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Ona Dickin Madalyası derler. Hayvanlara verilir.”

Üzerine kazınmış “BİZ DE GÖREVİMİZİ YAPARIZ” sözcükler anlam kazandı. Altındaki kâğıt parçası herhalde kuşun ayağına bağlanıp düşman hatlarını geçen şifreli bir mesajtı. Bir Disney filmi için uygun bir macera konusuydu.

Juliette devam etti. “Benim favorim moralleri yükselttiği ve bir fare sürüsünü yediği için geminin kedisine verilen madalya. Şaka yapmıyorum. Dedem o kuşu severdi –büyük bir sürü eğitti ama Frank çok özeldi. Makineli tüfeklerin durduğu

yerleri, asker sayısı listelerini, isimleri, koordinatları barındıran bir harita taşıyıp birçok askerin hayatını kurtarmıştı. Eve dönünce büyükbabam onu doldurttu. Sergilenmesi biraz garip ama benim hoşuma gidiyor.” Bilgisayar ekranma dokundu. “Ah, işte burada.”

Ekranı durdurduğu yeşilimsi renkli güvenlik kamerasının görüntülerini işaret etti. Kamera herhalde konukevinin ön giriş kapısının üzerindeydi çünkü açısı tepeye doğru yükseltilmişti ve otoparkı, araba yolunu ve biraz bulanık da olsa kenardaki birkaç dağ evini görüntülüyordu. Cesedin bulunduğu noktaya kadar uzanmıyordu. Sol alt köşedeki saat damgası 22.00’ye birkaç dakika kaldığını gösteriyordu. Yeşilimsi rengin bir çeşit gece görüş filtresi olduğunu tahmin ettim.

“Bu odalar hangileri?” Dağ evlerini işaret ettim.

“Çift sayılı olanlar; iki, dört, altı ve sekiz.”

Marcelo ile Audrey beş numarada kaldıklarından odaları ekranda görünmüyordu. Sofia’nın iki numaralı odası ekranın kenarındaydı ve çatısının bir parçası görünüyordu. Benim altı numarada kalmam gerekiyordu ama bir gün önce kendi odaları hazır olmadığından Katherine ile Andy oraya yerleşmişlerdi. Lucy’nin oda numarasını bilmiyordum. “Benimki dört,” dedim.

“Biliyorum Bay Cunningham.”

“Konukları sinsice izliyorsun demek. Bu mahremiyetin ihlalidir.”

“Öyle mi?” dedi. Flört ettiğini düşünebilirsiniz ama bu noktada pek de emin olamadım. Eğer merak ediyorsanız onunla öpüştüğümüzü, hem de çıplakken, ancak 89 sayfa [ÖK: 16] sonra okuyacaksınız.

“Bu odalarda kalan başka konuklar var mı?” diye sordum.

“Yalnızca sizin grubunuz yer ayırttı. Yarısi boş.”

“Pekâlâ. Ve bu kamera hareket ediyor mu? Açısı pek iyi değil.”

Başını salladı. “Eğer kutusuna sıkıca tutturmasaydık, her fırtınada yerinden kopardı. Ayrıca bu güvenlik değil bir kar kamerası. Otelin herhangi bir günde nasıl olduğunu insanlara gösteriyor ve böylece yolculuklarını planlıyorlar, bilirsın işte... lastik zincirlerini yanlarına alıyorlar...” Hakaretini sindirmem için bir saniyeliğine durakladı. “Ve gerekli giysilerini seçiyorlar ya da teleski bileti ayırtmaları gerekıp gerekmediğini görüyorlar. Üstelik video yayını değil, bak, resimler sıralanıyor.”

Oynat tuşuna basınca üç dakikada bir çekilmiş fotoğraf dizisinin ilerlemesini izledim. Sol alt köşedeki zaman damgası her karede ileri gidiyordu. Oynatmayı sürdürdü. Ara sıra odasına doğru yürüyen insanlar gri lekeler gibi görünüyordu ama yüz hatları görünmeyecek kadar flu olduğundan pek bir faydası yoktu. Tek olumlu yanı yolun bir kısmını görmesiydi ama hareket eden bir arabayı yakalamak için üç dakikalık aralığın zamanlamasının doğru olması gerekirdi. Bu yolu birkaç kez geçtiğimden odalardan konukevine yürüşünün oldukça uzun sürdüğünü biliyordum ve eğer biri özellikle acele etmiyorsa, kimliği belirsiz olsa bile insanların çoğunu yakalayabilirdi.

Juliette bantı oynatmayı sürdürdü. Hızlı oynatma konumunda olmalıydı çünkü her fotoğraf ekranda üç dakika yerine yaklaşık yirmi saniye kalıyordu. Saat 23.00’ten birkaç dakika önce bir kişi dört numaralı odaya doğru yürüyordu ve beni görmeye gelen Sofia olduğunu anladım. Bir düzine kadar kareden sonra iki numaralı odaya gitmek için tekrar

ortaya çıktı. Belirsiz bir gölgenin yönünü ya da niyetini anlamak zordu ama yaptığım hesaptan mutluydum. Sofia'nın iki resmi arasında başka birinin iki numaralı oda çevresinde gezinmesini yakalamayı ummuştum ama şansım yaver gitmedi. O kişi her kimse, üç dakikada bir ekranda görünme süresini kaçırmaması ya harika bir şanstı ya da çok iyi planlamıştı. Filmin devamı gece boyunca olaysız sürdü. Ara sıra sigara içen bir konuk otelden çıkıyordu ve el ele tutuşup yıldızları izleyen bir çifti gördük. Tepedeki golf sahasına doğru giden kimsenin olmaması dikkat çekiciydi.

Saat 01.00'i geçince Juliette filmi hızlandırdı. Aradığı bir şey vardı. Birkaç fotoğraf sonra duraklattı. "Bunun ilginç olduğunu düşündüm," dedi. "Yeşil Çizme konuk ya da elemanlar listesinde yer almıyor ve tepenin öbür tarafından kimsenin kaybolduğu bildirilmedi. Diğer otellere telsizle haber verdim, insanlar yalnızca bundan söz ediyorlar ama hiç kimse hiçbir şey bilmiyor." Juliette masadaki bir listeyi işaret etti. Yanlarında küçük işaretler bulunan isim listesinin konuklara ait olduğunu varsaydım. Minik işaretlerin herkesin burada olduğunu gösterdiğini tahmin ettim. Lucy bunu bana daha önce de söylemişti ama teyit edilmesi iyiydi.

Niçin bu kadar ilgilendiğini, beni yanlış yönlendirecek bir şeyler söylemekle burada hiçbir şey olmadığını bildirmek arasında gidip geldiğini ve biraz heyecan aradığını merak ederken, isim listelerinin altında sarı renkli, burayı imzalayın yazılı yapışkanlı bantların görüldüğü daha kalın bir dosya gözüme çarptı. Büyük çoğunluğu görünmüyordu ama üst köşesinde çok tanınmış bir emlak şirketinin logosunu gördüm. (Cinayet romanlarında bazı sözcükler öne çıkar, değil mi?

Böylesine apaçık sonucu olan konulardan dolayı söz etmenin gerçek bir yolu olmadığından, size kalın harflerle anlatabilirim: çalışma masasında bir emlak kontratı vardı.) Demek ki burada söylediği kadar mahsur kalmamıştı.

Juliette devam etti. "Bunun anlamı ölen adamın gece yarısı gelmiş olmasıdır. Belki de bu kişidir." Ekranı işaret etti. "Kontrol ettim, bu araba şu anda otoparkta. Crawford'dan plakayı araştırıp bize sahibinin ismini vermesini isteyebiliriz."

"Biz" sözcüğü beklemediğim bir ortaklık düzeyini ima ediyordu. Çünkü polis memuru da dahil olmak üzere, şimdiye kadar aramızda en fazla araştırmayı yapan Juliette idi. Yeteneklerim nedeniyle değil, bunları yazan kişi olduğum için kahraman olduğum bana bir kez daha anımsatıldı. Öne eğildim. Araç yolunda iki far vardı. İnsanlara oranla araçların yönünü saptamak daha kolaydı ve aracın otoparka doğru gittiği belliydi. Farlar gece görüş filtresinden yansıyarak imgeye düşük kontrast veriyordu ama aracın bir 4x4 Mercedes olduğu görülüyordu.

"Bu benim üvey babamın arabası," dedim. "Marcelo. Bu sabah kavgacı bağırışlarını duyduğun kişi."

"Ah."

"Ama ilk kez dün gece gelmedi. Özel yemek salonunda birlikte öğle yemeği yedik. Yani bir yere gidip dönmüş olmalı." Annemin kendini iyi hissetmediği için akşam yemeğini iptal ettiğini ona söylemedim çünkü benim dürüstlüğüme meraklı otel sahibi Juliette yerine siz okurlara yöneliktir. Yine de yalan söylediğinden, saat kaçta buradan gittiğini öğrenmek istiyordum. Bir eczaneye gitmek için dağdan inmiş olabileceğini varsayıyordum. "Öğleden sonrasına geri dönersen Mercedes'in gidişini görebilirsin."

Juliette geriye doğru gidip Mercedes'in stop lambalarının saat 18.00'de tepeye doğru yükseldiği fotoğrafı buldu. Üvey babamın beni aramasından hemen sonraydı. Bu saatte ben şekerleme yapıyordum.

"Lanet olsun," dedi Juliette. Yeşil Çizme'nin gelişi yerine birinin birkaç saat önce gidişini görmekle pek ilgilenmiyordu. Benim durumum tam tersiydi, aklım sorularla dolmuştu. Marcelo başka bir yerde olabilmek için akşam yemeği konusunda yalan söylemişti. Altı saat buradan uzakta kalmıştı. Ne yapıyordu? Acaba annem olanlardan habersiz miydi, gerçekten rahatsızlanıp odasında uyumuş muydu? Yoksa suç ortağı mıydı? Arabanın camları renkli olduğundan bırakın sürücüyü yolcu koltuğunda biri olup olmadığını bile görmem olanaksızdı.

Juliette en korkunç düşüncemi tamamladı. "Belki birini buraya getirmiştir."

"Sabaha kadar geri kalanını izleyebilir miyim?" diye sordum. Slayt gösterisini yeniden başlattı. Görseller üç dakikalık aralıklarla yanıp sönerken çok eski, bombeli ekranın parazit vınlamasını burnumda hissedecek kadar yakındım. "Eğer kurban bu çevreden biriye, kesinlikle onu tanıyan birileri vardır."

"Ben cesedi görmedim ama söylediğim gibi buradaki konukların ve çalışanların arasında eksik olan yok. Göle kadar tüm otelleri aradık ve Crawford Jindabyne'deki karakoluyla konuştu, kayıp bildirisi yapılmamış. Crawford konukları sarsmak istemediğini söylüyor –bilinen biri değilse bir ölünün resmini herkese göstermenin anlamı yok. Onunla aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. Bunlar para ödeyen konuklar ve bedava kahvaltılarla ancak birkaç kötü yorumun önünü ala-

biliriz.” Utanca kapılarak kahvaltının bedava edilebileceğini Katherine’e söylemek için aklıma bir not düştüm. “Dağlarda kazalar olur –kimse kaygılanmaz. Yolunu kaybetmiş bir doğa yürüyüşçüsü olabilir mi? Bu olaya cinayet diyenler yalnızca sizlersiniz. Ve hazır eliniz değmişken şu çaylak polisi de güçlendiriyorsunuz.”

“Öyleyse bunu bana niçin gösteriyorsun?”

“Çünkü sen inanıyor gibisin. Ayrıca aileni araştırdım –geçmişiniz tertemiz görünmüyor. Eğer bu olay bir cinayetse... burada bir katil var demektir. Konuklarımla güvenliğı açısından benim de belirli bir yükümlülüğüm var.”

Ailemin tarihi hakkındaki göndermesiyle biraz hakarete uğradım ve gerginleştim. “Bu kanıt...” Sözcük ağzımdan pat diye çıkıverdi; ölüm sebebinin cinayet olduğunu düşünmeme karşın buna kanıt demek bence çok fazla resmileştirmektir. “Yani bu bilgiyi benim yerime Crawford ile paylaşman gerekmiyor mu?”

“Bilemiyorum. Crawford –açıkçası bir kaza için yollanmış ayak işleri yapan bir kişi. Olayın ciddi olduğunu algıladıkları zaman Martin –rütbesi çavuştur– gerek duyarsa kentteki dedektiflerle birlikte buraya gelecektir. Ama şimdiden takılıp kalmamışsa bile bu fırtmada çok kısa sürede gelemeyeceklerine bahse girerim. Ve lanet olsun, şey... tamam, söyleyeceğim: Crawford’un ne halt ettiğini bildiğini sanmıyorum.”

“Ben de sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

“Doğru ata oynadığımı itiraf etmeliyim. Tam bir avukat-sın.”

“Ben avukat değilim, bir yazarım.”

“Öyleyse niçin ağabeyin avukat olduğunu söyledi?”

“Bilmiyorum. Başkalarının polisiye kitaplar yazmalarına yardım ediyorum, yani sanırım olayların sonunu tahmin etmekte oldukça iyiyim. Belki benim çözümleyebileceğimi düşünüyor.” Bunun kulağa çok zayıf geldiğini bildiğimi yüksek bir sesle söyledim ve dikkatimi tekrar videoya verdim. Şimdi şafak vaktini geçmişti ve gece görüş filtresi kapanınca ekran yeşil yerine kurşuni griye dönmüştü. Crawford’un polis arabası ekranda geliş yolundan konukevine doğru gidiyordu ve saat damgası yediye çeyrek olduğunu gösteriyordu. Camları renkli olmadığından Crawford’un bir kolunu yolcu koltuğuna attığını, başını yan çevirip esnediğini görebiliyordum. Buraya gelmek için çok erken kalkmış olmalıydı.

“Cesedi kim buldu?” diye sordum. Marcelo’nun arabasının gelişiyile Crawford’un gelişi arasında hiç belirsiz gölgeler görünmemişti: kurban yok, katil yok. “Yani kim haber verdi? Çok erken saatte haber verilmiş olmalı. Kimse heyecanlanmış gibi görünmüyor.”

“Crawford’a sormalısın, emin değilim.”

Artık ekran daha parlaktı ve objektiften yansıyan keskin beyazlık gözlerimi kısmama sebep oldu. Filtrelenmemiş gün ışığında fotoğraflar insan oldukları belli gölgelerle dolmaya başladı. Birkaç resimde gölgeler bir araya geldi ve karınca sürüsü gibi bir çizgiyi izleyerek tepeye tırmandı. Andy ile benim odamın önünde buluştuğumuzu gördüğümü sandım ama emin olamadım. Sabah saatleri geçerken kamyon (aptalcasına büyüktü) geldi. Giriş yerindeki topluluk çok yakın olduğundan insanların yüzlerini görebiliyordunuz. Michael tutuklandı. Lanet olası zamanlama Erin’in onu kucaklamasıyla çakışınca elinin Michael’ın arka cebine girdiğini gördüm, hadi ama...

“Bunun insanların buraya gelmeden önce hava koşullarını görmeleri için olduğunu söylemiştin. Yani senin internet sayfanda mı?”

“Evet, canlı yayın. Herkes görebilir –veriler bizim anasayfamızda.”

“Yani eğer biri internet sayfanı açık tutar ve zamanlamaya bakarsa, görülmemek için resimlerin arasındaki boşluklarda bilinçli olarak hareket etmiş olabilir mi?”

“Bizim resepsiyonumuzda bu asla işe yaramaz.”

“Doğru. Ama zamanlama hiç değişmiyor, üç dakikada bir. Eğer saatini buna göre ayarlarsan resimlerin arasında hareket etmek için yayını izlemene bile gerek yok.”

“Sanırım.”

“Eğer Crawford gaza yüklenirse buraya bir saatte ulaşır diyebilir miyiz? Ama ekranda hiç panik görünmüyor, daha sonrasına kadar kimse tepeye doğru koşmuyor, aradan geçen bir saatte hiç kimse otel çalışanlarına bilgi vermiyor. Yani biri bir ceset görüyor, polisi arıyor ve sonra yatağına geri mi dönüyor?”

“Katilin mi aradığını düşünüyorsun? Yani polisin buraya gelmesini mi istedi?”

“İmkânsızı eledikten sonra...”

“Geriye kalan ne kadar saçma olursa olsun, gerçek olmalıdır,” diye cümlemi tamamladı. “Çok tatlı. Evet, ben de çok Sherlock Holmes romanı okudum. Bir otel küflü karton kapaklı kitaplar için çamaşır makinesinin kayıp çorap portalı gibidir; bu kitapları kimse satın almaz, kimse getirmez ama hep buradadırlar. Beni de biraz uzman olarak düşün. Yani tüm planının eleme yöntemi olduğunu varsayıyorum?”

“Demek istiyorum ki,” diye kekeledim çünkü planımın tamamı buydu. “Başlamak için genelde kabul edilen bir nokta olduğunu düşünmüştüm.” Alt dudağından koparılmak için umarsızca bekleyen uzun deri parçasına odaklanmamaya çaba gösterdim.

“Genelde kabul edilen.” Sesi kuşkucu ama şakacıydı. “Şu lanet olası adam dünyanın en ünlü mantıklı sorun çözme örneğini yarattı diye hepimizin onun kusursuz bir çatlak olduğunu unutmamız beni şaşırtıyor.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Ve cinayet romanları yazıyorsun?...” Kollarını havaya kaldırdı. “Ana karakterin bir yazar olduğu romanlardan her koşulda nefret ediyorum.”

Sevgili okurlar, elbette Arthur Conan Doyle romanlarını okudum ama bizim altın çağ olarak bildiğimiz döneme teknik olarak girmediğinden kendi soruşturmamda Holmesvari bir bir yaklaşım sürdürmememe karşın, bu yazar hakkında hiç yazmadım. Bunu Juliette’e açıkladım.

“Ben daha çok Ronald Knox gibi insanlarla ilgileniyorum. Otuzlu yıllarda cinayet romanı yazan topluluğun bir parçasıydı. Ayrıca ben roman yazmıyorum, nasıl yazılacağına rehberlerini yazıyorum. Bilirsin işte, ilk cinayet romanını yazmanın on kolay adımı, Amazon şirketinin çok satanlar listesine nasıl girilir... Bunun gibi şeyler.”

“Ah, anlıyorum. Asla yazmadığın kitapların nasıl yazılacağı hakkında yazıyorsun ve asla yazamayacak birileri bunları satın alıyor.”

Doğrusu tam üstüne basmıştı. Bir gelişme gösteriyormuş gibi hissetmek için bir dolar doksan dokuz cent vermeye çok

hevesli, tatmin olmamış romancıların sayısını duyunca şaşırabilirsiniz. Kitaplarım fena değil ama benim işim gerçekten yazarlara yardımcı olmuyor, daha çok arzularını tatmin ediyor. Bununla gurur duymadığım gibi utanmıyorum da.

“Para kazanmanın bir yolu.”

“Knox kim?” diye sordu.

“1929’da dedektif romanları için bir dizi kural yazmıştı. Kitaplarımda bu kuralları çağdaş cinayet gizemleriyle kıyaslıyorum. Hile yapmayı seven çağdaş kurgu romanlar neredeyse tümünü geçersiz kılmış, paramparça etmiş. Knox bu kurallara on emir adını vermişti. Conan Doyle ondan daha eskidir. Niçin çatlak?”

“Tanrı aşkına, hayali yaratıklara inanırdı. Onları avlamayı denerdi. İlk karısıyla oğlunun ölümünden sonra ruh çağırma seanslarında onlarla konuşmayı denedi. Dadısının bir medyum olduğunu düşünürdü. Adam o kadar çılgındı ki açıkça sihrin gerçek olmadığını söyleyen Houdini’yi kendisinin sihirli olduğuna ikna etmeye çabaladı.”

“Emirlerden biri bu,” dedim ve yanarak ölüp karları eritmeyen bir adam başka dünyalara ait olabilir mi diye düşünmek için durakladım. “Aslında 2 numaralı emir. Hiç doğaüstü olmayacak.”

“Yani bu kurallar nedeniyle ağabeyinin seni ve yalnızca seni çağırdığını mı düşünüyorsun? Büyük bir abartı bu.”

“Hayır. Cunninghamlara en az benzeyen Cunningham olduğum için beni istediğini düşünüyorum.”

“Ne demek bu?”

“Ben bizim grubun parçası değilim.” Şakacı bir laf olmasını istemiştım –öyle değil mi? Asit katılmış gibi çıktı ağzımdan. Iskaladım.

“Öyle demek istemedim...” Cümlenin yarısında düşünceleri bitiverdi. Başını salladı, bilgisayar ekranını kapattı ve ayağa kalktı. “Aslında haklısın. Bunları Crawford ile paylaşmalıyım. Ve burada gerçek bir katil olmadığını umut edelim yoksa hayatlarımız bir yazara teslim edilmiş olur. Senin kalın ciltli bir kitabınla sanırım katili öldüresiye dövebiliriz.”

“Kitaplarım yalnızca dijital.” Sesim vızıltı gibi çıktı. “Kendim yayımlıyorum.”

“Şey...” diyerek dünyanın en komik nesnesiymiş gibi karnını tuttu. “Umarım Sherlock Holmes’dan fazlasını okumuşsundur çünkü Arthur Conan Doyle da hayaletlere inanıyordu.”

BÖLÜM 18

Kurutma odasındaki ağabeyimle konuşmadan önce, küçük erkek kardeşim hakkında bilmeniz gereken birkaç şey var. Birincisi, adı Jeremy'ydi. İkincisi, burada geçmiş zaman kipi kullanmakta emin değilim; onun adı hâlâ Jeremy ve daha önce de Jeremy idi. Sanırım ikisi de doğru. Lütfen benim dil bilgisi eksikliğimi yalancılık olarak almayın. Üçüncüsü, o öldüğünde ben yanımda oturuyordum.

Bunları yazmanın zorluğu yalnızca elimdeki alçıdan kaynaklanmıyor.

Jeremy'ye her zaman ilk ismiyle hitap ederiz. Biri küçük yaşta öldüğü zaman böyle yapıldığı dikkatimi çekti. Sanki soyadını kullanma mirasına ulaşacak kadar uzun yaşamamış gibi. Sofia belki böyle düşünmüyor, kanınızda ya da doğum belgenizde yazarların önemli olmadığına inanıyor ama yine de tirelerin nereye konacağına dikkat ediyor. Bu nedenle parlak pastel boyayla, büyük sert E harfiyle başlayarak yazılmış Ernest adından, ikinci sınıf futbol takımı Cunners adına, şimdi bu sert büyük harfleri karatahtada izleyerek Bay Cunningham adına ve oradan da bir kilisenin kemerli girişinde dağıtılan

broşürün üstündeki çelengin içine yazılmış “Ernest James Cunningham” adına gidebilirsiniz. Çünkü ölünce isminizin tamamına yeniden sahip olursunuz. Bu da dikkatimi çekmişti. Miras budur. Bu nedenle kardeşim asla Jeremy adından öteye geçemedi.

Onun bir Cunningham olmadığını söylemiyorum, aksine o kelimenin tam anlamıyla bir Cunningham. Ama ona Jeremy Cunningham demek onu olduğundan küçük yapıyor ve bizlere bağlıyor. Bir Cunningham olarak o da benim dilim kupkuru, öğürerek uyandığım düşlerin bir parçası. Onu bağlayacak soyadımız olmayınca gökyüzünün, rüzgârın, aklın bir parçası oluyor.

İsimlerin cinayet romanlarında da önemli olduğunu biliyorum. Dedektifin bir takma adı alıp parçalarma ayırdığı ve gizli anlamını ya da ardındaki kafa karıştırıcı anagramı ortaya çıkardığı birçok sonuç bölümü (örneğin eğer bilmiyorsanız, Rebus bulmaca demektir) okudum. Cinayet romanları anagramları sever. Bu kitaptaki isimlerin çoğu gerçek ama birkaç tanesini hukuksal nedenler yüzünden ve bazılarını da sırf eğlenceli olsun diye değiştirdim, yani eğer buradaki herkesin isimlerini yazıp bir sonuca ulaşmaya çabalarsanız, bazı sürprizleri mahvedersiniz. Öyle yapmak istiyorsanız aldırış etmem. Benim adım Ernest, ben doğru sözlüyüm; burada hiçbir gizli anlam yok.

Juliette Henderson (anagramı *deri pantolonlu jet ünitesi* olabilir ve istediğinizi düşünebilirsiniz) beni ok işaretlerini izleyerek kurutma odasına giden yolu bulma mücadelesiyle baş başa bırakmıştı. Sanırım suç çözme ortakları olma beklentisine daha hevesli katılmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Çalışma masasındaki imzalanmamış anlaşmayı otelin aldığı

yorumlardan öylesine söz edişini düşünerek bu ölüm olayını araştırmamanın onun için çok fazla cinayet romanı okumaktan ya da konuklarına karşı yasal yükümlülüğünden kaynaklanan bir merak yerine mülkünün değerini korumak istemesine dayandığına karar verdim. Belki de bir cinayet soruşturmasının potansiyal alıcıları etkileyeceğini düşünüyordu. Özellikle bu satış çok yakın zamanda olacaksa.

Crawford, (ona hep soyadıyla seslendiğimizi fark ettim, tüm polislere yaptığımız gibi. Mantıklı geliyor çünkü eğer Jeremy soyadından daha büyükse, rozetinin altında Crawford ilk adından daha küçük olacaktır) yanına yaklaşıncaya ayağa kalktı. Crawford ile tokalaşmam hukuksal olarak uygun gibiydi.

“Eğer ilgini çekiyorsa, Juliette’te bazı kanıtlar var. Geliş yolunun video kayıtlarının yararı olabilir,” dedim. “Hiç kim senin gün aydınlanana kadar korkuya kapılmaması çok garip çünkü birinin herhalde seni araması...”

“Güneş doğmadan önceydi,” diye tamamladı. “Evet. Buraya gelmem bir saat sürdü. Birazcık daha az.”

“Arayan kişi ismini söyledi mi?”

“Bilmiyorum. Bütün gece radardaydım. Yani karakoldaki telefonu ben açmadım.”

“Niçin sen? Juliette senin her zamanki çavuş... çavuş...” Çavuşun adını unuttuğumdan ağzımda birkaç harf geveledim.

Crawford da bana yardımcı olmadı, yalnızca omzunu silkti. “En yakında ben vardım.”

“Ve buraya geldiğinde cesedin yanında birileri var mıydı?” Bu sorunun yanıtını biliyordum ama teyit edilmesini istiyordum.

“Buraya gelirken gülünç bir kalabalık olmasını bekliyordum ama olmayan bir şeyi sana söyleyemem.” Üç çift ayak izini bir kez daha düşündüm; biri kurbanın, biri polis memurunun ve biri de katilin. Başka kimsenin cesedi bulmadığı ve katilin kendisinin haber verdiği teorisini destekliyordu.

“Ve hâlâ ölen adamın kim olduğunu bilmiyoruz.” Bunu, Crawford’u beni yatıştırmak için bazı bilgiler vermeye zorlayabilir diye karamsar bir şekilde söyledim. “Kurbanın fotoğrafının bir kopyasını alabilir miyim?” diye sorup durakladım ve devam ettim, “Avukatı olarak.” Bir avukatın yapacağı kadar ciddi ve inanılır bir rica gibi geldiğini düşünmüştüm.

“Ama senin avukat olmadığını duymuştum,” dedi Crawford. “Baban söyledi.”

“Üvey babam,” diye terslerken tıpkı bir yeniyetme gibi konuştuğumu fark ettim. Beni kendi tarafına çekme çabalarına karşın Marcelo yerimi alma umuduyla yetkili olmadığımı herhalde ona söylemişti. Eğer Michael’ın insanları kilitli odadan uzak tutma isteğinde haklıysam, Marcelo’nun odaya girmek için aşırı derecede sıkı çabaladığı belliydi. “Elimden geleni yapıyorum. Beni seçen ben değildim.”

“Burada kalan çocuklar var. Fotoğrafın ortada dolaşması riskini göze alamam. Anlıyor musun?”

Başımı sallayıp uzlaşmaya karar verdim. “Avukat olamayabilirim ama Michael’ı burada tutamayacağını biliyorum. İşbirliği yapması hakları olmadığını göstermez.” Ellerimi sevimli bir yararsızlık gösterisi olduğunu umduğum biçimde kaldırdım. “Ve bak, bu hakların neler olduğunu bilmiyorum ama böyle kalamayacağını biliyorum.” Nemden biraz çarpılmış, üzerinde plastik tabelaya çizilmiş komik bir çizme resmi bulunan ağır ahşap kapıyı işaret ettim.

“Kendisi bunun sorun olmadığını söyledi.”

“Demek istediğim bu değil,” dedim. “Eğer kuşkuların onun söylediğinden daha erken saatte hapishaneden çıkmış olmasına dayanıyorsa, Erin’in tanıklığı da onun nerede olduğunu bağlı ama Erin’in kilit altında tutulduğunu görmüyorum.”

“Bana cinsiyetçi mi diyorsun?”

“Sana körsün diyorum.”

“Ama o kadın bir Cunnigham değil, öyle değil mi?”

“Anlıyorum. Anlaştığımıza memnunum.” İsimlerin Crawford için de önemli olduğu belliydi. “Şimdi sana beceriksiz diyorum. İçeri girmeme izin ver ve ben bir avukatmış gibi sen de bir dedektifmişsin gibi davranmayı sürdürelim.”

“Onu seviyorsun, değil mi? Yine de ona karşı ifade verdin.” Crawford başını hafifçe yana eğdi. Dilimi ısırđım ama sabaha oranla hakkımda çok fazla şey bilmesine sinirlendim. Herhalde Marcelo yerimi almak için bu bilgileri vermişti. Kapının kilidi yalnızca bir sürgüydü, asma kilit yoktu. Crawford parmağmın ucuyla sürgüyü çekti –yüksek güvenlik– ve geri çekilip kapıyı açmayı bana bıraktı. “Benim büyürken erkek kardeşlerim yoktu, yani bunu anladığımı söyleyemem. Aile böyle bir şeydir sanırım.”

“Eğer onun dün gece burada olmadığını, başka yerde olduğunu teyit edebilirsem onu serbest bırakmak ya da en azından normal bir odaya götürmek zorundasın. Tamam mı?” Bu konuda ısrarcıydım, aynı zamanda yarı avukatça konuşmuş ve son sözü söylemiştim.

Crawford duraksayarak, neredeyse görülmeyecek bir şekilde çenesini indirdi.

Aklıma son bir şey daha geldi. "Ah, şeyy... Ben yanınızda olmadıkça onunla konuşmayacaksın. Ya da avukatlar bunu nasıl söylerse."

Kapıyı açtım.

Bir kayak otelinin giriş holünde olması beklenen kalıcı rutubet kokusu varsa, kurutma odasının kokusu gemi enkazı gibiydi. Bu oda konukların terli, ıslak kar giysilerini çıkarıp gece boyunca bırakmaları ve ertesi sabah yarı kurumuş olarak yeniden giymeleri için tasarlandığından ısının ve kokununun kaçmaması için hava geçirmezdi. Kauçuk yalıtımlı kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı. Nemli, yoğun havayı içime çekebilmek için solungaçlara ihtiyacım vardı. Küf sporlarım neredeyse burunmda hissediyordum. Ayak gibi koktuğunu söylemek ayaklara hakaret olurdu.

Oda dar ve uzundu. İki duvarında kapakları açık, küçük dörtgen sandıklar bağcıkları bağlanmamış kar çizmeleriyle doluydu. Çizmelerin iç tabanları gevşek diller gibi dışarı çekilmiş ya da tümüyle çıkarılıp duvara dayanmıştı ve kokunun çoğunu bunlar yayıyordu. Dolapların üstünde kayak ceketlerinin, yağmurlukların ve yine çizme iç tabanlarının asıldığı askılıklar vardı. Küçük su ısıtıcısının önündeki derme çatma çamaşırlığın üstü çoraplarla doluydu. Odanın nemin tümünü çeken bir halıyla kaplı olması çok garipti. Ben yürürken süngerimsi bir yaylanma ve hafif bir sızıntı olduğunu fark ettim. Uzak duvardaki açılmayan pencerenin üzerine yerleştirilmiş parlak kırmızı ışıklı ısıtıcı odayı aydınlatıyordu. Pencereye yapışan kar katmanı doğal ışığın girmesini önliyordu.

Michael pencerenin altında, kapağı örtülmüş, üzerine rahat görünen birkaç yastık atılmış küçük bir sandığın üstünde

oturuyordu. Oda servisi tepsisinde bir kola kutusu ve sandviç kırıntıları göze çarpıyordu. Ceketini, kelepçelerini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Cunninghamların sivil itaatsizlik şöhreti ince beden yapılarımıza biraz olsun ağır basıyordu ama hiç kimse bizim bir futbol takımı olduğumuzu düşünme hatasına düşmezdi. Pofuduk ceket olmayınca Michael tipi bozmuştu.

“Omuzların genişlemiş,” dedim. “Hapishanede mi oldu?”

Michael önündeki iskemleyi işaret etti. Turuncu renkli ısıtıcı monoton bir vızıltıyla çalışıyordu.

“Kapıyı kapatabilirim...” Kapıyı hafif aralık bırakmıştım. “Ama sanırım ikimiz de boğulabiliriz.” Dediğim doğrudu ama açık bırakmamın tek nedeni değildi. Kapının yanından pek fazla uzaklaşmadan odayı dolduracak bir ses arayarak konuşmayı sürdürdüm. Mizahı bir savunma mekanizması olarak kullandığımı hâlâ anlamadıysanız size başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. “Marcelo’nun bu işi para kazanmak için yaptığını biliyorsun. Hani farkında değilsen söylemek istedim.”

“Otur Ern.”

Cesaret kazanmak için yoğun havadan derin bir nefes alıp iskemleye yaklaştım. Oturdum. Dizlerimiz birbirine değdi. İskemleyi biraz geri çektim. Michael bakışlarıyla beni süzdü. Başlangıçta bakışlarının meraklı ve düşünceli olduğunu, aradan geçen üç yılın birine neler yaptığını görmek istediğini düşündüm. Ardından aklıma başka bir düşünce geldi: avını gözleriyle ölçüp biçiyordu.

“Jeremy’yi düşünüyordum,” dedi. “Senin tam olarak anımsamayacak kadar küçük olduğunu biliyorum. Anımsıyormusun?”

Söze başlamak için anlaşılması zor bir başlangıç noktası gibi göründü ama uyumlu davranmanın en iyisi olacağına karar verdim. “Şöyle böyle,” dedim. “Yani... bazen gerçekten anımsıyor muyum yoksa beynim duyduklarımı bir araya mı getirdi diye merak ediyorum. Hangi kısımların gerçek ve hangilerinin benim doldurduğum boşluklar olduğunu çözemediğim bir nokta var.” Ancak altı yaşındaydım, olay sırasında çoğu zaman uyanık olmadığımı biliyorum bu nedenle o günün büyük bir kısmının yorumlara dayandığının farkındayım. “Rüyalar görüyorum ve bu çok tuhaf çünkü bazen sanki başka birinin anılarını rüyamda görüyormuşum gibi oluyor. O bazen, bilirsin... Ve bazen de bir şey olmuyor...” Devam etmedim.

“Ne dediğini anlıyorum.” Michael tıpkı arabasının arka koltuğunda Alan Holton’la evime geldiği gece yaptığı gibi alnını ovuşturdu. Direksiyona çarptığı alnı berelenmişti. “Anne-min sana ters davrandığını biliyorum. Bu olayın ne kadar kötü olduğunu fark etmeyecek kadar küçük olduğunu düşünüyorum. Çünkü beş kişilik ailemiz bir anda üç kişiye düşüverdi. İşte böyle.” Parmaklarını şaklattı.

Audrey’nin yanından alınıp birlikte gönderildiğimiz koruyucu aileyi anımsayarak başımı salladım.

“Sonunda bizi yanma alınca –yani yalnızca bizi yitirmek istemediğinden değil, bizim birbirimizi yitirmemizi istemediğinden almıştı. Bunu hiç düşündün mü?”

Sürekli, lafını etmedim. Bunu sen yaptın, lafını etmedim. Bir aile bir kredi kartı değildir, lafını etmedim.

“Jeremy’yi sık sık düşünüyorum,” dedim rengimi belli etmeden.

“Ve üçümüz –annem, sen ve ben– bir yıl içinde bir baba ve bir kardeş yitirdik. Bu nedenle Jeremy’nin cenazesini yapmak için çok uzun süre bekledi. Bunu anımsıyorsun, değil mi? Arka arkaya iki cenazeye dayanamayacağını düşünmüştüm.”

“Yine de yedi yıl beklemek çok uzun bir süre,” dedim. Jeremy için küçük bir tören yaptığımızda yeniyetmelik çağındaydım. Töreni onun doğum gününde yaptık.

“O zamanlar bunu anlayacak, takdir edecek yaşta olduğuma memnumdum. Bir bakıma bizi biraz daha yaklaştırmadı mı? Şunu demek istiyorum, hiçbir şey...” Yere bakarak konuşuyor, her sözcükle başını sallıyordu. “Bir levye, bir savaş, bir uzaylı istilası biz Cunninghamları ayıramaz. Ve sonra...” Bakışlarını göğsüme dikti. “Sen ayırdın.”

İrkildim, göz temasını kesmek için yere baktım ve oda servisi tepsisinde bir çatal olduğunu ama bıçak olmadığını fark ettim. Güvenlik nedeniyle bıçak verilmemiş miydi yoksa bıçağı saklamış ve bir anda kolunun içinden çıkaracak mıydı diye düşünmek için bir saniyem vardı. “Eğer suçlandığın şeyi yapmadığını söylemen için buradaysam, konuş da bitsin bu iş.”

“Alan Holton’ı ben öldürdüm.” Ağır ağır konuşmuştu. Bilinçliydi.

Küçük bir çocuk gibi parmaklarımı kulaklarıma sokup dilimi çıkarmak istedim. Aklım olasılıkların arasmda koştu-
ruyordu. Rastgele bir kurban seçip karların içinde öldürdü-
ğünü ve benimle tek başına konuşmak için bu iğrenç kokulu
odada kilitli olmaktan mutluluk duyduğunu duymak istemi-
yordum. Kurutma odasını öneren Lucy ile bunu nasıl plan-
ladığını da öğrenmek istemiyordum. Beni sinirlendirdiği için

böbürlendiğini duymak da en son istediğim şeydi. Karımla yatışını... (Tamam, yani aldırış ediyorum. Birazcık.) İskemleyi devirip kapıya koşmak istiyordum ama önce ayağa kalkıp arkamı dönmek gibi bir sorunum vardı ama ben daha bir adım atmadan üzerime atılabilirdi. Ve eğer bir bıçağı varsa...

Pazarlık etmeyi denemek zorunda olduğumu fark ettim.
"Bende duran pa..."

"Bunu bilerek yaptım." Michael bir elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Hareketsiz kalıncaya kadar boğazını sıktım. Ve sonra sen –sen, öz kardeşim– beni hapse gönderdin."

Ardından çingiraklı yılan hızıyla atıldı.

Birdenbire sanki aklım kendi fırtınasındaymış ya da şimdiden ölmüşüm de bilmiyormuşum gibi düşündüğüm her şey beyazlaştı ve Michael'ın kolları...

Sırtıma sarıldı.

Sırtıma, boynuma değil. Ve bıçak falan yoktu. Beni kucaklıyordu. Omuzlarını tutarak usulca karşılık verdim. Tutuncak epey yer vardı.

"Teşekkür ederim," diye omzuma doğru fısıldadı. Hâlâ şaşkınlığım sürüyordu, gerçekten ölüp ölmediğimden emin değildim ve "Rica ederim," karşılığını vermenin bu koşullar altında kibarlık mı yoksa saçmalık mı olduğuna karar veremiyordum. Michael burnunu çekti. "Eminim bu ailede hiç kimse sana en doğrusunu yaptığını söylemedi ve bunu söylemesini en beklediğin son kişi benim."

"Onun gibi bir şey."

"Lucy buranın bir ceza olduğunu düşündü ama aslında kusursuz," diyerek bakışlarını odada gezdirdi. "Çünkü burası güvenli."

“Neye karşı güvenli?”

“Onların hiçbirine güvenmiyorum. Konuşabileceğim tek kişi sensin çünkü mahkemede ayağa kalkıp beni suçlayan tek kişi sendin. Bu, doğrusunu yapmama yardımcı olacağın anlamına geliyor. Buranın sıcak ve havasız olduğunu biliyorum ama kapıyı kapatman gerektiğini düşünüyorum. Çünkü sana Alan Holton’ı bilinçli olarak öldürdüğümü söyledim ve şimdi nedenini açıklayacağım.”

BÖLÜM 19

“Bunu sana nasıl anlatacağımı bulmak için üç yılım oldu,” dedi Michael ben kapıyı kapattıktan sonra. Bunca zamana karşın bir açılış cümlesi düşünmediği belliydi. “Bir şeyi derinlemesine incelemek için hapisane iyi bir yer, dünya senin çevrende dönerken her şey yerinde duruyormuş duygusu veriyor. Her şeye uzaktan bakmana izin veriyor. Eğer belirli bir ruhsal anlayış geliştirdiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum.”

Herhalde kaşlarımı kaldırdım ki Michael savunmaya geçti.

“Hayatın anlamı gibi saçmalıklara derinlemesine girmek istemiyorum ama birini öldürdüğün zaman –özür dilerim, birini öldürme kararı verdiğin zaman– bunu ölçüp biçmek zorundasın. Bilirsin işte.”

“Bilmiyorum,” dedim çünkü bilmiyordum. Yine de şimdi bunları yazarken daha iyi bir fikrim var.

“Alan’ın canını yakarken neler hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bir çeşit sis altındaydım ve yaptığım her

şey mekanikti. Sanki kontrol bende değilmiş gibi..." Özür dilercesine bir elini uzattı. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama mazeret aramıyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmediğimi sana söylemeye çalışıyorum. Vermiş olabileceğim hasarı, Başka kimin canını yakmış olabileceğimi bilmiyorum Üç yılı hapishanede katillerin arasında geçirdim Ern. Ve belirli bir nedenle... öldürdüğümü düşünmüştüm. Benden daha büyük bir amaç için. Ama orada insanlar yaptıkları için birbirlerini kutluyorlardı ama lanet olsun, bazen uğruna öldürdükleri şeyler çok küçüktü." Başını salladı; kendini kaybediyordu, üzülüyordu. Söyleyeceklerini rayına oturtmak için birkaç kez gözlerini kırptı, nefes aldı. "Özür dilerim. Bir yaşamın değeri hakkında konuşmaya çabalıyorum. Anlıyor musun? Sofia'nın davasına bir bak. O aile hastaneye milyonlarca dolarlık dava açmış... Erin'in söylediği tam miktarı anımsamıyorum. Mesele şu, bir grup avukatla bir masaya oturmuşlar ve bir rakkamda karar kılana kadar kâğıtları karıştırmışlar. Sonunda, 'Oğlumun değeri bu kadar,' diye karar vermişler."

"Bu konu Sofia hakkında değil." Onun arkasında ne kadar kararlı durduğumu fark ederek kendimi bile şaşırttım çünkü onun elli bin dolar değerinde bir şey gizlediğini anlamıştım.

"Onun hakkında değil. Ama bir şeyi açıklamaya çalışıyorum. Alan'ın yaşamını ellerimde tutarken değerini ölçüp biçtim. Ve yaşamına son vermenin benim için ne kadar değeri olduğunu düşündüm."

"Kendi yaşamının Alan'ın yaşamından daha önemli olduğuna karar verdin." Michael'ın bana büyük bir sır vermediğini, yaşamaya dayanabilmek için kendine yeterince söylediği bir şeyi bana aktardığını fark ettim. Alan'ın ölümünün buna

değdiğini söylemeye çalışıyordu. Burada yeni bir şey yoktu. Kararımı verip başımı salladım. Pes ettim. "Parayı alabilirsin. Çantayı getirdim."

"Hayır. Önemli olan para ya da herhangi bir şey değil, bedeli. Bir yaşamın değerini bilmek garip bir duygu. Yalnızca bunu söylüyorum." Beni kendi tarafına çekemediğini fark ederek bir saniye dalgın göründü. Gözleri ısıtıcının ışığını tehlikeli bir pırıltıyla yansıttı. Bir çeşit tehdit gibiydi. Adeta bir yaşamı çantadaki parayla tartmıştı ve benim yaşamımı da böyle tartmakta tereddüt etmeyeceğini söylemek ister gibiydi. Bütün bunlar hayal gücümün ürünü müydü yoksa değil miydi bilmiyorum ama pencerenin ardındaki gri kardan duvar birdenbire çok baskıcı gibi gelmeye başladı. Dışarıda şiddetlenen fırtınayı, karın pencereye daha fazla bastırmasını ve her an odaya dolup bizi gömmesini aklımda canlandırırdım. Ardından, "Senin yanlış anladığını fark etmek daha da garip," dedi.

Aldığı bedelden mi yoksa ödediği bedelden mi mutsuz olduğundan emin olamadım ve burada yazdığımдан daha az ikna edici biçimde ona söylediğimi itiraf ederim.

"Hâlâ bunun parayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Michael.

"Öyle değil mi?"

"Parayla ilgili değil... Bak, o zaten bizim paramızdı, tamam mı? Bunun uğruna öldük. Onların bunu ödemesi doğrudur."

Bizim paramız. Yine aynı laf. Ama bizim sözcüğünün öteki kısmı kimdi? Bir Cunningham mı? Başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama kafamdaki rulet tekerleği bir düşünceye takılıp durdu.

Alan'ın öldüğü gece Michael bunun bizim paramız olduğunu söylemişti. Çalarak ya da öldürerek bu parayı kazandı-

ğını, hak ettiğini ve bir kısmını da alabileceğimi söylediğini düşünmüştüm... Birkaç saat önce Erin kulağıma "Ailenin parası," diye fısıldamıştı. Onun da aynı şeyi söylediğini, bir hak iddiasıyla beni ortaklığa davet ettiğini düşünmüştüm. Michael ile Erin sürekli bana gerçeği söylemişlerdi ve ben bunu kaçırmıştım. Gerçek sahiplikten söz etmişlerdi.

Örümcek ağlarıyla kaplı açıklıkta Michael'ın zor nefes alan bir adamın üstüne yığıldığını gözümde canlandırabiliyordum. Kararını tartıyordu. Bir yaşamın değerini biçiyordu. Hiç saymadan Michael'ın çantada 267.000 dolar olduğunu bilmesi de dahil her şey anlam kazanıverdi.

Yani bana lanet olsun. Sonunda bir şeyi çözmüştüm.

"Bu para çalıntı değil," diye tahmin yürüttüm. "Para senin. Sen belaya bulaşmadın. Alan'ı tanıyordun. Sana bir şey satıyordu."

Öyküsüne inanmasam bile dinlemeye hazır olduğumu algılayan Michael'ın gözleri parladı. Gözlerin parlamasının bir klişe olduğunu biliyorum ama gerçektir, ama belki de otelin eski tesisatında bir elektrik akımı ısıtıcıyı canlandırmıştı. "Sanırım sana Alan Holton'dan söz etmeliyim. Ve babamı nasıl tanıdığından."

Bu sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Kapayı kapattığıma memnundum.

"Babam Alan'ı tanıyor muydu?"

Michael dürüstlikle başını salladı. "Sana anlatacaklarım biraz... inanılmaz gibi gelecek. Yine de beni dinle, tamam mı?" Sessizliğimi onaylama gibi algılayıp devam etti. "Holton bir polisti."

"Polis mi?" Parmaklarımla alnımda yükselen kaşlarımı aşağıya indirme dürtüsüne kapıldım ama karşı koydum.

“Eski polis.”

“Belli. Aslında her şeyin eskisi, değil mi?” Sorumun çocukça olduğunu biliyordum, duyduklarımı sindirmeye çalışırken ağzımdan dökülüvermişti. “Anlamsız geliyor. Bir polisi öldürdüğün halde yalnızca üç yıl ceza almış olamazsın.”

“Hayır. Yani ben onu... o gece artık polis değildi. Eskiden polisti. Nasıl diyelim...” Parmaklarını oynattı. “Gözden düşmüştü. Kötü düşmüştü. Bu nedenle ufak işlerin birinden ötekine geçiyordu ve sonunda ikinci el ıvır zıvır eşyalar satmaya başlamıştı. Yarı zamanlı uyuşturucu satıcısı, yarı zamanlı hırsız, yarı zamanlı evsizdi. Ama tam zamanlı kusurluydu. Alan’ın polis olarak meslek yaşamında geçirdiği süre... şerefli emniyet teşkilatının parlak bir örneği olmadığından Marcelo onu önemsiz bir hırsız olarak tanımlayabildi. Daha doğrusu savcılık üç yıllık anlaşmayı kabul etti çünkü eğer Marcelo tüm geçmişlerini mahkemede anlatırsa bunun duyulmasını istemeyecek bazı insanlar vardı.” Bu açıklama anlamlıydı. “Marcelo, Alan’ın geçmişini yargıca kapalı kapılar ardında anlattı ve savcılık anlaşmayı kabul etti. Üç yıl. Anlıyor musun?”

“Sayılır. Ama bunların babamla ne ilgisi var?”

“Oraya geliyorum.”

“Kar eriyor. Bir avukat olduğuma göre her altı dakika için para alabilirim diye duydum.”

“Sanırım sana ödemeyi önceden yaptım Ern.”

Söyleyecek bir lafım yoktu. Doğrular alaycı hazırcevaplığa pek hizmet etmez.

Michael kolasından bir yudum içti ve açık kutudaki ayak kokusunu alıp yüzünü buruşturdu. “Alan benimle iletişime geçti. Birdenbire –anla işte, ben dert aramıyordum. İstedğim bir şeye sahip olduğunu ve bunu bana satacağını söyledi. As-

linda seninle konuştuğunu da söyledi. O nedenle o gece onu senin kapına getirdim. Eğer bana anlattıklarını sana da anlatmışsa olup biteni... anlayacağını düşündüm.”

“Belki de seni inandırmak için bunu söyledi.” Arkama yaslandım. “Ama ben bu işin parçası değilim. Onunla hiç karşılaşmadım.”

“Evet ve hayır.” Kimi tanıdığım ve kimi tanımadığım görüş meseleseymiş gibi Michael omzunu silkti. Tartışmama izin vermeden devam etti. “Elbette seninle temas kurmadığını anladım. Senin o sabahki şaşkınlığın, akıl karışıklığın ve ayrıca mahkemede onun adını duyunca ifadeni değiştirmemen bunu ortaya koydu. Ama sen onunla karşılaştın.”

Bunu çürütmeye çalıştım ama Michael öne eğildi, tek parmağını karnıma, kalçama ve göğsümün ortasına doğru uzattı. Ağır ağır, ritmik biçimde her dürtüyü tempolu olarak yaptı. Yinelemesine gerek kalmadan anımsanan sözcüklerin ritmini kafamda duyabiliyordum.

Onu neresinden vurduğumu size göstereyim. Buradan, buradan ve buradan.

BÖLÜM 20

“Hayatımın çoğunu babamı unutmaya çalışarak geçirdim,” dedim usulca. Bir yandan Michael’ın söylediklerini sıraya sokmaya, öte yandan gerçekleri elekten geçirmeye çalışıyordum. Babamın ölümünün koşulları hakkında kasıtlı olarak cahil kaldım, yaptıklarından ve ölüm şeklinden sonra benim ilgimi hak etmediğine karar verdim. Polisle yapılan bir çatışmada ölmenin hiçbir ihtişamı yoktu. Cesur, gurur duyulacak bir ölüm değildi. Unutulması gereken bir ölümdü. Bu nedenle Michael’ın davasında Alan’ın adı beynimde bir uyarı ışığı yakmamıştı. Ve Marcelo erken bir anlaşmayı kabul ederek mahkemeyi Alan’ın iğrenç geçmişini bastırmaya yönlendirdiğinden asla öğrenemeyecektim. Annemin önünde durup elbisesinin üstüne krema süren adamı görebilmek için belleğimi zorladım. Üzerinde HOLTON yazan altın renkli bir yaka rozeti görmüş müydüm? Yoksa bu anı, Michael’ın az önce bana söylediği bilgilerden mi oluşmuştu? Yoksa daha önce ona söylediğim gibi hangi kısımlarının gerçek hangilerinin hayal ürünü olduğunu bilmediğim anılardan biri miydi? Özür diliyorum,

güvenilir bir anlatıcı böyle bir şey yapmaz. Polis memurlarının yaka rozetleri var mıdır?

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve sözlerimle Michael'ı şaşırttım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Alan'a yaptığını yapmaya hakkın olduğunu göstermez. Ve Alan'ın babama yaptığının doğru olduğunu göstermez. Ama..." hiç de Cunninghamlara uygun olmayan bir davranış sergileyip düşmanın tarafını tutuyordum. "Babam bir suçluydu, bir soygunda yakalanmıştı ve Alan'ın ortağını ensesinden vurmuştu. Eğer Holton söylediğin kişiye yalnızca direniyordu."

"Bunu yadsımıyorum," dedi Michael. "Ama biraz düşün. Zenginlik içinde mi büyüdük, babam lüks bir araba kullanıyor muydu? Annemin pahalı mücevherleri var mıydı? Suç dolu bir hayatın keyfini sürmedik. Babam bizi doyurmak, bizi büyütmek için yasaları ihlal etti. Bunun doğru bir şey olduğunu söylemiyorum ama kendi cebini doldurmak için yapmadı. Yapmazdı."

"Birileri bir şeyler yaptıktan sonra yapmazlardı demek çok zor," dedim.

"Holton'ın nasıl anlattığını dinle yalnızca. Ve doğru olduğunu biliyorum çünkü kim son nefesinde yalan söyler?" Babamızı öldüren silahın tetiğini çekenin Alan olduğunu öğrenince sırtını sıvazlamadığım için Michael'ın hayal kırıklığına uğradığını görüyordum. Hâlâ beni kendi tarafına çekmek zorunda olduğunu biliyordu. İçeceğine uzandı, tadını anımsayarak kutuyu yerine bıraktı ve genzini temizlemek için ağzında biriken tükürüğünü yuttu. "Babam kendini bir grubun içinde bulmuştu. Çete demek doğru olmaz. Meslektaş olabilir mi?" diyerek güldü. "Kendilerine Kılıçlar adını vermişlerdi. Bilirsin, şu kılıç dişi gibi. Grup büyümeye başladı ve öncelikler

farklılaştı. Hırsız olmaktan bazen uyuşturucu satıcılarıyla iş yapan, bazen çalan kişilere dönüştüler. Daha sert mallar da vardı. Bunlarla birlikte daha fazla şiddet ve daha fazla yaptırım ortaya çıktı. Ve birisi fidyelerin soygunlardan daha iyi para getirdiğine karar verdi. Babam geçmeyeceği bir çizgi çizdi ve Kılıçlar bunu geçmeye başlayınca...”

Michael bunu söylerken annemin kütüphanede bana söylediği bir şey yeniden yüzeye çıktı. “Kendini iyi biri gibi gören kötü bir insandı – ve bu durum onun başını derde soktu.”

“Babam taraf mı değiştirdi?” diye sözünü kestim. Keşke kurutma odası yerine gökemli çıkarsamalara daha uygun bir mekân olan kütüphanede oturuyor olsaydık.

Michael başını salladı. “Bilgi vermek için bir anlaşma yaptım ve buna karşılık arkadaşlarının geri kalanı suçlanırken ona sert davranmadılar. Bunu kurtulmak için bir fırsat olarak gördü. Böyle bir şeyin nasıl yapıldığını bilirsin –kraliçeyi korumak için işçi arıların üzerinden geçerler. Babam küçük balıktı. Elebaşları ele geçirmeleri için yardımcı oluyordu. Ama daha da önemlisi onlar kirli polisleri de ele geçirmek istiyorlardı.” Sindirebilmem için bir an durakladı. “Babamın ölümü ters giden bir silahlı soygun değildi. Onu yok etmeye geliyorlardı.”

Audrey’nin bana babamın bir uyuşturucu bağımlısı olmadığını söylemesini anımsadım. Belki de Holton soygunu daha inandırıcı gösterebilmek için enjektörü oraya yerleştirmişti. Zihni bulanık bir bağımlı ne de olsa tahrik edilmeden bile bir devriye aracına ateş açabilir. Eğer babam Holton ile ortağı hakkında bildiklerini anlatmak üzereyse, her şeyin anlamı vardı.

“Hiç kimsenin Holton’ı cinayet gibi büyük bir suçla ilişkilendirmemesi çok utandırıcı ama yaptığı işler sonunda onu

ele verdi. Kanıt dolaplarından kokain alıyor, rüşvet alıyordu. Bir insanın isteyeceği kör göz sayısı bellidir." İğneleyici bir laftı ama karşı çıkmadım. "Bir süre hapis yattı ve daha önceleri nasıl biri olduğu konusu örtbas edildi çünkü emniyet güçleri açısından güzel görünmüyordu, anlıyorsun değil mi?"

Doğrusunu isterseniz ona inanmaya hazırdım. Yalnızca babamın suçsuz olduğunu kanıtladığı için değil, çünkü annem hakkında da çok şey açıklıyordu. Eğer söyledikleri doğruysa bu, Audrey'nin kocasını kötülerin öldürdüğünü düşündüğü için polise güvenmediği anlamına geliyordu. İyilerin, babama bir çıkış yolu vaat edenlerin onu öldürttüklerini düşünüyordu. Benim ihanetimse apaçık ortadaydı, tıpkı babam gibi ben de bizi korumakta başarısız olan yasaların tarafını tutmuştum.

Ayrıca parçaların birbirine fazlasıyla düzgün uyum sağladığı bir öyküye benziyordu. Michael'ın beni hedef alıp anlatması üç yılını almış olan bir öyküydü.

"Bunları sana Holton mı anlattı?" Kuşkuculuk duygumu sesimden uzak tutamamıştım. Oldukça suçlayıcı bir itiraftı. "Akciğerinden vurulan biri için çok uzun bir konuşma."

"Vurulmadan önce ağzı sıkıydı, vurulunca ötmeye başladı. Ayrıca hepsini bana anlatan o değildi. Alan hakkında bildiklerimin büyük bir bölümünü hapishanedekilerden öğrendim. Hepsi onu tanıyordu. En az yarısı onun rehinci dükkânında soyulmuştu; çalıntı mallar satmakla ün kazanmıştı ve eğer Sidney'de kaçak bir şeyi satmak istersen Alan'a ulaşacağını garanti ederim. Geri kalan yarısına da borcu vardı. Hepsi elimi sıktı Ern. Sanki onlara bir iyilik yapmışım gibi." Yüzünü buruşturdu, öteki suçluların bu dayanışma davranışının onu rahatsız ettiği açıkça belliydi. Belki de adam öldürme eyleminden bile fazla.

Gözlerimi kapatıp örümcek ağlarıyla kaplı kemik beyazı açıklıktaki sahneyi canlandırdım. *Gidip ona bakacağım.* Michael'ın bana dönük sırtı, kamburlaşmış omuzları, ağların arasında kaybolan öne uzatılmış kolları. *Artık onu gömebiliriz.*

"Alan açıklıkta uyanınca iyi olup olmadığını kontrol etmek için gitmiştin. O zaman kararını verdin, değil mi?"

Michael anılarına daldı ve trans halindeymiş gibi yanıtladı. "İnanır mısın, çok uzun bir süre onu suçladım. Çünkü o anda uyanmakta olduğumu hissettim. Eğer hiçbir şey söylemeseydi onu arabaya götürürdüm. Belki seni dinlerdim. Dudaklarındaki kanı anımsıyorum. Konuşurken minik kırmızı köprüler gibi görünüyordu. Babamı vurduğunu niçin o anda bana söylediğini bilmiyorum. Belki ölmeden önce bana son kez hakaret etmek istemişti. Belki bunu yapıp yapamayacağım konusunda beni smıyordu. Belki yapmamı istiyordu." Sonra burnunu kıvırdı. "Özür dilerim. Hapishanedeki deli doktoru buna 'ertelenmiş sorumluluk' adını veriyor. Bunu yapmamalıyım."

"Yani sana babamı vurduğunu söyleyince kendini kaybettin ve işi bitirdin?"

Michael ciddiyle başını salladı. Ellerine bakıyor ve herhalde ellerinin Alan'ın boynuna sarılmış görüntüsünü hayal ediyordu. "Oraya onu öldürmek için gitmedim. Bunların hiçbirini son ana kadar bilmiyordum. Babamın uğruna öldüğü şeyi bana satıyordu. Birini daha satıyordu."

Yine parayı düşündüm. *Biz bunun uğruna öldük.* "Biz" ne de olsa bir Cunningham idi, yani babamız Robert. "Ama Robert'ın Alan'ın parası için öldüğünü öğrenince sana borçlu olduğunu hissettin. Bir mirastı. Yani onu vurdun ve parayı aldın."

“Böyle olmadı. Evet, para içindi ama öyle değildi. Getirebildiğim kadarını getirdim ama o bunu istemiyordu. İşi berbat ettim. Fark etmeyeceğini düşündüm.” Hastanelerin bekleme odalarında oturanların yaptığı gibi başını üzüntüyle salladı. Bu sallayış sola “eğer” ve sağa “keşke” diyordu. “Bana silah çekti. Benim silahım yok –yani hadi ama... Silah için mücadele ettik. Silah patladı. Onun elindeydi, gerçekten nasıl olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç ateş etmemiştim. Ve işte orada oturuyordu, yan tarafından kan akıyordu. Ben yalnızca... şey, onu orada bıraktım. Tabancayı bir rögara attım. Arabama dönüp çalıştıracak kadar sakinleştiğimde hareket etmeye başlamıştı. Ona çarpmak mı istedim yoksa önüme mi çıktı anımsamıyorum ama arabanın altına girdi. Artık hareket etmiyordu. İşte o zaman seni aradım.”

267.000 hep çok garip bir rakkam gibi gelmişti. Anlamı olmayan gerçek birdenbire anlam kazandı.

“Alan 300.000 mi istiyordu?”

“Elimden gelenin en iyisi buydu. Lucy...” Utanarak duraksadı. “Berbat ettim, tamam mı? Yeterince getirmedi.”

“Lucy nasıl fark etmemiş olabilir?” O gece söylediği bir şey zihnimde yankılandı: *Lucy öğrenir*. İçki içtiğini sakladığını düşünüyordum ama belki daha büyük bir şeyi de saklıyordu.

“Lucy pek...” Gözlerinin ışığı titredi, söz ettiğimiz gece hakkında dürüst olduğu için mutluydu ama kişisel yaşamına çok fazla girmek istemiyordu. “Lucy para konusunda pek iyi değildir. Onun ticareti, sanırım bir sorun olmaya başladı. Bir kevgir gibi. Katherine bana birine yapacağınız en iyi davranışın parasını kesmek olduğunu söyledi. Denedim ama işler daha da kötüye gitti. Ona yardım edebileceğimi sanmıştım.”

“Şimdi Lucy biliyor mu?”

“Sanmıyorum. Ben yokken parasal işleri muhasebecime bıraktım ve Lucy’nin erişimi yok. Ve çanta sende. Ama sanırım biliyor olabilir. Eğer biliyorsa da ağzından kaçırmıyor.”

“Bu kadar paraya değecek şey ne olabilirdi?”

“Söyledim sana, bilgi. Düşünmeye zamanım olduğundan artık değerinin daha da fazla olduğunu biliyorum.”

“On yıllar önce babamın öldürülmesine yol açan bilgi mi? Bu nedenle mi dışarıda olmaktansa burada olmayı daha güvenli buluyorsun? Eğer bu kadar tehlikeliyse niçin öğrenmek istedin?”

“Söyledim sana, Lucy bizi borca soktu. Alan elindekini doğrudan doğruya satamadığından birinin yapmasını istiyordu ve ben de aracı oluverdim.” Ailemde herhangi birinin borcunu ödeme gücüne sahip olup olmadığını düşündüğümü anımsıyorum. Michael telaşlanmaya başladı, ceplerini karıştırırken bir yandan da mırıldanıyordu. “Doğrusunu istersen bu kadar tehlikeli bir şey yaptığımı fark etmemiştim. Tek bildiğim bunları Holton’ın babamdan almış olduğuydu. Onun bu işe karıştığını bilmiyordum. Ayrıca o da benim büyük bir risk olduğumu düşünmemişti, yani hepimiz hata yapmıştık.”

“Çoğul olarak ‘onlar’ derken kimi kastediyorsun? Ve kime satış yapıyordun?”

“Sana gösterirsem daha kolay olacak...” Ceplerini araştırdı ve bir kontakt lens kutusu, (Michael’ın gözlük kullandığını bilmiyordum ama belki hapishane duvarları çok yakın olduğundan miyop olmuştu.) birkaç tüy yumağı, bir çikolata paketi, bir kalem ve bir deste anahtar çıkardı. Bıçak yoktu. Aradığı her neyse orada değildi. “Lanet olsun. Lanet olası şey nerde?” Hayal kırıklığını gizleyemedi. “Sana daha sonra gösteririm.”

“O gece içkiliydin.” Hep aklımdaydı ve bir anda ağzımdan çıkıverdi. Çok hızlı söyledim. Kuşkularım çok açıktı. Michael başını yukarı kaldırıncı gözlerindeki ifade beni korkuttu. Holton’ın gördüğü son şeyin bu ifade olup olmadığını merak ettim.

“Biraz cesaretlenmek için –ama aklım başımdaydı.” Kısık sesle gülüşü hüzünlü ve yavaştı. “Bana inanmayacağını biliyordum.”

“Sana inanmak mı?” Sesimi düzgün tutmaya gayret ettim. “Sana inandığım için o arabada oturdum. Sana inandığım için suç ortağın oldum.”

“Dinle...”

“Bilmiyorum. Babam hakkındaki bu öyküler... Alan’dan ne satın alıyor ya da çalışıyorduysan bunun için gösterecek hiçbir şeyin yok...”

“Dinle...”

“Benimle konuştuğu konusunda sana yalan söyledi, her nasılsa seni düşünmeye...”

“DİNLE BENİ!” Küçük odada Michael’ın sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki neredeyse iskemleden düşüyordum.

Ayağa kalktım. Geri geri kapıya doğru yürüdüm. Michael kendisinden korktuğumu algıladı, gözlerindeki ifade öfkeden azarlanmış bir köpek gibi kederliye döndü. Ayağa kalkıp beni durdurmak için elini uzattı.

“Ne yapacağımı herhalde anlamıştı. Söylediği bunca şeyden sonra...” Sesi daha sakindi ama epey çaba harcadığını fark ettim. Her sözcük ıslak zeminde kayan bir arabada direksiyonla boğuşur gibiydi. “Ölmek üzere olan insanlar yalan söylemezler Ern, ruhlarını açarlar. Keşke sana gösterebilseydim...” Cümlesini yarıda kesti, tekrar düşündü ve cebinden ç-

kardığı anahtarları eline aldı. “Bunun bir sonu yok. Eğer söylediklerime inanmıyorsan git kendin bak. Geri kalanını sonra anlatırım.”

Anahtarları bana attı. Göğsümde yakaladım. Lanet olası kamyonunda ne olduğunu ona sor. Sofia’nın söylediklerini düşünürken kapının dışından sesi kulağıma geldi. Sesi ciddiye ama ne söylediğini anlamıyordum. Kapı zangırdadı. Kilitleyemediğimiz bir kapıya gereksizce dramatik bir vuruştum ama belki de konuşmamızı yarıda kesmek istemiyordu. Ama Sofia’nın söylemek istedikleri sonraya kalabilirdi –Michael ile işim bitmemişti. Kapının tıklatılmasına aldırış etmedim.

“Söyle bana. Burada olanlar hakkında bir şey biliyor musun? Mark ve Janine Williams ya da Alison Humpreys adları sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Humphreys...” Başını salladı. “Hayır ama Williams... eğer Brisbane’de yaşıyorlarsa.” Büyük bir ilgiyle öne doğru eğilince az kalsın iskemleden düşüyordum. Michael ilgimden keyif aldı. “Epey önce M&J Williams posta damgalı, gönderen adresi Brisbane’de bir posta kutusu olan bir mektup gelmişti. Ama dediğim gibi elimde olanların düşündüğümünden daha değerli olduğunu anlamıştım. Elimdekini isteyen çok kişi vardı. Ve o mektubu kim yazmışsa –çok yaratıcı olması takdir edilebilir. Sanırım beni tehdit etmeye çalışıyorlardı.”

“Mektupta isim yok muydu?”

“Ah, bir isim vardı,” dedi yarı kıkırdarak. “Ama dediğim gibi damarıma basıp beni korkutmak istiyorlardı. Cevap yazmadım. Niçin sordun?”

“Mark ile Janine Williams’ın bizim donuk cesedi öldüren kişi tarafından öldürdüklerini sanıyorum. Yöntemi aynı gibi

görünüyor ama Sofia ile görüşmem gerek. Hepimizin burada olduğu bu hafta sonunda bir adamın ölmesi çok büyük bir rastlantı...”

“Üstelik benim gelirken getirdiklerim de var. Aynı fikir-deyim. Bağlantılı olmalı. Kamyona bakınca göreceksin.”

Ayağa kalktım. “Dün gece neredeydin?” Bunu sormadan yanından ayrılamazdım.

“Kamyonu aç, bu sorunun yanıtını da bulacaksın.”

“Herhalde orada uzay gemisi gibi çılgınca bir şey var,” dedim.

Kapı tekrar tıklatıldı. Kapıya baktım. Michael başını sallayınca gitmek için onun iznini bekleyerek durakladığımı fark edip kendimden nefret ettim.

“Bir şey düşürdün.” Oturduğum iskemlenin yanına bakınca cebimden düşen küçük kâğıdı fark etti. Yanaklarım utançla kızardı. Michael kâğıdı açıp okudu ve sırtıttı.

“Sofia mı?” diye sordu. Başımı salladım. “Birini kaçırdın.”

Michael kalemini eline aldı, kartı tahrip edip etmemeye karar vermek için bir an bana baktı. Sonra kâğıdı bankın üstüne koyup düzeltti ve birkaç harf yazdı. Arkası dönük olduğundan ne yazdığını göremedim ama epey sürdü. Ya çok şey yazıyordu ya da yazacaklarını çok düşünüyordu. Kapıya doğru bakarak huzursuzlandım. Dışarıdan artık iki ses duyuyordum.

Michael işini bitirince doğruldu, kâğıda üfledi, mürekkebin kuruyup kurumadığını anlamak için parmağıyla bastırdı. Kontakt lens kutusunun bankta açık durduğunu görünce niçin bu kadar uzun sürdüğünü anladım, daha iyi yazabilmek için lenslerini takmıştı. Sonra odayı geçip (o yürürken nabzımın boynumda attığını utanarak itiraf ediyorum) bingo kartını

bana uzattı. Kâğıdı elinden kapıp inceledim. Bingo kutularımı garip bir şekilde sahiplenmiştim, Sofia ile özel oyunumuza izinsiz girdiğini düşündüğüm için verdiği hasarı ölçmek istedim. Uzun sürdüğünden çok şey yaptığını düşünmüştüm ama yalnızca bir tek değişiklik vardı. "Biri ölür." sözcüklerinin üzerini çizmişti.

"Sakin kaybetme. Sana güveniyorum. Bana inanmanı söylemiyorum ancak yakından bakmanı söylüyorum." Öteki elimdeki anahtarlara bakarken kamyonda ne göreceğimi merak ediyordum. Yakından bak. Bana kaçınmayı çok istediğim, boğuk sesli, yürekten bir itirafta bulunacak kadar yakın durduğunu fark ettim. Yutkundum. "Ve dinle, Erin ile..."

"Sakin..." Onu durdurmaya çalıştım.

Sözlerimi ezip geçti. "Böyle olmasını planlamamıştık."

Şeytana uydum. Ne de olsa başkalarının otel odalarına bakmak gibi bir sorunum var. "Ailemizi genişletmeye çalıştığınızı sana söyledi mi? Doktorlardan, kliniklerden söz etti mi? Bizi neyin ayırdığını anlattı mı? Konunun yalnızca bu olmadığını söyle bana. Ona istediği her şeyi verebilirdim. Bundan daha fazlası olduğunu söyle bana."

"Ern..."

Aklım başıma geldi. "Fikrimi değiştirdim. Bilmek istemiyorum. Ayrıca paranın oldukça büyük bir kısmını harcadım." (O kadar fazla harcamamıştım. Ve bundan gurur duymuyordum. Son zehirli sözleri söylemek istiyordum.) "Sanırım ben de bunu planlamamıştım."

Kapının öbür yanındaki Crawford ile Sofia henüz bardakları kapiya ve kulaklarına dayamamışlardı ama kaygılı bir merakla bekliyorlardı. Kapıdaki yalıtım ses geçirmeyi ön-

lediği için memnundum, çok şey duymuş olamazlardı. Belki Michael'ın bağırdığını duymuşlardı. Belki bu yüzden kapıyı tıklatmışlardı.

Sofia sonunda anlam taşıyan bir yüz ifadesiyle kolumu konukevi girişi yönünde çekti ve ne olduğunu yolda anlatacağını söyledi. Onu takip edeceğimi umarak yürümeye başladı. Crawford sürgüyü çekti, Sofia'nın acil durumundan paniğe kapılmadan ya da hiç haberi olmadan kapının önündeki yerini aldı.

Sofia'yı izlemeden önce bir saniye durup temiz havayı soludum. Kurutma odasında enseme birikmiş olan ter damlacıkları cildimi soğuttu. Michael çok şey anlatmıştı, ne kadarına inanacağımı bilmiyordum ama tehlikede olmadığı fikrini kabullenmeye başlamıştım. Elbette artık tehlikeyi kendisiyle birlikte getirdiğinden kuşkulanıyordum ama şimdilik hiçbirinin anlamı yoktu. Bundan sonraki adımım çok yalındı. Eğer söz verdiği gibi kamyonunda bulunanlar dün gece nerede olduğunu aydınlatıyorsa kurutma odasında daha fazla kalmasına gerek olmayacaktı. Orada yarım saat geçirdikten sonra onu kurtarmak konusunda daha hevesliydim. Geri kalanını birlikte halledebilirdik.

Sofia'nın peşinden giderken ceketimde daha iyi saklamak için bingo kartımı katladım. Onun önünde kazayla yere düşürürsem Katherine'in pek sevimli bulmayacağını farkındaydım. Katlama yerini düzeltirken başka bir yazı dikkatimi çekti. Mürekkebi taze ve parlaktı. Michael bir karenin içindeki sözcüğü çizmiş, yerine yenisini yazmıştı. Noktalama işareti koyduğuna editörüm de sevinecekti.

Ernest her şeyi berbat eder düzeltir.

BÖLÜM 21

Michael'ın bingo kartı üzerinde yaptığı düzeltmeye bakarken kardeşçe bir sevgi seline kapılmıştım. Bu duyguya kendimi ne kadar kaptırdığımı göz önüne alarak, annemiz hakkında size biraz bilgi vermem için azıcık oyalanmama izin vereceğinizi umuyorum. Bunu daha önce de yapabilirdim ama kurutma odasında Michael ile yeniden bir araya gelmemizi bir kısa öykü daha ertelerse kitabı duvara fırlatacağınızı düşündüm. Ve bunda haklı olurdunuz.

Hakkıyla anlatabilmek için görmediğim olayları ve insanların tahmin ettiğim görüş açılarını kullanarak aktarmak zorundayım. Bunların tümünü size gerçekler olarak aktaracağım. İnsanların paltolarının rengini ya da hava hakkındaki (Aslında hava durumunu anımsıyorum, yani kurgulamak zorunda değilim: kavurucu bir yaz günüydü.) sohbetlerini yeniden oluşturmam gerekse bile yararlı bir uzlaşma olacaktır. Hem çocukluk anılarımın yarım yamalak olması hem de o gün coğrafi açıdan sınırlı bir durumda olmam yüzünden olaylara yorumum çok yararlı olmayacaktır... Ayrıca eğer yalnızca

kendi tarafımdan anlatırsam annem hakkında çok çabuk yargıya varacağınızdan korkarım.

O gün. nemli bir gün. Biri lmş. Annemin birini vurduğu gün. Sağ gözünün üstündeki yarayı aldığı gün. Cunningham rütbesini kazandığı gün.

Babamın ölümünden aylar sonraydı. Ama siz bunu bilemezsiniz.

Annemin saçmalığa tahammülü yoktur. Ne çocuklarının ne de evrenin saçmalıklarına. Babamı bıraktığı boşluklarla ltğm daha önce söylemiştim. şimdiyse en büyük boşluğu bırakmıştı ama dikkat edecek zamanımız yoktu. Annemiz bizi oyalamak için çabalıyordu. Sanki Harvard'a gidecekmişiz gibi ders dışı etkinliklerimiz e katlanmıştı. Tüm boş saatler dolduruluyordu. Bir keresinde iki gün arayla beni saımı kestirmeye götürdü.

Spor takımlarına katılmak zorundaydık (yaşlarımız küçük olduğundan gerçekten spor yapmak yerine adeta potansiyal harika ocuklarmışız gibi çeşitli araç gereerle oynuyorduk). Ben yüzüyordum. Jeremy tenis oynuyordu. Michael piyanonun başındaydı (ama şimdi en geniş omuzlumuz o). Üçümüz de birbirimizin antrenmanlarına gidiyorduk. Hakem koltuklarında oturuyor, karatahtaya resimler çiziyor, ayaklarımızı havuza sokuyorduk. Sekiz kollu gibi kasabada hep birlikte dolaşıyorduk. Böylece hem biz meşgul oluyorduk hem de bebek bakıcılarından uzak kalıyorduk. Annem kendimizi normal hissetmemiz için bizi zorluyordu. Babamız hakkında konuşmuyorduk, hayatın daha farklı olabileceğini hiç durup düşünmedik, yalnızca ilerledik. İlk birkaç yemek girişimi ke-

diye mama olarak verilince yalnızca birkaç arkadaş elinde bir lazanya ya da güveç tenceresiyle gelmeye cesaret edebilmişti. Sınıf arkadaşım Nathan, babası kanserden ölünce birkaç hafta okula gelmemiştir. Bunu bir kez söyledim ve Yavru Kurtlar izci grubuna katılmak zorunda kaldım.

Çocuklarınızı travmayı baskılamaya zorlama yöntemi tartışılabilir bir ebeveynlik tekniği olabilir ama işe yaradı. Ama sanırım annemiz de bizim yeni, yoğun rutinimizden rahatlık duyuyordu. Bizi arabanın arka koltuğundaki bir Disney komedisi gibi yan yana dizilmiş üç koltuğa bağlıyor, okula götürüyor, kendi iş yerine gidiyor, daha sonra gelip alıyor, koltuklara oturtuyor ve antrenmanlarımızdan birine götürüyordu. Asla evde durmuyorduk. Kederimizden kaçıyorduk.

Geriye dönüp bakınca bir travmadan bir yetişkin olarak tekrar geçtiğim için (Git arabada bekle.), başka bir yönünü de görebiliyorum. Böylesine yıkıcı bir olaydan aylar sonra bile her şeyin uykuda yürümek gibi olduğunu artık biliyorum. Süpermarkete gitmek bile yaşamın uyuşuk bir tatmini oluyor ve adeta kollarınızı, bacaklarınızı kurutma odasınınki kadar ağır bir havada sürüklüyorsunuz. En sıradan görev bir kararmış gibi hissettirmeye başlıyor ve çok bıktırıcı olduğundan, sonunda hiçbir karar veremiyorsunuz. Niçin oraya gittiğinizi bilmeden birden kendinizi mutfakta bulmanız gibi. Bir salı günü bizi tenis yerine yüzme dersine götürmesi gibi. Çok meşgul olmak yerine dün gittiğimizi unuttuğundan iki gün üst üste bizi saçlarımızı kestirmeye götürmesi gibi. Rutinimiz bizi oyalamak içindi ama bu tekrarlar karar verme yüküne karşı bir rahatlama sağlıyordu. Şimdi bu yükün annemize çok ağır geldiğini biliyorum.

Sözünü ettiğim gün her şey sıradandı. Kahvaltı olaysızdı. Audrey bizi arabaya yerleştiriyor, tüm trafik ışıklarını yeşil yanarken geçiyor, bankaya her zamankinden beş dakika önce ulaşıyor ve bir kahve içip patronuyla kısa bir sohbet etmeye zamanı oluyor. Biraz ayrıntı ekleyip, patronun mavi bir ceketle yeşil kravat taktığını ve hava durumundan söz etmek istediğini söyleyeceğim.

O tarihten bu yana annem bankacılık sektöründe çeşitli kademelerde çalıştı ve üst düzeyden emekli oldu, ama o gün veznedardı. Doksanlı yıllarda bankalar takım elbiseli, üniversite mezunu, ellerindeki iPad'leri ve küstahlıklarıyla sizi kendi işinizi yapmaya zorlayan gençler yerine; saydam plastik pencereler ardında oturan, boynuna eşarp bağlamış genç kadın memurlarla doluydu. Daha sonra öğrendiğim gibi banka anneme karşı çok iyi davranmıştı. Babamın utanç verici olayı sonrasında orada çalışmaması gerektiği halde hoşgörülü davrandılar ve babamın yaptıkları ölümünden sonra halka açıklandığı halde işine devam etmesine izin verdiler. Ayrıca babamın ölümünden sonraki aylardaki birkaç pahalı (uyurgezerlik) hatasını da anlayışla karşılamışlardı. Hatta ona biraz daha izin kullanmasını önermişlerdi ama bunu kullanıp kullanmadığını çözmeyi size bırakıyorum. Babamın cenazesinden üç gün sonra işinin başındaydı ve bunun nedeni cenazenin cuma günü kalkmış olmasıydı.

Saat dokuzu on geçte tam çalışmaya başlarken müdürün odasındaki telefonda arandığı anneme söylenmişti ama konuşamayacak kadar meşguldü. Dokuz buçukta telefon tekrar çaldı ama bu kez anneme bir mesaj iletilmedi. Ön kapısı kilitli bir bankanın sessizliğinde, özellikle müdürün odasının kapısı

ak olduğından telefonun tiz sesi yankılanıyordu ama banka memurları elleri başlarının arkasında, yerde bağdaş kurmuş sessizce oturuyorlardı.

İki erkek vardı. Giysilerini uydurmak zorunda değilim çünkü trençkot, güneş gözlüğü ve kep olduğunu biliyorum. Biri vezneleri yağmalarken ikincisi memurların arasında dolaşp sessiz olmaları için hırıliyordu. Elinde kabzası yerine nam-lusundan tutarak taşıdığı tüfek benzeri hantal silahı yürürken sallıyordu. Tıpkı oynamadığınız zaman beyzbol sopasını salladığınız gibi.

Alarm çalmamıştı. Kimse düğmesine basamamıştı. Küçük lig oyuncusu, müdüre kasayı açtırmaya karar veriyor. Telefon tekrar çalmaya başlayınca vezne yağmacısı küfrederek odaya girip prizden çekiyor.

Oğullarından ya da evrenden gelen saçmalığa tahammüllü olmayan annem sıradan hırsızlardan da kesinlikle saçmalık kabul etmiyor. Bundan sonra olanların, kocasını ondan çalan suça ya da bu soygunun aptallığına karşı bir isyan oluşu benim dikkatimi çekiyor. Belki şu güneş gözlüklerinin arkasındaki küçük ligin varlığına karşı bir isyandı ya da belki babamı ve onun başına bıraktığı dertleri anımsayıp tetiğı çekmişti. Belki de küçük ligin tüfeğı ateş edecek kadar iyi tutmadığını düşünmüştü. Hangisinin daha muhtemel olduğuna karar veremedim.

Yalnızca duygularının ayağı kalkması için yeterli olduğunu söyleyebilirim. Otuz saniye sonra kırık bir burnu ve elinde bir tüfeğı oluyor. Beyzbol takımının birinci kalecisi yerde geriye doğru gidiyor. Annem tüfeğı doğrultuyor. Bir tüfek için mesafe çok kısa ve bedeni ikiye ayrılabilir. Vezne yağma-

cısı ellerini havaya kaldırıp anneme sakinleşmesini söylüyor. Annem tüfeği küçük ligin göğsüne doğrultuyor ve –tereddüt edip etmediği hakkında tahminde bulunamam ama uyuşukluğunun yok olduğunu ve günlerdir ilk kez aklı başında olduğunu söyleyebilirim– tetiğe basıyor.

Adamı tam göğsünün ortasından vuruyor.

Patlayarak cildi yaran saçmalar yerine plastik mermi atan silahları genelde çevik kuvvet ekipleri insanları öldürmek yerine hareketsiz bırakmak için kullanırlar. Teknik açıdan “öldürücü olmayan” yerine “daha az öldürücü” olarak sınıflandırılırlar; örneğin bir kaburgayı kırıp kalbe saplanmasma neden olabilirler. Ama bu tip tüfekle ölümün nedeni çoğunlukla kazayla gerçek kurşunla doldurulmuş olmasıdır.

Kaygılanmayın, atılan her kurşunun saniyedeki hızını metre olarak tanımlayan, sözü edilen tüfeğin marka ve modelini ve üreten fabrikayı, merminin yolunu etkileyebilecek görece nem ya da rüzgâr koşullarını tanımlayacağım bir kitap değil bu. Anlatmak istediğim önemli bir nokta var.

Önemli olan tüfek kendisine doğrultulunca küçük ligin çok korkması ve annemin onun dört kaburgasını kırdığı halde öldürmemiş olmasıdır.

Annemin tetiği çekmeden önce elinde tuttuğu silahın “daha az öldürücü” olduğunu bilmediği aklıma geldi ama bunu başka zaman anlatacağım. Önemli olan, sağ gözünün üstünde bir yara izi oluşmuştu ve bankayı soymayı umut eden kişi onun yalnızca burnunu kırmıştı. Polisler ve paramedikler binayı boşaltıp annemin burun deliklerine pamuk tıktıklarında saat öğleden sonra olmuştu ve biri telefonun fişini takmayı

akıl ettiği anda telefon çalmaya başlamıştı. Önemli olan, o gün havanın aşırı derecede sıcak olduğunu anımsamam. Okulumdan gelen telefonun üç Cunningham oğlanın o sabah okula gelmediğini anneme bildirmesidir. Önemli olan, her zamanki sıkışık programının önünde olan annemin iş yerine beş dakika önce ulaşmış olmasıdır.

Önemli olan, annemin birini vurması ama öldürmemesidir.

Önemli olan bir ölüm olmasıdır.

Uyuşukluktur. Uyurgezerliktir. Dalgınlık hatalarıdır.

Katlı otoparkın çatısında kavurucu sıcak bir yaz günü, okula bırakılmaları unutulmuş üç küçük oğlan hâlâ koltuklarına bağlı oturuyorlardı. Pencerenin kırıldığını, cam batınca Audrey'nin alınunun yara izi bırakacak kadar derin kesilip kanadığını anımsamıyorum. Somut olarak anımsadığım ilk şey hastaneydi, geri kalanı bana sonradan anlatılmıştı. Bugün hâlâ karabasanlardan boğulma duygusuyla uyanıyorum. Ama dürüst olmam gerekirse, o günü gerçekten anımsamıyorum. Zihnimde büyük boşluklar var.

Bildiğim tek şey, Jeremy öldüğünde yanında oturuyor olmamdı. [ÖK: 6]

Gönderen: <SANSÜRLENDİ>

Alıcı: ECunninghamWrites221@gmail.com

Konu: AHBÖ için fotoğraflar

Merhaba Ernest,

Senden haber aldığıma sevindim. Korkarım orta noktada bir fotoğraf bölümü için kuşe kâğıt ve dört renkli baskı tümüyle farklı bir üretim süreci gerektirir. Oldukça pahalıdır ve bu kitabın bütçesine dahil değildir. Eminim yerine iyi oturtulmuş betimlemelerle sen aynı sonucu elde edebilirsin. Üzgünüm ama bunu yapmanın bir yolu yok.

Bu arada nasıl gidiyor? Gevezeliğin birazını ortadan kaldırmayı becerdin mi? Senin bazı şeyleri böyle işlemden geçirdiğini biliyorum ama çok sayıda insan öldü ve okurlar bunu sevimsiz bulabilirler. Kapaktan mermi deliklerini çıkarmaya karar verdiğimizizi duyunca memnun olacaksın –bunların biraz fazla olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bitirdikçe başka bölümlere de bakmamı istiyorsan haber ver.

İyi dileklerle,

SANSÜRLENDİ

Not:

Konu: senin öteki sorun. Telif ücretinin belirli bir kısmını Lucy Sanders'in hesabına aktarmak sorun değil. Bana ayrıntılarını gönder, muhasebeyle görüşürüm.

ÜVEY BABAM

BÖLÜM 22

Giriş kapısının önünde, holde bekleyen Sofia'ya yetiştim.

"Birisi bakım deposunun çevresinde dolanıyor," dedi Sofia. Çift kanatlı kapıyı açınca fırtına eşikten içeri daldı, buz tanecikleri çizmelerime sıçradı. Ben duraksadım ama Sofia beni dışarı çıkardı. Sundurma boştu. Kocalar bile titreyen kahramanlar olmak yerine ısınmış ve azarlanmış olmayı seçip arabalardan bir şeyler getirme görevinden vazgeçmişlerdi. Rüzgâr kulaklarımda dalgalanıyordu, biri tam yanımda telefon kâğıt buruşturuyor gibiydi. Sesini duyurabilmek için Sofia bağırarak zorundaydı. "Bir gölge gördüm." Durakladı. "Barın penceresinden."

"Yani?" diye bağırdım. Rüzgâr ağzıma dolarken daha fazla konuşamadım. Nefes alabilmek için küçük ısırıklar alacağınız şiddette esiyordu rüzgâr.

"Kötü adamlar suç mahallinin çevresinde dolanmaktan hoşlanmazlar mı?"

Haklıydı ama benim korkaklığım düşük ısı derecelerinde ortaya çıkar. Biraz beklemeyi ya da daha iyisi Crawford'u ça-

ğırmayı önerecektim ama bir tek kelime etmemi beklemeden Sofia bir kolunu alnına siper edip fırtınanın içine daldı.

Fazla ilerlediği takdirde gölgesinin yok olacağından kaygılanarak peşinden koştum. Neyin yukarıda neyin aşağıda olduğunu anlayabilmek olanaksızlaştı. Belki ters yöne sapıp aşağıya, donmuş göle doğru gidiyorduk ve ince buz tabakası kırılınca suya düşüp ölecektik. Bir keresinde soğuk suya girince akciğerlerinizin durduğunu okumuştum. Bir anda bayılabilirdiniz. Donmuş bir göle girmenin tehlikeli olduğunu herkes bilir çünkü bir delikten aşağıya inince alt taraftan o deliği bulmak olanaksızdır ama boğulmakta olan insanların buz tabakasına yumruk attıkları lafı doğru değildir. Bu kadar soğuk suyun içinde her şey durur. Yumruk atma gücünüzün elinizden alınması hayal kırıklığı yaratır. Gittiğim zaman ölüme karşı esip gürleme fırsatını bulmayı umut ediyorum.

Sofia'yı gözden kaybettiğimi fark ettim. Çevreme bakınmaya çabaladım. Dönen sonsuz grilikten başka bir yoktu. Kulaklarımdaki uğultu şiddetliydi, neredeyse çığlık gibiydi. Rüzgârın sesi elektrikli testereyi andırıyordu. Gözlerim acıdığından dirseğimle örttüm ve ancak mecbur kaldıkça yukarı baktım. İleriye doğru ayaklarımı sürüyerek birkaç adım attım dönen griliğin arasında kocaman biçimler göründü. *Ayılar*. İlk düşüncem buydu ama saçmalıktı çünkü burası Avusturalya. Arabaları gördüğümü anladım. Otoparktaydım. İyi, doğru yoldayım.

Fırtına öylesine korkunçtu ki arabalar amortisörlerinin üzerinde salınıyordu. Katherine'in Volvo'sunun bir camı kırıldı, arka koltuğu karla kaplıydı. Marcelo'nun arabasının aynı durumda olmaması şanstı diye düşündüm. Kar deri koltukla-

n kirletir ve pahalı elektronik düzenine kısa devre yaptırabilirdi. Aklıma gelen bir fikri daha sonrası için dosyaya attım.

Durduğum yerden tepenin biraz daha yukarısında yer alan bakım deposunu şöyle böyle görebiliyordum. Bir araç olamayacak kadar uzaktı, canavar olamayacak kadar gerçektir ve dağ evlerinin üçgen sivri çatısma sahip değildi. Yönümü saptayabilmem için iyiydi. Bir adım atmak istedim ve tam yanımda Michael'ın kamyonunu gördüm. Bulanıklığına karşın boyutlarıyla nedeniyle yanılmamıştım. İki yanı şiddetli rüzgârda yelken gibi hareket ediyordu ve küçük tekerlekleri üzerinde umursamadan sallandığından her an devrilebilir gibiydi, cebimdeki anahtarların bacağıma sürttüğünü fark ettim. Bakım deposunu boş ver. Kamyona doğru bir adım attım.

Biri kolumu yakaladı. Sofia. Dudakları kulağıma dayanmıştı, tükürüğü enseme damlıyordu. "Yanlış yön Ern."

Ardından beni otoparktan çıkarıp tepeye doğru çekiştirirdi. Kar yığını şimdiden kalınlaşmıştı (suç mahalli ayak izlerine elveda) ve her adımda baldırımın ortasına kadar dalıp çıktım. Düz çatılı gölgeye yaklaşırken çatının üstündeki yüksek kar yığınlarım gördüm. Gerçi ön tarafı rüzgârı biraz daha kesebilirdi ama yandan yaklaştık, sırtımızı oluklu sac duvara yaslayıncaya kadar son adımlarda adeta savaştık. Rüzgâr deposunun yanında dağılıp tam önümüzde tekrar toplanıyordu, bir nehirdeki kayanın arkasına sığınır gibiydik ve kulaklarımızdaki hışırtı hayaletimsi bir inlemeye dönüştü. Birkaç derin nefes alıp omuzlarımdan ve kollarımdan yaklaşık üç santim kar temizledim. Eldivenim olmadığından ellerimi ceplerime sokup ısıtmak için açıp kapatmaya başladım. Tepemde upuzun buzlar tenteden sarkıyordu. Gördüğüm bir korku filmin-

de saçaktan düşen bir buz parçası adama saplanıyordu ve bunun olanaksız olduğunu bildiğim halde olabildiğince duvara doğru geriledim.

Sofia eğilip köşeden uzandı, aceleyle başını geri çekip dirseğiyle kaburgama vurdu ve bana kaş göz etti. *Bak*. Depo kapısı açıldı. Crawford'un taktığı asma kilit yerde duruyordu. Kesilmemiş, astığı kulp vidalarıyla birlikte çıkarılmıştı.

"Crawford'u çağırmalıyız," dedim.

"Öyleyse git onu getir." Sofia köşeyi dönmeye hazırlandı. Kolumu uzatıp onu duvara yasladım. "Dur!"

"Cesede yakından bakmak istiyorum, tamam mı? Bir daha böyle bir fırsat elime geçmez. Crawford hiçbirimizi yanına yaklaştırmaz. Sanki çözebilecekmiş gibi. Kılık değiştirme oyunu oynuyor gibi. Eğer bu..." Elleriyle hayali bir balonu patlattı. "*Daha büyük* bir şeyse, güneş doğmadan hepimiz ölmüş olabiliriz. Kendimizi bilgiyle silahlandırmalıyız. Şimdi buradayız ve kapı açık. Katil herhalde gelip gitmiştir."

"Ya gitmediyse?"

"Şey, seni bunun için getirdim. Yakın koruma."

"Kötü seçim."

"Buna ne dersin? Kapıdan içeri bir göz atarız ve içerde biri varsa kapıyı kilitleyip barikat kurarız. Bir tek kapısı var. Sonra gidip herkesi getiririz. Capiche?"

Aklımda birçok soru vardı. Kırık bir kulpla katili nasıl içeri kilitleyebilirdik? Hem kapıyı kilitlemek hem de aynı anda yardım çağırmaya koşmak mümkün müydü? Ya silahı varsa? *Capiche* sözcüğünü nasıl yazarsın?

Ama seçeneğim olmadığını biliyordum. Eğer yardım çağırmak için konukevine gidersem Sofia benim destek kuvvet-

le birlikte gelmemi beklemeyecekti. Beraber olmamız daha güvenliydi. Ayrıca kamyondaki şeyin Michael'ın adını temize çıkarmaya yardımcı olacağını umuyordum (*Ernest her şeyi onarır.*) ve cesede yakından bakmak da yararlı olabilirdi. Bakın, insanların bu nedenle aptalca kararlar vermesinin rahatsız edici olduğunu biliyorum –bu nedenle bedenine buz saplanan adam korku filminde sağ kalmamıştı– ama ben birazcık da olsa merak ediyordum.

Köşeyi döndük, sırtımızı hem dikkat çekmemek hem de saçak buzlarından korunmak için duvara dayayıp kenardan yürüdük ve kapıdaki açıklığa yaklaştık. Sofia başını aralıktan içeri soktu ve sanki bir yılan sokmuş gibi hızla geri çekerken gözleri irileşti. “İçeride biri var,” dedi sesini çıkarmadan. Kapıyı gösterip kapatmasını işaret ettim. Sofia başını salladı, önce gözlerime sonra kapının aralığına işaret etti ve daha yakın olmam için arkama geçti. Beni itekledi. Amacı apaçıktı. *Bunu görmek zorundasın.* Bir ihanet bakışıyla becerebildiğim kadar gözlerimi ona diktim. *Planımız böyle değildi.* Beni tekrar itekledi.

Derin bir nefes aldım, Sofia'ya bir kez daha en haince bakışımı atma dürtüsüne karşı koydum ve başımı kapının aralığından içeri soktum.

Yeşil Çizme bıraktığımız yerde, kolları ve bacakları büyük geldiği palet yığınınından aşağıya sarkmış, sanki tersine serbest düşüş yaparmış gibi göğsü havaya kalkmış yatıyordu. Aradaki tek fark bir insanın şimdi onun üstüne doğru eğilmiş olmasıydı. Kim olduğunu yalnızca sırtını gördüğüm halde anladım. Cesede öylesine odaklanmıştı ki varlığımızı fark etmemişti. İdeal olarak bu anda usulca geri çekilmem, kapıyı kilitlemem

ve gerçek polisi çağırmam gerekirdi. Ama bunu yapmadım. Görünmeyen bir ip beni odaya çekiyordu. Sofia'nın koluma telaşlı vuruşunu belli belirsiz hissettim, uyarı sözcükleri rüzgârla uçup gitti.

Duvarların çıtırtısı, üstüne kar yığıldıkça çatının inlemesi ayak seslerimi gizlediğinden içeri girdiğimi fark etmedi. Metal duvarlardan ve beton zeminden gelen soğuk havayla içerisi dondurucu soğuktu. Soluğum buğulandı. Gırtlığımı temizledim. Önümdeki kişi doğruldu, cesetten iki adım geri geldi ve ellerini havaya kaldırdı. Suçüstü.

“Güzel şeyler,” dedim. Aramızda özel bir şakadır.

BÖLÜM 23

Erin'e çok sık "güzel şeyler" dememin bir nedeni var. Evlendiğimiz zaman bana kızarsa, "Ernest'le işler nasıl yürüyor?" diye sorduklarından dürüstlikle, "Her zaman bana 'güzel şeyler' söylüyor." diyebilmesi için söylediğimi anlatmıştım.

Omuzları çöktü, elleri aşağıya indi. "Ah, Tanrı'ya şükür," diyerek derin bir rahatlama soluğu aldı ve çok uzun zamandır görmediğim geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bana doğru yürümeye başladı ve sesimin çelik sertliğini duyunca durdu.

"Burada ne yapıyorsun Erin?"

"Michael ile konuştun mu?" Akıl karışıklığı ve şaşkınlıkla dolu ses tonu beklenmedikti. Adeta ağabeyimle yaptığım gizli, çekışmeli sohbetten sonra sanki her şey apaçık olacaktı. "Sana Alan'dan söz etti mi?"

"Bana Alan'dan söz etti."

"Pekâlâ. Öyleyse..." Yine yeterince boşluğu doldurmuş gibi tekrar sustu ve ayrıntılarıyla açıklaması gerektiğini fark edip nazik öğretmen sesini takınıp sordu. "Bu konuda neler hissediyorsun?"

“Neye inanacağımı bilmiyorum.” Erin’e yalan söylemem anlamsızdı; her zaman bu konuda benden daha iyiydi. Biliyorum, biliyorum –yanıt hakkının olmadığı bir kitapta bunu söylemek etkileyici bir laf gibi geliyor ama *gerçektir*. Ayrıca bir başkasıyla ilişki yaşayan oydu.

“Yanımızda ölü bir adam var,” dedi dobra dobra.

“Biliyorum, fark ettim.”

“Otel sahibi inanmamızı istiyor ama bu bir kaza değildi Ern. Kimse paniğe kapılmasın diye böyle davranıyor. Ama sen de ben de bunun bir Cunnigham sorunu olduğunu *biliyoruz*. Sorunu Cunnighamlar buraya taşıdı...” Erin söylemedi ama cümlenin devamı havada asılı kaldı: *Cunnighamlar tarafından işlendi*.

Biraz yumuşadım. “Eğer Michael’a inanırsam, babamı öldüren Alan zaten ölmüş. O öykü sona ermiş. Başka ne var?”

“Eğer mi?”

“Onun inandığına inanıyorum –şimdilik.”

Ağlarla örtülü açıklığın anısı beni ürpertti. Belki de Michael’ın söylediklerini kabul etmeyi reddetmemin nedeni kısmen buydu. Alan kâğıt üzerinde iğrenç görünebilir ama o sabah orada yalnızca ben vardım ve kim olursa olsun ya da ne yapmış olursa olsun, onun ölümünün, öldürülmesinin haklı gösterilmesini istemiyordum.

“Ama çok basit. Alan elbette kendi kışını kurtarmak için babanı öldürdü ama *başka bir şey* uğruna öldürüyordu.” Erin her şeyi işlemiden geçirirken dilini şaklattı. “Sonra aynı şeyi Michael’a satmaya kalkıştı ve sonunda bizi buraya getirdi.”

“Michael bunu bana önceden söylemişti. Ama niçin bu kadar uzun süre beklemiş?”

"Belki Alan işini kaybettiği içindir. Belki umarsız olduğundandır. Tek bildiğim, eğer otuz beş yıl önce öldürmeye değecek bir şeyse, şimdi de öldürmeye değerdir." Başparmağıyla Yeşil Çizme'yi işaret etti. "Bir kez daha önceden sözünü ettiğim cesedi işaret etmeli miyim?"

"Öyleyse pekâlâ. Michael Alan'dan hangi bilgiyi alıyordu?"

"Bilmiyorum." Erin durakladı. "Bana söylemedi. Güvenli olmadığını söyledi."

Kural 9, bana aklıma gelen her şeyi açıklamamı emreder ve burada bana doğruyu söylediği aklıma yattı ama her şeyi söylemiyordu.

"Ama?" diye oltayı attım.

"Bir şeyi kazıp çıkardık."

Konukevinin önünde tokalaştığımızda Michael'm hapis-hane kiri taşıyan ellerini düşündüm. Tırnaklarının altındaki kiri düşündüm. Bedeninin kalanı tertemizdi: sinekkaydı tıraşlıydı, saç boyalıydı. Niçin tırnaklarını temizlememişti? "Kamyonun arkasında mı?"

Erin başını salladı.

"Pekâlâ. Nedir o?" Böyle sorunca çok basit gibi geldi ve doğru olduğu duygusuna kapıldım. "Bu kadar değerli olduğuna göre sanırım paradır. Kılıçlar'ın soygunlarından kalan bir şey mi? Mücevher mi? Uyuşturucu mu?"

"Ben de böyle düşündüm. Ama henüz görmedim."

Güldüm. Ses tellerimin buzu tümüyle çözülmediğinden öksürük gibi çıktı. "Her şey bir hazine haritası için mi?"

"Gülmemelisin," diyerek kollarını kavuşturdu. "Ona güveniyorum."

Güvenmek sözcüğü çift anlamlı gibiydi. Sanki cümleden çıkarılabilir ve araya bir şey eklenebilirdi.

“Bunun nedeni...”

“Bunu yapma Ern. Konu bu değil.”

Konu hem buydu hem de değildi. Evlilik danışmanlığında bile onunla bu kadar doğrudan yüzleşmemiştim. Öfkem her zaman utanç ve üzüntüyle tıkanmıştı. Ama eğer yüzleşmiş olsaydım bunu aşır geçebilirdik; aileyi genişletmenin bizim için ne demek olduğunu kahvaltıda açtığım doğurganlık mektubunun bize göre ne anlama geldiğini, yaratmaya çalıştığımız aile için ne anlamı olduğunu oturup konuşabilirdik.

Bu mektubu uzun zamandır bekliyorduk. Hayatlarımızı böylesine değiştirecek bir haberi postayla göndermeleri çok garipti ama sanırım onlar bir telefonla görüş bildirmeyi atlatacak kadar sıradan olduğunu düşünmüşlerdi. Mektubun gelişi çok uzun sürmüştü: birincisinde bir adres karışıklığı olmuştu, ikincisindeyse yağmur bir deste postayı mahvetmişti. Erin olanları çok zor karşılamıştı. Her sabah posta kutusuna giden ilk kişi oluyor, eve dönerken pizza kuponlarıyla emlak tanıtımları arasında arayıp başını sallıyordu: sonuçsuz bir gün daha.

Aslında o mektup hâlâ bende duruyor. O sabah şaşkınlıkla kendi sonuçlarıma bakıp farklı bir öyküyü nasıl anlatabileceğini düşünürken sımsıkı tuttuğum için buruşmuştu. Erin saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirerek mutfığa girdiğinde mektubu düzleştirip tereyağının yanına koymuştum. Bileğime bulaşan kötü sıvıdan kolum kirlenmişti. Ona oturmasını söyledim ve okuyup bana baktığı zamanki yüz ifadesi... sanırım ikimiz de artık sonumuzun geldiğini anlamıştık. Bir süre

nutunmayı sürdürdük ama çakmaktaşı gitmişti. Eğer çakmaktaşı hâlâ olsaydı lanet olası mektubu yakmak için kullanırdım.

Gitmek istemediğimiz ve kalmak istemediğimiz için on sekiz ay daha birbirimizin yörüngesinde kalmıştık. Biriniz çocuk isteyip öbürü bunu veremeyince evliliklerde işte böyle olur.

Evet, hayatımm üçüncü ve son olaylı kahvaltısıydı. Şu spermle ilgili olan.

“Yani gerçek mi?” diye sordum. Ne demek istediğimi ikimiz de biliyorduk. Erin ve Michael.

İçini çekti. “Gerçek. Ama gerçek olmasaydı bile ona inanırdım.”

“Hadi ama!” diye yalvardım. “Bundan daha akıllısın.”

“Hep güzel şeyler söyledin.” Acımasızca gülümsedi. “Kamyonu açıp baktın mı?”

Başımı salladım. “Michael bana anahtarları verdi. Ama sonra senin peşinden buraya geldik.”

“Kamyondaki şeylerin seni ikna edeceğini söyledi bana.”

Kamyonda her ne varsa insanların bunun hayatımı değiştireceğini söylemekten vazgeçmelerini isterdim. Hem inandıklarında hem de sol kolumun işlevinde yaşamımı değiştirecekti ama yine de söylememelerini yeğliyordum.

“Hiçbir yere ulaşamıyoruz,” dedim konuyu dağıtmak için. “Biraz ortak nokta bulalım.”

“Doktor Kim gibi konuşuyorsun.”

“Onca parayı danışmanlık için harcadık –işe yarayacağını kim düşünürdü.” Zorla gülümsedim.

“Öyleyse nedir?” Eski terapistimizin iç bayılıcı monotonluğuyla sordu. “Bizi birleştiren nedir?”

"İkimiz de Michael'ın sorumlu olduğuna inanmıyoruz..." diyerek cesedi işaret ettim. Onun yanında böylesine sıradan bir sohbet yapmak garipti. "Ve eğer sen buraya gizlice girip araştırma yapıyorsan, doğal nedenlerle ölüm açıklamasını yutmuyorsun demektir. Sen birinin Michael'ın ve topraktan kazıp çıkardığınız şeyin peşinde olduğunu düşünüyorsunuz ve ben de Michael'ı beladan kurtarmak ve hayatımda bir kez bir şeyleri onarmak istiyorum. Ortak noktamız işte bu. İkimiz de bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz." Bir kez daha bunları yazan kişi olmam dolayısıyla ana karakter olmadığımı kendime anımsattım. Daha doğrusu o tarihte çoğu insanın bu cinayeti işlemek yerine çözmek için dürtüsü olduğunu düşündüğümü anımsıyorum. "Öyleyse şurdan başlayalım. Eğer bunu kimin yaptığını bulabilirsek Michael'ın doğruyu söylediğini de kanıtlamış oluruz."

"Biri ötekini kanıtlar," diye aynı fikirde olduğunu belirtti, işaretparmaklarını birleştirip çenesinin altına dayadı ve kaşlarını çatı. "Bugün bu odada biraz ilerleme olduğunu hissediyorum. Sen ne dersin?"

İçgüdülerime karşın güldüm. Âşık olmamız için bir neden vardı ve o zamandan bu yana olanlara rağmen bile bunu unutmak zordu.

"Ben gelmeden önce epey bakınmışsın," dedim. "Bir şeyler buldun mu?"

"Yani, uzman değilim ama bunların hiçbiri normal olmaz." Cesedin üzerine eğildi, ben de yaklaştım.

Çizmesini taşıırken çok sarsıldığımdan ve Crawford'un elindeki resme kısacık göz attığımdan şimdiye kadar Yeşil Çizme'ye doğru dürüst bakmamıştım. Gözleri kapalıydı.

Depo o kadar soğuktu ki saçlarının arasında buz kristalleri vardı. Yüzü siyah külle kaplıydı ve ben hatalı olarak soğuk yanığı diye düşünmüştüm. Küller ağzının çevresinde parlak, pıhtılaşmış bir zift katmanı oluşturmuştu. Boynunda iltihaplı kırmızı bir yara vardı. Sofia bana kesikten söz etmişti. Kan Crawford'un kollarına bulaşmıştı ama yakından bakarken daha korkutucuydu. Bu adamın çevresine sarılan şey her neyse öylesine sıkı sarılmıştı ki cildini kesmişti. Kanlı derin kesik soğukta kristalleşmeye başlamıştı.

Erin hafiyeliğimi yarıda kesti. "Sanki biri boğazını sıkmış gibi görünüyor. Siyah nesnenin ne olduğunu bilmiyorum. Zehir mi?"

"Kül," dedim Sofia'nın söylediğini yineleyerek. "Öyle görünüyor."

"Yanmış mı yani? Burada mı?"

Başımı salladım. "Ama erimiş kar yoktu. Ve eğer yansaydı yattığı yerde dönmez miydi? Sofia bir seri katil olduğunu düşünüyor. Medya ona Kara Dil adını veriyor. Ama eğer Michael'ın babam gibi bazı çete işlerine karıştığını düşünüyorsan, bir çeşit infazcı olamaz mı?"

"Belki. Çok şiddet içeriyor gibi görünüyor ve sanırım insanlar ancak çok fazla acı vermek ya da ya da bir mesaj iletmek istedikleri zaman bunu yaparlar. Ama benim için biraz geriye git... bunun kül olduğunu ama karın erimediğini söylüyorsun. Bu katil insanları yakmadan mı yakıyor?"

"Temelinde Pers krallarının bir zamanlar kullandığı eski bir işkence tekniği," dedi Sofia kapının önünden. "Ne? Donuyorum burada."

"İşkence mi?" diyerek Erin'e doğru kaşımı kaldırdım. "Bir mesaj yollamakla uyumlu oluyor."

"Sofia ne kadarını biliyor?" diyen Erin kollarını kavuşturdu. "Michael bana yalnızca sana güvenmemi söyledi."

"Sofia'ya güvenebilirsiniz. Parayı biliyor."

"Ern'in birazını harcamış olması çok kötü." Sofia bana sinsi bir bakış attı. "Oldukça büyük bir miktarını. En azından elli bin, doğru değil mi?"

Erin'in bana bakışının anlamını çözemedim. Ya Michael'ın parasını harcadığım için ya da sırlarımı söyleyecek kadar Sofia ile yakınlaştığım için kızmıştı. Dün geceyi ağabeyimle birlikte geçiren biri olarak söyledikleri çok ironik olduğundan ikinci fikre karar verdim. "Şu seri katil hakkında çok şey bilir gibisin," dedi Erin hâlâ çekinerek.

Sofia suçlandığını düşünüyorsa bile bunu belli etmedi. "Bizim hastanelerden birinde bir kurban vardı. Humphreys adlı kadın. Biri onu bulmuş ve herkes tam zamanında hastaneye yetiştirildiğini düşünmüştü. Ama akciğerleri kapalıydı –suni solunum cihazlarını kapatmak zorunda kaldık. Konuyu ilginç buldum ve birkaç podcast dinledim. Bu bilgiye ihtiyaç duyacağımı hiç sanmıyordum ama işte burdayız."

"Öyleyse sorunu çöz. Eğer bir podcast dinlediysen..."

"Ona bir şans ver Erin. Bizden daha fazlasını biliyor."

"Yani bir tarih meraklısına bakıyoruz? Ortaçağ işkencesinden zevk alan birine?"

"Bir çeşit." Sofia utanmış gibi görünüyordu. "Bunu uydurmadım, tamam mı? Buna külle boğulma deniyor. Ernie, sana daha önce ev yangınlarında ölenlerin yanarak değil oksijensiz kalarak öldüklerini söylemiştim. Bunun nedeni kısmen yangının havadaki oksijeni çekmesidir. Yani nefes alacağınız oksijen kalmaz ama yangın söndükten sonra bile çok fazla kül

solursanız, akciğerleriniz kaplanır ve isteseniz bile havadaki oksijeni alamazsınız.”

“Antik Pers krallığının ev yangınları meşhur muydu?” diye sordum.

“Çok komik. Bu işkenceyi başlatan onlardı –bu iş için 20 metreden daha yüksek, özel bir kule inşa etmişlerdi. İçi tekerlekler, dişli çarklar ve başka şeylerle doluydu ve dibinde bir kül yığını vardı. O günlerde idam cezasını yalnızca bu nedenle aldığınızdan kutsal şeylere saygısız kâfirleri kuleye tıkıyorlardı. Hareketsiz küllerle dolu bir odada kapana kısılmak size fazla acı verecek bir şey yapmayacağından tekerlekleri ve devasa çarkları çevirip külleri havaya kaldırıyorlardı. Suçlu kişi boğularak ölüyordu.”

“Lucy bana ilk kurbanların Brisbaneli yaşlı bir çift olduğunu söyledi. Onları araştırmış. Yani onların başına da *böyle bir şey* geldiğini mi söylüyorsun?”

“Lucy haklı. Ama pek de haklı değil. Bir yerlerde saklı üç katlı bir işkence kulesi yok ve zaten Yeşil Çizme boğazı sıkılarak öldürülmüş gibi görünüyor.” Sofia yakındaki bir tezgâhtan bir tornavida alıp daha iyi görmek için Yeşil Çizme’nin yakasını aşağıya doğru indirdi. “Yanaklarındaki külün yoğunluğuna ve boynundaki yaranın derinliğine bakarak kafasma kül dolu bir torba geçirildiğini, sımsıkı bağlandığını ve öldükten sonra çıkarıldığını söyleyebilirim.”

“Kardaki izler biri küçük bir alanda öne arkaya koşmuş gibi görünüyordu,” dedim.

“Kesinlikle. Oksijensizlik size çok çabuk yönünüzü şaşırtır –herhalde paniğe kapılmıştı ve başındaki torbayı çıkarmaya çabalıyordu. Çılgınca koşarak daireler çizdiğini hayal edebiliyorum.”

“Ortaçağa pek uygun değil gibi,” Erin çok sert konuştuğunu fark edip özür dilercesine ellerini kaldırdı. “Alaycı olmaya çalışmıyorum, özür dilerim –merak ediyorum. Birinin kafasına sadece bir torba geçirip boğabileceğinizi düşünüyorum. Öyleyse niçin külle uğraşasın?”

“Aynı fikirdeyim. Katilin zor durumda olduğunu ve acele ettiğini tahmin ediyorum. Belki güneş doğmak üzereydi. Belki bir otel müşterisi yanlarına geldi. Brisbane çifti olayında katil epey uzun uğraşmıştı. Bir işkence kulesi olmadığını ama bir çeşit çağdaş canlandırma olduğunu size söyledim. Evlerinin garajında, arabalarında, elleri direksiyona kabloyla bağlı, kapıları kilitli olarak bulunmuşlardı. Arabanın tavanında sanki biri üstünde durmuş gibi izler vardı ve yerde bir yaprak üfleyici duruyordu. Katil külü tavan penceresinden içeriye boşaltmış ve ardından yaprak üfleyiciyi içeri sokup dağıtmış olabilir. Bizim acil servise getirilen hanımın durumu da aynıydı. Kabloyla bağlanmış, penceresi ve vantilatörü bantla kapatılmış bir tuvalette kilitli bulunmuştu. Yalnızca bir üfleyiciyi içeri sokacak boşluk kalmıştı. Bu şekilde öldürmeyi yeğliyordu. Yavaş yavaş. Elbette bunun hepsi varsayım.”

“Bir podcastten,” diye Erin onayladı.

“Bir podcastten.”

“Havada boğulmak gibi bir duygu olmalı,” dedim.

Boğulma kâbuslarımın kimsenin başına gelmesini istemem ve çocukken annemin arabasında o gün baygındım. Yüzeyin birkaç santim altında dalgıçların boğulduklarını okumuştum; suyun yüzeyine çıkabilseler kurtulacaklarını hissederlermiş ama erişemezlermiş. Önünüzdeki havayı soluyup hiçbir şey alamamak olgusunu hayal bile edemiyorum.

“Eğer aynı katil olduğunu düşünüyorsan, aynı gerekç olmalıdır, değil mi? Seni düşünmeye iten yalnızca küller değildi. Boyundaki kesğin bir kabloyla yapıldığını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Etini derin kestiğine göre plastik bir nesne olmalı. İp olsaydı cildini biraz keserdi ve eğer olta ipi olsaydı kesik daha derin olurdu. Ama burada, bakın...” Cesedin aralık duran ağzına işaret edip cep telefonunu (Pil: %85) çıkardı ve fenerini yaktı. Medyanın katile Kara Dil adım takması hiç de gizemli değildi; ölü adamın ağzı siyah kömürle kaplıydı, lekelenmiş dişlerinin ardında dili kalın siyah bir kütle gibiydi. “Ölüm nedeni olmaktan çok süsleme gibi. Torba, boğma eylemini nasıl olsa yapardı. Kül koymak bir işaret bırakmaktan başka bir amaç taşımıyor.”

“Bunu niçin yapsın?” diye sordu Erin.

“Acil serviste yeterince gariplik görmüştüm, yani birkaç neden tahmin edebilirim. Bahse girerim Ern, benim ne düşündüğümü biliyorsun. Sen böyle şeyler yazıyorsun. Psikopat bir katilin yönteminin temel ilkesi nedir?”

“Şey...” dedim. “Sanırım psikopatların işlerini belirli bir biçimde yapma *ihtiyaçları* olduğu yaygın bir varsayım. Süreçlerinin bir parçası –onlara göre bir anlamı var. Ama eğer önemliyse, tüm numaralarını düzene sokmadan öldürme çabasına girmezlerdi; elbette eğer işleri yarıda kesilmezse. Yapmaya değmez olurdu. Ve biri burada şenlik ateşi yakmış gibi görünmüyor. Bu ateş çok belirgin olurdu. Yani nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum.”

“Aslında ateşe düşündüğün kadar ihtiyacı yok –işin hilesi şu zerrecikleri havaya kaldırmak. Ayrıca herhangi bir bahçecilik dükkânından ya da nalburdan büyük torbalar içinde

kül satın alabilirsin. Herhalde yanında getirmiştir demek istiyorum. Hazırlıklıydı. Yani bence ikinci teorim daha olası." Bu yanıtın Erin'in ve Michael'ın teorilerine ne kadar iyi uyduğunu fark edince midem kasıldı ama Crawford'un kapıyı açmasıyla kanıtılan metal sesi dikkatimizi dağıttı. Suratı kıpkırmızıydı, ter içindeydi, sinirliydi. Bir elinde asma kilidin hâlâ takılı olduğu kırık kapı kolu, diğerinde ise büyük, ağır bir polis feneri vardı. Bakışlarını üçümüzün arasında dolaştırdı. Birkaç kelime söylemek istedi ama hiçbiri öfkesini anlatmaya yetmediğinden yalnızca "Dışarı!" diye haykırdı.

Çocuklar gibi başlarımızı eğip, "Özür dilerim memur bey," mırıltıları arasında dışarı çıktık. Geldiğimizden bu yana fırtına biraz dinmişti ve yeni buzlarla kaplı zencefilli kurabiye evlere benzeyen konukevini tekrar görebiliyordum.

Crawford tepeden aşağıya kadar terslenerek peşimizden geldi. Editörüm birinin terslenerek yürümesinin olanaksız olduğunu söylüyor ama iki adım arkamızdan oflaya puflaya yürüyen Memur Crawford'u asla görmediğinden bu tanıma bağlı kalacağım. Kamyonun anahtarlarını gösterince Erin, başını sallayarak onayladı ve otoparka doğru yürüdük. Sofia'ya dönüp Crawford'un duymaması için fısıldayarak sordum.

"Senin ikinci teorin neydi?"

"Kara Dil'in kendini ilan etmesiydi. Burada olduğunu bilmemizi istiyor.

BÖLÜM 24

Kamyonun arkasında tavanına doğru kayarak açılan bir kapı vardı. Çamurluğun kenarında boş bir kahve fincanı duruyordu. Anahtar kolayca döndü. Kolu doksan derece çevirdim. Çok önemli bir anmış gibi hissettirdiğinden duraklayıp dışarıdaki üç kişiye baktım. Ellerini ovuşturan Erin bu işin beni tekrar kazanmasına ve belki de Michael'da olmayan şeyi ona söylememi sağlamasına yeterli olup olmayacağı konusunda kaygılıydı. Yüzüne kendini beğenmiş bir dudak bükme ifadesi yerleştiren Sofia, Michael'ın sırlarının ortaya saçılmasını bekliyordu. Crawford sabırsız gibi görünüyordu. Elinden gelenin en iyisini yapıp çok otoriter bir sesle konukevine gitmemizi söylemişti ama herhangi bir hırsla bizi durdurmayacağını fark etmiştim. Haklıydım, reddedilince başka bir aptallık yapmamamız için peşimize takılmıştı. Ben mi? Ben hayal kırıklığına uğramaya kendimi hazırlıyordum. Aynen Michael'a dediğim gibi, bir uzay aracından başka hiçbir şey aklımı başımdan alamazdı.

Kapıyı birkaç santim yukarı kaldırdım. İlk izlenim: patlamadı. (Bunun delilik gibi geldiğini biliyorum ama aklım-

dan birçok senaryo geçmişti ve en az saçma olanlardan biri kamyonun patlamak için donatılmış olduğuydu). Merakta bırakmak için bilerek çok yavaş açmıyordum, kapının bağlantı yerleri donmuştu. Arkasındaki karanlığı görmek için biraz aralamak bile güçlü bir itiş gerektirmişti. Buzlu metal eldivensiz ellerimi yakıyordu. Bir kez daha iterken koluma dokunan bir el beni durdurdu.

“Belki bu yalnızca senin içindir,” dedi Erin. “Başlangıçta.”

Erin’in içeride bulunanlar hakkında *bir şeyler* bildiği kesindi. Ne de olsa Michael’ın kazıp çıkarmasına yardım etmişti. Para ya da en azından değerli eşyalar olduğunu sanıyordu ve bir kamyonla taşındığına göre anlaşılan epey yüklüydü. *Michael yalnızca sana güvenmemi söyledi bana.* Michael aynısını bana da söylemişti, kendisine karşı ifade verdiğim için bana güveniyordu. Anahtarları bana özel olarak verebilmek için leş gibi kokan bir çorap dolabına tek başına tıklılmasına izin vermişti. Sofia ile Crawford rastlantı olarak buradaydılar. Erin haklıydı.

“Kendi gözlerimle görmek için bir dakikaya ihtiyacım var.” Rüzgârı bastırmak için sesimi yükselttim. “Şey... güvenli olmayabilir.”

Bunun yetersiz olduğunu biliyordum. Sofia gözlerini devirdi. Dışlandığı için mi yoksa Erin ya da Michael’ın tarafını her tuttuğumda belirli bir miktar paradan biraz daha uzaklaştığı için mi içerlediğini merak ettim. Belki de bu nedenle bakım deposunda konuşmamızı bölmüş, tam Erin’le ortak bir nokta bulup bir takım gibi konuşmaya başladığımız anda araya girmişti. Birçok nedenle (kanıt zinciri, tamklar, becerikli polis çalışması görüntüsü) Crawford’dan daha fazla direnme beklerdim ama polis gibi davranmaktan tümüyle vazgeçmiş

gibi görünüyordu. Erin ikisini de kamyonun yan tarafına götürdü ve buzları çatlatan iki itişten sonra kapıyı açtım.

Hava hâlâ buzla yüklü ve gökyüzü gri olduğundan, kapı açıldığı halde içerisini görmek için yeterince aydınlık değildi. Kenarlarına mobilya taşımak için gerekli olan ipler ve kayışlar tutturulmuştu. Ama ileride çok belirgin bir şekil görebiliyordum. Bir şeye benziyordu...

Emin olamadım, yakından bakmalıydım. Kamyona girdim. Gördüğüm nesneye doğru yürürken kamyon gıcırdadı ve tekerlekleri üzerinde sallandı. Hava ağırdı ve hiç olmayacak şekilde, taze toprak kokuyordu. *Bir şeyi kazıp çıkardık.*

Gözlerim karanlığa alıştı. Michael'ın masumiyetini ve dün gece nerede olduğunu kanıtlayabileceğini düşündüğüm şeylerin arasmda bu nesne yoktu. Birkaç saniye şaşkınlıkla durdum, biri kamyonun yan tarafına vurdu. Sofia'nın sesi boğuk ama belirgindi: "Eee, neymiş?"

Giriş tarafına yürüyüp kapıyı aşağıya çekip kapattım ve kendimi karanlığa teslim ettim. Erin haklıydı. Bu yalnızca benim içindi.

Tabutun üstünde hâlâ toprak kalıntıları vardı. Taze toprak kokusu buradan geliyordu. Telefonumun fenerinin (Pil: %37) ışığında inceledim. Sağlam ahşap, belki de meşeden yapılmış, tabut pahalı gibi görünüyordu. Çok fazla çürümeyecek kadar iyi verniklenmişti, iki yanında süslü krom tutacakları vardı. Yeni gibi değildi ama yüzyıllık gibi de görünmüyordu. Bir tarih vermek çok zordu. Lucy memnun olacaktı, yaptıkları işin tanığı olarak mezar soygunu oldukça sağlam sayılırdı.

İlk düşüncem Holton'ın tabutu olabileceği şeklindeydi, çünkü ağabeyimin başka kimin mezarını açıp tabutunu çı-

karma nedeni olacağını bilemedim. Üstelik güzel ve ironik bir yönü vardı çünkü ağabeyimin daha önce gömmeye çalıştığı adamdı. Ama bu tabut gösteri için, kapağı açık sergilenmek için, sevilen ve sayılan biri için tasarlanmıştı. Michael bana Alan'ın hapishanedekilerin yarısına borçlu olduğunu söylediğinden hiçbirinin böylesine görkemli bir tabut için elini cebine atacağını düşünmüyordum.

Tabutun yanında yürürken parmaklarımı usulca ahşabın üzerinde dolaştırdım. İnce metal zeminde ağırlığım yer değiştirdiğinde kamyonun dingili gıcırdadı. Tabut kapağının açılabilmesi için bir sıra çivinin çıkarıldığını gördüm. Belki de tabut numarası yapan bir kutuydu ve belki Michael istediklerini içinden almıştı. İnsanlar tabutlara bir şeyler saklarlar, değil mi? Ama eğer durum böyleyse yani ağabeyim tabutu boşalttıysa, niçin benim görmemi istemişti? Ve eğer içinde bir insan varsa, bunca zamandır toprağın altında yatan birini ben nasıl tanıyabilirdim? Bir kemik yığının benim için hiçbir anlamı olmazdı, kime ait olursa olsun, ben tanıyamazdım. Bunları düşünürken parmak uçlarım geri kalanı cilalı ahşabın üzerinde sert, pürüzlü bir çentiğe rastladı. Bir işaret. Fenerimi (Pil: %36) üzerine tuttum.

Ahşaba bir sonsuzluk simgesi kazınmıştı.

Birden bir anı canlandı. Lüks bir tabut gerektiren resmi bir cenaze töreni. Meşe tabuta sonsuzluk işareti kazıyan bir İsviçre ordu çakısı. Göğse yapıştırılmış şapkalar ve beyaz eldivenler ve altın düğmeler. İçindeki kemikleri tanıma yeteneğimden kuşku duymuştum ama bu tabutu *biliyordum*. Michael ile Erin, Alan Holton'ın ortağının, yani babamın öldürdüğü polisin tabutunu kazıp çıkarmışlardı.

BÖLÜM 25

Açmam gerektiğini biliyordum. Pandora'ya lanet olsun.

Tabut kapakları çok ağırdır: bedeniniz sıvılaşırken ahşaptan dışarı sızmamamız için süslü tabutlar kurşun astarlıdır ve içindeki ağırlık olmasa bile, iki metre toprağın derinliğinde bağlantı yerleri nem ve basımdan çarpılır. Cansız varlıkların ölüm katılığı. Eğer Michael daha önce açmamış olsaydı ben tek başıma açamazdım. Kamyonu yükleyebilmek için Erin'le birlikte herhalde kenarlardaki kayışları kullanarak bir çeşit makara sistemi yapmışlardı.

Tek başıma olduğum için menteşeli tarafında durup tabutun üzerine eğildim, parmaklarımı çıkıntının altına soktum ve tüm gücümle geri çekerek açabileceğimi keşfettim. Bu soğuk havada büyük bir çabaydı; dağın tepesinde, dört metal duvarın arasında bu araç bir buz kamyonu gibiydi. Gösterdiğim çabayla soluğum dondurucu havada tükendi, ilk birkaç santimetre işkence edercesine yavaşça gıcırdadı ve tabutun harekete karşı dayanıklılığı ağırlığına baskın çıkınca kapak birden açıldı, neredeyse beni yere düşürüp tabutu yan yatıracaktı. Şansıma bir dizi kemikle tango yapmak zoruda kalmadım. Tabut bana

doğru sallandı ama dengesini buldu. Kamyon sanki bu kadar hareket etmemem için yalvarır gibi tekrar inledi.

Telefonun fenerini (Pil: %31) tabutun içine tuttum.

Tahminimden farklı olarak tabut boş değildi, yani bir ceset görmek şoktan çok rahatlamaydı çünkü en azından orada olması *gerekiyordu*.

Hızlı fen dersi. Sızdırmazlık sağlamasına ve tabutun malzemesine dayanarak yarı-mumyalanmış bir ceset olması için otuz beş yıl yeterlidir. Tüm dokuların sıvılaşması için yeterli zaman değildir ve kemikler ancak yüz yıl kadar sonra toza dönüşür, yani sonuçta pullaşmış gri tendon parçaları arasında yarım bir iskelet bulunur. O gün bu fen dersini bilmiyordum ve yazmak için daha sonra araştırmak zorunda kaldım. Yani yarı bozulmuş bir cesetten benim adli tıpsal ya da sezgisel neler öğreneceğimi Michael'ın umut ettiğinden emin değildim. Bunların tümünün anlamsızlığı karşısında başımı salladım.

Ama yine de oraya saklanmış başka bir şey olabilirdi. Michael mutlaka değerli olan herhangi bir şeyi çıkarmıştı çünkü bana bir şey göstermeye çalışırken üstünü başını aradığını ve bulamayınca küfrettiğini anımsıyordum. Ama eğer cebine sığacak kadar küçük bir şeyse niçin kocaman bir tabuta saklamış olsun? Ayrıca eğer ihtiyaç duyduğu şeyi içinden almışsa tabutu niçin buraya kadar getirmiş olsun?

Daha yakından bakmalıydım. Fenerimin ışığı (Pil: %31) önce bir insan ayağının kalıntısını aydınlattı, tek başına görüntüsü küçük bir kuşu andırıyordu; uzun ince kemikler neredeyse bir kafes biçimindeydi. Çürürken mumlaşmış bacakları incelerken lisedeki biyoloji derslerini anımsamaya çalışıp eksik bir şey olup olmadığı anlamak istedim. Daha önce

gördüğün model iskeletlerden daha karışıktı. Kısmen kırılmış göğüs kafesinde sanki daha fazla kaburga kemiği varmış gibi görünüyordu. Kaburgaların üzerine yayılmış kumaş parçalarının birkaç altın düğmesinden başka giysi yoktu ve pelvis boşluğunda bir kemer tokası görünüyordu.

Ölü bir adama, babamın ensesinden vurduğu adama bakarken hiçbir şey hissetmediğimi itiraf etmeliyim. Ne suçluluk duygusu ne de tiksinti. Dağdaki cesede bakmak gibi tümüyle kuramsaldı. Üstelik Michael bana bu cesedin bir sahtekâra, babamı öldürmeye çalışan birine ait olduğunu söylediği için duygularım daha da azalmıştı. Tabuttaki ceset benim için anlamsızdı. Kendimi kör cehaletle korumaya çabaladığımdan çok uzun süre ölü olan polis hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Adını bile bildiğimden emin değildim.

Bununla beraber, son gördüğümde iki kafası yoktu.

Bu tabutu cenaze töreninde kapağı açıkken görmüştüm ve içinde kesinlikle tek bir kişi vardı. Şimdi tabutun içinde *başka kim* olduğunu ve oraya nasıl girdiğini merak ediyordum.

İkinci kafatası daha küçüktü ama aynı derecede çürümüştü. Kafatasının üzerinde sıkı, derimsi cildi uzanıyordu. Baş öne eğikti, çenesi eski beyaz ipek yastığa dönük olduğundan, kafatasının arkasında çatlakları kulaklarına doğru yayılan kenarı tırtıklı bir delik görünüyordu. Kurşunlanmış mıydı yoksa sert bir cisimle mi vurulmuştu emin değildim ama bu hasar, her kimse onu öldürmeye yetmişti. Yakından bakınca ince kemikleri –belkemiği– fark ettim ve daha büyük bir iskelete dönüştü. Etleri yok olunca birbirine geçen kaburga kemiklerinin kırıldığını düşünmüştüm, ama bu kemikler aslında ikinci cesede aitti.

Omurgasını daha dikkatle takip edince pelvisini, adeta sığınyormuş gibi öteki büyük iskeletin kalçasına dayanan ayaklarını (küçük iskelet kuşları gibi) fark ettim. Sarılmış gibiydi. *Rolling Stone* dergisinin şu ünlü Yoko Ono ve John Lennon kapağına benziyordu. Düşük not almış bir biyoloji öğrencisi olsam da olmasam da bu görüntünün yadsınmaz bir yönü vardı. Kemiklerin inceliği. Bu ceset küçük birine aitti. Gençti.

Michael bana bir polisin kemiklerine sarılmış bir çocuk cesedini göstermek için bu tabutu buraya kadar getirmişti. Şimdi ona nedenini sormalıyım. Arka kapıya doğru bir adım attım.

Aynı anda kamyon hareket etmeye başladı.

İlk sarsıntı beni biraz sendeletti, topuklarıma bastırttı. Organlarım sabit ayaklarıma karşı yeni ortaya çıkan hıza uyum sağlamaya çabalarken midem küçük bir sıçrama yaptı. Loş ışıkta karanlığa gömülmüş beynimin hâlâ dengede durduğumu fark edip mutlu olması birkaç saniye sürdü. Fırtınalı havada bir gemide yürür gibi öne doğru ilerledim. Yalnızca birkaç metreydi ama birkaç saniye içinde olanları bilmenizi istiyorum. Kamyonun yan tarafından telaşlı vuruş sesleri geldi.

“Ernie, lanet olası kamyondan çık!” Kadın sesi. Erin mi yoksa Sofia mı fark edemedim. Dengemi korumaya çabalarak acele etmeye çalıştım. Sanki tepeye tırmanıyormuşum duygusuna kapıldığıma göre anlaşılan kamyon öne doğru ilerliyordu ve ben akıntıya karşı arka kapısına yaklaşmaya çalışıyordum. Kenarlara asılı branda kayışlar kamyonun ön tarafına doğru yatıyordu. Yan tarafa çarpan yumruklar devam etti ama hızlanan tekerleklerin uğultusu yumrukların eşliğindeki

sesi bastırıyordu. Yine de ne dediklerini biliyordum: *acele et*. Bunu zaten algılamıştım. Kamyon tepeden aşağıya iniyordu. Dağın düzleştiği yerde ise donmuş göl vardı...

Arka kapı yarım metre kadar yükselince içeriye biraz ışık girdi. Hızına ayak uydurmaya çalışan Erin nefes nefese kafasını içeri soktu. "Haydi Ernie. Çabuk ol! Yamaç dikleşiyor."

"Neler oluyor?" diye haykırdım zeminin eğimine karşın ona doğru yalpalayarak yürümeye çabalarken.

"El freni boşalmış. Herhalde sen kamyonu sarsınca hareket etmeye başladı. Frene basmak için Crawford sürücü kapısını açmaya çalışıyor. Yerde kahverengi bir sıvı var, belki de fren yağıdır –yani zaman harcama ve eğer durduramazsak bir an önce dışarı çık." Arka kapının alt ucunu tutmaya çalıştı ama hem onu tutup hem de koşamıyordu. Birkaç saniye içinde dizine kadar karda hızlı yürüyüşten düzensiz geniş adımlı koşuya geçti. Kamyon çok hızlı gitmiyordu ama sulu karda yetişebilmesi çok zordu. Yolun yüz metre kadar uzakta olduğunu biliyordum ve yolu geçince göle kadar yine bir yüz metre vardı. Yamaç yolu geçtikten sonra dikleşiyordu ama kamyon çok ağır olduğundan, yeterince sürat kazanırsa, durması olanaksızdı. Gerçekten hareket etmeye başlamadan önce inmem gerektiğini biliyordum.

"İyice alçalmalısın," dedi Erin elini uzatarak. "Kar üzerine düşülecek kadar yumuşak, yani at kendini aşağıya."

Bir dizimin üstüne çöktüğüm anda kamyon ilk seferinden daha sert sallandı. Yere düştüm, elim Erin'in elinden kaydı, bir kayışa uzandım ve kıcımın üstüne oturdum, nefes kesici bir darbeyle sırtım sürücü kabinin arkasına dayalı duruncaya kadar geriye kaydım. Kamyon herhalde iyice inişe geçmişti çün-

kü her şey hareket halindeydi; kayışlar duvarlara ve yüzüme çarpıyordu. Bir alet kutusu bir yerlerden aşağıya düşmüştü ve civatalarla somon anahtarları zeminde zıplayıp arka duvara çarptılar. Bir tornavidanın ucunun tam gözüme çarpmasını önlemek için bir anda başımı eğince, kulağımın yanından metal zemine düştü.

Ardından uzun, yavaş bir cayırtı duydum. Zemine bir şey sürtünüyordu. Tabut bana doğru kayıyordu. Yüzlerce kilo kurşun, ahşap ve iki iskelet. Yerimi değiştirmeyi denedim ama yerçekimiyle akıl karışıklığı öldürücü dostlardır. Size daha önce bunları tek elimle yazdığımı söylemişim, nedeni buydu.

Sağ bileğimde bir acı patlaması oldu, hemen ardından sanki üzerine oturmuşum gibi uyuştı. Kendimi duvardan uzaklaştırmak istedim ama adeta omzum çekiliyordu. Kolum talimatları yerine getirmiyordu. Ne olduğunu anlamak için bakınmam gerektiği aptalca gibi geliyor: tabut ön kolumun ortasına çarpmış ve duvara yapıştırmıştı. Biraz önce bir iskeletin elini gördüğümünden herhalde kırılan düzinelerce minik kemiğin görüntüsü midemi bulandırdı. Ama sorunlarımın en küçüğü buydu. Daha önce ben kaygısızca dışarı atlamaya çabalarken kamyon yokuştan aşağıya iniyordu. Şimdi hız kazanmaya başlarken ben kapana kısılmıştım.

Sağlam kolumla hareketsiz dirseğimi çekiştirdim ama yerinden kıpırdamadı. Parmaklarımı tabutla duvar arasında oynatıp birkaç milimetre basıncı azaltmayı denedim ama çok ağırdı. Parmaklarım kaygan ve ıslaktı. Kan. Her şey şoktan hissizleştikten sonra bunu hissetmiyordum ama elimi çekerken derisini yırtıyordum. Daha sonraları bir paramedik –üç ölüm ve maskesi düşmüş bir katilden sonra dağdan indiğimde– deri

parçalarını eğri bir metal iğneyle dikerken medikal tanımın "soyulma" olduğunu söyleyecekti. O zaman bunu bilmediğime memnunum, herhalde bayılırdım.

Kurtulma girişimini değerlendirmek için kamyonun kapısına baktım ve güven vermediğini gördüm. Kalın kar yığınının karşın Erin hâlâ koşuyordu ve yüz ifadesi aciliyet duygusunu açıklıyordu. Kabine doğru uzandığını, tutunup içeri atlamaya çalışırken başının hafifçe oynadığını ama sonunda eli kayınca uzaklaştığını ve tekrar denemek için geldiğini görüyordum.

"Buraya sıkıştım," diye seslenirken tabutun kolumu duvara sıkıştırdığını görüp görmediğini bilmiyordum. Zeminde vidalarla cıvatalar tıngırdarak yuvarlandılar. "Göle ne kadar var?"

"Galiba bu sorunun..." Şimdi nefes nefese kalmıştı, taze karın derinliği onu hızlı yürüyüşten daha çok yoruyor ve kalça yüksekliğindeki kamyona sıçramasını zorlaştırıyordu. "Yanıtını öğrenmek istemeyeceksin."

Bu sözleri hiç yanıt vermemesi kadar benim sorumu yanıtlamış oldu. Zaman yalnızca ödünç alınmış değildi, faiz de işletiyordu. Ayaklarımı tabuta dayayıp yana doğru itmeyi denirken kolumu da adeta omzumdan çıkaracakmış kadar sertçe geri çektim. Tabut bir santim bile oynamadı.

"Anayol nerede?" diye seslendim. "Kenarındaki kar yığını..." Nefes almak zordu. "Belki bizi durdurabilir."

"Geride kaldı. İçinden geçip gittik," diye seslendi Erin. Lanet olsun. Kar kütlesi herhalde beni düşüren çarpmaydı. Ne biçim bir kurtarıcı.

Zihnimdeki haritayı yeniden düzenledim. Eğer anayolu geçtiysek kısa sürede yamaç daha fazla dikleşecekti.

"Ern." Yeni bir ses, Sofia gelmişti. Kamyonun hızlanmasıyla ve çok az ışıktaki görebilmek zordu ama başının görüş alanına girdiğini fark ettim. "Neler oluyor? Bu kamyon bizden kaçmadan otuz saniye kadar zamanın var. Hemen çık dışarı!"

"Yaralıyım. Hareket edemiyorum."

"Bekle. Bu bir tabut mu?"

"Kamyona girmeme yardım et," diye sözünü kesti Erin."

"Güvenli mi?"

"Elbette değil. Bana destek ver."

Her şey bulanıklaşmaya başladı. Ağrı bileğime ve koluma yayılmaya başladığına göre adrenalin azalıyordu ve bu nedenle görüş alanımın uçları donuk ve odaksızdı. Erin ile Sofia'ya odaklanmak için elimden geleni yaptım. Işığın altındaydılar. Somut nesnelerdi. Sonsuzluk kadar uzakta gibiydiler. Üçüncü bir gölge geldi.

"Şanssızlık." Bir erkek sesi, Crawford. "Camı kırdım ama çok yüksekte. Yeterince zaman yok... Bekleyin..." Bundan sonraki sözleri kısıktı ama yeterince duyabildim. "Onu dışarı çıkaramadınız mı?"

"Sıkışmış," dedi Sofia.

"Sıkışmış mı?"

"Yaralanmış."

"Ne kadar kötü?"

"Emin değilim."

"Burada bizimle beraber olamayacak kadar kötü," diye atıldı Erin.

"Uff, ayak parmaklarıma dikkat et," dedi Crawford Erin ayağına basınca. Üçü birlikte herhalde kapıyı biraz daha kaldırdılar ki içeriye ışık doldu. Crawford tekrar konuştu. "Aman Tanrım, bu bir?..."

Aynı anda her şey sıradan kaygıdan düpedüz paniğe dönüştü. Anlaşılan yamaç dikleşmişti, artık üçü de koşuyordu. İçeri dolan ışık benim yaramı gösterdiğinden kaosa katkıda bulunmuştu. Erin kendisini içeri itmesi için Crawford'a bağınyordu. Crawford'un bunun çok tehlikeli ve riskli olduğunu söyleyerek onu azarladığını duydum. Kahramanlık kisvesi altında baş gösteren cinsiyetçilik, kulaklarını sızlatacak şeyler.

Crawford'un çizmelerinin kamyonu gürültüyle çarpmasını bekledim. Bir kayış yüzüme çarptı. Serbest elimle yakaladım ve tüm gücümle çektim. Her kim astıysa düzgün düğümlemediğinden yerinden çıktı ve ucundaki toka takırdayarak zemine düştü. Dev bir emniyet kemerini andırıyordu. Kendime doğru çektim, tek elimle belime dolayıp basit bir düğüm attım. Düğüm gevşekti ama yeterince iyi olabilirdi.

"Çabuk ol! Lanet olsun Ernie, bir şeyler yap!" Sofia şimdi paniğe kapılmış tiz bir sesle haykırıyordu. Ve artık biraz daha uzaktaydı. Crawford'un kamyonu binmediğini fark ettim. Cessurca beni kurtarmak için kamyonu atlayacağından Erin'i durdurmaya çalışmadığını, tümüyle durdurduğunu algıladım. Bu kayışla ne yapabilirim diye bakmayı bırakıp başımı yukarı kaldırınca üçünün de her saniye biraz daha küçüldüğünü fark ettim. Şimdi kayışlar dikey duruyordu. Yerçekimi normale dönmüştü. Midemdeki uyuşukluğun zayıflaması, kamyonun durduğuna işaret ediyordu.

Bunun iyi bir haber olması gerekirdi. Ne var ki kamyonun Sofia, Erin ve Crawford'dan daha hızlı gitmediğini biliyordum. Biraz daha ilerlemek güvenli olmadığından durmuşlardı. Zamanları tükenmişti.

Bu, benim donmuş bir gölün ortasında dört ton metalin içinde kapana kısıldığım anlamına geliyordu.

Usul usul çatlayan buz tabakası ve yüzeydeki örümcek ağı gibi kırıkların aldatıcı kaygısından sizi uzak tutacağım. Kamyon beş saniye kadar durduktan sonra zınk diye birkaç metre düştü ve otuz derecelik bir açıyla durdu. Sırtımdaki sürücü kabini baş aşağı duruyordu. Bir sarsıntı daha ve açı 45 derecelik oldu. Çok acil bir şeyler düşünmem gerektiğini biliyordum.

Kafamda bir planın başlangıcı şekillendi. Ağır tokayı olabildiğince uzağa attım ama çok fazla havalandığından yarı kapalı kapıya çarpıp bana doğru kayarak geldi. İkinci denememde zeminde kaydırdım ve boşluktan dışarıya düştü. Benim ağırlığımı taşıyacak bir şeye takılmasını beklemiyordum –gölün yüzeyi boştu– ama bu yüzeyde *bir şeyin* bulunmasını istiyordum. Eğer suyun atına inersem en büyük kaygım aynı deliği tekrar bulabilmektir. Güvensiz olduğundan kayışa fazla asılmazsam yüzeye kadar onu takip edebilirdim. Suyun basıncından kamyonun yan duvarları inliyordu. Damlaları duyabiliyor, soğuğu *koklayabiliyordum*. Emin değilim ama belki de şu anda su yüzeyinin hemen altında olabilirim. Sağlam elimle tabutun krom tutamacını yakalayıp bundan sonra olacıklara hazırlandım. Bir tek şansım vardı.

Her şey bir anda oluverdi. Buz bir daha çatladı, sırtüstü düştüm ve yarı açık kapıdan gökyüzünü gördüm. Kamyon doksan derece eğimliydi. Bu bana yeterdi. Yerçekiminin aksine tabutu kendimden uzağa itmek yerine krom tutamacı kamyonun *tavanına* doğru çektim. Devrilmeden önce bunu yapmak göğüsle itmeye benzeyecekti ama şimdi tabut dikine duruyordu. Onu devirmem yeterliydi. Kolumu havanda tokmaklar gibi ezdiği gerçeğini göz ardı edip tüm gücümle çektim. Ve sonunda bir şey doğru gitti.

Devrildi.

Eğer tüm heyecanımı düzgün aktaramamışsam, özür dilerim. *Devrildi!*

Tabut tavana (şimdi duvar) çarptı, üst tarafımda çaprazlama durdu, kapak açılıp arka duvara (şimdi zemin) tozlar ve kemikler yayıldı ve elim serbest kaldı. Tekrar aşağıya düşebilir diye kenara doğru yuvarlandım, sakatlanmış elimi sımsıkı tuttum, ıslaklığını hissettim ama hasarı inceleyecek irade gücüne henüz sahip değildim. Ağrısını fark etmeyecek kadar ya çok soğuktu ya da büyük bir şok geçiriyordum.

Ayağa kalkıp gökyüzüne baktım. Attığım kayış tepemde hâlâ aşağı yukarı kıvrılarak sallanıyordu. Haykırış sesleri kulağıma geldi –herhalde adımı söylüyorlardı. Emin değildim. Hapishanemi gözden geçirdim. Sakat bir kolla zemin/duvarı tırmanmam olanaksızdı. Kayış hiçbir şeye tutunmadığından ona da tırmanamazdım. Ve elbette kamyonun tümü suya batmaktaydı. Bir duvarda açılan delikten içeri dolan su bilekleri-me kadar yükselmişti. Eskimoların karı tanımlamak için bin sözcüğü olabilir ama hiçbir sözcük suyun uyuşturucu soğukluğunu betimleyemez. Yıllar önce doğurganlık kliniğinden sonuçları beklerken –testis ısısının sperm sayısında etken olduğunu öğrenince slip donlardan vazgeçip boxer donlar giymeye, küvete bir torba buzla girmeye başlamıştım– bu kadar soğuk bir suyun varlığı beni heyecanlandırabilirdi. Ama şimdi değil. Anestezi gibiydi. Kalbi durduruyordu. Havyarı böyle yaptıkları fikri kafamda dolaştı: kesip açmadan önce mersin-balıklarını soğuk suda şokluyorlardı.

Suyun kapının kenarından fışkırması uzun sürmedi. Önce bir köşeden kesintisiz bir akış olarak başladı ve ardından

kapı boyunca yarım düzine şelaleye dönüştü. Buzlu köpük dizlerime kadar yükseldi. Kayışın kamyonun içine kaymak yerine buzun üstünde kımıldamadan durmasını umarak yukarı bakmayı sürdürdüm. Sağlam elimle belimdeki düğümü yokladım. Planım basitti: içeri dolan su işin büyük bir kısmını halledip beni kamyonun çıkış yerine olabildiğince yaklaştırtınca, kamyon aşağıya kayarken yukarı doğru yüzecektim. Kapana kısılmamak ve kapağın boşluğunu geçmeme yardımcı olması için zemini rehber olarak kullanacaktım. Ve buzlu suyun yarattığı şokla bayılmamaya çalışacaktım. Ya da kayışı çekmeyecektim. Çeksem bile: yukarı, yukarı, yukarı. Bu kadar basit. *Elbette*. Kayışın beni belimden yukarı çektiğini hissettim. Bir çekiş gibiydi.

Su göğsüme kadar yükseldi. Kulaklarım suyun uğultusundan başka bir şey duymuyordu. Gökyüzünün serpinti ve köpükle lekelenmiş, gitgide daralan küçük bir kısmını görebiliyordum. Bedenimin boynumdan aşağısı soğuktan kasıldı. Mersinbalıklarını düşündüm. Eğer kalbim şok nedeniyle durursa en azından boğulmakta olduğumu anlamayacağım fikri rahatlatıcıydı. İşin ironisi benden kaçmadı: tıpkı bir balık gibi suda boğulacaktım.

Yukarı, yukarı, yukarı, diye kafamda söylendim. Ardından gökyüzü kayboldu. Derin bir nefes aldım. *Yukarı. Yukarı. Yukarı.* [ÖK: 7]

BÖLÜM 26

Çıplak halde uyandım.

Beynim birinin beni buzun üstünden sürükleyip kenara çekip çekmediğini anlamaya çabalıyordu ama duyularım yerine gelmeye başlayınca dışarıda olacak kadar üşümediğimi fark ettim. Bir yataktaydım. Çarşaflar sanki karabasan görme eğilimi olan bir çocuk ya da akıl hastanesindeki bir hasta gibi boğazıma kadar sımsıkı sarılmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak sisi uzaklaştırdım.

Yukarı kaldırılmadığıma göre kendi odamın üst katındaki yatağında olamazdım. Konukevinin bir odasında olduğumu tahmin ettim. Oda loş ve perdeler kapalı olduğundan belirleyici unsurlar yoktu. Çok rahatsız ediciydi çünkü saati bilmiyordum ve uyandıkları anda “Saat kaç?” ya da “Ne kadar zamandır baygındım?” gibi alışılmış sorular soranlardan biri olmak istemiyordum. Kendime geldiğimi fark etmeyen iki gölge odanın bir köşesinde mırıltıyla konuşuyordu. Sol elimde sürekli zonklayan bir acı vardı. Hasarı görmek için çarşafları açtım ve elimin çiçekli bir fırın eldivenin içinde olduğunu gördüm. Çekiştirirken eldiven karşı koyunca yüzümü buruştur-

dum. Kenarından bir parmağımı soktum ve yapışkanlık hissettim; cildim adeta pamuk ipliklere kabuk gibi bağlanmıştı. Lanet olası eldivenle kaynaşmışım.

Biri elini omzuma dayayıp eldiveni çekiştirmemi önledi. "Ben olsam yapmazdım." Yukarı bakınca otelin sahibi Juliette'in başını salladığını gördüm. Katherine tam arkasında duruyordu. "Görmek istemezsin."

Katherine küçük turuncu şişeden bir hap uzattı. Elime alıp inceledim. "Oxycodone, ağrı kesici. Ciddi bir ilaçtır," dedi açıklama olarak. Söyledikleri benim için yeterliydi, hapi ağzıma attım. Sanırım böyle ilaçlara sahip olmanın ciddiyetine nasıl yansıdığını düşünerek bir an durakladı ve savunurcasına ekledi. "Bacağı için."

"Ne zamandır baygınlığım?" diye sorarak kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Katherine pencereye yaklaşp perdeyi çekince bir gece önce uykuya daldığım aynı siyah sonsuz gökyüzünü ortaya çıkardı. Kar yağışı durmuş gibiydi ama pencere çerçevesinde tıkırdadığından rüzgâr hâlâ şiddetliydi.

"Birkaç saat," dedi Juliette. Doğrulup oturunca hem bir öksürük nöbeti hem de çarşaf lar yerinden oynadığımdan saygınlığımı koruma mücadelesi başladı. Katherine bir eliyle kendi görüşünü örterek bana beyaz bir otel sabahlığı uzattı. Marcelo'nun odadaki küçük koltukta oturmuş bizleri izlediğini fark ettim. Şaşırtıcı bir durumdu, gerçi asla ortadan kaybolmakla suçlanamazdı ama aynı zamanda yatağın-yanında oturan-üvey-ebeveyn tipi de değildi.

Öksürürken gözlerimde yıldızlar patlıyordu. Çok erken, çok fazla. Juliette beni yatağa geri itip dinlenmeye zorladı. Elini uzattığı Katherine haplar konusunda cimriliğiyle başını

salladı. Juliette gürültüyle gırtlığını temizledi ve Katherine'in teslim olmuş iç çekişini tanıdım. Ardından incecik bir hapın dudaklarımın arasına sokulduğunu hissettim. Sonra her şey bulanıklaştı ve bir kez daha suların altındaydım.

Dağlarda geceler kendine özgü bir karanlık getirir. Özellikle zirvenin doğusundaysanız güneş erken batar ve karanlık çok çabuk çöker. İşin içine karışan kent ışıkları olmayınca akşamüstünden gece yarısıyla şafak vakti arasındaki mürekkep karası koyu karanlığı birbirine karıştırmak olasıdır.

Katherine ile Juliette gittikten sonra Marcelo pencerenin yakınında, tek bir lambanın ışığında oturup kütüphaneden aşırıldığı bir kitabı okumayı sürdürdü. Hareket ettiğimi düşünce kitabı bıraktı ve iskemlesini yanıma çekti. Tekrar doğrulup otururken öksürme dürtüsünü bastırdım. Kendimi daha hafif, bir çeşit suda kayar gibi ama daha önceye oranla daha az acı içinde hissediyordum. Herhalde hapın sayesinde. Katherine'in cimri çantasından ikincisini zorla almayı başardığı için Juliette'e minnettardım.

"İyi olduğuna sevindim." Yaşlı erkeklerin çoğunlukla duygularını ifade ettikleri biçimde –sevgi olarak alınabilecek her sözü tıpkı bir hapşırık gibi olabildiğince hızlı söyleyerek homurdadı.

"Yaşayacağım," dedim yanıtımı değiştirmesinden korkarak elime bakmadan. "Ötekiler nerede?"

"Anımsadığından emin değilim ama ilk kez uyandıktan sonra tekrar bayıldın. Çok kısa sürdü. Katherine ile şu otel sahibi hanım sana biraz yiyecek bulmak için çıktılar."

"Michael nasıl?"

Marcelo omzunu silkti. "Bunu bana senin söylemeni umut ediyordum. Crawford hâlâ içeri girmeme izin vermiyor."

"Crawford beni kurtarmaya çabalarken oraya dalmamış olmana şaşırdım. Kurutma odası onca zaman nöbetçisiz kaldı -kapı yalnızca dışındaki sürgüyle kapanıyor."

"Keşke bunu o zaman düşünebilseydim." Marcelo'nun dili ağzının içinde dolaşıp dışarı çıktı. Bir şey mi anlatıyordu yoksa yalnızca dudakları mı kurumuştı, anlamak çok zordu. Burada hava çok çabuk kurutuyordu. Birdenbire susuzluğu mu, boğazımın kuruduğunu, kaşındığını fark ettim. Öksürür gibi yapınca Marcelo kalktı ve konuşmayı sürdürerek banyoya gitti. "Üstelik hepimiz senin gölde yaptığın gösteriyle meşguldük. Gösteri için öteki konuklardan bilet parası istemeliydik -tüm gözler senin üzerindeydi diye düşünüyorum." İskemlesine oturup bir bardak suyu bana uzattı. "Aslında haklısın. Gizlice içeri girip Michael'ı görmek için kusursuz bir fırsattı."

Bardaktaki suyu bir yudumda bitirdim ama boğazım hâlâ kupkuruydu. Boğulmak işte böyle komik bir şey. En azından konuşabiliyordum. "Yani sen benim yatak odası koruyucum musun yoksa uyandığımda ilk konuştuğum kişi olmayı mı garantiliyorsun?"

"İyi olduğundan emin olmak istemem çok mu korkunç?" Oturduğu yerde kıpırdadı ve gülerek geçiştirmeye çabaladı. "Bu soracak bir sorum olmadığı anlamına gelmez."

"Sakıncası yoksa önce ben sormak istiyorum." Sormadığımızı ikimiz de biliyorduk. Mahkemelerden ve hukukun bas-kılarından etkilenmeyen Marcelo Garcia'yı çok seyrek köşeye sıkışmış görebilirdiniz. Neler bildiğimi öğrenmek istiyordu ve bunun anlamı hareketsiz olsam bile gücün benim elimde

olduğuydu. Bu küçük keyif bedenim uyanırken tekrar zonklamaya başlayan elimin acısını maskeleyemeye yardımcı oldu.

Marcelo uzun bir soluk verdi. Soluğu dişlerinin arasmda ısıldı. "Michael sana ne söyledi?"

"Alan hakkında."

Marcelo gözlerini kapattı, bir an durdu ve tekrar açtı. İnsanların birkaç saniye için herhangi bir şeyi geri sarmak istediklerinde yaptıkları bir harekettir. Eşlerini yatakta bir başkasıyla görmemek için. Yalan olduğunu bildikleri bir şeyi duymamak için. Doğru olduğunu bildikleri bir şeyi duymamak için. Gözlerini kapatınca, dünyayı eski halinde yeniden inşa ederler. Böyle bir göz kırpmaya mektupların okunmamış olması istenen kahvaltılık sofralarda yapılır.

"Öyleyse Kılıçlar'ı biliyorsun."

"Birazcık. Senin bildiğinden daha azını sanırım. Ama senin bildiğin kadarım öğrenmek isterim."

"Bir çeteden çok bir topluluktu. Baban bu adı sevmiyordu ama kendilerine bir ad takmak zorundaydılar. Güvenlik güçlerinin dikkatini çekecek ama yakından izlemeyeceği hırsızlıklar yaptılar. Baban bir suçludan çok bir baş belasıydı –biraz para kazanabilecek kadarını yapmakla yetindi. Yani işler kötüye gitmeden önce."

Beni okuduğunu, Michael'ın bana neler anlattığını, nelerde kolayca kaçabileceğini, gerçeği tıraşlayabileceğini görmeye çalıştığını anlıyordum. Poker oynamakta berbat durumdayım ama yüzümü buruşturmam (hasarlı elim ilgi istiyordu, Marcelo'ya odaklanabilmek için yaptığım tek şey dişlerimi sıkmaktı) yalnızca kasılma ya da dehşete düşme olarak algılanabilirdi.

Devam etti. "Baban ve arkadaşlarıyla kasıtsız tanıştım. Bu olay ben şirketler hukukuna girmeden önceydi –kapıma gelen herkesi kabul ediyordum. Ucuz ve inatçıydım ve birkaç hırsızlık suçlamasını izinsiz giriş düzeyine indirdim, yani böyle işler yapıyordum. Ardından daha fazla telefon gelmeye başladı. Sanırım ağzım sıkıydı. Birilerini tanıyan birilerine doğru şeyler yapmıştım ve bir tavsiye bir sonrakine yol açtı. Aslında Kılıçlar'ın avukatı değildim ve asla yasaları ihlal etmedim ama belirli bir grup insanın belirli konularda kolayca araya bileceği bir kişiydim. Neler olup bittiğine tümüyle kör olacak kadar aptal değildim ama paraya ihtiyacım vardı. Sofia için."

"Sofia için," diye yineledim ilgisizce.

Michael'ın kurutma odasında bana söylediği bir şeyi düşünüyordum: *Babam bize bakabilmek için yasaları ihlal etti.* Marcelo da aynısını söylüyordu ama ona inanmıyordum. Çünkü Michael babamın aşırı para kazanmak amacıyla suç işlemediğini söylemişti ama aynısı Marcelo için söylenemezdi, söylenebilir miydi?

"Gerçek bu." Marcelo kendi savunur gibiydi. Ben Michael'm sözlerini düşünürken, Rolex saatine baktığımı fark etti. Kolunu havaya kaldırıp parmağıyla vurdu. "Bu bir savurganlık değildi. Aslında baban bunu Jeremy için bırakmıştı. Vasiyetnamesinde. Ona aktaramamamız çok yazık."

Bu sözler beni gafil avladı. Tam Michael'm öyküsünün parçaları bir araya gelirken küçük bir yalancılık tüm öyküyü çöpe atmıştı. Michael babamm suçluların Robin Hood'u, şerefli bir hırsız olduğu konusunda ısrarcıydı ama eğer yasadışı kazancını gösterişli mücevherlere harcamışsa belki de başından beri yalnızca açgözlülükle bu işleri yapmıştı. Ve eğer

ölüm döşegindeyken vereceği pahalı bir saati varsa, bir yerlere sakladığı başka değerli eşyaları da olmalıydı. Erin kesinlikle bunun beklentisi içindeydi. Belki Michael bunu Alan'dan satın alacağını düşünmüştü. Belki bunun için başka biri cinayet işliyordu.

"Rolex saatleri nasıl pazarladıklarım biliyor musun?" diye sordu Marcelo.

Garip bir soruydu, Marcelo'nun başarıları hakkında övünmesi için zamanım yoktu ama etkileyici reklam kampanyalarını anımsadığım için, "Saatleri bir çeşit miras gibi, gelecek kuşaklara aktarılmak için satıyorlar," yanıtını verdim.

"Kesinlikle. Uzun bir süre alamadık, Jeremy'den sonra..." Gırtlığını temizlerken tedirgin gibiydi. "Yani bu saat senin ve Michael'ın. Ben yalnızca koruyucusuyum."

"Koruyucu olarak çok uzun zamandır takıyorsun."

"Annenle ben, onun ölümünde birinizin olmasına karar vermiştik –benimle ilgisi yok. Annenin vasiyetinde böyle yazıyor. Ama eğer istiyorsan şimdi alabilirsin." Saatin kayışını açmaya kalkışması bir blöf olabilirdi, adeta son pizza dilimini bir arkadaşınıza önerirken kabul etmemesini umut etmeniz gibi.

Fırın eldivenli elimi havaya kaldırdım. "Şu anda bir kol saati için hazır değilim."

"Ne zaman isterseniz, bu senin ve Michael'ın. Ama en önemlisi ailede sonraki kuşaklara aktarılmak için tasarlanmış olması. Bunu anımsatması için takıyorum." Duraklayıp saate baktığı duygusallığa, babamın incik boncuk için sahip olduğuna inanmıyordum. "Sizler ve annenizle ilgilenmek için."

Alaycılığımı başka bir sahte öksürükle gizledim. Kendi mallarına tapan, ölen arkadaşının dul karısının peşinde koş-

mayı soylu bir davranış gibi haklı göstermeye çalışan zengin bir adam görüyordum. Marcelo'nun kendini beğenmişliğine dikkat çekmek Katherine'in ilaçlarından daha fazla keyif verirdi (doğrusunu isterseniz, bir başka hapi umarsızlıkla istiyordum) ama konudan çok fazla uzaklaşmıştık ve onun ana konuya dönmesini istiyordum. "Yani eğer Kılıçlar'a yardım ettiysen, babamın avukatı olduğunu mu söylüyorsun bana? Babamın avukat mıydın?"

"Böyle tanışmıştık. Birbirimizi tanıdıkça yakınlaştık. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama baban belirli bir yoldaydı ve bazen bunu değiştirmek çok zordur. Hırsızlığı sürdürüyordu, ara sıra içeri düşüyordu ve sonunda onu tüm masrafları karşılanan kırk beş günlük geçici ikametden uzak tutamadım, ne demek istediğimi biliyorsun. Sanırım o zaman sen üç ya da dört yaşındaydın." Babamın altı haftalık geçici tatilini belirgin olarak anımsamıyordum ama yokluğuyla ölçtüğüm ve tanıdığım adama uygun düşüyordu. Marcelo devam etti. "İkimiz için de bir uyarı işaretiydi. Dışarı çıkınca yeniden başlamak için hazırды ama artık ben nereden geldiğı belli olmayan zarflar almaktan vazgeçmiştim. Ama işin tamamı... nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama baban tekrar akıntıya kapılmıştı. Sanki bir şeyler değişmişti. Kılıçlar şiddete daha fazla başvururken güvenlik güçlerinin hoşgörüsü azalmıştı."

"Michael bana fidyelerin soygunlardan daha fazla kazandırdığını söyledi," dedim.

"Kesinlikle. Bir emlakçı kasasını açmayı reddedince vurulmuştu. Emlakçı ölmedi ama Kılıçlar bu tip olaylarla tanınmıyorlardı. Artık çekmecelerden aldıkları mücevherlerle tatmin olmuyorlardı, insanların kasalarına ve bu da yeterli değilse banka hesaplarına girmek istiyorlardı. Seksenli yıla-

nn sonuna doğruydu ve fidye istemek moda olmuştu. Kılıçlar bunu denediler ve kendilerine nasıl uyduğunu sevdiler. Bu durum polislerin dikkatini çekti. Artık işe karışan herkes herhangi bir düzeyde suç ortağı olarak hapse atılabilirdi. Bir kez daha içeri düşerse, Robert seni ancak tıraş olmaya başladığın zaman görebileceğini biliyordu.

“Yani ona bir anlaşma hazırladın.” Sözcükleri zorlukla söyleyebildim. Elim öylesine korkunç bir ağrıyla zonkluyordu ki dışarı çıkıp elimi dayasam karları buharlaştırabileceğimi hissediyordum. “Dokunulmazlığa karşılık bilgi mi verdi?”

Marcelo saatini bileğinde çevirdi. Bir kez daha ağır ağır göz kırptı, yüzleşmek istemediğı tarihi siliyordu. “Hazırlanmasına yardımcı oldum. Anlaşmaya göre önemli oyuncularını kısaca anlatacaktı. Ama ne zaman Robert dedektife bir yanıt verse kadın iki soru daha soruyordu. Kadının onun orada kalmasını, Kılıçlar’la birlikte çalışmasını istemesi işin bit ye-niğiydi, çünkü kadını memnun etmek çabasıyla aldığı bilgileri aktarırken kendini daha fazla suçlu duruma düşürüyordu. Özellikle kimlerin sahtekâr olduğunu, hangi polislerin Kılıçlar’dan ödeme aldığını öğrenmek istiyordu. Kesin kanıtları ele geçirmeden onu bırakmayacaktı.”

“Yani Holton ve ortağına karşı çürütülemez kanıt mı demek istiyorsun? Michael bana Robert’ın öldüğü gece bir tuzak kurulduğunu söyledi, yani sen de anlaşmasının karşılığını almak için babamın bu ikisini suçlaması gerektiğini mi söylüyorsun? Belki de sonunda onlar hakkında elinde bir şeyler vardı.”

Marcelo omzunu silkti. “Ben hep böyle düşündüm. Robert bana asla bir kanıt göstermedi –bu işi onunla denetimcisi arasındaydı. Kendisine yaptırdıkları şeylere gülüyordu ve ger-

çek casus işleri olduğunu söylüyordu. Gizli görevli olmanın çok havalı olduğunu düşünüyordu. En azından işin başlarında.” Marcelo oturduğu yerde kaykıldı, ellerini dizlerine sürüttü ve bir dakika konuşmadı. Anılarına dalmıştı. Arkadaşını özlemişti.

Babamın özlendiğini düşünmek çok garipti. Acaba mirası rezalete ağır mı basıyordu? Onun hakkında bildiğim çok az şeyi Marcelo’nun anlattığı öykü dolduruyordu. *Casus işleri* hakkında şaka yapan bir adam. Arkadaşları olan bir adam. Marcelo’nun iç gözlemine başımı duvara dayamak, gözlerimi kapatmak ve aklımı zonklayan elimden uzaklaştırmak için bir fırsat olarak aldım.

Gizli görevli. Denetimci. Casus olayları. Sözcükleri kafamın içinde çevirdim. Casus romanları için nasıl yapılır rehberleri yazdığımdan Ludlum’dan le Carré’ye kadar biraz meslek becerisi biliyordum ama pek fazla satmamıştı.

“Bildiklerim bu kadar.” Marcelo’nun sesi düşüncelerimin arasma kaydı.

“Öyle mi?” Gözlerimi kapalı tutarken yarı ölü görünümüm tehdit edici olmadığından daha fazla itiraf bekliyordum. Marcelo yemi yutmayınca baskıyı artırdım. Ne de olsa şimdi teknik açıdan bir avukattım ve bu bana acımasız olma hakkı veriyordu. “Michael’ın mahkemesi sırasında bunların tümünü biliyordun. Savcılığı yönlendirmek için Alan’ın geçmişini kullanırken halka açık duruşmada onun iğrenç geçmişiyle uğraşmaktansa bilgiyi baskılayacaklarını biliyordun. Bu nedenle kimse Michael’ın çektiği büyük miktardaki parayı araştırmadı, bulmaya çalışmadı ya da kurşun yarasının garipliğiyle ilgilenmedi.”

“Hangi para?”

Bu soru beni şaşırttı. Elbette Marcelo, Michael'ın banka hesaplarını kontrol etmiştir... Bu kadar büyük bir miktar niçin kimsenin dikkatini çekmemişti? Michael bu miktarı parça parça çekmiş olsa da açıkça görülebilirdi. Yasaların keşfettiklerinin özelliklerini bilmiyordum. Daha fazla sayıda hukuk içeren gerilim kitabı okumak için aklıma bir not düştüm.

"Neyi ima ettiğini bilmiyorum ama Michael için elimdeki her şeyi kullanarak olabilecek en iyi anlaşmayı yaptım. Benim işim bu."

"Michael için yasaları esnetiyorsun ama Sofia için esnetmiyorsun." Sofia'nın mesleki hata davasında kızının avukatlığını yapmamayı seçtiğini anımsamıştım.

"O iş..." diyerek dikleştirdi. Sırtını dikleştirirken giysileri hışırdadı. "Tam olarak öyle değil. İster inan ister inanma, onun için en doğrusunu yapıyorum."

"Öyleyse doğru olan nedir Marcelo?" Sesimi yükseltip onu zor durumda bırakmak için gözlerimi açtım. Gözlerimin kan çanağı gibi, gergin ve neredeyse boğulmuş görüldüğünün farkındaydım. Marcelo koridora doğru baktı. Bu bakışından benimle yalnız kalmak istediği için konuşmamızın kesileceğinden kaygılandığı anlamını çıkardım. Coşkuya kapılmak elimi acıtıyordu ama Marcelo'yu strese soktuğundan devam ettim. "Ben Michael'la konuştuktan ve bu sabahki kurbanda daha yakından baktıktan sonra kamyonun tepeden aşağıya kayıp inmesi rastlantı olamaz. Kamyonun el freni boşaltılmıştı. Bilinçli olarak yapılmış olmalıydı. Birisi Alan ile Michael'ın yüzeye çıkardığı, otuz beş yıl önce gömülmüş olduğunu umduğu bir şeyi örtmeye çalışmıştı. Babam ölmeden önce kesin bir kanıt arıyordu ama bildiğimiz gibi Alan'ın Michael'a sattığı bilginin bir şey hakkında..."

“Pekâlâ, pekâlâ.” Marcelo sıktığı dişleri arasından beni susturdu. Gözleri tekrar kapıya doğru kaydı. “Tek bildiğim şey o gece babanın denetimcisiyle buluşacağı ve o kadına önemli bir şey vereceğiydi. Sanırım Robert bir cinayete tanık olmuştu.” [ÖK: 8]

İşte böyle.

“Bir çocuk,” dedim soğukkanlılıkla. Marcelo’nun yüzü, şoklanmış mersinbalığı gibi bembeyaz oldu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Önsezi.”

“Bende de yalnızca bu var. Önseziler ve teoriler.” İnanmadığım bir şekilde konuşmuştu, sanki neleri söyleyip neleri gizli tutacağına hâlâ karar veriyor gibiydi. “Robert’ın ölümünün ardından, onun öldürülmesine yol açacak kadar büyük bir şeyin ne olacağını epey zaman keşfetmeye çalıştım. Bir şeyin onu yeterince korkuttuğu için silah taşımaya başladığını söylemek bile gereksiz. İnan bana, bu normal değildi. Kılıçlar’ın gittikçe tehlikeli olduklarını söylemiştim sana. Yalnızca insanların zarar görmesinden bahsetmiyorum –sen kendin de söyledin, fidyeler daha fazla kazandırıyor. Baban kendi çocukları olduğundan buna dayanamadı. Ama ölümünden bir hafta kadar önce... Eski bir öyküdür, ayrıntılarını sen de bilirsin. Zengin bir ailenin kızı fidye için kaçırılır. Aile fidye ödemesini eline yüzüne bulaştırır. Bu parayı verebilecekleri halde bir bavulu para yerine kâğıtlarla doldurmayı denerler. Ve kızı bir daha gören olmaz. Hiçbir şey kanıtlanmadı ama olay Kılıçlar’ın imzasını taşıyordu. Michael bundan söz...”

“Kızın adı neydi?” diye kekeledim.

“McAuley.”

"İlk adı neydi?" Kızın gerçek bir ismi olsun istiyordum.
Bir miras.

"Rebecca."

"Fidye ne kadardı?"

"Üç yüz bin dolar."

Aklım kaygandı ama Michael'ın söylediği bir şeyi anımsadım. *Bulabildiğim kadarını götürdüm ama onun istediği bu değildi.*

Alan onlarca yıl önce kaçırılan ve bulunamayan Rebecca McAuley adlı bir kız kurban hakkında Michael'a bilgi satmıştı. Herhalde kızı kimin öldürdüğünü söylemişti. Kesinlikle cesedinin nerede bulunacağını açıklamıştı; bir polisin tabutuyla sonsuza dek gömülmüştü. Başka birinin tabutunun içinde toprağın iki metre altına gömmek en kusursuz gizleme yeri olabilirdi. Ben bunları yazarken, dağların arasından farklı bir yerde yüksek hızlı internet bağlantısıyla bu yöntemin Chicago mafyasının insanları yok etmekte kullandığı çok yaygın bir hile olduğunu öğrendim ve elbette polisler de bunu biliyorlardı. Betondan ayakkabılarla el ele yürümüştü.

Alan'ın cesedin nerede olduğunu bilmesi mantıklıydı; cesedi gizleyen oydu.

Cenazede aileyle bir kavga yaşandığını anımsıyorum: artık Alan olduğunu bildiğim polis, görev yaparken konuştuklarına dayanarak, ortağının isteği olduğunu ileri sürüp cesedin yakılması için ısrar etmişti. Ama aile vasiyete uymuş ve gömülmesinde ısrarcı olmuştu. Alan haklı olarak kızmıştı çünkü Rebecca'nın cesedini gömmek, küle çevirmek kadar kusursuz değildi.

Ya bunu bedeli? İşin kolay yanı buydu. Alan, aile kendisine ödemediğinden, alacaklı olduğuna inandığı miktarı Michael'ın ödemesini istemişti. Otuz beş yıllık bir fidye.

Alan'ı bir kızın cesedi ve ödenmemiş fidye gibi suçlarını telaşla örtmeye çalışırken hayal etmeye çabaladım. Eğer babamın elinde kanıt olduğunu biliyorsa onu öldürmesi mantıklıydı. Alan'ın ortağı ölünce fırsat ortaya çıkmıştı ve o da sırlarını gömmüştü.

"Michael, Rebecca'nın cesedini buldu." Hem bu konuyu paylaşmak hem de kamyonundaki ikinci iskeletin Rebecca'ya ait olduğunu (zaten başka kime ait olabilirdi) varsayarak bir inanç adımı atmaya karar verdim. Marcelo'nun gözleri büyüdü, ben devam ettim. "Kamyonun içinde. Hapisten çıktıktan sonra yaptığı ilk iş olduğuna göre kazmak için üç yıldır bekliyordu ve bu nedenle nerede olduğunu Alan'ın ona söylediğini varsayabiliriz. Sorun şu: eğer babamın elinde Rebecca'nın cinayetiyle ilgili kanıt varsa bile bu kanıt gömüldüğü yer değildi."

"Çünkü kız, baban öldürüldükten sonra gömülmüştü." Marcelo aynı fikirdeydi. "Yani o gece baban denetimcisi-ne başka bir şey vermeye çalışıyordu. Başka bir kanıt. Sence Alan'ın sattığı bu muydu, Robert'ın son mesajı?"

"Belki. Ama Alan'ın işlediği bir cinayet hakkında niçin Michael'a bilgi sattığı konusunu kafam almıyor," dedim. Yanıtı olmadan bu sorunun hiçbir anlamı yoktu ve henüz kavradığımdan emin değildim.

"Eğer Alan kimseyi öldürmemişse ve yalnızca katili koruyorsa. Unutma, Alan bir polis ve eğer birine borçluysa o kişinin tehlikeli biri olduğuna bahse girerim."

Michael'm kurutma odasında daha önce bana söyledikleriyle uyumluydu, o da Alan'ın birini satışa getirdiğini düşünüyordu. Ayrıca Michael'ın aldığı üç yıllık cezayı da açıklıyordu

Çünkü yine onun dediğine göre Alan'ın geçmişinin halka açık mahkemede ortaya d k lmemesini yeğleyenler vardı. Bir şeyler yerine oturuyordu. Okurlar, bu sahnenin "taa tepeye kadar gidiyor" olması benden kaçmadı.

Bunları sindirmemi izleyen Marcelo, kendisine inanıp inanmadığımı çözmeye çabalıyordu. "  yıl öncesine dönelim. Alan'ın yaşamı düşüşte, hapse girip çıkıyor ve zar zor geçiniyor. Belki Rebecca McAuley'i tersliklerin başlama noktası olarak görüyor ve birini çökertmeye karar veriyor. Böylece her şeyin başladığı yere dönüyor ve babası hakkında sırları açıkla-
ma vaatleriyle Michael'ı kandırıyor."

"Niçin beni seçmediğini anlıyorum," diyerek başımı salladım. "Ben aile geçmişiyle ilgili biri değilim. Bu nedenle Michael'm güvendiği tek kişiylim. Mahkemede onun aleyhine ifade vermeye hazır olmam korkacak kadar fazla bilğim olma-
dığını gösteriyordu, ama anlaşılan korkmalıymışım. Böylece güvenini kazandım."

Marcelo'nun çenesi kısıldı, Michael'a çok az ceza verilmesini sağlayarak *kendisine* güvenilmesini istediğini ilan edecekti ama konuşmamayı yeğledi.

Açıkça söylemedim ama Marcelo'nun yaşı onu şüpheliler sınıfına kesinlikle sokuyordu. şimdi ben otuz yıl önce *ve* bu sabah cinayet işlemiş birini arıyordum. şüpheli olarak Audrey, Marcelo, Andy ve belki Katherine kalmıştı. O tarihte Katherine çok gençti ama çılgın bir gençlik dönemi yaşamıştı; nelere ka-
pıldığını söylemek olanaksızdır. Ben hâlâ yatağımı ıslattığım-
dan baş şüpheli olamazdım. Ayrıca iki kurbanı da aynı katilin öldürdüğünü varsayıyordum –ya dürtü yalnızca intikamsa? Öfke de herhangi bir Rolex kadar bir aile yadig rıdır. Denk-

lemden yaşı çıkarırsanız herkes şüpheli olur. Lanet olsun, belki Rebecca'nın kendisi büyü müştü ve insanları öldürüyordu.

"En apaçık noktayı unutuyoruz. Son on iki saatte babamın iyi bir insan olduğunu bana söyleyenlerin sayısı, yaşamım boyunca söyleyenleri çoktan aştı. Ya değilse? Ya Rebecca'yı babam öldürdüyse?"

Marcelo öne eğilip omzumu sıktı. "Onu daha iyi tanıma şansın olmadığına üzülüyorum. Fazla bir savunma olmadığını biliyorum ama eğer tanısaydın böyle bir şey yapabileceğine inanmazdın."

"Yani hâlâ bir bağlantı arıyoruz. Alan'ın ortağının adı neydi?"

"Clarke. Brian Clarke. Bir şey ifade ediyor mu?"

Her şeyi bir araya getiren bir isim bulmayı umuyorsanız –Crawford, Henderson ya da Milton (Andy'nin soyadı ve Katherine de bunu kullanıyor ama gerçek hayatta Milton olduğunu söylemenin zamanı geldi, size bazı isimleri sırf eğlen-ce olsun diye değiştirdiğimi söylemiştim ve bu da onlardan biri)– sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.

"Bu isim şimdiye dek karşılaştığım kimseyle bağlantılı değil. Çocuğu falan var mı? Onun ya da Holton'ın? Herhangi birinin ailesinin suç mirasını savunmak için tüm ailemizi hedef alacak kadar ileri gideceğini düşünmek biraz zorlama olur."

"Haklısın. Ayrıca çocuk falan yok."

Marcelo sessizleşti; hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Alan'ın ortağı hakkında bir çıkmazdaydık. Şimdiye kadar konuştuğumuz tüm ayrıntıları ve teorileri aklımda tutmaya uğraşıyordum. Başım düzenli bir nabız atışıyla elime kavuşmuştu, acı bir girip çıkıyordu. Marcelo ile ne kadar zamandır

konuştüğümüzü bilmiyordum ama yorulmuştum. Gözlerimi kapattığım an gerçek dünyada daha uzun bir süreye dönüştü ve yanağımdaki usul dokunuş beni geri getirdi, Marcelo'nun yüzü üzerime eğilmişti.

"Üzgünüm. Katherine dönünce sana şu haplardan bir tane daha getiririm. Ama beni dinle. *Korkuyorum*, tamam mı? Bazı şeyler bilen kişilerin canları yanabilir ve ne yazık ki..." Bu sözcüğe üzgün bir sesle takıldı. "Artık sen de bunlara dahil-sin. Sofia kahvaltıda söylemeden önce Kara Dil'i hiç duymamıştım. Ve benden kurbanları araştırmamı istedin. Bu istek o tanımı aklıma yerleştirdi. Sana söylediklerimi yıllardır düşünüyorum –daha önceleri eksik kalmış bir fikirdi. Asla biriyle paylaşmayı düşünmemiştim. Ama bu sabah olanlar, şu Kara Dil şeyi, bunları görmezden gelemem. Senin kurallarından biri bu değil mi? Rastlantı diye bir şey yoktur."

Kısık sesle güldüm. "Knox'un 7 numaralı kuralı. Demek kitaplarımı okuyorsun."

"Seninle ilgilendiğimi biliyorsun." Bir sözel hapşırık daha ama çok hızlı ve sessiz olduğundan neredeyse kaçınıyordum. Tıpkı bir çocuğun özür dilemesi gibi. "Birin temizlik yaptığından eminim. Çünkü babanın ölümüne yol açan anlaşmada üç kişi vardı. Yalnızca babanla ben değil."

Bu sözler beni sinyallerden daha fazla uyandırdı. Kara Dil'in kurbanlarına bakmasını istediğim zaman Marcelo'nun duraksadığını anımsıyorum, isimlerden birini tekrarlamamı istemişti.

"Şu dedektif, babamın denetimcisi. O kadının adı neydi?"

"Bundan nefret edeceksin."

"Edeceğime bahse girerim."

"Alison Humphreys."

BÖLÜM 27

“Uyanmış!” diye gülümsedi Katherine omzuyla kapıyı açarken. Kenarına aceleyle kızıl haç işareti boyanmış büyük, haki rengi plastik bir kutu taşıyordu. Bir zamanlar içinde olta takımı bulunduğundan eminim. Marcelo ile sohbetimi yanda kesmesi önemli değildi, ona gördüğüme memnundum.

“Elim acıyor,” dedim. Özellikle incelikli bir laf değildi.

“Henüz bir hap daha alamazsın...” Katherine ilkyardım kutusunu sehpaye bıraktı ve eğilip Marcelo’nun saatine baktı. “Aslında ne kadar sonra alacağımı bilmemen daha iyi.”

“Lütfen.”

Kutunun kancalarını açtı, içindikileri karıştırdı, dilini şaklattı ve bana bir şey attı. Küçük yeşil bir paket örtümün üstüne düştü. “Şimdilik Panadol ağrını kesecektir.” Gözlerimdeki ihanete uğrama ifadesini görmüş olmalı ki biraz yumuşadı. “Canının yandığını biliyorum Ern. Ama olup bitenlerden sonra aşırı dozda ilaç almanı istemem. O sana suni teneffüs yapmak zorunda kaldı.” Başparmağıyla Juliette’i işaret etti.

Bu durum sürpriz olmamalı. Bu sayfada [ÖK: 16] dudaklarımızın birbirine değdiğini okuyacağınızı size söylemiştim.

Tıpkı bundan sonraki üç sayfada [ÖK: 9] birinin öleceğini söylediğim gibi.

“Giysilerini çıkardığım için özür dilerim,” dedi Juliette utanarak. “Aşırı soğuk giysilerden içeri geçer. Eminim bunu biliyorsundur.” Bilmiyormuşum gibi konuşmuştu. (Eğer bu kitabın ilk taslağını görseydiniz bilmediğimi anlardınız. Editörüm bu cümlelerin ilk denemesini çizmiş ve kenarına, editörlere doğuştan gelen yardımsever ama kendini beğenmiş sesiyle “Hipo=soğuk, hiper=sıcak” yazmıştı. Editörler sizi düzeltirlerken aynı zamanda kendi doğruluklarını da iletmek isterler. “Pek bir şey yapmadım aslında. Eğer bandı beline bağlamasaydın, bilmiyorum Erin...”

“Erin mi?” Farkındalık bir anda çaktı. Buzun üstünden gelen ses. Ben suyun altına inmeden önce kayışın çekilmesi. “Ne demek istiyorsun?”

“İpi kapıdan dışarı attığını görmüş. Crawford’un ona engel olamadığını söyledi Sofia.” Kafamdan geçenlere göre Katherine çok soğukkanlı ama içtenlikle konuşuyordu. “Hayatını kurtardı.”

“O ne yaptı? İyi mi?” Ayağa kalktım. Kan beynime sıçradı ve sendeledim. Dört el beni destekledi. Katherine beni yatağa yatırmaya çalıştı ama yanından geçip kapıya ulaştım. “Nerede o?”

“Buzun üstüne çıkmıştı,” dedi Katherine.

“Erin!” Kapıyı açıp koridora doğru sendeledim. “Erin!”

Ve onunla çarpıştım.

“Tanrım, Ernie.” Erin gerilerken bir içecek kutusu ve iki sıcak patates kızartması kâsesinin bulunduğu tepsiyi sıkı tutmaya çabaladı. “Yataktan kalkmamalısın,” derken alnı kırıştı. Omzumun üstünden bakıp tekrarladı, “Yataktan kalkmamalı.”

Dengemi mi yitirdim yoksa gerçekten onun üzerine mi atladım anımsamıyorum. Kendimi insanların üstüne atan biri değilim ama anımsadığım tek şey Oxycodone'un uyuşturduğu kollarımın izin verdiğiince sımsıkı Erin'e sarılmamdı. Erin yakınlığıma karşılık verdi, bir saniye sanki dağda değilmişiz gibi olduğumuz yerde durduk. Adeta hiç değişmemişiz gibi. Onu anlatan bir bölüm gelmeyecekmiş gibi.

"Buzlu bir küvete girmeyeli uzun zaman oldu," diye kulağına fısıldadım. Omuzlarımı sımsıkı tuttu. Gülüşüne bir hıçkırık karıştı ve birbirimizin kolları arasında titremeye başladık. Boynumda gözyaşlarının ıslaklığını hissettim.

Açıkça anlatsam iyi olacak. Kahvaltıda açtığım doğurganlık kliniğinden gelen mektup *iyi* haber taşıyordu. Spermilerim bir olimpiyat takımıydı. Buz banyoları, boxer donlar, alkolden uzak durmak ve istiridye yemek gibi verimliliğimi artırmak için yapılan bu çılgınca deneyler boşunaydı. Aklım karışmıştı, çözmeye çalışıyordum ve sonunda kliniği aradım. Telefonlarını kaçırp durduğum için karımı aradıkları zaman bu habere çok sevindiğini söylediler. Hiçbir telefonu kaçırmadığımı söyleyince kontrol ettiler ve arama listesinde benimki yerine Erin'in numarasının bulunduğunu fark ettim. Erin onlara sonuçların bana postayla gelmesini yeğlediğimi söylediğinden dosyama böyle bir not koymuşlardı. Üstelik adres doğru olduğu halde bir başka mektup daha istememin nedenini anlayamamışlardı. Bu konuşma sürerken Erin'in posta kutusuna ilk giden kişi olma ısrarını anımsadım. İlk mektup postada kaybolmuştu. İkincisi yağmurdan zarar görmüştü.

O sabah kahvaltı masasında mektubu okurken tüm bunlar bir fırtına gibi aklımdan geçmişti. O gün Erin'den önce posta kutusuna gitmem büyük şanstı. Belki o kadar çok kez gittiği

için artık ilgisini kaybetmişti. Mektubu okurken ön kaldırım-
da duran çöp konteynerlerini araştırmak gibi karanlık, kuşku-
cu bir düşünce aklıma yayıldı. Elimde küçük bir alüminyum
paketle eve dönerken bir bileğimden aşağıya bir hafta önceki
kızartmanın kötü kokulu suyu akıyordu. Ne olduğunu bilirsiz-
niz, hani üzerinde haftanın günleri yazılı haplar.

Güle güle çıkmaktaşı.

Artık hiçbirinin önemi yoktu. Hayatımı kurtarmıştı. Hâlâ
buradaydı.

Bilinçaltından arkamdaki üç kişinin bana dayandığını
hissediyordum. Tekrar bayılırsam diye beni gözlemliyorlardı
ama bunalmıştım. *Birinin* o tabutu bilinçli olarak gölün dibine
göndermeyi denediğinin farkındaydım. Belki beni de öldür-
mek istemişlerdi ya da belki yollarına çıkmıştım. Beni oraya
Michael'ın göndermesi de kuşku yaratıcıydı ama amacı ben-
den kurtulmaksa tabutu dağa kadar çıkarmak için çok fazla
gayret göstermişti. Eğer beni öldürmek için bu tuzağa çekmek
istiyorsa daha iyi bir şeyle kandırabilirdi. Ya da kurutma oda-
sında bana saldırabilirdi. Ona inansam da inanmasam da –
ona karşı yumuşamaya başlıyordum– ölümcül bir sırrı benim-
le paylaşmıştı. Şimdi her şeyin birbirine nasıl bağlandığını ona
sormalıydim.

Dinlenmem gerektiğini söyleyenlerin protestolarına kar-
şın Erin sendeleyerek merdivenden inmeme yardım etti. Ağrı
kesiciler ve adrenalinle aklım canlanmış, alevlenmişti. Parlak
ışıkların aydınlattığı giriş holünde soğuk bir esinti vardı. Buz
tutmuş ön pencerelerden ötekilerin nerede olduklarını göre-
miyordum. Kurutma odasının kapısı tamdik sesiyle açıldı. Ka-
uçuk yalıtımlı. Hava geçirmez. İşte bu nedenle kapıyı açınca
kadar içerideki havanın garip kokusunu alamamıştım. Hava
külle kalınlaşmıştı. [ÖK: 9]

HALAM

BÖLÜM 27.5

Bu sürpriz kaçırın bir bilgi değil.

Dikkatli okurlar bölüm başlıklarından kurutma odasında cesedini bulduğum Michael'ı üvey babam Marcelo'nun öldürdüğünü düşünmüş olabilirler. Mantıklı geliyor çünkü her bölümde bir ölüm olacağı beklentisi yaratmıştım ve inanın bana olacaktır.

Bir cinayet romanında her zaman bir sayfada yazılanlardan daha fazla ipucu olduğuna inandım. Bir kitap ne de olsa fiziksel bir nesnedir, yazarın niyetlenmediği birkaç sırrı ortaya çıkarabilir; bölüm sonlarının yerleştirilmesi, boş sayfalar, bölüm başlıkları... Büyük bir hile olduğunu öneren bir kapak tanıtım yazısı böyle bir açıklamayla çok iyi gerçekleştirilmiş hileyi berbat edebilir. Bu kitap gibi bir cinayet romanında her sözcükte, hatta her noktalama işaretinde ipuçları bulunur. Eğer neden söz ettiğimi bilmiyorsanız elinizdeki kitabı bir düşünün. Eğer bir katil sağ elinizde birkaç sayfadan fazlası kalmışken açıklanırsa gerçek katil olamaz; kitabın daha okunması gereken uzun bir kısmı vardır. Bu durum filmleri de berbat

eder: en az konuşan, en yüksek profilli aktör her zaman kötü adamdır ve sokakta karşıdan karşıya geçen kişinin ani bir geniş açılı çekimi trafik kazası geçireceğine işaret eder. İyi bir yazar öykünün içinde okurları yalnızca hazırlıksız yakalamakla kalmayıp bunu romanın kendi biçimi içinde yapmalıdır. Amacın içine işlenmiş ipuçları vardır.

Bunları yazarken ne demeye çalıştığının *farkında olduğunun* farkında olmam gerekir.

Bu konuda ukalalaşmadan önce, henüz beni yakalayamadınız. Bu kitabın içsel mantığından öğrenilmesi gereken bir şey var ama bu değildir. Sürprizi kaçırmak pahasına da olsa söylemeliyim. Marcelo, Michael'ı öldürmedi. Marcelo Kara Dil değil.

Ben yalancı değilim ve olacağı hakkında söz verdiğim halde bu, hikâyedeki bir tutarsızlık değil. Tesadüfen bir önceki bölümde de bir tutarsızlık vardı. Eğer hatırlarsanız, öyküde kamyon kadar bir tutarsızlık olacağını söylemiştim. Kelimenin tam anlamıyla.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 28

Kül zerrecikleri havada dolaşıyordu. Minik zerrecikler ucunda dans ederken burnum seğirdi. Kurutma odası son gelişimdeki kadar kasvetli değildi; turuncu ısı ışığının yanı sıra yeni kırılmış arka camdan doğal ay ışığı içeri doluyor, ardındaki kar katmanını ışığı bir tünelden içeri gönderiyordu. Görece aydınlıkta bile Michael baştan aşağıya ince, siyah bir kir katmanıyla kaplanmış, yere düşmüş karanlık bir gölge gibi yatıyordu. Bileklerinden en yakındaki palto askısının dikey direğine bağlanmıştı.

Herhalde çığlık atan bendim çünkü eliyle ağzını kapatan Erin çığlık atmış olamazdı ve gürültüyü duyup gelen Juliette'in kaygılı bir ifadesi vardı ama çığlık attığını anımsamıyorum. Michael'ın önünde diz çöktüğümü, fırın eldivenini yırtarak açtığımı (derimi de yırtmıştım ama hissetmemiştim) ve Michael'ın bileğindeki bağlarla boğuştuğumu anımsıyorum. Sakat parmaklarımla yararsız bir işti. Arkamdan Erin'in Juliette'e bir bıçak ya da makas getirmesini ve eğer bardaysa Sofia'yı da çağırması için seslendiğini duyuyordum.

Bağlardan vazgeçip sağlam elimi Michael'ın yüzünde dolaştırdım, bir kozayı açarmış gibi yapışmış külleri temizlemeye başladım. Küllerin altında cildi soğuktu. Kömür tozundan saçları grileşmişti. Ağzına soluğumu verebilmek için onu düz yatırmak zorundaydım ama Juliette hâlâ bağları kesecek bir nesneyle gelmemişti. Ayağa kalkıp askılığı tekmeledim, ahşap askılık parçalandı ve Michael yan tarafına yere düştü. Sırtüstü yatırdım, üzerine çıktım, tek kolumla göğsüne vurmaya başladım. Ağzımdan biraz daha siyah yapışkan madde temizledim ve soluğumu ağzına vermeye çalıştım. Kötü kokulu bir soluktan ve yapışkan katranlaşmış dudaklarımdan başka bir şey yoktu. Doğrulup oturdum. Yumruğumu havaya kaldırdım. Her hareketinde yaralı koluma ani sancılar girdi. Ağzımı tekrar ağzına dayadım ve öğürerek kafasınm yanında yere kustum. Güzel bir sahne değil ama gerçektir. Uzun bir süre önce öldüğünü biliyordum. Yine de ağzımı silip tekrar denedim. Ve tekrar. Ardından bir el omzumdan tutup beni geri çekti.

Son bakışında yanaklarındaki kirin üzerinde minik, temiz cilt noktacıkları gördüm. Gözyaşlarımdan döküldüğü yerlerdi.

Aile ayrı gruplar biçiminde barın çeşitli noktalarında toplandı. Marcelo, Audrey'nin elini sımsıkı tutmuş yanında oturuyordu. Lucy de Audrey'nin kanatları altına sığınmıştı. Tüm hısımlar gibi kusursuz bir ilişkileri olmamıştı ama paylaşacakları ortak bir üzüntüleri vardı. İkisi de Michael'ı sevmişti. İkisi de asla ondan kuşku duymamıştı. Şimdi yokluğunu hissediyorlardı. Katherine salonda dolaşıyordu. Andy sırtüstü yerde yatıyordu.

Kimse benim tekrar kurutma odasına girmeme izin vermediğinden ben de bardaydım. Histerik bir durumda olduğum söylenmişti. Benim başımda nöbet tutan Erin de tek başına kalmıştı. O da Michael'ı yitirmişti ama Lucy ile Audrey'nin matemini paylaşmaya davet edilmemişti. Michael öldüğüne göre herhalde ailedeki yerini merak ediyordu. Dayanıklı ve cesur görünmeyi sürdürüyordu ama birkaç inatçı gözyaşı üst dudağında katılaşmıştı.

Juliette aklımı dağıtmak için barın ardında bir şeylerle meşgul oluyor gibiydi. Biraz önce omuzlarıma bir battaniye sarıp bir bardak sıcak çikolata getirmişti ve her ikisi de beni sakinleştirmekte etkili olmuştu. Bardağı bana verirken sağlam omzumda sıcak ve nazik takılan eli de etkiliydi. Biri bana fırın eldivenimi geri vermişti. Katherine'in Juliette'e yaklaşp sıcak bir içecek istediğini ve Juliette'in "Oda numaranız kaç?" diye sorduğunu duydum. Katherine gücenip sinirle uzaklaşmıştı.

Barda yalnızca ölüm sonrası incelemeleriyle gelmelerini beklediğimiz Sofia ile Crawford yoktu. Burada yalana başvurup kurutma odasını araştırdığımı, dâhice çıkarsamalar yaptığımı söyleyebilirim ama derin bir şok yaşıyordum. Bir suç mahallini analiz edecek kuvvetim yoktu.

Eğer bu gizemin yanıtını bilseydim, hepimiz burada bulunduğumuzdan, barın görkemli bir yüzleşme için uygun bir yer olduğunu söylerdim. Ama bu bar dedektiflerin bir elleri ceplerinde dolaşıp parlak zekâlarını ortaya çıkardıkları salon ya da kütüphanelerden farklı bir duygu veriyordu. Birinci fark benim hâlâ bir bornoz giyiyor olmamdı ve bunun anlamı parlak zekâmdan daha fazlasını ortaya serme riskini taşımamdı. Ve odanın havası da yanıltıcı. Burası zanlıların değil, sağ kurtulanların bulunduğu bir odaydı.

Her şey değişmişti. Daha önce elimizde vahşice ama neredeyse komik biçimde öldürölmüş, kimliği bilinmeyen bir adamın cesedi vardı. Erimemiş karların arasmda bir yangında ölmüş olması fikri öylesine garipti ki ne kadar korkunç gibi gelse de düşünsel bir merakla yaklaşıyorduk ya da Sofia'nın seri katil teorisiyle aynı fikirde olmayanlar tümüyle göz ardı ediyorlardı. Yeşil Çizme çözölməsi gereken bir bulmacaydı; bir sıkıntı, bir tuhaflıktı. Ben kendime edebi bir dedektif süsü vererek kasılırken *ilgilenmeye* zahmet etmiş miydim? Ama bu kez kurbanın bir adı vardı. Maalesef, lanet olası adının tamamı. Michael Ryan Cunningham.

Ve ben? Yeşil Çizme'nin başına ne geldiğini çözerek ağabeyimi uyduruk hapishanesinden kurtarmak isterken bir yandan da oraya kilitlenmesine neden olan kuşkudan kısmen sorumlu olup suçluluk duygusuna kapılıyordum. Şimdiyse onu mezarına göndermiş olma duygusuyla yaşamak zorundaydım. Yalnızca palto askısına zincirlenmiş, havayı dolduran küllere bakan Michael'ı düşünüyordum. Boynunu tırmalayan, tırnaklarını kıran Yeşil Çizme'yi düşünüyordum. Titremeye başladım –Oxycodone'un etkisi geçiyordu. Bardağı tıkırdatacak sıcak çikolatadan bir yudum içtim.

Dışarıda bavulları yanlarında, çocukları kucaklarında sıraya girmiş insanlar vardı. Merdivenden inerken gördüğüm ışıklar kocaman kar lastikleriyle dış basamakların altındaki dönüş yerine park etmiş iki otobüsün farlarıydı. İnsanlar çıkarken giriş holünün açık kapılarından dondurucu bir rüzgâr içeri giriyordu. Şikâyetleri göğüslemekten yorulan Juliette fırtınanın ara vermesinden yararlanıp gitmek isteyen müşterilerinin dağdan inmeleri için Jindabyne'den otobüs kiralamıştı.

Sınırlı süreli bir teklifti; kötü hava koşulları sigara molasındaydı ve canlanarak geri dönecekti. Öncezilerim Juliette'in böylesine bir toplu gidişi ve geri ödemeleri finanse etmesi için hava koşullarının tek neden olmadığını belirtiyordu. Onun çalışma odasında konuşurken konukları paniğe kaptırma konusunda tereddüt etmişti ama benim geçirdiğim kazayla Michael'ın cesedinin bulunması arasında kararını vermiş ve otobüsleri çağırmıştı. İyi bir karar olduğu anlaşılacaktı.

Başlangıçta otobüslere isteksizce binildi. Elbette hava kötüydü ama bunu telafi edecek bir şömine, kutu oyunları ve bir bar vardı ve doğrusunu isterseniz müşterilerin çoğu zaten bunları istemişti. Elbette hesaba katılması gereken bir ceset de vardı. Ama kimliğini kimse bilmiyordu ve unutmayın, yalnızca biz Cunninghamlar bu konuya burnumuzu sokuyorduk. Resmi öykü Yeşil Çizme'nin hava koşullarına maruz kalıp öldüğü biçimindeydi. Elbette bir facia ama tatili kısa kesmeye değmezdi. Sidney'ye kadar sekiz saatlik dönüş yolculuğunda çocuklara niçin kızakla kayamayacaklarını açıklamak gerçek facia olacaktı. Ama ikinci ölüm daha fazla şiddet içerdiğinden, "Duydun mu?" gibi fısıltılı dedikodular paniğe kapılmış "Duymadın mı?" dedikodularına dönüşmüştü. Dört çekerli arabaları olanlar derhal gitmişlerdi. Geri kalanı otobüslerde yer bulmak için birbirini çiğnerken bazıları fırtına dininceye kadar birkaç günlüğüne arabalarını burada bırakmak zorunda kalmışlardı.

Crawford Sofia'yı odaya soktu. Sofia'nın ovuşturduğu elleri sanki mürekkebe batmış gibiydi ya da en azından ben kendime böyle söyledim. Herkes öne eğildi. Hatta Andy bile doğruldu, dikkat kesildi ve bir çocuk gibi bağdaş kurup oturdu.

“Michael öldü,” dedi Sofia söylemesine gerek yokken. Tanısı yüzüne kazınmıştı. Yeşil Çizme’yi taşıdıktan sonra kusarken yüzü soluktu, o sabah bardağı tıkırdatarak çayını içerken kırılıyordu ama şimdi tam anlamıyla zayıf görünüyordu. Belki soğuk havanın, stresin ve üzüntünün sonucuydu ama bünyesi en fazla bir cesede daha dayanabileceğini söylüyordu bana. İşin iyi tarafı, kederli ifadesinde büyük bir gerçeklik olduğundan Katherine’in bile onun tıbbi fikrine itiraz etmekle uğraşmamasıydı. “Öldürüldüğünden hiç kuşku yok. Bağlanmış ve boğulmuş.”

“Tanrım...” Konuşan Marcelo idi. Ben cesedi bulduktan sonra herkesi burada tutmak için Crawford elinden geleni yapmış ve yalnızca Sofia’nın çıkmasına izin vermişti. Gerçi Michael’m öldürüldüğü fısıltısı tüm grupta dolaştığından hiç kimse Sofia’nın sözleriyle şoka girmemişti, yalnızca Erin’le ben nasıl öldüğünü biliyorduk. Marcelo’nun yüzünde üzüntüyle karışık korku ifadesini görüyordum. Tıpkı benim gibi o da son konuşmamızı aklından geçiriyordu.

Birinin temizlik yaptığından kesinlikle eminim.

“Tanrı aşkına, Sofia,” diye atıldı Erin üzüntünün inkâr aşamasını atlayıp doğruca öfkeye giderek. “Sen haklıydın, tamam mı? Yapmacık tavırların yeter.”

Sofia bakışlarıyla odayı araştırırken belki de söyleyeceklerinin ne kadar etkileyici olduğunu ve ikinci otobüste bir yer kapmak için çok geç olup olmadığını düşünüyordu. Yalan söyleyemeyeceğini bilerek içini çekti. Bu dehşeti açıklama görevinin ona düşmesi adil değildi, geri kalan bizler gibi yıkılmasına izin yoktu. Derin bir nefes alıp elinden geldiğince iyi bir doktor gibi davrandı. Her doktor kötü haber vermenin kendi özel ye-

teneği olduğunu size söyleyecektir. “Evet, Erin. Michael’ın bu sabahki adamla aynı şekilde öldürüldüğünü düşünüyorum.”

“Bundan emin olamayız,” Lucy aceleyle itiraz etti. Yeşil Çizme’nin cesedini hiç görmediğinden resmi öyküden kuşkulanması için hiçbir nedeni olmadığını anımsadım. “Saçmalık bu! İnsanları korkutuyorsun. Birinci adam hava koşulları yüzünden öldü.”

“Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Gerçekçi olmalısın Lucy. O da cinayete kurban gitmişti.” Sofia itiraz edilmesi için odadakilere meydan okudu. Lucy’nin tekrar katkıda bulunmak için sabırsızlandığını ve ne diyeceğini bulmaya çalıştığını görebiliyordum. “Biri Yeşil Çizme’nin kafasına bir torba bağlayıp içini külle doldurdu. Gösteriş yapmadan da plastik torbada boğabilirdi ama bu iş katilin kartviziti gibi. Aynısı Michael’a yapıldı ve bu kez ölümcül madde küldü. Kırık pencerenin üstünde...” Bulgularını doğrulamak istercesine eliyle işaret edince Crawford başını salladı. “Bant kalıntısı bulduk. Arkasındaki kar bir silindirle içeri verildi. Kurutma odasının hava geçirmez, kapının kauçuk yalıtımlı olduğunu ve böylece sesin de duyulmadığını unutmayın. Ayrıca hepimizin gölün kıyısında olduğumuzu söylememe gerek bile yok. Eğer katil külleri kar tüneliyle içeriye, dolaşım sistemine soktuysa ve ardından pencereyi plastik, bantla ve belki de karla kapattıysa, oda yine de hava geçirmez olacaktır... Külleri havaya karıştırmak çok kolaydır.”

Katherine bir soru sormaya kalkıştı ama gözyaşlarına boğulmuştu. Elleriyle gözlerini kurulayıp dolaşmayı sürdürdü.

“Üzgünüm,” diyerek elini havaya kaldırdı Andy. En az üzülen ama en çok ilgilenen oydu, gözleri kuyruktaki insan-

ların doldurdukları otobüslerdeydi. Kendini koruma çıkarına bile olsa birinin soru sorduğuna memnundum çünkü benim soracak durumum yoktu. "Dolaşım sistemi mi?"

"Külleri bu biçimde kullanmak için havayı dolaştırmak zorundasınız. Kar bir silindire sıkıştırıldığından, birinin karın arasından bir yaprak üfleyicisi soktuğunu söyleyebilirim."

Sofia'yla birlikte bakım deposuna giderken rüzgâr sesinin elektrikli testereyi andırdığını düşündüğümü belli belirsiz anımsadım. Belli belirsiz diyorum çünkü hem zayıf bir anı hem de aptal olduğumu düşünüyorum, o anda bu sesin doğal olmadığını algılamalıyım. Ama rüzgâr kulaklarınızda elektrikli testere, tren, çığlık gibi çok farklı sesler yarattığından bu bilgiyi bilinçli olarak gizlemedim. Eğer duyduğum ses bir yaprak üfleyicisine aitse, ben dışarıda dedektiflik oynarken Michael öldürülmüştü. Ayrıca eğer not tutuyorsanız, o anda Sofia yanımda olduğundan her iki cinayet için tanığı var demekti.

"Yaprak üfleyicisi olduğunu nereden biliyorsun?" Lucy itiraz edeceği noktayı bulmuştu. Michael'ın ölümünde zayıf noktalar aramasını garipsedim ama gerçekleri ısrarla reddetme sebebinin bütününe kabul etmekte zorlanması olduğunu düşündüm.

"Şey, bu kısmı Kara Dil hakkındaki haberlerden tahmin ettim," diye itiraf etti Sofia. "Ama dediğim gibi, karın içinde silindir biçiminde bir tünel var."

"Hayır. Sana inanmıyorum. Şu salak adam hava koşullarından öldü ve sonra sen..." Lucy parmağıyla Crawford'u işaret etti. "Benim Michael'ımı odaya kilitledin ve biri..." Sesi kesilmeye başladı ama sözünü tamamladı. "Biri senin oluştur-

duğun panikten yararlandı... bir fırsat olarak gördü..." Lucy kendini topladı. "Kopyalamak için bu yangınla ölümleri ya da her neyse haberlerde bulmak zor değil. Ben de aradım." Açıklamalar arasında gidip geliyordu. Başını döndürüp odayı taramıştı. Suçlamak için bir başkasını daha aradığı belliydi. Herkese bireysel olarak teker teker saldırırken, her suçlamada biraz daha öfkeli ve umutsuz oluyordu. Crawford'a, "Sen onu kolay bir hedef yaptın." dedi. Sofia'yı, "Bu paniği sen başlattın." diye suçladı. Katherine'e, "Bizi buraya sen getirdin!" diye bağırdı.

Sonra Erin'e uzandı. Yüzünde bir gölgenin dolaştığını söylemek abartı olabilir ama vahşi bir değişim gözlerine yerleşti. Aklına bir şey gelmişti. Sarılacak başka bir nokta. "Dediğim gibi, amacı olan biri kendisine verilen fırsattan yararlanmış olabilir. Hapishanedeyken sana yalnızca tutunuyordu. Sen bir gönül eğlencesiydin. Bir oyuncaktın. Çünkü dışarıda benim beklediğimi biliyordu. Hapisten çıkınca artık sana ihtiyacı kalmamıştı. Beni gördüğü anda kendine geleceğini biliyordum. Eğer beni sevmeseydi, niçin onardı..." Zalim bir gülüş yüzüne yayıldı. "Herhalde bunu sana söylemiştir? Değil mi? Buraya gelir gelmez –bir hata yaptığını anlamış olduğunu? Bunu nasıl kabullendin merak ediyorum."

Ardından gözlerini rahatlamak için elimi tutan Erin'in eline dikti ve bakışlarını onun yerine bana çevirdi. "Ve sen." Kelimeler ağzında alevlendi. Bir saniye için kalbim deli gibi attı, odada başka kimsenin bilmediği para konusunu açıklayacağını düşündüm. Bu durum bana ciddi bir motivasyon verirdi. Lucy bunun yerine küçümseyerek konuştu. "Belki ikiniz birlikte yaptınız. Ernest niçin uyanır uyanmaz aşağıya inip Michael'ı görmek için her şeyi göze aldı?" Odadakilerin

hepsine soruyordu. "Çünkü henüz kimse onu bulmamıştı ve ilk bulan olmak istemişti. Söyleyeceklerim bu kadar."

İnsanların çok şey söyledikleri zaman, "Söyleyeceklerim bu kadar," deme alışkanlıkları olduğu dikkatimi çekmiştir. Yanımda oturan Erin'in çenesini sıkıldığını, masanın altındaki bacağına yukarı aşağı sallandığını duyabiliyordum.

Kendimi savunmaya karar verdim. "Ben niçin Michael'ın canını yakayım?"

"Öncelikle, senin karınla yatıyordu."

"Lucy!" diye tısladı Audrey ondan biraz uzaklaşarak. Lucy mi yoksa ben mi daha çok şaşırmuştık bilmiyorum ama annem beni savundu. "İstediyiğini suçlayabilirsin ama Michael'ın yalnızca *dışarıdan* kilitlenen bir odaya konması için bir tek kişi ısrar etmişti."

Oda sessizdi. Audrey haklıydı. Şimdiye kadar konuşmamasına karşın öfkeden içi içini yiyordu. Başka herkes gibi o da suçlayacağı birini bulmuştu. Beni savunmuyordu, yalnızca bıçağı Lucy'ye batırmak istiyordu. Kurutma odasını öneren Lucy idi. Michael'ın kaçamayacağı tek oda. Benim yüzümden oraya tıklandığını hissetmiş olabilirim ama aslında onu oraya Lucy koymuştu. Bu nedenle odadaki herkese suçlamalar yağdırıyordu: o da kendini suçlu hissediyordu. Sofia bir şey fısıldayınca Crawford kilidini açıp telefonunu ona uzattı. Sofia ekranı göstermek için yürüyüp Lucy'nin önünde çömeldi.

"Bunu daha önce gördüğünü sanmıyorum," derken sesi sakın ve yumuşaktı. "Söylediğimin çılgınca geldiğini biliyorum. Ama eğer gördüysen..." Telefonun ekranındaki imgenin açıklamayı bitirmesine izin verdi. "Burada bir katil var. Bu adam hava koşullarından ölmedi."

Lucy'nin yüzündeki kan çekildi. Hamamböcekleriyle dolu bir dolaba ışık tutulmuş gibi nefret tüm bedenine yayıldı. Gözlerini ekrandan kaldırdınca aklı karışmış, bizlerle dolu bir odada oturduğunu anımsamıyormuş gibiydi. Erin'le bu duruma öfke sersemliği derdik: gereksiz bir şey için tartıştıktan sonra sakın kafayla düşününce aptal gibi göründüğünüzü fark edersiniz. Lucy işte tam da böyle görünüyordu. Aklı karışmış ve gururu kırılmış...

"Dışarıda bulduğun adam bu muydu?" diye fısıldadı Lucy. Adamın kararmış yüzünü hepimizin görmüş olduğunu şimdi anlıyordu. Yeşil Çizme tuhaf, acımasız bir biçimde ölmüştü. Ve kaçılması olanaksız kurutma odasını önermekle Lucy'nin de adeta Michael'ı altın tabakta sunduğu gerçeğini güçlendiriyordu.

Sofia başını salladı. Gerçekleri göstererek Lucy'ye eziyet etmek yerine teselli etmeye çalıştığını biliyordum. Ama işe yaramıyordu. Lucy yalnızca suçlamaları görüyordu.

"Artık burada kalamam." Lucy ayağa kalktı. "Söylediklerim için özür dilerim Ernest, Erin -ve herkes. Çok üzgünüm." Yürüyüp dışarı çıktı.

Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Crawford isteksizce peşinden giriş holüne kadar gitti, geri dönmesi için seslendi ama Lucy galiba, "Sen patronsun," gibi kırıcı bir şey söyleyip onun patron olmadığını ima ederek görmezden geldi. Geri kalan bizler Michael'm halen bulunduğu kurutma odasından uzak durduğundan emin olmak için kapının kenarından baktık. Herhalde kütüphaneye gitmek için merdiveni ağır ağır tırmandı. Belki de telefonunu çalıştırabilmek için çatıya çıkacaktı. Sigara içmeyecekti. Siz de ben de son sigarasını içmiş olduğunu biliyoruz.

BÖLÜM 29

[ÖK: 11] “Sofia.” Lucy gidince Audrey usulca konuştu. Tüm hafta sonu boyunca söylediği en sakın sözcükler olduğundan hepimiz konuşmasını bekledik. “Oğlum öldü ve nedenini bilmek istiyorum. Hepimiz üzgünüz ve hepimizin suçlamak istediği biri var...” Bakışları bana doğru kayd mı yoksa hayal mi ettim, emin değilim. “Ama ne kadar fazla bilgimiz olursa o kadar iyi olacak. Çünkü ben bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum. Eğer o kişi hâlâ burdaysa canını yakmak isterim.” Bir nefes alıp kendini topladı. Sesinin sakın olduğunu düşünmüştüm ama aslında buz gibiydi. “Yani bizlere bir yaprak üfleyicisi ve bir torba kömürün bir insanı nasıl öldüreceğini sakıncası yoksa açıklayabilir misin?”

“Aslında kömür değil, kül. Pul pul bir nesne.” Teorilerinin en sonunda açıklanması istendiğinden memnun olup kapıldığı heyecanı sesi tonundan saklayamamıştı. “Çok minik parçacıkları olduğundan içinize çektiğinizde akciğerlerinizde bir çeşit çimento oluşturur. Temelinde içten boğulursunuz.”

Annem bir an düşündü, adeta kadehindeki şarabın kokusunu çevreye yaymak istercesine bir elini döndürüp külleri

karıştırmanın hayali dönüşünü taklit etti. "Yani canını yakması için bunun büyük bir kısmını içine çekmen gerekiyor, doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı Sofia. "Birazını. Temiz hava olmayan bir odada daha azı yeterlidir."

"Ne kadar süreceğini öğrenmek istiyor," diye ekledim, ilgilenerek. Neredeyse gözle görünmüyordu ama Audrey'nin kabullenerek başını hafifçe salladığını fark ettim.

"Ah. Saatler sürer."

"Saatler mi?" Audrey dehşet içinde sordu, sakın görünümü kayboluyordu.

"Acı çeker mi?" diye Katherine burnunu çekti.

Sofia'nın yanıt vermemesi soruyu yeterince yanıtlamıştı. Michael acı çekmiş olmalıydı.

"Saatler mi?" dedi Audrey tekrar ve bu kez Crawford'a hitap ettiğini fark ettim. Açıklığa kavuşturma için değil bir açıklama için soruyordu. "Buradaki doktor kibarca bilimini açıkladı. Şimdi polis efendi, *senin* nöbet tuttuğun odada oğlumun ölmesinin nasıl *saatler* sürdüğünü bana söylemelisin."

Crawford gırtlığını temizledi. "Han'fendi, saygılarımla..." Kötü bir başlangıçtı, annem asla resmiyete ya da bahanelere katlanmazdı. "Kapıdaki kauçuk yalıtım odayı oldukça ses geçirmez yapıyor."

Fırtınanın çok gürültülü olduğu önerisini sunacaktım ama son kez bir polis memurunu desteklerken dersimi aldığımdan ağzımı açmadım.

"Ama dürüst olursak, ben hiçbir şey duymadım çünkü..." Crawford'un sesi kesildi.

"Konuş bakalım."

“Orada değildim.”

Oda birdenbire sessizleşti ve aynı zamanda adeta yoğunlaşarak patlamanın eşiğine geldi. İki yöne gidebilirdi, uzun bir sessizlik olabilirdi ya da Audrey ayağa kalkıp Crawford’un kafasını koparabilirdi. Sonuçta ikisi de olmadı ama ilk konuşan Audrey oldu. Derin bir fısıltıdan fazlasını çıkarmamıştı.

“Oğlumu kilitli bir odaya koydun ve orada tek başına mı bıraktın?”

Marcelo sert ama sevecen bir şekilde kürek kemiklerinin arasına vurdu.

“Han’f...” Crawford bir kez daha ona “han’fendi” diyecek ve üstelik Amerikan aksanıyla konuşacaktı ama kendini tuttu. Tedirgin görünüyordu. Tekrar söze başlarken tire kullanmadan Bayan Cunningham demeyi seçti. “Odanın kapısı kilitli bile değildi.”

Dikkati dağılmaya başlayan Andy’nin, yorgunluktan bayılmak üzere olan Sofia’nın ve benim gözlerimiz Crawford’a çevrildi.

“Juliette hava raporuna bakmıştı ve fırtınada oluşacak boşlukta hava daha da kötüye gitmeden bazı müşterileri dağdan aşağıya yollayacağım söylemişti. Böylece o ana kadar işbirliği yaptığından Michael’ı konuk odalarından birine taşımaya karar verdik. Bunu ona söylemeye gittiğimiz zaman –sen onunla konuştuktan sonra ama benim seni depoya izlememden önceydi Ernest– uyuyordu. Sırtı kapıya dönük, bankın üstüne kıvrılmıştı. Yastıkları falan olduğundan rahat görüldüğü için uyandırmak istemedik. Juliette de oradaydı. Beni destekleyebilir, değil mi?”

“Haklı. Ben oradaydım.”

“Sonra şu ikisini...” Başıyla Erin ile beni işaret ederken Sofia’yı katmayı ihmal etti “Bakım deposundan kovalamak zorunda kaldım. Olay bu adam için *Titanic*’e dnüştü. Onu buraya getirdiğimize otobüsler gelmişti ve insanları bindirmeye yardımcı olmak zorunda kaldım. İnsanların arabalarını da kardan kazıp çıkarmak gerekiyordu. İşler bitmek bilmiyordu. Ama yemin ederim ben orada yokken Michael’ın odada kilitli olmasını istemedim. Uyanıp dışarı çıkmak isteyebilirdi. Hele bir de...” Belki de ironiyi fark ettiğinden “yangın” sözcüğünü söylemedi. “Ayrılmadan önce kilidi açtım. Bundan eminim.”

Kapıyı açmadan önce sürgüyü geri çekip ekmediğimi anımsamaya çabaladım. ektiğimi sanmıyorum. Crawford haklıydı, kapı kilitli değildi.

“Onu son gördüğünde cam kırık mıydı?” diye sordum.

Crawford’un sormak için baktığı Juliette omzunu silkti. Crawford başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Uyuduğundan emin misin?”

“Yani, ona sormadım.”

“Nefes alıyor muydu?” Bu kez Juliette’e sordum.

“Ben... Bak, kontrol etmedim. Kuşkuyla görünen bir şey yoktu.”

“Ne düşünüyorsun Ern?” diye sordu Sofia.

“Yeşil izme’nin boynunda bağlardan oluşan tırtıklı bir kesik vardı,” dedim. “Eğer Michael bağlarla boğuşsaydı bilekleri kesilirdi. Onu bulduğum zaman ellerinde hiçbir yara görmedim. Sen gördün mü Sofia?”

Sofia bir an düşündü. “Hayır. Ama üzerinde kan izi ya da berelenme yoktu ve eğer mücadele etmiş olsaydı bunu görmeyi beklerdim. Ama o kadar çok kül vardı ki belki de göremedim.” Buna inanmadığını algılıyordum. “Belki temiz bir darbe

almıştır ama bunun anlamı kendisine vuran kişiyi sırtını dö-
necek kadar tanıyor olmasıdır.”

Yüksek sesle düşündüm. “Yani pencere belki kırıkta bel-
ki kırık değildi. Onu bulduğum zaman yerdeki cam kırıkları
apaçık görünüyordu; odaya fazladan ışık giriyordu ve fırtına
devam ettiğinden herhalde rüzgârı da fark ettiniz, yani var-
sayalım...” Erin dirseğiyle kaburgalarımın vurdu ama aldırış
etmedim. Zaman çizelgesini oluşturmaya çalışırken herkes
bana bakıyordu. Çözümsel olduğundan keşfettiklerimden
duygulanıyordum ve şoktan sıyrılmama yardım ediyordu.
Ötekilerin odalarına gidip şahsi sinir bozukluklarını yaşa-
mayı yeğleyeceklerinden emindim ama bu noktanın önemli
olduğunu hepimiz biliyorduk. Bizi bir katile götürebilirdi.
“Onu gördüğün zaman pencerenin kırık olmadığını varsaya-
lım. Ama belki uyuyordu belki de uyumuyordu.” Erin tekrar
beni dürttü. “Ne?” diye tısladım.

“Bunlar çok yararlı ama uyanık olduğu zaman odadaki
son kişinin sen olduğunu güçlendiriyor yalnızca,” diye fısıl-
ladı Erin. Herkes duydu.

Gözerimi odadakilere çevirdim. Ah. Bu nedenle dikkatle-
ri üzerimde toplanmıştı.

“Ben yanından ayrıldığımda yaşıyordu,” dedim. Ama
herkesin haşın ifadeli yüzünü görünce bir jüriye hitap ediyor-
muşum duygusuna kapıldım. Bunu yapmamam gerektiğini
biliyordum –herhangi bir soruşturmayı izlerseniz, yalnızca
suçluların kendilerini sorulmadan tekrarladıklarını görürsü-
nüz– ama kendime hâkim olamadım. Sesim yalvarır gibi çıktı.
“Ben yanından ayrıldığımda hayattaydı.”

Hiçbirimiz otobüslere binmedik. Dağdan aşağıya en hızlı gitmek isteyeninin herhalde kaçan katil olacağı hakkında odada sözsüz bir anlaşma vardı. Artık çoğumuz katilin içimizden biri olduğunu düşünüyorduk. Ben ve Sofia gibi bazılarımız burada kalıp kim olduğunu bulmak istiyordu. Geri kalanlar korku ve meydan okuma arasında gidip geliyorlardı. Michael'ın bedenini bir otobüsün bagajına yerleştiremeyeceği için Audrey gitmezdi. Lucy için kaygılandığından Katherine kalıyordu. Katherine kaldığından Andy de kalıyordu. Marcelo herhalde konukevinde bir oda vaat edildiğinden kalıyordu. Crawford gidip gidemeyeceğimiz konusunda hiçbir şey söylememişti ama bizi kendi halimize bırakamayacağını, aksi takdirde üstleri gelince bir katliamı açıklaması gerektiğini biliyordu. Juliette oteli yakmamızdan korktuğu için gitmediği şakasını yapmıştı. Yine de yakacaktık ama henüz bunu bilmiyordu.

Barda oturduk ve üzüntümüz, öfkemiz, kınama ve suçlamalarımız yavaş yavaş boğuk seslerle anıların paylaşımına dönüştü. Andy düğünümde Michael'ın sağdıçım olarak yaptığı konuşmayı anımsattı. Kitaplarımdan birini taklit etmenin zekice olduğunu düşünüp kusursuz bir sağdıç konuşması için on kural hazırlamıştı ama cesaret için alkolü fazla kaçırınca yedisini unutmuştu. Şu anda burada bulunanlar arasında gündeme getirmek aptalcaydı ama beceriksizliğin yerini hızla hıçkırıklı, sümüklü kahkahalar aldı. Michael'ın hareketlerini basit hatalar gibi boş verecek kadar kolaya kaçmam ama ağabeyimde son üç yıldan daha fazlası vardı.

Buradan ayrılmayacağımızı algılayınca birisi biraz uymayı önerdi ve önerisi yorgun mırıltılarla kabul edildi. Michael'ın bedenini çıkarmak istemeyen Crawford, kurutma odasının kapısını kilitledi ve uzak durmamız için hepimizi

uyardı. Juliette artık boşalmış olan konukevindeki yeni odalarımızın anahtarlarını dağıttı. Kaldığım dağ evini yeğleyerek kabul etmedim. Biri beni öldürmek istiyorsa geldiğini en azından tavan arasının merdiveninden görebilirdim. Ayrıca odama gitmek zorundaydım, sabahtan beri para dolu çantayı kontrol etmemiştim. Şimdi çantaya yakın olmak istiyordum. Marcelo'nun paradan haberi olmadığını öğrenince Sofia ile Erin'den başka kimsenin bilmediğine minnettar oldum çünkü bana öldürmek için bir sebep verirdi. Michael ile konuşan son kişi olduğum gerçeğinin yanı sıra çoğunlukla beni ürkek bir kuşkuyla önemsemeyen grup ona ait çeyrek milyon doların bende olduğunu bilseydi beni paramparça ederdi. *Ailenin parası.*

İnsanlar esneyerek dışarı çıktılar. Katherine yanımdan geçerken dirseğine dokunup ağrı kesici ilaç kutusunu bana verip veremeyeceğini sordum. "Üzgünüm Ern, ilaçlar çok kuvvetli. Elimden bırakmayacağım." Hafif bir özür dileme ifadesiyle bakıp fırın eldivenimin içine bir tek hap yerleştirdi.

Yukarı katta bana ilk kez ilacı verdiğinde garipsemiştim ama bu kadar koruyuculuk da biraz fazlaydı. Bacağının ağrıdığı ve ara sıra işkence düzeyinde olduğu kuşkusuzdu ama bunu bazı bilinen ilaçlarla geçirebilirdi. Ama kazadan sonra doğal tedavi yöntemlerini seçmiş, kendi ifadesiyle "alternatif tıbbi" yeğlemişti. Doktorların deyimiyle buna "saçmalık" deniyordu. Ama Katherine için önemli değildi; düzelmişti, ayıktı ve hiçbir şey bunu yıkamazdı. Ne baş ağrısı için bir Panadol hapi ne de iş yerindeki kötü bir günün ardından bir kadeh şarap. Amy'yi doğurduğu zaman ağrı kesici almayı reddetmişti. Alkolü kesmişti ve hiçbir nedenle tekrar başlamayacaktı.

Yaşım ilerledikçe, bu konunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başladım. Bacağını sakat bırakan kaza sırasında sarhoştı ve böylece kendi iyiliği için bile olsa, kendisini engelleyen her şeyi aşağılıyordu. Akli melekeleri ağrısından daha önemliydi; bir kez daha aklını kaçırmak istemiyordu. Bu nedenle Sofia'ya eğer Adsız Alkolikler hakkında bir şey öğrenmek istiyorsa ona sormasını söyledim çünkü Katherine sağlamdı, kararlıydı. Bunu asla yüksek sese ona söylemem ama ilham vericiydi.

Her şeyden sonra bacağındaki ağrının, topallamanın bir çeşit ceza olduğunu hissetmiştim. O gece arabasındaki yolcu olan en iyi arkadaşının bir hatırlatıcısı. Ağrım hafiflemesini istemiyordu. Ağrıyı hak ettiğini hissediyordu. Eğer yolcunun kazadan sağ kurtulup kurtulmadığını merak ediyorsanız sayfa numarasına bakın. [ÖK: 10]

Belki de aşırı düşünüyordum. Belki yaşlandıkça yarası kötüleşmişti ve Katherine sonunda doktorunun önerilerine boyun eğmişti. Gerçi bu oteli o seçmişti ama belki soğuk havada ağrısı artıyordu. Eğer böyle bir derdi varsa garip bir seçim sayılırdı. Belki hapların benim yaram için gerekli olduğu konusunda herkesin fikir birliğini kabulleniyordu (uyandığım zaman Juliette'in gırtlığını temizleyip onu odadan çıkmaya zorladığı aklıma geliyor) ama yine de ilaçları en ufak dozlarda verebiliyordu. Eğer ona kalsaydı herhalde bana ilaç yerine nefes alma egzersizleri verirdi. Tupperware ve makyaj malzemelerinden sonra yapacağı bağımsız işler listesindeki esansiyel bitki yağlarını Lucy ona satabilirdi. Sonunda aldığım küçük miktara minnettar olmaya karar verdim ve ilacı bir zamanlar sıcak çikolata olan içeceğimle yutup bardağı bar tezgâhına bı-

rakarak dışarı çıktım. Giriş holünde Erin'in beni beklediğini görünce şaşırdım. Ön kapı açık kaldığından karoların üstünde buz parçacıkları zıplıyordu.

"Senden bunu nasıl isteyebileceğimi bilmiyorum..." diye konuşmaya başladı ama sözcüklerin geri kalanı kayboldu. Ayakkabılarına baktı. Rüzgâr saçlarını dağıttı. Sonra tekrar bana baktı. Havadaki atomlar değişti. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum." [ÖK: 11]

KARIM

BÖLÜM 30

Erin'in yukarıdan adımı fısıldaması tepemden aşağıya doğru indi. Fırtına şiddetlenmişti ve hava koşulları her tarafından sıkıştırınca minik oda inliyordu, bir denizaltının içinde gibiydik. Tavan arasını ona vermiş, bornozumdan kurtulup boxer donum ve artık dinlemediğim bir orkestranın adını taşıyan tişörtümle kanepeye uzanmıştım. Erin'in benimle kalma isteği yakınlaşma yerine yalnızlık ve korkudan ortaya çıktığından onunla birlikte merdiveni tırmanma beklentim yoktu. Bu kitapta hiç seks sahnesi yok.

"Uyumadım," dedim.

Herhalde yatakta döndüğünden yukarıdan bir hışırtı geldi. Konuştuğu zaman sesi sanki daha yakındı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Şu Kara Dil şeyini aklımdan çıkaramıyorum. Bu işkence şekli çok belirgin. Bir cinayet romanına iyi gider."

"Neredeyse 4. kuralı ihlal ediyor," dedi dalgın bir sesle. "Bilimsel açıklama gerektiriyor. Karın içindeki tünelin gizli bir geçit olarak kabul edileceğinden emin değilim."

Nasıl yapılır rehberlerini çok uzun zamandır yazdığım-
dan Roland Knox'un kurallarını Erin de benim kadar iyi bili-
yordu. Şimdi kendimizi bir takım gibi hissetmemiz çabasıyla
nu bundan söz ettiğini merak ettim. Benden bir çocuk doğur-
mamak için açıkça yalan söyleyen bir kadına göre garip bir
sahiplenmeydi. Üstelik tavan arası yatağımı çalmıştı.

"Sorun da tam olarak bu," dedim. "Bu cinayetler manşete
çıkabilir. Ön sayfa için kusursuz olur –birkaç ay sonra belge-
selini yaparlar. Bunlar beyanlar. Yani kopyalamak kolaydır."

"Birinin Kara Dil'in burada olduğunu düşünmemizi iste-
diğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Hangisi daha inanılır? Kötü ünlü bir seri katil bizi bu-
raya kadar izledi mi yoksa biri izlemiş görüntüsü vermek mi
istiyor?"

"Sofia açıklamalarıyla insanları ikna etmek için çok ça-
baladı," diye ileri sürdü Erin. "Resmen bizi korkutmaya çalış-
ıyor."

"O bir doktor. Kurbanlardan birini tedavi etti. Yani haber-
lerde geçmemiş bir şey söylüyor gibi değil."

"Sanki onu savunuyorsun gibi geliyor."

"Birine güvenmek gerekir." Biraz acımasız olduğuna ka-
rar verip konuyu değiştirdim "Söyle bana, mezar soygunculu-
ğu yapmak için Michael seni nasıl ikna etti?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Şey, başlangıçta mezar
soygunu olduğunu bilmiyordum. Bana bir çeşit sürpriz yaptı."

"En başta nasıl bulaştın?" Bulaştın sözcüğünün çifte anla-
mı balon gibi şişip odayı doldurdu.

"Michael ile Lucy'nin parasal sorunları vardı. Senle ben
epeydir çırpınıyorduk... Şey, paylaşılan bir sorunun yarıya bö-
lünmüş olduğunu söylerler. Yalnızca rahatlamaydı Ern. Yal-

nızca rahatlama.” Bu şekilde demek istememiştim ama onu susturmaya kalkışmadım. “Dağdaki kar gibi, ancak böyle anlatabilirim. Bol miktarda minik tanecikler vardır ve bir anda dizine kadar yükselir. Ya da sanırım akciğerdeki kül gibi. Çok mu karanlık bir laftı? Bazı şeyler birazcık hareket eder gibidir ama geriye dönüp bakınca çok fazla yer değiştirdiklerini görürsün. Sen ve ben ayrı odalarda uyumaya başladığımız zamandı ama Lucy bunu bilmiyordu.”

Michael’ın evimin önüne gelmesinden çok önce beraber olmaya başladıklarını açıklamıştı ve beni paramparça etmeliydi. Ama o gün birçok parçam ezildiğinden, nasıl olduysa üstümden sekip gitti.

Yine de o gece Michael’ın söylediği bir şey aklıma geldi. *Lucy beni terk eder.* Para nedeniyle değil ama bir cinayet davasında tüm hareketler incelendiğinden, onun ilişkisi neredeyse kesinlikle ortaya çıkacaktır. Lucy bunu bilemezdi aksi takdirde bir geceyi birlikte geçirdikleri haberine o şekilde tepki göstermezdi. Ya öykünün tamamını bilseydi?... *Lucy beni terk eder.* Erin’le ilişkisi başladığı halde Michael bunu söylemişti. O noktada hâlâ evliliğine sarıldığını ve kararını çok sonra verdiğini Erin’in bilip bilmediğini merak ediyordum. Michael’ın ölümüne Lucy’nin Erin’den daha fazla yıkılmış olması çarpıcıydı. Acaba düşündüğümden daha fazlasını mı biliyordu?

Noktayı koydum. “Bu olaya bulaşmak demek istemiştim.”

“Michael ile ben, önemli değil ama biz asla böyle olasmı iste...”

“O kısmını duymak zorunda değilim. Michael’ın sana ne söylediğini anlat. Daha da önemlisi niçin ona inandığını söyle.”

"Başlangıçta inanmadım. Beni ikna etmesi gerekti. Ama daha sonra senin sakladığın para dolu çantayı buldum. Michael bana aramamı söylemişti. Orada bir şey olmasını beklemiyordum ama bana yalan söyleyerek ne kazanacağını bilmiyordum ve bu nedenle aradım. Çok iyi saklamamıştın Ern." Sanki hata benimmiş gibi söylemişti. Tıpkı evli olduğumuz zaman çikolatayı onun göreceği yerde bıraktığım için yediğini bana söylemesi gibi. "Ve ardından anlattığı öykünün hangi kısımlarının mantıklı olduğunu düşünmeye başladım. Belki de doğru olmasını istiyordum. Bizim ilişkimizin bitişinden hâlâ sersem gibiydim ve bu -şey, biraz çılgınca ama özgürleştiriciydi. Gönlünü alabileceğimizi düşünerek işe karıştım. Senin de katılman için Michael'ın bana söz vermesini sağladım. Bu para bizim, üçümüzün olacaktı, Ern."

Bu ailenin parası.

Yine aynı şey. Ama bu kez sonunda anlamıştım.

"Sen çantadan söz etmiyorsun. Bir şeyi kazıp çıkardığınızı düşünüyordun..." Yalnızca bir hazine haritası için mi? "Bir dakika, neyi kazıp çıkardığınızı düşünüyordun?"

"Hapisten çıkmadan önce herkese yanlış çıkış tarihi söylememi istemişti. Ayrıca bir kamyon kiralamamı çünkü yolda bir şey alacağımızı ve bunu gece yapacağımızı söyledi. Nereye gittiğini bildiğini ve çıktıktan sonra bir güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Yani kabullendim ama mezarlığa gelince böyle bir şey yapmak istemediğimi söyledim. Bana yalnızca toprak ve tahta olduğunu ve yardımına ihtiyaç duyduğunu söyledi. Sonunda kayışlar, halat makaraları ve kamyonun motorunu kullanarak tabutu topraktan çıkardık. Michael kapağını açıp içine baktı ve buraya getirmek zorunda olduğumuzu söyledi.

Yani tabutu kamyonu yükledik ve buraya geldik. Sanırım yaptığından memnundu. Öleceğini düşündüğünü sanmıyorum. Baban hırsızlık yapmıştı, ben de ikiyle ikiyi topladım ve tabutta değerli bir şeyler bulunduğunu varsaydım. Bilmiyorum, pırlanta mı? Açıkçası bir ceset çıkarmak için kazdığımızı düşünmüyordum. Bilsem çok uzaklara kaçardım."

"Alan'ın ne sattığını Michael'ın sana açıklamadığını söylemiştin. Bir tabutu çıkarmak için bu kadar çaba harcayınca içinde ne olduğunu sormadın mı?"

"Sordum. Bilmememin daha güvenli olduğu söyledi."

"Bana da sormadın."

"İçinde ne olduğunu bilen herkes ya ölüyor ya da ölüme yaklaşıyor gibiydi," dedi elime dikkatle bakarak. "Bir şeyin peşinde olduğunu anladım."

"Belki o da bunun parçasıdır. Yeşil Çizme'nin kim olduğunu bilmiyoruz. Kara Dil'in ya da Kara Dil olduğunu iddia eden kişinin burada olduğunu açıklamak için öldürülmüştü. Ya da belki yoluna çıktığı için öldürüldü. Ya hedef ilk başından beri Michael ise?"

"Bu, tabutta bulunan şeyi bilen herkesin tehlikede olduğu anlamına geliyor," dedi Erin.

Marcelo da aynı fikri kastetmişti. Marcelo kamyonunda bir tabut olduğunu bilmiyordu ve Erin de tabutta ne olduğunu bilmiyordu. Onların mantığına göre fazlasını bilen ben, Kara Dil'in listesinde sıradaki kişi olacaktım.

"Eğer durum böyleyse, bana bir şey daha söylemek zorundasın. Birbirimize yalan söylemeyi aştık artık. Dört yıl boyunca evliydik ve sen yine de başkalarının yanında öpüşme fikrinden çekiniyordun. Ama sen ve Michael... mantıklı değil."

Ben söylemeden ne demek istediğimi anlamasını umut ederek durakladım, böylece onları ne kadar yakından gözlemlediğimi itiraf etmiş olmayacaktım.

“Bunun nereye doğru gittiğinden emin değilim. Mahremiyet sorunlarımızı araştırmanın zamanı mı şimdi?”

“Crawford onu götürmeden önce ön merdivende Michael’ın arka cebinden ne aldın?”

Herkesin önünde Erin’in Michael’a sarılması başlangıçta bana garip gelmişti ama bunu kendi kıskançlığıma ve onun zevkine vermiştim. Juliette’in hava koşulları kameranın ekranında bir kez daha elini Michael’ın arka cebine soktuğunu görünce çok uygunsuz gibi gelmişti. Kurutma odasında Michael bana kamyonun anahtarlarını vermeden önce bir şey göstermeye çalışmış ama bulamamıştı. Ama kıskançlık duygum aklımda kalanları maskeleymişti. Karımı tanıyordum. Duygularını bu şekilde sergilemezdi.

Yukarıda Erin hışırtı sesleri çıkardı ve başımın yanındaki yastığın üstüne ufak bir şey düştü, karanlıkta el yordamıyla aradım ve parmaklarım küçük plastik bir nesneyi tuttu. Bir şişe kapağı biçimindeydi ama biraz daha büyük ve derindi. Daha çok bir shot kadehi gibiydi. Yukarıya kaldırdım ve bulutların arasından gelen ay ışığında zamanla şekil almaya başladı. Bir yüzeyi ışıldadı. Yansıtıcı. Şeffaf plastik, hatta cam olabilirdi.

“Çok zekisin,” dedi Erin.

Michael evimin önünde geri geri çıkarken ön panelden bir shot kadehinin düştüğünü görmüştüm. O zaman arka koltuktaki nesneden dolayı aklım dağılmıştı ama şimdi aynı nesne olduğunu fark ediyordum. Üstelik bir kadeh değil, bir ku-

yumcu merceğiydi. Koninin açık ucu herhangi cismin üzerine yerleştirilince üst tarafı gözünüze dayadığınız bir büyüteç oluyordu. (Editörüm buna kuyumcu merceği dendiği konusunda yararlı bir not bıraktığından eğitilmişim gibi davranacağım ve bundan sonra gerçek ismini kullanacağım.)

Yeterince masum olduğundan kanıt olarak el konulmamıştı ama Michael için çok önemliydi, tutuklanmadan önce koltuğunun altında arayıp bulmuş ve hapishaneden çıkınca kendisine verilen eşyalarının durduğu zarfın bir parçası olarak saklamıştı.

“Bunu niçin aldın?” diye sordum.

“Aklını kullan Ern. Değerli bir şey kazıp çıkardığımızı düşünmüştüm. Bilmiyorum, pırlanta mı? Altın külçe mi? Neyi çalıp bir tabuta saklarsın? Eğer böyle bir şeyi kontrol etmeyecekse niçin bu nesneye sahip olsun? Alan ikinci el mücevher satmıyor muydu? Ne hakkında konuştuklarının oldukça açık olduğunu düşündüm. Ve bunu aldım çünkü şey...” Utanarak gırtlığını temizledi. “Çünkü Michael tabut hakkında bana hiçbir şey söylemiyordu ve belki de kendi gözlerimle görmek istedim. Belki bu hafta sonu tahmin ettiğimden daha farklı bir yöne gidebilirdi. Lucy ile.”

“Ona tümüyle güvenmediğini mi hissediyordun? Bir kez aldatan her zaman aldatılabilir.” Ne kadar önemsiz olduğunu bildiğim halde kendi bireysel doğrulamam için bu noktayı üstünde durdum. Katherine’in hapları herhalde beni gevşetmişti. Aklım başımdayken asla böyle bir şey söylemezdim.

“Belki kısmen öyleydi,” diye itiraf etti insanların bir şeyleri itiraf ederken kullandığı utanç dolu alçak sesle. “Bizden Lucy’ye söz etmesi çok uzun sürdü ve o söylemedikçe benim

sana bu konuyu açmayacağımı da biliyordu. Üstelik konuşmayı ertelerken onun Lucy'nin borçlarını ödemediğini, parasal yönden Lucy'yi desteklediğini de keşfettim. Sonunda ona boşanma belgelerini sanırım hâlâ sana kızgın olduğu için yolladı. İlk kez o zaman sana ait bir şeyi almak istediğini düşündüm. Bu hafta sonu her şey tekrar ortaya çıktı. Kendimi gösterideymişim gibi hissettim."

"Dağdan inmeden değerini öğrenemeyeceği için tabutta her ne varsa, seni yoksun bırakamayacağını bildiğin için bunu ondan aldın."

"Sen böyle söyleyince biraz paranoyakça gibi geliyor," dedi Erin. "Ama anahtarları bana değil sana verdi. Eğer kamyonu yalnız girmezsen Crawford ile Sofia'nın da içindekileri göreceğini ve herkesin her şeyi öğreneceğini biliyordum. En azından para dolu çantayı gizli tutmak istediğini ve bu nedenle bunu da gizli tutabileceğini düşündüm. Bu nedenle yalnız başına bakman için ısrar ettim." Cık cık dediğini işittim. Kaygılandığı ve uyuyamadığı zaman yaptığı bir hareketti. Eski-den omzunu okşar, yanında olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdim. Kanepenin üstündeki boşluğa doğru kolumun aynı hareketi yaptığımı fark ederek şaşırdım. Kas hafızası. "Tabutta bulunan şey hakkında yanıldığım belli." Beklenti içinde durakladı ama ben yemi yutmadım. "Yani yeni bir teorim var, sanırım senin paranı kontrol etmek istiyordu."

Bir an bunu düşündüm. Mantıklıydı. Sahte banknotlar hakkında fazla bilgim yoktu ama herhangi bir yerinde, seri numarasında falan mikroskobik bir farklılık olacağını biliyordum. Daha sonra bunu araştırdım ve doğru bildiğimi anladım.

"Bu nesne özellikle süslü ya da değerli değil," dedim büyütecini parmaklarımın arasında döndürürken. Gözlerim ka-

ranlığa alıştığından daha rahat görebiliyordum. “12. sınıfın fen laboratuvarındakilere benziyor. Bunu her yerden satın alabilirsin. Ama Alan’ın işi hakkında haklısın. Büyüteç herhalde ona aitti ve Michael ondan yürüttü.”

“Belki de Michael’ın parasını kontrol etmek için Alan bunu getirdi ama para beklediği gibi değildi. Bu nedenle kavga etmiş olamazlar mı?”

“Lucy’ye sezdirmeden Michael’ın 267.000 doları nasıl eline alabildiğini merak ediyorum,” diye itiraf ettim. “Çok para. Marcelo bile bilmiyordu. Doğrusu sen de bilmiyordun ve Michael’ın hâlâ bende durup durmadığını öğrenmek için senden bulmanı istemesi beni şaşırtmazdı.”

“Ama eğer paranın sahte olduğunu önceden biliyorsa niçin tekrar kontrol etmek istesin?”

“Bilmiyorum.”

“Ya tam tersiyse?” diye önerdi Erin. “Alan parayı getiriyor ve Michael mutlu olmuyor.”

Bu fikrin kök salmasına izin verdim. Michael, Alan’dan bir şey satın almak konusunda açık konuşmuştu. Gerçek bu muydu? Michael neyi satmak zorunda olabilir? “Eğer para işe yaramıyorsa, bu uğurda birini öldürecek kadar yararsızsa niçin saklarsın?”

“Sen birazını harcadın,” diye önerdi. Soru sormuyordu.

“Çok azını. Hiç sorun yaşamadım.”

“Sahte olması değersiz olduğu anlamına gelmez. Belki işaretlenmiştir –bilirsin işte, polisler kâğıt paralara işaret falan koyarlar.”

“Belki.” Bir noktayı atlıyordum ama ne olduğundan emin değildim. İçgüdülerim Erin’in teorilerinden birinin gerçeğe

çok yakın olduğunu söylüyordu. Ama kilidini açacak kadar fazla bilgim yoktu. Michael bana sorunun yeterli parasının bulunmaması olduğunu söylemişti, ben de paranın sahte olmadığını düşünüyordum.

Teorilerimiz bitti ve sessizliğe gömüldük. Dağ evi adeta denizaltı gibi yüz metre daha derine inmişti ve inliyordu. Derken Erin'in solgun yüzü tavan arasından aşağıya sarkarken görüldü.

"Özrümün bir değeri var mı?" diye sordu.

"Hangi kısmı için?"

"Sanırım tamamı için."

Ben sırtüstü yatmış yıldızlara doğru konuşurken onun sesindeki metafor aşağıya, bana kadar iniyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Pekâlâ."

"Yalnızca pekâlâ mı?"

"Hımmm..." Uykulu, tarafsız mırıltı taklidini elimden geldiğince iyi yaptım ama kalbimin atışlarını duyabildiğinden emindim. Adeta yastığımı sarsıyordu.

"Nedenini bilmek istemiyor musun?"

"Söyleyecek bir şeyin olduğu için mi yoksa uyuyamadığın için benimle konuşuyorsun?" Cümlemin kulağa soğuk gelmesini istememiştim –bir evlilikte acımasızlığın sevgiyle birleştiği belirli bir sınır vardır– ama artık birlikte olmadığımız için en nazik şaka bile dikenli gibi geliyordu.

"İkisi birden olamaz mı?" Sesindeki yakarı apaçıktı.

"Elbette," derken yumuşamıştım. "Ama eğer yarın çok az uyuduğum için bir seri katile karşı koşuyu kaybedersem seni suçlayacağım."

Karanlıkta dişleri bembeyaz parladı. Bir sırıtış. "Ne komik adamsın!"

"Benden özür dilemene gerek yok Erin. Sana o kadar baskı yapmamalıydım. Mutlu olduğumu, birlikte çocuk yapma fikrini kabullendiğimizi düşünüyordum ama seni bu işe ne kadar zorladığımın herhalde farkında değildim. Uzun bir süre çok öfkeliydim ama senin seçimlerin üzerinde benim ne hakkım var? Yalan söylememeliydin ve keşke Michael'dan başka biri olsaydı –bunu asla atlatamayacağım– ama senden çok şey istedim. Bir özre ihtiyacım yok."

Gerçeğin yalnızca yarısıydı bu. Gerçeğin tamamı, orada yatıp onun bahaneler sıralamasını dinlemek istemememdi. Daha önce de bunları duymuştum –terapide, evde, fısıldanırken ve haykırırken, mesaj ve e-posta olarak, gözyaşlarına boğulmuş ve nefretle kamçılanmış. Her tür bahaneyi tüm biçimlerinde duyduğumu düşünüyordum.

Ardından, "Ben annemi öldürdüm," diyerek beni şaşırttı.
[ÖK: 12]

BÖLÜM 31

Küçük odada sözcükler bomba gibiydi. İtirafına karşılık ne diyeceğimi bilemedim. Babasının onu büyüttüğünü biliyordum –flört etmeye başladığımızda birbirimizi anlamamızın bir nedeni buydu– ama Erin bana küçük yaştayken annesinin bir hastalıktan öldüğünü söylemişti.

“Beni doğururken ölmüş.” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Benim suçum olmadığını söyleyeceksin ama önemli değil. Babam bana böyle söyledi ve ben de inandım. Hâlâ inanıyorum. Onu ben öldürdüm. Böyle ölümler olduğunu biliyorum. Benim suçum olmadığını biliyorum. Bu nedenle insanlara annemin kanserden öldüğünü söyledim çünkü herkes öteki laflar yerine, ‘Ah çok üzüldüm,’ demekle yetinecekti. Ama babam ölünceye kadar her gün benim suçum olduğunu söyledi. Beni onunla değiştirmeyi istediğini biliyordum.”

Babasının ona kötü davrandığını biliyordum ama böylesine hedeflenmiş, böylesine utanç ve nefretle dolu olduğunu bilmiyordum. “Bir çocuğa söylenecek korkunç bir şey,” dedim. “Bunu bilmiyordum.”

“Seni incitmek istemediğimi söylediğim zaman lütfen bana inan. Ben yalnızca, şey... çocuk sahibi olmayı konuştuk-

tan sonra..." Hıçkırıp sustu ve bir saniyede kendini topladı. "Çok heyecanlanmıştın Ern. Bundan söz etmenin bile seni ne kadar mutlu ettiğine inanamıyordum. Hatta biz denemeye başlamadan önce bu fikre âşık olmuştun. Olmamı istediğin kişi olmak istiyordum. Ve ben kabul edince çok mutlu oldun. Ama sonra... Senin suçun olduğunu söylemiyorum –açıklamaya çabalıyorum. Korkuyordum. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

"Hapı birkaç hafta daha almak zorundaydım," diye devam etti. "Hamile kalma fikrine kendimi alıştırmaya kadar. Ve Tanrım, o ilk haftaları çok sevdim. Sanırım en mutlu günlerimizdi. Gözlerindeki ışığı söndürmeye cesaret edemiyordum. Ama birkaç hafta birkaç aya ve sonra bir yıla dönüştü ve birdenbire neler olduğunu anlamak istedim. Kliniklere, doktorlara gitmeye başladık ve elinde şu küçük plastik kap belirince kendimi asla sana söylememe kapanına kısılmış buldum. Yani bunu sürdürmek zorundaydım ama tek çözümün hapları almayı bırakmak ve biri sana daha önceden söylemeden bir mucize hamileliği açıklamak olduğunu biliyordum. Ve bunu yapmaya kendimi alıştıramadım. Bir kumar makinesine beş dolarlar sokuşturmak gibiydi. Kliniğe gitmeyi sürekli erteledim. Bir sonraki mektubu yok edip bir sonraki telefonu umursamazsam hazır olacağımı düşünmeyi sürdürdüm. Her reçete sonuncusu olacaktı ama kendimi sık sık eczaneden yenisini alırken buluyordum."

Artık ben de ağlıyordum. "Yalnızca seni istiyordum –olduğun gibi seni. Birlikte bunu yaptığımızı düşünerek heyecanlanmıştım. Seni dinlemeliydim."

"Ama eğer sana söyleseydim baskı yapardın. Neye karşı baskı yaptığını bilmeyecektin ve bunu kendi komik, sevimli yönteminle yapacaktın ve belki bir ya da iki yıl vazgeçecek

ama baskı yapacaktın. Sana annemden söz edemezdim. Annemin hastalıktan öldüğünü söylemeyi daha kolay bulduğum yeniyetmelik çağından sonra kimseye söylememiştim. Eleştirilerle yüzleşemezdim. Yeterli zamanım olursa istediğini sana verebileceğimi düşündüm. Gerçekten denedim.

“Yani bana acımanı beklemiyorum. Niçin korktuğumu sana anlatmaya çalışıyorum. Fiziksel açıdan acı çekmekten –tıpkı annem gibi ölmekten korkuyordum. Ama daha çok bana herhangi bir şey olursa çok derinden istediğin bebeğe babamın bana baktığı gözlerle bakmandan korkuyordum.”

“Bir ailem olmasını çok istiyordum.”

“Ah, Ernie. Biliyorum.”

“Ve belki bir ailem olduğunu unuttum,” diyerek içimi çektim. “Özür dilerim.”

“Ben senden özür diliyorum seni gidi sersem.” Kısık sesle güldü. “Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Sana istediğini veremeyen kişi olmak istememişim.”

“Yine de seni severdim.” Hâlâ seviyordum ama bunu söylemedim. İçtiğim Oxycodone hapına karşın bunu itiraf etmek çok acı vericiydi. Belki bir şeyler söylemeliydim. Belki bu nedenle bunları yazıyorum. Unutmayın, kitap fiziksel bir cisimdir. Okunmak için yazılır.

Kısa bir duraksamadan sonra sesi tekrar aşağıya ulaştı. “Merdivenden yukarı tırmanmak istiyor musun?”

Yakınlaşmayı Michael’ın ölümüne bir tepki olarak aradığını biliyordum. Sahte ve boş olacağını, yarın sabah her şeyin yeniden acı vereceğini biliyordum. Bunların tümünü biliyordum ama yine de orada ona nasıl yanıt vereceğimden emin olmadan yatıyordum.

“Her şeyden çok isterim,” dedim sonunda. “Ama tırmanacağımı düşünmüyorum.”

BÖLÜM 32

Düğün günümü düşledim ama bir düştten çok bir anıydı. Michael adeta onu dik tutan tek şeymiş gibi kürsüye yaslanmış, sağdıç konuşmalarının kendine özgü üçüncü kuralını deneyerek sözcükleri ağzında yuvarlarken konuklar onun çabalarına gülüyorlardı. Hatta Audrey bile gülümsüyordu. Birasından bir yudum içti, parmağını yukarı kaldırdı –bir saniye bekleyin, bunu hallederim– hıçkırdı, ağzını koluna sildi ve bir kez dilinin “Mutlu eş, mutlu yuva,” sözcüklerini söylemesini denedi. Odada yükselen kahkahaları soytarılık yerine yeteneğiyle kazandığına inanarak sırtıttı. Tekrar hıçkırdı. Bu kez hıçkırık sesi farklıydı... Biraz daha... Bir hıçkırık daha ama kesinlikle bir öğürme gibiydi ve ardından eliyle boğazını tuttu, gözleri yuvalarından fırladı, hıçkırıkları tam anlamıyla boğulmaya dönüştü. Dudaklarından siyah köpüklü zift sızarken odadakiler eğlenerek gülmeyi sürdürdüler.

Sabahleyin gökyüzü griydi, donuktu, fırtına yenilenmiş bir öfkeyle geri dönmüştü. Kar öylesine fazla yağmıştı ki kapıyı biraz aralamak için omuzla vurmak gerekiyordu. Dışarı-

da otuz saniyede bacaklarımız ıslandı ve titremeye başladık. Dönüp duran kar tanecikleri kum sinekleri gibi cildimi ısıırıyordu. Otoparkta kalan arabaların tepesine beyaz peruklar konmuş, rüzgârın savurduğu kar birikintileri konukevinin duvarlarına havada asılı duran dalgalar gibi çarpıyordu.

Erin’le pek fazla konuşmadan giyinip odadan çıktık; aramızdaki mesafe uzun zamandır arkadaş olup birlikte yatan insanların tuhaf havasma sahipti. Dün gecenin itiraflarından ve onun davetinin ardından ne söyleyeceğimizden emin değildik. Fırın eldivenimle uyumuştum ve artık yarı biyolojik bir malzemeye dönüşmüştü. İstesem de çıkaramazdım. Termal giysilerimi dikişlerini zorlayarak üstüme geçirmiştım. Kulaklarımı örten şapkayı giymeme Erin yardım etmişti. Dün kendimi şöminenin izin verdiğiinden daha sık soğukta bulduğum için bugün hazırlıklı olmaya kararlıyım. Sağlam elime dişleirimle çekiştirerek bir eldiven geçirdim. Kapıdan çıkarken arkadaki dolaplardan birinde bulduğum bir demiri aldım. Erin bir kaşını kaldırdı, sorunun göğsünde yükseldiğini gördüm ama yarı yolda öğrenmeye ilgi duymuyormuş gibi vazgeçti.

Büyüteç cebimdeydi. Erin’den önce uyanmış ve sabah ışığından incelemiştım. Kenarında yazan 50x’in büyütme oranı olduğunu varsaydım. Çantadan bir elli dolarlık çıkarıp sehpanın üzerinde düzleştirdim ve büyüteci üzerinde dolaştırıp ilginç bir şeyler aradım.

Avusturalya’nın elli dolarlık banknotları hakkında bildiğim bir şey vardı ve eski bir parti hilesi sayesinde yazarlar için yararlı oluyordu. 2018 yılında 50 dolarlık sarı banknotta ilk kadın parlamento üyesi Edith Cowan’ın portresinin altında açılış konuşmasının minyatürü yer alıyordu. Ne yazık ki, “sorumluluk” sözcüğü yanlış yazılmıştı ve milyonlarca banknot altı

ay boyunca dolaşımda kaldıktan sonra dikkat çekmişti. Çok kolay bir parti eğlencesiydi, ben elli dolarlık banknotlardan istiyordum ve yanlış yazılmışını görünce kadeh tokuşturduğumuz bir bağırıyla, "Biz yazarlara iyi para vermediklerinin kanıtı –eğer bunlardan daha fazlasını görmüş olsaydık, hatayı daha çabuk bulurduk!" diyordum. Gürültülü kahkahalar yükselirdi. Ama para hakkındaki bilgimin sınırı bu kadardı. Elimdeki banknotu incelerken bir baskı hatasının paranın sahte değil hakiki olduğunu kanıtladığını gördüm.

Gerçekten tahmin ettiğim gibi seri numarası, birbirini kesen renkli çizgiler ve sol alt köşesinde küçük bir hologram vardı. Ama baskı hatası dahil bu özelliklerin tümü çıplak gözle görülebiliyordu. Büyüteç gerekli değildi. 50x büyütme bana plastiğin birleşme noktasını, farklı renkli mürekkeplerin birbirine kaymasını gösteriyordu. Büyüteç başka bir şeyi görmek içindi. Vazgeçtim. Ne aradığımı bilmediğim sürece aramak yararsızdı.

Arabaların yanmdan geçerken dikkatini çekmek için usulca Erin'in dirseğine dokundum. Kükreyen fırtınada konuşmanın anlamı olmadığından elimdeki demiri havaya kaldırıp Marcelo'nun Mercedes'ini işaret ettim. Arabaya yaklaştık, dağ evinde bulabildiğim en ağır cisim olan demirle vurduğum camı çatladı ama dağılmadı, tam ortasından bir krater gibi eğildi. Koyu renkli camda uzun, beyaz çizgiler oluştu.

Dün Katherine'in arabasının etrafındaki camları görünce bu fikir kafama takılmıştı ama deneyemeyecek kadar yarı ölü olmakla meşguldüm. Eğer Katherine'in Volvo arabası fırtınada bu şekilde hasar görmüşse bir kırık cam daha merak uyandırmazdı. Ama cama vurduğum anda çalmaya başlayan alar-

mı hesaba katmamıştım, Fırtına gürültülüydü ama alarmin çığlığını örteceğinden emin değildim, üstelik rüzgârın yönü aleyhime çalışıyor ve sesi konukevine doğru taşıyordu. Dörtlü flaşörler tıpkı bir fener gibi yanıp sönüyordu. Erin birilerinin araştırmaya gelip gelmeyeceğini gözetliyordu ama yararsız bir çabaydı, ancak birkaç metre ilerisini görebiliyordu. Acele etmek zorundaydım.

Bir kez daha vurdum, biraz daha eğildi, artık bir yumurta kabuğu gibi esnediğinden hava arasmdan geçiyordu ama cam kırılmadı. Elimi içeri sokabilmek için bir kez daha vurmam yeterli olacaktı. Fırın eldivenini kırık camları çerçeveden itmek için (şimdi işe yaradı) kullandım ve içeri eğildim. Erin tedirgindi ve gitmeye hazır olarak zıplıyordu ama ben ne istediğimi biliyordum. Uzanıp bir dizi kabloyu soketlerinden çekip çıkardım, doğruldum ve gidebiliriz diye Erin'e bağırarak üzereyken çeneme bir yumruk oturdu.

Sabah karı düşmeyi çok iyi önler ama eski eşler de aynı beceriye sahiptir. Erin tıpkı bir boksör antrenörü gibi kollarının altından beni yakaladı.

"Tanrım, Ernest." Elini sallayan Marcelo beni gördüğüne şaşırmıştı.

Yavaşça ayağa kalkarken çenemin kenarmı yokladım. Sağ yumruğunu savurduğuna memnundum, hem omuz ameliyatı vuruş gücünü azaltmıştı hem de Rolex saatini bu bileğine takıyordu. Bir dambılla vurmuş gibi hissettirmeliydi. Dişlerimin dökülmemesine şaşırmıştım.

"Çok üzgünüm," dedi Marcelo. "Lucy'nin arabasını kontrol ederken alarmin sesini duydum. Bütün olup bitenlerden sonra birinin bir şey... Bir dakika... Sen burada ne yapıyordun?"

Arabasına bakarken kırık camı düşündüğü belliydi. Demiri tam kapının altına atmıştım. Yarısına kadar karla kaplanmıştı ama yine de görünüyordu. Ayağımla arabanın altına doğru ittim. Marcelo cama biraz daha yaklaştı. Eğer içeri bakarsa ön panelin üzerindeki dağılmış kabloları görerek bir terslik olduğunu anlayacaktı.

“Camın fırtınadan kırıldığını gördüm.” Çok yüksek sesle konuşmuştum ama işe yaradı, Marcelo bana döndü. “Şu güzelim deri koltuklar filan. Bozulmaları yazık olur diye düşündüm İçeride onları örtecek bir şey arıyordum.”

“İyi adam,” diyerek kolunu bedenime sarıp beni arabadan uzaklaştırdı. “Deriyi boş ver. Seni içeri götürelim. Bekle...” Duraklayıp bir dizinin üstüne çöktü. Şimdiden aşağıya çökmek için yeterinden fazla fırsat yakalamış olan midem bir tane daha yakaladı. Marcelo inleyerek ayağa kalktı, görmem için elinde tuttuğu cismi uzattı. “Telefonunu düşürmüşsün.” Cihazı bana verdi.

Bakın, bu olay 6 numaralı kuralın neredeyse ihlalidir –şanslı bir kaza– ama her dedektifin biraz şansa ihtiyacı vardır. Öykünün merak düzeyi casusun engellenmesiyle inşa edilir ama tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi ara sıra dominolar casusların lehine de devrilir. Doğrusunu isterseniz Marcelo’nun onu niçin görmediğini bilmiyorum. Belki camı yenilemenin kaç para tutacağını hesapladığından akli karışmıştı ya da belki soğuk hava görüşünü buğulandırmıştı. Belki eli bana attığı yumruktan dolayı acıyordu. Elbette küçük, dörtgen, LCD ekranlı elektronik bir telefona benziyordu ama aslında fark etmesi gerekirdi. Ama bunu sorgulamayacaktım. Dün yaşadıklarımın sonra evrenin bana biraz iyi talih borçlu olduğunu düşündüm.

Ön cama tutturulmuş yerinden biraz önce söktüğüm seyyar GPS aygıtını aldım ve daha yakından bakmasına fırsat vermeden cebime tıktım.

Konukevinin önünde iğrenç bir araç park etmişti. Bir askeri tankla okul otobüsünün yavrusunu andıran parlak sarı pencereli, küp biçimli nesne gösterişli geniş tabanlı lastiklerin üstünde kalça yüksekliğinde duruyordu. Altından buhar çıkıyordu. Motoru çalışıyordu ve sıcaktı.

Yanında Sofia, Andy, Crawford, Juliette ve tanımadığım bir adamdan oluşan küçük bir grup vardı. Bir an için dedektif olduğunu düşünüp umutlandım. Ama aralarına katılınca parlak plastik yağmurluğunun göğsündeki SuperShred Resort yazısını okudum. Tüm giysilerinin üzerinde logolar göze çarpıyordu –mavi ile altın sarısı holografik Oakley marka güneş gözlüğü, Skullcandy marka kar maskesi (kuru kafa ve kemikler tam ağzının üzerindeydi), bir bacağından aşağıya kadar Quiksilver amblemi olan pofuduk plastik pantolon. Kapağına çıkartmalar yapıştırılmış bir bira buzdolabını andırıyordu. Onu kayakçı olarak tanımladım. Yüzünün görünen tek yeri olan burnu defalarca kırılmıştı. Yaklaşınca otobüs-tankın yan tarafına SuperShred logosunun yazılı olduğunu gördüm. Yan vadideki otelden tepeyi aşmış olmalıydı.

Andy ile Sofia'nın arasına sıkıştım. Aşırı titreyen Sofia'nın yüzü kış solukluğunu taşıyordu. Neler olduğuna odaklanmak yerine içeriye kaç saniye sonra girebileceğini saydığını hissediyordum. Erin'le birlikte geldiğimiz ve onun üzerinde dünki giysileri olduğundan en azından bir kişinin kaşını kaldırmasını bekliyordum ama hiç kimsenin okul bahçesi dedikodula-

rına harcayacak gücü yok gibiydi. Herkes birlikte geldiğimiz Marcelo'ya fazlasıyla odaklandığından kimse bizimle ilgilenmiyordu.

"Gidiyor muyuz?" diye sordum. Kalm kar tabakasında yol almak için tasarlanmış olan araç burada keyif gezisi için bulunmuyordu.

"Eee?" diye sordu Juliette, Marcelo'ya benim sesimi bastırarak.

"Odası boş. Kızın arabası hâlâ burada."

"Lanet olsun."

"Sizi tepenin öte yanına götürebilirim." Ayaklı reklam panosunun sesi giysilerinden farklı değildi. Aksanma Monster enerji içecekleri sponsor olmuştu. Eğer kayıp bir kadını aramıyor olsaydık eminim noktalama işareti olarak "it" ya da "kanka" sözcüklerini kullanırdı. Hafif Kanada aksanını duyunca yılın yarısını kuzey, diğer yarısını güney yarımkürede karların peşinde koşarak geçirenlerden biri olduğunu tahmin ettim.

"Neler oluyor?" diye denedim tekrar.

"Lucy yok." dedi sonunda Marcelo, filmin ortasında, "Bir şey kaçırdım mı?" sorusuna yanıt veren birinin dalgın havasıyla. "Dün akşamdan beri kimse onu görmemiş."

Mantıklıydı. Arabasını yağmalarken Marcelo beni sücüstü yakalamıştı çünkü biraz önce Lucy'nin geceleyin gidip gitmediğini kontrol etmişti. Bu grupta olmayan Katherine ile Audrey herhalde konukevini arıyordu.

Ayaklı reklam panosu başıyla bizim grubu taradı. "Sorduğum için özür dilerim ama sizlere ne halt oldu? Jules, hemen hepinizi doğruca Jindabyne'ye götürmeliyim."

“Bu Gavin,” dedi Juliette elini adamın koluna koyarak. Birbirlerini iyi tanıyor gibiydiler, mevsimsel çalışanlar arasında dostlukların hızla kurulduğunu varsaydım. Ama adama cinayetlerden söz edecek kadar yakın dost değildiler anlaşılan yoksa neler olduğunu sormazdı. “Hava kötüleşiyor ve şu Oversnow...” Juliette boş bir dank sesi veren otobüs-tankın yan tarafına dokundu. “Dağdan aşağıya inmemiz için tek seçeneğimiz. Gavin bizi götürmeyi teklif etti.”

“Ama hemen gitmeliyiz,” diye ekledi Gavin kaygıyla gökyüzüne bakarak.

“Lucy olmadan mı?” diye sordu Erin.

“Tek şansınız,” diye omzunu silkti Gavin. “Sizin polisleriniz var. Ben tek başımayım. Yani kaygılanmam gereken çalışanlarım var.”

“Bir tane polis var,” diye düzeltti Marcelo. “Polis denebilirse tabii. Dinle, ya hepimiz birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz. Biz bir aileyiz.”

Lucy onun eski üvey gelini olduğundan bunu söylemesini garipsedim ama Garcialarm tireler üstündeki görüşü benimkinden farklıydı. Ayrıca güvenlik güçleriyle çatışmak bir Cunningham alışkanlığıysa, Lucy buraya gelirken aşırı hız cezası yemiş olduğundan sanırım bizden biri sayılırdı.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Juliette. “Ama onu burada bırakamayız. Bize bir tur attır. Sana borçlu olurum.”

“Birkaç shot mı?”

“Elbette. Whistler gibi.”

Çılgın bir gecenin anıları sandığım hatırlatma Gavin’i öylesine neşelendirdi ki güneş gözlükleri renk değiştirdi. “Tamam, kim benimle geliyor?”

“Ben gelirim.” Andy’nin, feromon ayaktakımının boş geçen bir yılının orta yaş pişmanlıklarına karıştığından gönüllü olduğunu düşündüm. Belki de harekete geçmeyi yararlı olmakla bağlantılı görmüştü ya da belki şu kocaman, gürültücü araca binmek istiyordu.

Erin’in beni dürttüğünü hissettim. *Birimiz gitmeliyiz.* “Ben de gelirim,” dedim.

Beni ilk kez fark eden Gavin tokalaşmak için North Face marka eldivenli elini kaldırdı. Ben de fırın eldivenimi kaldırıp özür dileyerek reddettim.

“Güzel eldiven dostum,” dedi Gavin.

Crawford çaylakları izlemek için harekete geçti ama Juliette onu durdurdu. “Sen burada kalıp her şeyi denetim altında tutmalısın. Erin, Marcelo –siz Katherine ile Audrey’ye aramalarında yardımcı olun. Sofia...” Baştan aşağıya süzdü. “Doğrusunu istersen, senin yatıp dinlenmen gerekiyor.” Sofia minnetle başını salladı. “Gav, ben de gelip şu kâğıtlara bakacağım. Biliyorum.” Adamın gözlerinin parladığını görmüş olmalıydı. “Uzatma. Yalnızca bir göz atacağım. Ernest ve Andrew, hadi binin şu araca.”

Hepimizin adını bilmesinden etkilendiğimi ona söyledim. Juliette omzunu silkti ve yoklama listesi kısaldıkça kolaylaştığını söyledi. Bu yanıt benden karanlık bir sırtış karşılığı aldı.

Gavin canavarımsı aracın arkasına dolaşp kapısını açtı ve biz üç basamaklı merdiveni tırmanırken sürücü koltuğuna doğru yürüdü. Pek araba diye tanımlanamazdı; arka bölümde koltuk yerine iki yanda uzun, çelik banklar vardı. İçerisi bir derin dondurucu kadar soğuktu ve ısı beni kaburga kıran bir kucaklamayla sarmıştı. Her şey yakıt kokuyordu. Gavin bir

ağaç dalı büyüklüğündeki vites kolunu hareket ettirince, aracın zemini motorun homurtusuyla gümbürdedi.

Binaların arasında ağır ağır yol aldık ve Gavin tepeye doğru gaza basınca üçümüz de zıplamaya başladık. Bir pencerenin üzerindeki çelik boruya tutunup buzla kaplı camdan dışarıya bakmaya çalıştım. Gavin haklıydı –onu görmeden önce Lucy’ye çarpabilirdik. Dev boyutlu tank tekerleklerini düşününce çarptığımızı bile hissedeceğimizden kuşkulandım. Kar izleri yok edecek kadar yağmıştı.

Yolda giderken cebimden Marcelo’nun GPS aygıtını çıkardım. Güneş enerjisiyle çalışıyordu ama pili güçlü olduğundan kolayca açıldı. Son yolculuklar menüsünü aradım. İlkel bir harita göründü. Sky Lodge işaretlenmemişti bile; boş bir alanın ortasında minik bir ok işareti vardı. En yakın yolu görünceye kadar küçülttüm. Yeşil çizgi bin kilometre ve yıllar ötesindeymiş gibi gelen “Bira!” tabelasının yanından başlıyor, Jindabyne’ye iniyor ve sonra –aklım karışarak çenemi kaşıdım– vadinin öteki tarafından tepeye tırmanıyordu. Yolculuk kusursuz bir U harfi gibiydi. Elli dakika sürmesi hesaplanmıştı. Juliette’in kar kamerasında onun beş saat buradan uzakta kaldığını görmüştüm. Geri kalan dört saatte SuperShred Resort otelinde ne yaptı, sorusu aklıma takıldı.

“Anlamsız bu,” diye bağırdı Andy on beş dakika sonra. Yamaçtan yukarı çıkan yolun herhalde yarısındaydık. Gördüğüm küçük ışık halesinin teleskinin tepesindeki projektör olduğunu biliyordum ama başka bir şey görünmüyordu. Bu kadar yüksekte ağaçlar ya da kayalar bile yoktu. Kimse yanıt vermeyince Andy Juliette’in omzuna dokunup sözlerini tekrarladı. “Bunun anlamsız olduğunu söyledim. Kar o kadar kalın ki kızıdan hiçbir iz yok. Bunu yapmak için delirmiş olmalı.”

“Denemek zorundayız,” diye bağırdı Juliette. Bir uçağın kargo bölümünde konuşuyorlar gibiydi. “Teleski vadinin dibinden olduğundan daha yakın görünüyor, dağ artık çok dik değil. Belki arabasını hareket ettiremeyince buraya doğru yürümeyi düşünmüştür. Yolun yarısına varmadan başının dertte olduğunu fark edemezdi.”

“Ya da yola inmiş ve geçen bir arabayı durdurmaya çalışıyordur,” diye ekledim.

“Kesinlikle.”

“Ama niçin fırtmaya karşı...” Oldukça sert bir sıçrama Andy’nin sözlerini kesti ve tekrar cümlesini tamamlamaya çalıştı. “Niçin dışarı çıkmış olsun?”

“Belki korkmuştu,” diye önerdim.

Andy başıyla onayladı. “Sofia ona o resmi gösterdiği zaman oldukça huzursuz göründü.”

Ben Lucy’nin ölümle yüzleşme duygusuna kapıldığını düşünmüştüm ama Andy haklıydı. Üzülmüş ve derhal odaya çıkmıştı. Ya nedeni Sofia’dan gelen bir tehditse? Hepimizin önünde özgüven gerektiren bir hareket olurdu ama Kara Dil’in özgüven eksikliği olmadığını zaten biliyordum. Ama nasıl bir tehditti? “Senin hakkında bir şey biliyorum,” mu yoksa “Seni almaya geliyorum,” mu?

Andy de aynı şeyi düşünüyordu. “Eğer herhangi bir şey onu korkutmuşsa bile niçin buralara kadar gelsin?”

“Başarabileceğini düşünmüştür.” Juliette’in sesinin karanlık bir tonu vardı; kendi sözlerine inanmadığı belliydi. Eğer öyleyse biz niçin buradaydık?

“Bu havada mı?” diye başını salladı Andy. “İntihar olur bu!”

Bu sözler üzerine Juliette'in gözleri bir anlığına benim gözlerimle temas kurdu ve ardından yere dikildi. Ne düşündüğünü fark etmiştim. Lucy'nin niçin ölümcül bir fırtınada dışarı çıkacağını düşünüyordu. Barda herkesi suçlamasını ve Yeşil Çizme'nin resmini görünce aceleyle çıkmasını anımsadım. Belki Sofia onu korkutmuştu. Ne de olsa şimdilik ölümlerin arasındaki tek bağlantı Kara Dil'in çalışma yöntemi ve Erin bunun kolayca araştırılabileceğini söylemişti. Lucy'nin bu konuyu Google'da araştırdığını biliyordum; ilk kurbanlardan bana söz eden oydu. Michael'a karşı çoğumuzdan daha fazla öfkeliydi. Belki Michael'ın Erin'le birlikte geldiğini görmesi bardağı taşıran son damlaydı.

Gözlerini buzla kaplı cama umutsuzca dikip oturan Juliette'e baktım. Lucy'yi aramıyorduk, onu kovalıyorduk.

YENGEM (ESKİ)

BÖLÜM 33

Gaven bizi zirvedeki teleskinin üstüne çıkardı. Dev boyutlu direk kalın, siyah kabloları gökyüzüne doğru yükseltiyor, altındaki üç kişilik banklar benim baktığım camdan dalgalanan bulutların arasına iniyordu. Andy'nin baktığı tarafta kablolar yukarıya, oluklu sac kulübeye doğru gidiyordu. Lucy'nin buraya sığınmış olabileceğini düşünerek Juliette'in araması için Gavin aracı durdurdu ama Juliette çarçabuk, başını olumsuz yönde sallayarak geri döndü.

Gavin tekrar kabloları izleyerek tepeden aşağıya inmeye başladı. İyi bir fikir olduğunu düşündüm; teleskinin direkleri girdabın arasında büyük gölgeler gibi görünüyordu ve eğer orada yolumu kaybetseydim ben de bunları izlerdim. Elbette eğer Lucy'nin bir yere gitmeyi denediği varsayılıyorsa. Yukarıdaki teleskiler rüzgârda sallanıyor, neredeyse doksan derece dönüyordu. Hiçbirinde olmadığımı memnundum. Direklerin arasında slalom yapan Gavin yaklaştıkça vites kolunu öyle bir zevkle çatırdatıyordu ki ona bir tenisçi dirseği rahatsızlığı verebilirdi. Arka tarafta bizler alnımızı buzlu camlara dayamış, yokuşun dikliğiyle öne doğru eğilerek beyazlığa gözlerimizi dikmiş oturuyorduk. Ama Lucy yoktu.

Zemin düzleşirken kabloların gittiği başka metal bir kulübenin önünden geçtik. Juliette tekrar inip baktı ve derhal geri döndü. Zaten az olan umudumuz gittikçe kırılıyordu. İlerledikçe, buraya kadar ulaşmasının olanaksızlığı ortaya çıkıyordu.

Birkaç dakika sonra bir grup bina görüldü; otele varmıştık.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Andy telefonuna vurarak. “Hurda parçası.”

“Burada daha kolay sinyal alıyor mu?” diye sordum.

“Yoo, pili bitmiş. Ya seninki?” [ÖK: 14]

“Telefon göle düşmüştü, unutma.”

SuperShred Resort bir tatil yerinden çok askeri bir üsse benziyordu; büyük kare biçimli odaların fiyatının Sky Lodge’un fiyatlarının onda biri olduğunu ve bu nedenle on kat fazla müşterisi bulunduğunu tahmin ettim. İssız görüntüsü terk edilmiş bir lunaparkı andırıyordu. (Herhalde müşteriler içerideydi; hava tatsız ama korkutucu değildi, yani eğer uğraşmaları gereken cesetleri yoksa buradan gitmeleri için de nedenleri yoktu diye düşündüm.) Kalabalıklara rehberlik için yerleştirilmiş floresanlı üçgen bayrakların dalgalanmasında, taze kar altında fazlasıyla ezilmiş işlek yolun hareketliliğinin hayaletlerini neredeyse hissedebiliyordum. KİRALAMA ya da YİYECEK levhaları ıssızlıkta farklı bir yerin vaatleri gibi hüznü görünüyordu. Gümbürdeyen canavar bir batık gemiye dalar gibi arasından geçti. Sessiz ve ürkütücüydü. Aynı anda hem canlı hem ölüydü.

Canlandırmaya yönelik olan Sky Lodge’un tam aksine, bu otel heyecan vermek için tasarlanmıştı; yatak odalarma har-

canmayan para teleski biletlerine ve gereç kiralamaya akıyordu. Paylaşılan banyolar ve mantar hastalığı pakete dahildi ve eğer insanlar barların kapandığı sabaha karşı saat 3 ile teleskilerin açıldığı saat 6 arasında kendilerini bir yerlere yerleştirmek zorunda olmasalardı, eminim yatakları tümüyle ortadan kaldırırlardı.

Gavin bizi devasa boyutlu bir haritanın yanında durdurdu. İnce buz tabakasının altından dağdan yukarı aşağı giden yolların çeşitli renklerini görebiliyordum. Haritanın aşağı tarafı tümüyle buzluysa ve yalnızca teleskilerin adlarının yanındaki bir dizi parlak kırmızı ışık görölüyordu. Tüm teleskiler kapalıdır anlamına geliyordu.

“Üzgünüm millet.” Tıpkı bir otobüs sürücüsü gibi koltuğunu döndürdü. “Sizi sonra arka tarafa götüreceğim ama niçin önce sıcak bir şeyler içmiyorsunuz? Jules ile görüşmemiz gereken bazı işler var.” Yan tarafındaki kapıyı açtı.

“Ciddi misin Gav?” Juliette kımıldamamıştı.

“Eğer buradaysa içeride olacaktır,” dedi Gavin. “Gerçi herkesi saydık ama arkadaşın oda listesini kontrol edebilir.”

“Yararı olabilir,” diye yüksek sesle düşündüm. “Senin gözünden kaçan bir ismi tanıyabilirim.”

“Ben kahve içerim. Eğer varsa viskili İrlanda kahvesi. Ve bir telefon şarjı.” Andy çelik banktan kalktı, kambur durarak elleriyle arkasını ovuşturdu. “Eğer bir mola vermezsem hemoroid adayı olabilirim.” Juliette’in sabırsız somurtuk ifadesini fark etti. “Ne? Buraya kadar gelmiş olabilir.”

Arka kapıyı açıp hışırtıyla karların içine atladı. Mantıklı olduğunu düşünerek onu izledim. Lucy burada olmasa bile birkaç soru sorabilirdik. Yeşil Çizme’nin kim olduğu-

nu bilen biri bulunabilirdi. Bütün bunlar başlamadan önce Marcelo'nun dün gece burada olduğunu söylemeye bile gerek yok. Bizim ziyaretimize boyun eğen Juliette aşağıya atlayıp Gavin'in peşinden bir uçak hangarını andıran en büyük depoya doğru yürüdü.

Dağın bu tarafında fırtına daha hafif değildi. Acımasız rüzgâr altında teleski kablolarının gıcırdadığını duyabiliyordum. Büyük beyaz termit karınca yığınlarına dönmüş arabalar yolun kenarına sıralanmıştı. Özenle kar yığınlarına yerleştirilmiş kayaklar ve snowboardlar tıpkı çürük dişler gibi yayılmış ya da devrilmişti. Kayak sopalarının tepesine tutturulmuş eldivenler içeriye girenlerin tekrar pistlere çıkma umudu taşıdığını gösteriyordu ama hepsi donmuştu. Çernobil'in çığ düşmüş hali gibiydi.

"Ciddi biçimde tüyler ürpertici," dedi yanımda yürüyen Andy binaya yaklaşırken. Bir penceredeki yanıp sönen turuncu ışık tek yaşam belirtisiydi. Yanaklarım o kadar soğuktu ki sıcak soluğuyla sızladı. "Bir hayalet gemisine benziyor. Bu otelde kimse var mı?"

Gavin bizi binaya yaklaştıırken, içeriden hava saldırısı sirenine ya da yangın alarmına benzeyen tiz bir korna gürültüsü, ayağınızın altındaki toprağı titretecek kadar yüksek bir dizi darbeler duyduğumu düşündüm. Tedirginlik mideme yayıldı. Olayları incelemeye başladım. Gavin kesinlikle Lucy'yi bulmak yerine bizi ya da en azından Juliette'i buraya getirmekle ilgilenmişti. Lucy kayıptı ve biz kaygılıydık ama Lucy ölmemişti. Buna benzer kitaplarda gerçekten bir ceset görünceye kadar birinin öldüğüne kesinlikle inanmamalısınız. Kayıplar ortaya çıkabilir. Hepimiz On Kişiydiler romanını okuduk.

Öte yandan Gavin'den ne kadar kuşkulansam da kitabın ortasını henüz geçmişken katili tanıtmak haksızlık olur. Birinci kuralı olduğundan Knox herhalde beni perişan eder. Ve okurlar, sağ başparmağınız daha okuyacak çok fazla sayfa olduğunu söylüyor size.

Her şeye karşın burada yüzlerce insan olmalıydı; yoğun sezonda, burası macera peşinde koşanların yeri idi ve biraz rüzgâr ile buzdan korkmaları olası değildi.

Gavin kapıyı açınca sorum yanıtlanmış oldu.

Eşikten içeri adımımızı attığımız anda dışarıdaki fırtınanın gürültüsü bizi karşılayan gürültüyle kıyaslanamazdı. Elektronik müziğin sesi aşırı yüksekti, yanıp sönen ışıklar gözlerime saldırıyordu, bass sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Dönen spot ışıklar kıvranan bedenleri aydınlatıyor, dans edenlerin boyun ve bileklerinden fosforlu çubuklar sarkıyordu. Yeşil lazer ışıklarla çevrili bir platformda bir adam kolunu havada sallıyordu. Masalar ve iskemleler duvarların önüne çekilmiş, yemek salonunda bir dans pisti açılmıştı. Çılgın bir partinin tam ortasına girmiştik.

Gavin kalabalığın arasına dalınca ona olabildiğince yakın olmaya çabaladık. İçerisi günlerdir hissetmediğim kadar sıcaktı ve hava ter kokusuyla yüklüydü. İnsanlar birbirlerinin yüzüne aç gözlerle bakıyordu. İnsan bedenleri ve fanteziyle büyülenen Andy hayranlığa kapılmıştı. İnsanların üzerinde iç çamaşırlarıyla kayak gözlükleri, uzun erkek mayolarıyla kar ceketleri vardı. Havlular pelerin gibi havalanıyordu. Kasklar, eldivenler, tişörtler kafalara sarılmıştı. Bir kadının üstünde Hawaii çiçek kolyesi, kar maskesi, bikini ve koskocaman, çok renkli sombrero şapka göze çarpıyordu. Benim fırın eldivenim dekora uygundu.

Altı shot kadehinin ahşabına vidalandığı, yatay duran bir kayaktan içki içen bir dizi üstü çıplak erkek neredeyse kafamı uçuracaktı. Fiyatların aceleyle üstü çizilip abartıyla şişirildiği, siyah kalın harflerle YALNIZCA NAKİT yazan barın önü korkunç kalabalıktı. Başka bir kapıya yaklaşan Gavin geçmemiz için açık tuttu. Bir koridora girdik. Son birkaç adım için Andy'yi sürüklemek zorunda kaldım.

"Tanrım, Gav," diye Juliette zorlukla nefes alıp rahatlayarak duvara yaslandı. Zemin hâlâ bass sesiyle titriyordu ama en azından hava nefes alınabilir gibiydi. "Çığırından çıkmış."

"Çılgınlıktı bu!" Andy'nin gözleri bastırılmış gençlikle parlıyordu. "Yanlış oteli seçtik!" Tepki vermek için Katherine'in burada olmamasına hayıflandım.

"Parti küçük başladı. Adamın biri DJ malzemesini getirdiğini söyleyip kurup kuramayacağını sordu –daha önce müzik grupları gelmiş olduğundan ben de elbette dedim. Fırtına geçinceye kadar biraz eğlenebileceklerini düşündüm. Ama dışarıda hava çılgınlaşırken içerisi daha da çılgınlaştı ve bir çeşit cümbüşe dönüştü." Gavin omzunu silkti. "Herkes eğleniyor. Bunda bir zarar yok..."

"Biz Sky Lodge'a bile yardım çağırıyoruz," diye uyardı Juliette. "Bir terslik olursa size yardıma kim gelecek?"

"Sizde iki ölü ve bir kayıp var. Kaç tane parti vermiştiniz?" karşılığını verdi Gavin bizi koridorda ilerletirken. "Bak, bunu durduramam. Artık çok ileri gitti. Elektriği kesersem koro halinde şarkı söylerler. Barı kapatırsam buzdolaplarım parçalanıp yağmalanır. Fırtına geçince kendi istekleriyle dışarı çıkacaklardır. Kendilerini yormalarına izin vermem yeterli." Gavin kıkırdadı. "Ama şu yaşlı çift için kaygılanıyorum. Bahse girerim tepenin öbür yanındaki otele gitmeyi tercih ederlerdi."

“Bahse girerim bardaki fiyat artışı sana zarar vermiyor-
dur.”

“Açlıktan ölmemi istemezsin değil mi?” diye gülümsedi.

Otelin iç taraflarına doğru yürüdük. Tahmin ettiğim gibi Sky Lodge’un tam tersiydi; otelden çok bir üniversite yatakhane-
nesini andırıyordu. Kütüphane yerine ortak mutfaklar, odun şömineleri yerine büyük televizyonların olduğu dinlenme mekânları vardı. Paslanmaz çelik her yerde fazlasıyla göze çarpıyordu. Gavin’in bürosu fazla düzenli değildi; çuhası yırtılmış, meşe kenar kaplamasında şişe izleri olan bir bilardo masasının üzerinde Juliette’inkinden daha pahalı bir bilgisayar, iki monitör, Sky Lodge dahil dağın tümünü gösteren bir A3 harita, çeşitli hava ve uydu resimleri tutturulmuş bir mantar pano duruyordu. Gavin masanın yanından yürüyüp ilk bakışta küçük siyah bir para kasası sandığım ama buzdolabı olduğunu anladığım nesnenin kapağını açıp birkaç Corona bira şişesi çıkardı ve adeta Edward Scissorhands gibi parmaklarının arasından sallandırıp ikram etti. Andy derhal bir şişe kaptı ama ben başımı salladım.

Juliette, “Acelemiz var Gavin,” diyerek birayı reddetti. İkimizin de reddettiğini fark eden Andy şişesini beceriksizce tutmuş, içilmeyecek kadar tehlikeli olduğunu düşünür gibiydi.

Gavin teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum.” Bilgisayarında birkaç tuşa basınca kalın bir toz tabakasıyla kaplı ekran canlandı. Birkaç tuşa daha bastı ve bakmamız için Andy ile bana işaret etti. Bir Excel çizelgesi ekrandaydı. Bir an Katherine halanın onu da aile toplantısına çağırmuş olduğun düşündüm ama bu fikri travma sonrası çizelge bozukluğuna bağlayabilirim. “Oda listesi burada,” dedi

bana. "İnternet de var. Beş dakika?" Son sözcükler ilgisini istediği Juliette'e yönelikti. Bir çocuğu oyalamak için bir video oyunu vermeniz gibi bilgisayarını Andy ile bana teklif ediyordu. "Harcayacağınız zamana değecektir."

"Sana daha önce de söyledim. Konu para değil," Juliette kapıya yaklaşıp açtı. "Şurada konuşalım."

Gavin'in sırtışı yüzüne yayıldı. Andy teslim olup suçluluk duyarak birasından bir yudum içti.

Bilgisayar ekranına geri döndüm. Oldukça düzenli Excel çizelgesi, SuperShred otelinin geri kalanıyla tezat oluştuyordu. Oda Listesi ve Oda Kontrol başlıklı iki giriş vardı. Bunları okumaya hevesliydim ama bir kez olsun bir odanın içinde internet kullanmak çok çekici geldiğinden bir tarayıcı açtım.

Eğer Ronald Knox yüz yıl sonra doğmuş olsaydı eminim on birinci kuralı tüm Google aramalarını yasaklamak olurdu. Ama ne diyebilirim, çoktan öldü ve ben ona katılmamaya çalışıyordum. Ne kadar fazla bilgim olursa o kadar iyiydi.

Haber yazılarını Google'da aramanın insanların kitaplarda okumayı bekleyeceği kadar dramatik olmadığını anlıyorum. "Kara Dil" ve "Kara Dil kurbanları"nı araştırdığım sahnelerden sizi uzak tutacağım, kitaplarda kelimesi kelimesine basılmış haber yazılarından nefret ediyorum. Hem bakın, yirmi birinci yüzyılda ve iki gündür internetten uzaktayım yani biraz vakit öldürmemi bağışlayın. Öğrendiklerim şunlar:

- Lucy ile Sofia'dan ikinci el olarak öğrendiklerimi teyit ettim. Kül, boğulma, eski Pers işkencesi. Erin'in dediği gibi bilgiye kolayca ulaşılabilirdi. Herkes kopyalayabilirdi.
- Daha doğrusu "Ka..." yazdığım anda Google kendi arama geçmişinden "Kara Dil" diye otomatik olarak

tamamlıyordu. Anlaşılan Gavin de araştırdığına göre haber düşündüğümünden uzaklara yayılmıştı.

Haber yapılan cinayetlerin arası epey uzundu, birincisi üç yıl önce (Alan'ın ölümünden sonra) ve ikincisi on sekiz ay sonra işlenmişti.

Andy benden kripto para değerlerine bakmamı istedi. Mark ve Janine Williams adlı ilk kurbanlar Brisbane'de yaşıyorlardı. Mark altmış yedi, Janine ise yetmiş bir yaşındaydı. Brisbane'de otuz yıl bir balık patates kırtarıması dükkânı işlettikten sonra emekli olmuşlardı. "Hayat adil değildir," bakış açısını ele alan yazı onları toplumun önde gelenleri olarak betimlemişti –gönüllü çalışmalar, yönetim kurulu üyelikleri, kendi çocukları olmadığından sayısız çocuğu yetiştirmeleri onların ölümünü daha da üzücü bir duruma getirmişti. Yazıların birinde cenaze töreninin resmi vardı, kuyruklar kapıdan dışarıya taşmıştı. Çok sevilen insanlardı. Yani A sınıfı çete üyesi olmadıklarını söylüyorum. Sofia'nın onların ölümü hakkında anlattıkları doğrudu: kendi evlerinin garajında, kendi arabalarının direksiyonuna kabloyla bağlanmışlar, tavan penceresinin kenarında duran katil bir yaprak üfleyicisiyle külü arabanın içinde savurmuştu.

İkinci kurban Alison Humphreys, Sidney'deki penceresi bantla kapatılmış, tavan vantilatörünün külleri havalandırdığı banyosunda canlı olarak bulunmuştu. Gerçi yazıda Sofia'nın adı geçmiyordu ama onun çalıştığı hastanede beş gün yattıktan sonra yaşam destek sisteminin kapatılmasına karar verilince yaşamını yitirmişti. (Bakım deposunda anlattıklarıyla çakıştığına dikkat ettim.)

İnsanlar onun ölümünün Mark ile Janine'in ölümüyle bağlantısını görünce ve bir seri katile isim vermek görevi birdenbire bir yazı işleri müdür yardımcısına yıkılmış ve böylece Kara Dil adı doğmuştu.

Hızla Facebook sayfama baktım.

Alison'ın LinkedIn sayfasına göre (ölüm sonrasında bir LinkedIn hesabı kadar acıklısı yoktur: işe girişi 2010 – günümüze kadar) “danışman” olarak çalışmaya başlamış eski bir dedektifti. Hangi konularda danışmanlık yaptığı belirtilmemişti.

Sky Lodge otelinin satış fiyatı (anlaşmada gördüğüm emlak şirketinin adını anımsadım) ancak sorularak öğrenilebilirdi. Trip Advisor şirketi otele 3.4 puan vermişti ama cesetler hariç tutulunca bence biraz acımasızdı.

Lucy'nin Instagram hesabını açarken telefon daha rahat çekeceğinden, sosyal medyaya karşı koyamayacağı için bir gece önce çatıya çıkıp çıkmadığını öğrenmek istedim. Gerçekten de yeni bir gönderi vardı: banka hesabına yatırılan para dekontunun ekran resmi. Birkaç bin doların dışında belirleyici ayrıntılar bulanıktı. Başlığında şunlar yazıyordu, “İş zor ama sonunda degecektir –parasal bağımsızlık hakkında bilgilenmek istiyorsanız benimle temas kurun. Bu harika şirketin bana neler sağladığını görmek için kaydırın #günlükçalışma #kazanmakveöğrenmek #şirket gezisi #bossbabe”. Kaydırınca ikinci bir resim çıktı –çatıdan çekilmiş görkemli bir dağ manzarası– ve üçüncüsü –herkesi (geç geldiğim için ben yokum) ilk günkü öğle yemeği masasında gösteren resim. Aile toplantımızı bir şirket gezisi olarak tanıtmasıyla dalga geçmek içimden gelmedi (#başarıncayakadarbaşarmış-

gibiyap daha iyi bir etiket olabilirdi); kayalık zirvenin üstündeki parlak güneşli gökyüzü beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattı. Fırtınadan önceki öğleden sonra bu resimler paylaşılmıştı. Bana yeni bir bilgi vermiyordu.

İkinci ekranda Sky Lodge kar kamerasını açtım. Görüntünün neredeyse tamamı büyük bir beyazlıktı ama Juliette ile Gavin geri döndüğünden dikkatimi odaların çizelgelerine çevirdim. Beklediğim gibi konukların adlarına bakmak sonuç vermedi. Birbirine karışmış özelliksiz isimlerdi ve dikkat çekecek biri varsa bile üstünden atlayıp geçme olasılığım çok yüksekti. Ani bir fikirle Williams, Humphreys, Holton ve Clarke adlarını aradım. Hiçbir şey yok. Tek düşüncem Dylan soyadlı çok fazla insan bulunduğuydu. Snowboardçular. Sonunda Oda Kontrol girişine geçtim. Oda numaraları sütunu, ayırılmış yatak sayısı sütunu ve sayılmış sütunu vardı. Bu sütundaki Evet/Hayır yanıtları kimlerin burada bulunduğunu ve potansiyel kayıp kişileri görmek içindi. Tüm sütunları gözden geçirdim. Herkes için E işareti konmuştu.

Juliette mantar panodaki dağ haritasına bakarak kendini oyalıyordu ama bir an önce gitmek için sabırsızlandığını görebiliyordum. Ne de olsa Lucy hâlâ kayıptı. “Bir şey var mı?” diye sordu benim yeterince zaman geçirdiğime karar vererek. Omzumun üstünden uzandı. “Şu dalaverelerin birinde bir arkadaşım vardı.” Öteki ekrandaki Lucy’nin Instagram hesabına baktığını fark ettim; Lucy’nin banka hesabını gösteren ekran resmini açık bırakmıştım. “Hepsi sahte. İnsanları bunları photoshop yapmaları ve sanki para kazanıyorlarmış gibi paylaşımları için teşvik ediyorlar. Para miktarı gerçek olsa bile buna

ulaşmak için ne kadar harcadıklarını asla göstermiyor. Neredeyse hepsi onların kendi paraları ve onlara zarar olarak geri dönüyor.”

Lucy’nin parasal sorunlarını Michael’ın paylaştığını ve bunun onları yakınlaştırdığını söylemişti Erin. Üstelik Michael bir yerlerden 267.000 dolar almıştı. Belki ikisi de borçlarını birbirinden gizli tutuyordu.

Oda listesinde kıvılcım yaratacak bir şey bulmak için tembelce gezinirken bu konuyu düşünüyordum. Ne kadar çok Dylan adı vardı. Sky Lodge’un aksine buranın bir parti oteli olduğunu kendime anımsattım. Otuz beş yıl önce işlenmiş bir cinayetle bağlantılı birini aramak boşunaydı: kırk yaşını aşmış kişiler buraya ayak basmaya cesaret edemezlerdi. Cancun’a bir emeklilik dönemi gemi yolculuğu almak gibi olurdu.

Yalnızca...

“Gavin.” şimdi oda çizelgesini aceleyle tarıyordum. “Burada yaşlı bir çiftin bulunduğunu mu söylemiştin?”

“Evet. Odalarına tıkılıp oturuyorlar. Sanırım yanlış otelde yer ayırttılar çünkü doğrusunu istersen çok çeşitli insan var burada ama onlar bizim gerçek müşteri tipimiz değil. Genelde yapmadığımız halde onlara oda servisi veriyoruz çünkü kendimi biraz kötü hissediyorum, anlarsın değil mi?”

“Ve bahse girerim bahşış veriyorlardır,” dedi Juliette.

“Dediğim gibi, onlar bizim gerçek müşterilerimiz değil.”

“1214 numaralı oda mı?” diye sordum bürodan dışarı çıkarken. “Bana gösterebilir misin?”

“Evet, aslında doğru,” diye ofladı Gavin fiziksel ve ruhsal olarak yakınarak. Juliette ile Andy de bizi izledi. “Onları tanıyor filan mısın?”

Çizelgedeki adların oradakilere hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. On iki saat önce bana da hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama rastlantı diye bir şey yoktur ve çizelgede apaçık yazıyordu.

Oda kapısına ulaştık. Tüm olanları bir çizelgenin başlattığını ve şimdi her şeyin yine bir çizelgeyle açıklanacağını düşündüm.

Oda numarası 1214, McAuley.

“Henüz değil,” dedim kapıyı tıkladırken.

BÖLÜM 34

Kendimi bir Cunningham olarak tanıttınca Edgar ile Siobhan McAuley beni davet etmek için çok hevesli oldular. Anemden daha yaşlıydılar ama daha hayat dolu görünüyorlardı. Kocaman, viski içicisi burnuna sahip olan Edgar, kemerli kahverengi pantolonuna sokulmuş limon yeşili polo yaka tişört giymişti. Kısa boylu, parlak gümüş renkli saçları kısacık kesilmiş Siobhan'ın incecik kolları bana evimin girişindeki araba yolunun soğuktan yaprakları dökülmüş ağaç dallarını çağrıştırdı. Burberry marka bir şala bürünmüştü. Gerçekten de Gavin'in her zamanki müşterilerinden değildiler.

Oda oldukça dardı. Sol tarafta bir çift ranza yatak ve sağda tek bir iskemlenin yanında bir elbise askısı (gardırop koyacak yer yoktu) görünüyordu. Çalışma masası yoktu. İskemleyle ranzanın alt yatağının arasına yığılmış kitapların üstüne yerleştirilmiş bir bavul masa görevini üstlenmişti ve üzerine oyun kâğıtları saçılmıştı. Dolap büyüklüğündeki banyo giriş kapısına yakındı. Bu otel bir yolcu gemisi gibi inşa edilmişti: asgari alanda azami müşteri. Buradaki her şey gibi oda da ısı-

lak ve nemli kokuyordu. Görebildiğim kadarıyla havada kül yoktu.

Bizi baş tacı ettiler, Edgar fırtınadan söz ederken elektrikli su ısıtıcısının yanında tıkırtı yapan Siobhan yalnızca iki bardakları olduğundan birimiz çay içemeyeceği için özür diliyordu. Andy çay teklifini geri çevirmek için hâlâ parmaklarından sarkan bira şişesini yukarı kaldırdı. Juliette, Andy ve ben çökmüş alt ranzaya dizlerimiz göğsümüze değerek oturduk. Gavin kapının önünde durdu.

Odadaki tek iskemleye oturan Edgar dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. “Şu fırtına nedeniyle kimseyi göremeyeceğimizi sanıyorduk ve buraya kadar geldiğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu size anlatamam.” Avusturalya aksanını yok etmek için İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Üst sınıf olmak için eğitim almıştı. “Michael’dan haber alamadık. Tıpkı bizim gibi sizin de takılıp kaldığınızı düşünerek yalnızca bekliyorduk. Her zaman gittiğimiz yerlere benzemiyor ama aslında çok heyecan verici. Doğru değil mi tatlım?” diye karısına seslendi.

“Ah, evet hayatım.” Banyo kapısından başını çıkarınca ısıtıcının buharıyla gözlüklerinin buğulandığını gördük. “Sky Lodge’un konukevi doluydu ve ben şu güzel dağ evlerinden karların içinde çok zor yürüyebilirdim. Michael zaten bizim burada kalmamızı yeğlemişti ama bir ranzada yatmayalı çok uzun zaman oldu. Ama niçin olmasın? Yaptıklarımızı ve her şeyi düşününce biraz daha macera duygusu veriyor.”

Michael’ı bekliyor olmaları ve tavırları beni şaşkına çevirdi. Düşmanlık hatta korku duygularıyla karşılaşmayı bekliyordum ama heyecan beklemiyordum... Bu odada McAuleylerin kim olduğunu benden başka bilen olmadığından sohbeti

sürdürmek zorundaydım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Çok uzun süre önce ölmüş olan kızlarının tepenin öteki yanında olduğu gerçeğini doğrudan söylemezdim.

“Şey...” Edgar benim yerime konuyu açtı. “Onu buldunuz mu?”

Neler olup bittiği hakkında iyi bir fikir edinmem için bu kadarı yetti. Elimden geldiğince uyumlu davranıp tahminlerimin doğru olup olmadığına anlamaya çalışacaktım. “Evet, onu bulduk,” dedim yanımda oturan Andy’nin irileşen gözlerini görmezden gelerek. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum: Kim bu kız? “Ama bazı sorunlar var.”

“Biraz daha para istiyor yine,” dedi Siobhan elinde iki sınımsızca çay bardağıyla banyondan çıkarken. Ama bardakları bize uzatırken şaşırmış ya da incinmiş gibi görünmüyordu. “Tamam hayatım, Michael’m isteyebileceğini düşünmüştük. Daha fazlasını getirdik.” Bavuldan masayı dürttü.

“Siz acaba biraz...” Onlara ne söyleyeceğimi bilemeden duraksadım. Michael’ın öldüğünü bilmiyor gibiydiler. Daha doğrusu onun adına buraya geldiğimi düşünüyorlardı. Ama belki de rol yapıyorlardı ve bu takdirde açık davranmayıp onların bir yalanını yakalamam benim için daha yararlı olacaktı. “Önce birkaç ayrıntıda bana yardımcı olabilir misiniz?” Akılları karışmış gibi göründüklerinden, olabildiğince rahat ve samimi bir gülümseyişle hızlı bir açıklama yapıp gülerek atlatmaya çalıştım. “Yalnızca... bilirsiniz... aile işte. Ağabeyim beni işlere bulaştırır. Fazla bir şey anlatmadan beni buraya yolladı. Yalnızca bedelin adil olup olmadığını görmeye çalışıyorum.” Sizden değil –Onlardan zorla bir şey almayacağımı gösterip rahatlamlarını umarak elimi bavula doğru salladım. “Sadece aile meseleleri, anlarsınız işte.” İkna olmamış göründükle-

ri, birbiriyle bakıştıkları için bir şey daha ekledim. "Dediğim gibi, kızı bulduk."

İyi şeyler vaat etmiş olmalıyım ki Edgar sordu, "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Kumar oynadım. "Ona şimdiye dek ne kadarını verdiniz?"

"Yarısını," dedi Edgar.

Yanıtlarını tahmin ettiğim sorularla başlamak istiyordum. Michael'm açıkçası McAuley ailesiyle Holton arasında bir aracı olduğunu tahmin etmiştim. Çantadaki para herhalde McAuleylere aitti ve bu nedenle Lucy, Marcelo, polisler, Michael'm hesaplarında hiçbir eksilme fark etmemişlerdi. Ayrıca Michael'ın sahip olmadığı bir şeyi McAuleylere sattığından kuşkulanıyordum: onların ön ödemesini Alan'a ödeme yapmak için kullanacak ve geri kalan yarısını kendi kârı olarak alacaktı. Bu nedenle cesetleri dağa getirmişti. Bu bir takastı.

Başka sorular da vardı. Alan'ın babamın son mesajını sattığını varsayıyordum. Rebecca'nın kaçırılıp öldürülmesiyle ilgili bazı suçlayıcı kanıtları denetimcisi Alison Humphreys'e aktarmaya çalışırken ölmüştü. McAuleylerin bunu istemesi ve cömertçe para ödemesi mantıklıydı ama babamın mesajı Rebecca'nın bedeninin nerede bulunduğu hakkında olamazdı çünkü kız gömülmeden önce babam ölmüştü.

"Şey, burada dört yüz bin var," dedi Siobhan birdenbire bavulu işaret edip benim ayrıntıları sorma gereksinimimi ortadan kaldırarak. Edgar'a özür dilercesine yüzünü buruşturup bakarken pazarlıkta pek becerikli olmadığı ve kızı hakkında bilgi almak için sabırsızlandığı belliydi. "Yüz bin dolar daha ekledik. Resimler için."

Miktarlar tutarlıydı. Eğer bavuldaki 300.000 ödemenin ikinci yarısı ise, Alan'ın tahmin ettiğim fiyatına uygun düşüyordu: ilk fidye miktarı 300.000 dolardı. Ama aklımda başka sorular dolaşıyordu: eğer Michael parayı McAuleylerden almışsa niçin birazı eksikti? Eğer resimler için fazladan yüz bin dolar verebiliyorlarsa para yerine sahte kâğıtlarla ödeme yapmak için hiçbir nedenleri yoktu... Bir dakika... hangi resimler?

"Bir dakika," dedim. "Ne resmi?"

Siobhan kekeledi, "Michael dedi ki..."

"Özür dilerim." Edgar öne eğilip bavulu kendisine çekerken üstündeki oyun kâğıtları yere saçıldı. Bir elini korumak istercesine üzerinde tutuyordu ama gözlerinde bir korku ifadesi okuyordum. Eğer istersek bavulu alabileceğimizi biliyordu. Ve karısı biraz önce içinde ne kadar olduğunu bize söylemişti. Suçlularla uğraşmaya alışık değildiler. Ya da Cunninghamlarla. "Kim olduğunuzu bir kere daha söyler misin?"

Korkmadığını kanıtlamak için Siobhan sırtını dikleştirdi. "Yanındaki bu kişiler kim? Ve Michael nerede?"

"Michael öldü."

Bu yanıt onların şoka sokup sessizleştirdi.

"Ama kızınızın cesedini buldu. Nerede olduğunu size söyleyeceğim."

"Ah, çok şükür Tanrım!" Siobhan fiziksel açıdan öylesine rahatlamıştı ki, sallanmamak için elbise askısının kenarına tutundu. "Özür dilerim... öyle demek istemedim..."

"Önemli değil. Para sizde kalabilir." Bunu söylerken Andy'nin, "Emin misin dostum?" dercesine beni dürttüğünü hissettim. "Ama Michael buldukları nedeniyle öldü. Nele-ri topraktan kazıp çıkardıysa... bir başkası yeniden gömmeye

çalışıyor. Boşlukları doldurmama yardım edebilirsiniz. Çünkü kızınız hakkında çok fazla bilgisi olan herkes tehlike altında ve bunların arasında ben ve ailem de varız. Ve sanırım artık siz de varsınız.”

“Nasıl yardım edeceğimizi söyle bize,” dedi Edgar. Siobhan başıyla onayladı. Onun tehlikeye aldırmadığını, yalnızca kızı hakkında bilgi almak istediğini anlıyordum.

Resimler hakkında soru sormayı umarsızca istiyordum ama en mantıklı noktadan başlamam gerektiğini de biliyordum. “Michael ile nasıl tanıştınız?”

“Aslında o bize geldi,” dedi Edgar. “Uydurduğu büyük bir öyküsü vardı ama doğrusu daha önce duymadığımız bir şey değildi. Yıllarca değişik yasallık düzeyleri olan çeşitli özel araştırmacılarla çalıştık, ama hiçbirinden sonuç alamadık. Ödül vermeyi denedik ama inan bana o zaman telefonumuz çok çaldı ve bir dolandırıcı gördüğümüz zaman anlıyoruz.”

“Ama bunu yirmi sekiz yıldır yapmıyoruz,” diye ekledi Siobhan. Çok özel bir rakam gibi geldi bana. “Şimdi artık çoğunlukla film çekmek, podcast yapmak ya da bir kitap yazmak isteyenler arıyor.”

Sözü tekrar Edgar aldı. “Ama Michael farklıydı. Bunu derhal anladık. Ters giden ilk fidye ödemesinde çalışmış olan polis hakkında bir şeyler anlattı. Alan Holton adında bir adam. Ağabeyin yalnızca Rebecca’nın nerede gömüldüğü değil, onu kimin öldürdüğü hakkında bilgisi olduğunu söyledi.”

“Resimler,” diye fısıldadım kendi kendime. Marcelo babamın bir cinayete tanık olduğunu ve bununla kalmayıp cinayeti kaydettiğini düşünmüştü. Birinin bunun üstünü örtmek istemesine şaşırılmamak gerekir.

“Cinayetin resimleri. Bize böyle söyledi. Onları getirecekti. Sen gördün mü?”

“Biraz geri gidin. Alan Holton kızınızın kaçırılması üzerinde mi çalışıyordu?”

Siobhan başını salladı. “Yaklaşık elli polis vardı. Ve bir de dedektif. Küçümsüyor gibi olmak istemem ama bu herhangi bir kaçırılma olayı değildi.”

Ne demek istediğini anladım. Zengin aile çocukları haberlere konu olurlar.

“Michael sana resimleri gösterdi mi?” diye yineledi Edgar, ilk sorduğunda soruyu yanıtlamadığım için rahatsız olarak.

“Hayır. Ben görmedim. Ama sanırım Michael resimlere sahip ya da bir zamanlar sahipti. Ağabeyim dikkatli bir adamdı. Güvenilir bir yere koymuş olmalı –nerede olduğunu henüz bilmiyorum.” Tekrar Siobhan’a döndüm. “Niçin şimdi? Bu iş için yedi yüz bin dolar vermeye hazırsınız ama niçin o zaman üç yüz bin doları ödemediniz? Kızınız belki hâlâ yaşıyor olurdu.”

“Saygısızlık etmek istemiyorum ama –zamanımız biraz kısıtlı,” diye atıldı Juliette özür dilercesine.

“Sorun değil,” dedi Edgar kaşlarını çatarak. “Zaman bazı şeyleri farklı değerlendirmenize yardımcı oluyor. Bir hata yaptığımızı şimdi kolayca görüyoruz. O zamanlar ödeme yapmamanın en doğru hareket olduğunu söyleyen dedektife güvenmiştik. Ve biz –şey, o zaman çok büyük bir meblağ gibi gelmişti. Ama aslında ödeyebilirdik. Ödemeliydik. Şimdi her istenen miktarı ödeyebiliriz,”

“Şu dedektif, Alison Humphreys miydi?”

Edgar ile Siobhan başlarını salladılar. Andy çaktırmadan birasından bir yudum içmek istedi ama ağzını kaçırıp üstüne döktü. Utançla yanakları kızardı.

“Niçin Alan bu bilgiyi size doğrudan satmadı?”

“Michael’ın Alan’la bir ilgisi olduğunu bilmiyorduk. Bize yalnızca Alan’ın işleri içerden berbat ettiğini söyledi. Biz Michael’ın bildiklerini satın alıyorduk.”

“Eğer bunu demek istiyorsan, ona Alan’ı öldürmesi için para vermedik,” diye lafa karıştı Siobhan. “Bu olayı haberlerde okuduk. Biz böyle insanlar değiliz.”

“Onların ortak filan olduklarını tahmin ettik,” diye açıkladı Edgar. “Alan hassas olduğumuzu biliyordu ve Michael’a kızımız hakkında duygularımızı uyandıracak kadar bilgi verdi. Çoğu insanda görüldüğü gibi para konusunda anlaşmazlığa düştüler. Yatırımımızın herhalde boşa gittiğini düşündük.” Yatırım sözcüğü oldukça garipti ama karda yeşil polo yaka gömlek giymek de o kadar garip olduğundan Edgar’a yeterince uyduğunu düşündüm.

“Michael bize hapishaneden mektup yazmıyaya kadar,” dedi Siobhan. “Resimlerin kendisinde olduğunu ve buraya geldiğinde bedenini de getireceğini söylemişti. İşte bu nedenle buradayız.”

“Üstümüze düşeni yaptık,” dedi Edgar, sesindeki ciddiyet buna saygı duymam gerektiğini açıkça belirtiyordu.

Michael’ın hakkını vermeli, oldukça kolay kazanılmış paraydı. Tek sorun Alan’la buluşmaya giderken otuz üç bin dolar eksik para götürmesiydi. Bu nedenle Alan’ın silahını çektiğini söylemişti bana. Bu kısmı anladığımı düşünüyordum ve McAuleyleri işin içine katmıyordu. Bu düşünceyi daha sonra incelemek için bir köşeye attım ve aklımı diğer oyunculara çevirdim.

Dedektif Humphreys, yüksek profilli, çok önemli bir kişi olan Rebecca'nın ölümüne yol açan bir operasyon yönetmişti. İşini kaybetmemek için herhalde her yola başvuruyordu, bu nedenle ilk anlaşımdan cayıp Robert Cunningham'ı bu kadar fazla zorluyordu ve Marcelo'nun dediği gibi aldığı her yanıt karşılık iki soru daha soruyordu. Alison kendi ekibine hangi polis memurunun ihanet ettiğini öğrenmek için her şeyi göze almıştı. Yanıt ise Alan Holton ile ortağı Brian Clarke idi. Babam bunu zor yoldan öğrenmişti. Belki Alison çözülmemiş eski dosyayı on sekiz ay önce tekrar açmıştı. Acaba bu yüzden mi saldırıya uğramıştı?

Benim öykümde hâlâ boşluklar vardı –Alan ile Brian öldüğünden resimler uğruna kimseyi öldüremezlerdi– ama sisin arasındaki teleski direkleri gibi bir şey ortaya çıkmaya başlıyordu.

“Michael, Sky Lodge'da ölen ikinci kişiydi,” dedim düşüncelerimden sıyrılıp umutla bana bakan Edgar ile Siobhan'a. “Eğer iki olay bağlantılıysa, birinci kurbanı da tanıyacaksınız. Belki kaçırma pazarlıklarında başka biri daha yardımcı olmuştu. Juliette, şu resmi gösterir misin?”

“Resim bende yok,” diye özür diledi Juliette. “Ben görmedim bile –konuk listesindeki herkesi kontrol ettikten sonra gerek kalmadı çünkü konuklardan ya da çalışanlardan kimse eksik değildi. Crawford resmi yalnızca en az paniğe kapılacak belirli konuklara gösteriyordu. Anlaşılan ben o listede yoktum.”

Tekrar McAuleylere döndüm. “Burada yanınızda kimse var mı? Arkadaşlarınız? İşe aldığınız güvenlikçiler?”

“Yalnızca biz varız,” dedi Edgar.

“Yeter artık. Kızımız nerede?” Yanıtlamam için daha fazla bekleyemeyen Siobhan sonunda bir feryatla kendini koyuverdi. “Al şunu. Al şunu!” Bavulu bana doğru itti ve ben biraz sertçe geriye itince arkaya doğru sendeledi. Düşmedi (oda düşmeyeceği kadar küçüktü) ve duvara çarpıp geri geldi, bavulu hüznle göğsüne bastırdı. “Yalnızca bu kadarını biliyoruz, yemin ederiz. Tek isteğimiz onu toprağa vermek. Bunu yapanı asla bulamasak bile yalnızca onu gömmek istiyoruz. Lütfen.”

“Bir polisin tabutuyla gömülmüştü –onu böyle gizlemişler. Herhalde adli tabibe para yedirdiler.” Bunları dinlemenin zor geldiğini bildiğim için hem bu haberi sindirmeleri hem de kötü haberi vermek için cesaret kazanmak amacıyla bir dakika bekledim. “Ne yazık ki o tabut şimdi Sky Lodge gölünün dibinde.”

Siobhan gözyaşları içinde zorlukla nefes aldı.

“Dalgıç tutabiliriz hayatım,” diyerek Edgar karısını teselli etti.

“Kızınızın cesedini satın almanız oldukça dehşet verici,” dedi Juliette birdenbire.

“Onu satmak da oldukça dehşet verici,” diye yanıtladı Edgar.

Andy ile Juliette’e kalkmaları için işaret ettim. Ranzadan kendimizi yukarı çektik. Edgar ile Siobhan birbirine sarılmıştı. Onların arasına girmekten nefret ediyordum ve Juliette’in sözlerinden sonra kesinlikle gitmemizi beklediklerini biliyordum ama öğrenmek istediğim bir şey daha vardı. “Sizi bu duruma getirdiğim için üzgünüm ama bir sorum daha var. İki gece önce üvey babam sizi ziyarete geldi mi? İri yapılı, Güney Amerikalı bir adam. Adı Marcelo.”

“Hayır,” diye başını salladı Edgar. “Ama Audrey adlı bir kadın geldi.”

BÖLÜM 35

Tepeyi aşarken Andy ön koltuğa oturdu. Arka bölmede karşımda oturan Juliette'le adeta tutuklanmış gibiydik. Gavin bu kez hızlı gittiğinden dişleri titreten bir yolculuktu. Hiçbiri-miz camlardan dışarı bakmakla ilgilenmiyorduk.

"Yani annen söylediğinden fazlasını biliyor," diye tah-minde bulundu Juliette.

Yola çıkmadan önce herhangi bir şey görme umuduyla Gavin'e güvenlik kameralarına bakıp bakamayacağımı sor-dum. "Dostum benim bar yalnızca nakit para alır," diyerek sanki teknoloji yoksunluğunu açıkladı ve konuyu kapattı.

"Bunu anlamıyorum," diye yanıtladım.

"Listeye ekle." Parmağıyla dudağına vurdu. "Dün gece kitabını indirdim. Annenin ikiz kardeşi var mı?"

10 numaralı kural buydu: tek yumurta ikizleri için uygun şekilde hazırlık yapılmalıdır. "Knox beni öldürür."

Juliette gülerek alnını cama dayadı. Bakışları, gözleri, kör eden karlarda dolaşıyordu. Soluğundan cam buğulanıyordu. "Buradan gitmeliyiz."

Ne söylemek istediğini biliyordum. Eğer Lucy fırtınada dolaşmışsa çoktan ölmüştü. İnsanlar korku filmlerinde birbirinden ayrılınca ölürlere ama dağlarda böyle değildir; birbirlerini aramaya gidince ölürlere. Artık kendimizi kurtarma noktasına gelmiştik.

Öne eğildim. Sesimi o kadar alçak tutmama gerek yoktu; sürücüye kasıtlı olarak bağırmadığım sürece Oversnow aracının uğultusu sesimi boğardı ama ben gizliliğin fiziksel imasını istiyordum. “Gavin, Sky Lodge’u satın almak mı istiyor?”

Juliette’in kaşları çatıldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Çalışma masanda bir emlakçı anlaşması gördüm ama imzalanmamıştı. Gavin’in mantar panosunda senin otelin haritası asılıydı. Kimse bir şey saklamıyor. Gavin’in pahalı bilgisayarının üzerindeki toza ve senin parti salonundaki yüz ifadene bakarsak çok farklı ticaret idealleriniz olduğunu söyleyebilirim. Daha az çalışıyor ama daha fazla para kazanıyor gibi geliyor bana. Bu durum seni kızdırdığı için satışı erteliyorsun.”

“Sky Lodge’u istemiyor. Yalnızca araziye istiyor. Tepenin bu tarafına başka bir SuperShred inşa etmek için oteli yıkacak. Böylece iki vadiye de sahip olacak. Mily.. çok paradan söz ederken aptalca gibi geliyor ama hiçbir çekiciliği yok.” Tekrar camdan dışarı baktı.

Konukevinin ışıkları yaklaşıyordu. Şu Noel öncesi takvime benzeyen eve dönmeyi SuperShred’i oluşturan havaalam hangarları arasında dolaşmakla kıyaslarken nasıl hissettiğimi ölçtüm. Hiç de aptalca gibi gelmedi.

Juliette de aynı konuyu düşünüyordu. “Ailem ölünce buraya geldiğimi ve kısıp kaldığımı sana söylemiştim. Hayatta böyle şeyler olur, değil mi? Dağ bir bakıma seni tutar. Ve iş-

ler çok iyi gidiyordu ama ardından birkaç ılık kış geçirdik ve herkes birkaç yıl daha böyle olacağını söylüyor.” Duraklayıp devam etti. “Gav’ın sahip olduğu şu büyük buz püskürtücülerini satın alamam. Yani iyi bir teklif yapınca memnun oldum. Gav ile çok eskiden tanışırız. İkimiz de otelci ailelerin çocuklarıyız.”

“Whistler mı?”

“Whistler.” Anılara dalarak gülümsedi. “Biliyor musun, iyi adamdır. Ve bana bir can simidi uzattı.” Düşüncelerimi okuyup kaşlarını kaldırdı. “Arazimi istiyor ama almak için her şeyi yapacak biri değil.”

Elbette para çok yaygın bir sebeptir. Elli bin dolar uğruna cinayet işlenecek kadar büyük bir tutar olmadığından Sofia’ya odaklanmamıştım ama eğer bu arazi milyonlar ediyorsa...

“Yani kabul ettim,” diye devam etti. “Otel işleteceğini düşündüğüm zaman. Heyecan vericiydi... sanırım bu mirastan kurtulacaktım. Ama anlaşmayı imzalama zamanı gelince yıkacağını öğrendim ve... miras en doğru sözcük, değil mi?” İçini çekerken soluğu duman gibi çıktı. “Bu bina terk edilmeyecek kadar çok anı barındırıyor. Ailem bu duvarlarda.”

Gavin’in Juliette’i bürosuna götürmek için neden bu kadar hevesli olduğunu merak ettim. Juliette’e *zaman ayırmana değecek*, demişti. “Miktarı mı artırdı? Şimdi mi?”

Juliette başını salladı. “Yeni bir yatırımcısı var.”

“Eminim vardır,” dedim. “Düşünüyor musun?”

“Bu hafta sonundan sonra...” Tekrar camdan dışarı baktı ve sessizliğinde cümle tamamlandı.

“Lanet olsun,” diye bağırdı Andy ön koltuktan. Ön camdaki sisi koluyla siliyordu. Açılan yerden büyük bir karaltı

görüyordum, ölçülerine göre ancak Marcelo olabilirdi ve sanki bir uçağı indiriyormuş gibi kollarını başının üstünde sallıyordu. Arkasında, binanın yan tarafındaki karların arasında parlak kırmızı bir ışık görünüyordu. Işığın çevresinde başka gölgeler de vardı. Biri çömelmişti. "Sanırım onu bulmuşlar."

Üzerine yığılmış bir metrelik kara bakılırsa Lucy gece boyunca buradaymış. Yalnızca kar yığının arasından yukarı uzanan solgun, beyaz ve soğuk elini görebiliyordum.

Kimse onu kazıp çıkarmakla uğraşmamıştı. Göğüs kısmındaki ufak delik içeri bakmak, uzanıp nabzını kontrol etmek için yeterliydi. Minicik delik bu planın ne kadar çabuk terk edildiğini gösteriyordu. Eğer biraz umut olsaydı delik çok daha büyük olurdu.

Yanıp sönen kırmızı ışık çevremizdeki karı kan rengine boyuyordu. Öne eğildim, Lucy'ye bir göz atıp geri çekildim. Floresanlı ruju kanı çekilmiş yüzünde daha da parlak duruyordu. Üzerinde dün giydiği sarı dik yakalı kazak vardı. Hiçbir şey onu açık havada sıcak tutamazdı. Başının üzerinde ve çevresinde koyu kırmızı renkli buzlardan bir taş vardı. Yüzünde kül olmaması çok önemliydi. Midem bulandı. Kimse ona kurutma odasının kilitli olmadığını söylememiş miydi?

"Elinin üstüne bastığım için onu buldum..." diye söze başladı Katherine. Cesedin yanında Katherine, Sofia ve Crawford vardı. Audrey içeride sıcakta oturuyordu ve bizi durdurduktan sonra Marcelo da onun yanına gitmişti. Erin'in nerede olduğunu bilmiyordum.

"Deliği doldurun," dedi Juliette.

Herkes ona garipseyerek baktı, çok duygusuz bir laftı.

“Gitmek zorundayız. Cesetleri yanımızda götüremeyiz –kar eriyince gelip alırız. Yani hayvanlardan korumak için üstünü örtmeliyiz,” diye açıkladı Juliette. Öne eğilip koluyla bir yığın karı Lucy’nin aniden hazırlanmış mezarına attı. Biraz daha atmasına yardım ettim. “Gavin, gitmeden önce ne kadar zamanımız var?”

Hepimizi dağdan aşağıya indirmesini ondan istemek haksızlıktı ama eğer oteli için yaptığı teklifi kabul etmesini bekliyorsa Gavin’in Juliette’e birkaç iyilik borçlu olduğu kesindi.

“Yakıt koymam gerekir. Birkaç dakika sürer,” dedi Gavin.

“Yani siz...” diye söze başladı Andy.

“Herkes eşyasını toplansın. Buradan gidiyoruz.”

Juliette’in kararlılığına minnettardım. Lucy’yi aramak bizi gitmekten alıkoyan tek işti. Bu tip romanlarda çok yaygın olduğu halde biz gerçekten fırtınadan kapana kısılmamıştık. Hiç de kapana kısılmış değildik. Ama kendi egolarımız, pişmanlıklarımız, utancımız ve inadımızla zincirlenmiştik. Bunları yutmanın zamanı gelmişti. Kitabın bitmesine altı bölüm kaldığına göre bence de topluca gitmek için doğru zamandı.

Bir kucak dolusu kar daha attım. Lucy’yi doğa koşullarından korumak için yeterliydi. Bunu hak etmemiştii. Bu yolculuğa Michael’ı geri kazanmayı denemek için katılmıştı. Bir Cunningham olmak istiyordu. Bu nedenle buradaydı. Boşansa da boşanmasa da ailenin üyesiydi ama ona öyle davranmamıştık. Hafta sonunun ilk yarısında onu göz ardı etmiştik. Ardından Audrey, Michael’ın ölümünün suçunu yüklenmesine neden olmuştu. Hiçbirimiz onun peşinden çatıya çıkmamıştık. Tek başına ölmüştü. Nasıl bir aile... Gözyaşları yüzünüzde donunca ağlamak çok zordur.

Lucy'nin eli kar yığınınından yükselmiş, avucu gökyüzüne doğru açık duruyordu ve alyansının hâlâ parmağında olduğunu fark ettim. Parmağında bırakmam mı yoksa çıkarmanın mı daha saygılı bir davranış olacağına karar veremedim. Ve donmuş parmaklarına dokunmamak için elinin üzerine bir kar yığını attım. Kafa derimi sıyıran soğuğa karşı dayanmaya çalışıp şapkamı çıkardım, yakınlarda bir sopa aradım. Kar yığınınına sapladığım sopanın tepesine şapkamı taktım ki fırtına geçince buraya gelip onu bulabilelim.

“Geri gelip seni alacağız,” dedim kar yığınınına. Biri kolunu bedenime sardı ama rüzgârda kim olduğunu bile görmedim.

Hep birlikte içeriye doğru yürümeye başladık. Yola çıkmadan önce odama gidip para dolu çantayı almak zorundaydım ve aslında McAuleyler hakkmda annemle yalnız olarak konuşmam gerektiğini biliyordum ama o anda hiç aldırış etmiyordum, yalnızca gitmek istiyordum. Isınmam ve bir yerden bir ağrı kesici bulmam şarttı. Sonunda bağımlı olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım; düşüncelerimi ve elimin ağrısını hafifletecek bir şey için para dolu çantayı verebilirdim. Ötekilerin peşinden lokanta kısmına girdim.

Anlaşılan Erin hep içerideymiş ve Juliette'in evlerine gönderdiği elemanların yerini almış. Hepimize öğle yemeği pişirmiş. Bir kâse tavuklu mısırlı çorbayı en derin minnettarlıkla alıp boş bir masada Sofia'nın yanına oturdum. Biri gitmeye ikna etmek için annemi arıyordu. Çorbayı içmeye başlamadan önce yüzümü kâseye yaklaştırdım ve burnumun ucu yanınca ya kadar buharında buzları çözmeye çabaladım.

Birkaç yudum sonra, “Hiç kül yoktu,” dedim Sofia'ya başımı sallayarak, “Ötekiler gibi değildi.”

Sormadığım soruyu anlayan Sofia yüzünü buruşturup basitçe açıkladı. "Birçok kemiği kırılmış."

Sofia yemek salonunun kapısından giriş holüne doğru bakıyordu ve gözlerinin merdivene kaydığını gördüm. Juliette'in gümbürtülü Oversnow'daki karanlık kuşkusu hakkında yanıliyordum. Andy, "Bu havada... bu intihar olur," demişti. Sofia'nın Lucy'ye gösterdiği Yeşil Çizme'nin resmi Michael'ın başına gelenlerin daha ayrıntılı bir örneğiydi ve Lucy zaten Michael'ı dışarı çıkamayacağı bir odaya koymuş olmanın yüküyle mücadele ediyordu. En önemlisi, Audrey ayrıntılar hakkında Crawford'u sorguya çekmeye başlamadan önce Lucy'nin bardan çıkmış olmasıydı. Son kez suçluluk duygusuyla merdiveni tırmanırken görülmüştü. Çatıya çıkarken. Juliette kendisine fırtınada zarar vermeden önce onu yakalamamız gerektiğini söylemek istemişti. Ama Lucy'nin bir fırtınaya ihtiyacı yoktu. Konukevinin çatısı yeterince yüksekti.

Sofia ile ben hüzünlü bir farkındalıkla uzlaştık: Lucy'ye hiç kimse Michael'ın odasının kilitli olmadığını söylememişi. Lucy'nin suçu olmadığı söylenmemişi.

Bu kitabın başlığı doğrudur, ailemdeki herkes birini öldürdü.

Ancak hepsi başka insanları öldürmedi.

BÖLÜM 36

Kendini yatağının direğine zincirlerken duyduğu şevke bakılırsa, annemin 1970'lerde pek çok kabadayının başına bela olduğunu tahmin ediyorum. Marcelo başını sallayarak son bir saattir bavullarımızı (fırtınaya bir kez daha çıktım ve spor çantayı katlayıp tekerlekli bavulumun içine yerleştirdim) ortasında topladığımız yemek salonuna geldi. Hayatta kalan en yakın akrabalar olarak Katherine ile ben gönüllü olduk ve üçüncü kata çıkınca Audrey'yi yastıklarına dayanmış, bir kolunu karyola direğine zincirlemiş olarak bulduk. Zincirlemiş diyorum ama aslında salak Crawford'un kalçasına asılı kelepçesini yürütmüştü. Çok rahat bir protestoya benziyordu.

Daha az nefret edilen Katherine'in başı çekmesi sessiz bir anlaşmaydı. Elini uzattı. "Saçmalama Audrey. Anahtar nerede?"

Annem omzunu silkti.

"Kar kamyonu olan adam bizi şimdi aşağıya götürebilir ya da bir daha asla götüremez. Hepimizi tehlikeye atıyorsun."

"Siz gidin."

“Bunun haksızlık olduğunu biliyorsun. Seni burada bırakamayız. Ya fırtına daha da kötüleşirse? Ailen tehlikede. İnsanlar ölüyor.”

“Bana öyle geliyor ki katili de beraberinizde dağdan aşağıya götüreceksiniz. Michael’ı burada çürümeye terk edemem.”

“Hava düzeliş biz güvende olunca gelip onu alacağız.”

Katherine’in önerilerinin çoğunu daha önceden denemiş olan Marcelo arkamızda duruyordu. Gitgide hüsrana uğrayan Katherine’in sesi tizleşiyor, mantıklı lafları bırakıp bencil, zor ve aptal kadın gibi sözcükler kullanıyor ve direği bağlantı yerlerinden sökebilmek için çekiştiriyordu. Normal koşullar altında anneme cadaloz demenin korkutucu sonuçları olurdu ama Audrey şimdi yalnızca başını çevirdi. Marcelo’nun yüzünü buruşturması aynı yaklaşımı kullandığını gösteriyordu.

“Bir tornavida istiyorum ya da bir dakika...” gözlerini kısarak karyolaya baktı. “Bir alyan anahtarı,” dedi Katherine, tiksinierek başını karyoladan çevirip Marcelo’ya bakarak. “Geceliği dört yüz dolar ve bunlar Ikea.” Sonra Audrey’yi tehdit etti. “Seni buradan taşıyarak çıkarırız.”

Kaçma fırsatına memnun olan Marcelo aleti bulmaya gitti.

“Benim oğlum öldü,” dedi Audrey yalnızca.” Onu burada bırakmayacağım.”

Sofia ile Crawford barda cinayeti açıklarken aynısını söylemişti ve bir anda tepemi attırdı. Buraya geldiğimizden beri gerçek bir Cunningham olarak düşünölmek için yalvarmıştım. Bu noktaya Yeşil Çizme’den ve hatta Michael’dan daha fazla ilgi gösteriyordum. Katili bulmak yalnızca adaletle ilgili değildi; kendimi kanıtlamak, adıma değeri olduğunu anneme

kanıtlamak için dalkavukça bir çabaydı. Ama Michael'ın ölümü hakkında sıklıkla tekrarladığı üzüntüsüyle annem, dışarıda karların arasında bu ailenin bir parçası olan ölü bir kadının bulunduğunu aklına bile getirmiyordu. İsimlere ya da boşanma anlaşmalarına bakılmaksızın, Marcelo bunu kabul etmişti: ya hepimiz ya hiçbirimiz. Tüm ısrarına karşın annem ailenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

“Oğlun mu?” diye haykırıp Audrey ile Katherine'i şaşkınlığa uğrattım. Daha sonra Marcelo sesimi koridordan duyduğunu söyleyecekti bana. Öfkem sandığımdan daha fazla birikmişti. “Oğlun mu? Ya benim kız kardeşim –senin kızın? Hısım yalnızca bir sözcüktür. Lucy'nin dışarıda karların altında olduğunu biliyor musun? Sen onun kendisini suçlu hissetmesine yol açtığın için öldüğünü biliyorsun. Çünkü onu Michael'ın ölümü hakkında suçladım. Aynen Michael gibi o da öldü ve sen yalnızca oğlundan söz ediyorsun.”

“Ern.” Katherine önüme geçmeye çalıştı ama ben öfkeyle anneme yaklaşıyordum. Annem irkilmedi bile.

“Hayır Katherine. Bu işe çok uzun süre hoşgörü gösterdik.” Anneme döndüm. “Sen acını herkesin acısının üstüne taşıdın. Senin kocan öldüğü için bizi acı içinde büyüttün. Senin ailene yaptığım davranış nedeniyle beni dışladın. Ama bu aile benim de ailem.” Öfkeme karşın onu daha iyi anlamaya başladığım için biraz yumuşadım. Yatağın kenarına oturdum. “Zor olduğunu biliyorum. Babamı yitirdikten sonra her şeyi tek başına yapmak zorundaydın. Kendini soyadınla, insanların babam hakkında düşündükleriyle tanımlamaya başladın ve bununla başa çıkmanın tek yolunun içine dönmek ve bu ismi kendininki yapmak gerektiğini hissettiğini görüyorum. Böyle

davranarak başka insanların senin için oluşturdıkları etiketin beklentilerine uygun yaşamaya başladın. Cunningham adının anlamı senin düşündüğün gibi değil. Babam..." Elini tutarak kendimi şaşırttım. Cansız elini tutmama izin verdi "Öldüğü zaman ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Annemin gözleri camlaşmıştı ama çenesi sertti. Tehdit edildiğini mi düşünüyordu yoksa anlıyor muydu, bunu ayırt etmek zordu. Teması ilk kesen kişi olmayı reddederek annemin gözlerinin içine baktım. "Biliyor musun?" diye sordu.

"Rebecca McAuley olayını biliyorum. Birinin o kızı kaçırırken ve belki de öldürürken çekilmiş resimlerinin babamda olduğunu biliyorum. Alan Holton'ın dolandırıcı olduğunu biliyorum. Michael yerine yasanın tarafını tuttuğum için çok incindiğini de biliyorum. Her şeyi senin gözlerinle görmek çok zamanımı aldı ama artık görebiliyorum. İki gece önce hasta olduğunu iddia ederek akşam yemeğini iptal edip Rebecca'nın ebeveynlerini ziyarete gittiğini biliyorum. Onlara eve gitmelerini söyledin." McAuleylerin iki gece önce kapılarında beliren annem hakkında söylediklerini ona aktardım. "Onları tehdit ettin Audrey. Başka çocukları olup olmadığını, bu çocukların torunları olup olmadığını sordun. Bu insanlar bir çocuklarını yitirmişlerdi. Rebecca'nın başına geleni bir tehdit olarak kullanmaya nasıl cesaret ettin? Nasıl cesaret ettin!"

"Onları tehdit etmedim," dedi Audrey alçak sesle. "Risklerin neler olduğunu açıkladım."

"Riskleri biliyorlar. Kızlarını yitirdiler." Derin bir nefes alıp cesur bir adım atarak çözdüğümü düşündüğüm başka bir konuya daldım. "Tıpkı senin Jeremy'yi yitirdiğin gibi."

"Neden söz ettiğini bilmiyorsun," dedi dişlerini sıkarak.

"Siobhan McAuley'nin söylediği bir şeydi," diye devam ettim. "Son yirmi sekiz yıldır özel dedektif tutmadıklarını söyledi. Bu bana çok özel bir rakam gibi geldi. Rebecca otuz beş yıl önce kaçırılmıştı, yani aradaki fark yedi yıldır. Sen de Jeremy'nin cenazesi için aynı süreyi bekledin. Yedi yıl. Rastlantı diye bir şey yoktur –bu zamanlamalar belirli bir nedenle aynı. Bir kişinin yasal açıdan ölü olduğunun açıklanması için yedi yıl geçmesi gerekiyor, değil mi?"

"Neler söylüyorsun Ern?" dedi Katherine omzumun üzerinden.

Audrey çenesi titreyerek bana bakıyordu ama sesini çıkarmadı.

"Kütüphanede son kez konuştuğumuzda da ağzından bir şey kaçırdın," dedim. Katherine'e aldırış etmeden annemin gözlerinin içine baktım. "Ailemizin babamın davranışlarının bedelini ödemesi gerektiğini söyledin. Ama ayrıca bize savaşacak bir silah bırakmadığını söyledin. Tam olarak 'bankada hiçbir şey yok' dedin. Önce paradan söz ettiğini düşündüm, ama paradan söz etmiyordun değil mi? Resimlerin varlığını biliyordun –sözünü ettiğin silah buydu. Kılıçlar ya da Kılıçlar'ın koruduğu kişiler öldüğü gece bu resimleri babamdan alamadılarsa, resimlerin sende olduğunu varsaymaları mantıklıydı. Babamın bir kasası olduğunu düşünerek çalıştığın bankayı hedef alabilirlerdi."

"Anlamıyorsun. Bunu gizli tutmak için her şeyi yapabilirler. Robert'taki resimleri hiç kimse bulamadı. Üzerinde 'ölümünde lütfen bunu medyaya gönderin' yazan sarı bir zarf gibi bir ipucuyla aradıklarını bulmalarını çok isterdim. Herhangi bir şey. Bulmalarını istedim. Gerçekten istedim. Şu lanet olası resimler için her yeri aradım."

“Ama Kılıçlar bankadan elleri boş çıkmadılar, değil mi? Belki resimleri bulamadılar ama çatıdaki otoparktan kaçarken en iyi ikinci seçeneği buldular: arabada oturan çocuklar. Resimlerin sende olmadığından emin olmanın tek yolu olduğuna karar verdiler. Koz. Eğer resimler sendeyse hiç düşünmeden vereceğinin garantisi. Çocuk kaçırma konusunda hiçbir sorunları olmadığını biliyoruz –Rebecca bunun kanıtı. Yedi yıl Audrey.”

Annem başını eğdi. Pes etti.

“Jeremy’yi arabadan aldılar,” diye fısıldadı annem. Arkamda duran Katherine’in derin bir nefes aldığını duydum. Annem devam etmeye hazır oluncaya kadar sessizliği sürdürdüm. Kucağına bakarak konuşmaya başladı. “Alan onların habercisiydi. Para yerine yalnızca şu resimleri istediklerini söyledi. Ve polise anlatamazdım çünkü Humphreys denen kadın zaten Robert ile Rebecca’nın ölümüne sebep olmamış mıydı? Alan açıkça iki taraflı oynuyordu –başka kimlerin işin içinde olduğunu kim bilir? Seni ve Michael’ı korumak zorundaydım.”

“Ama bir soruşturma yapılmıştı, değil mi?” Ses tonumda en ufak bir yükselmenin annemin itiraf havasını bozacağından kaygılanarak usulca sordum. Kimse kıpırdamıyordu. Katherine kelepçe anahtarmı aramaktan vazgeçmişti.

“Elbette. Kayıp kişi vakası olarak gördüler. Üzerinde çalıştıkları için mi bilmiyorum ama sanki seninle Michael’a yardım getirmek amacıyla Jeremy arabadan inmiş gibi görünüyordu. Uyumlu davranmak zorundaydım. Arabanın camı daha önceden kırılmıştı ve ben de alnımı kırık bir parçaya çarpıp kestim. Beş yaşındaki bir çocuğun fazla uzaklaşamayacağını söyleyip durdular. Aradan günler geçtikçe fazla uzaklaşmamak fikrin-

den fazla dayanamamak fikrine geçtiklerini fark ediyordum. Sonuçsuz olduğunu bildiğim bir arama sürüyordu. Bu arada Alan sürekli olarak resimleri soruyordu ve bende olmadıklarını, bulamadığımı söylüyordum. Bana inandığını söyledi..." Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kıpkırmızıydı. "Bana inandığını ama resimleri saklamadığımdan emin olmanın tek bir yolu olduğunu söylüyordu. Emin olmak zorundaymışlar..."

Sesi kesildi ama ne demek istediği açıktı. Audrey'nin resimleri saklamadığından emin olmak için tehdit etmeyi sürdürmeleri ve geri kalan iki oğlunun da tehdit altında olduğunu belirtmeleri gerekiyordu. Jeremy'nin başka bir polisin tabutuyla gömülmüş olabileceği fikri midemi bulandırıyor. Bulduğum çocuk cesedinin Rebecca'ya ait olduğundan kesin emin olmadığım aklıma geldi.

"Taraf tutmayı asla istemedim anne." Babamın hatalarının aynısını yaptığımı bana söylediğini anımsarken, onu biraz daha iyi anladığımı düşünüyordum. Avucumun içindeki elinin benim elimi sımsıkı tuttuğunu hissettim. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Ama bir doğru var, bir de bizim için doğru olan. Senin bu kadar yüksek bir bedel ödediğini bilmiyordum."

Kahramanların romanlarda ve televizyonda polis ve hırsız rollerini oynamaları gayet iyidir ama gerçek yaşamda ikincil karakterler, yani Cunninghamlar darbeleri alır, acıyı çeker ve böylece bir başkası kazandığı zaferle kollarını göğsüne kaldırır. Babam "doğrusunu" yapmayı denemiş ve yaşamını yitirmişti. Kaçırılan çocukları için yas tutan zengin aile bedel ödememişti. Aklındaki terfi etme fikriyle muhbirini zorlayan dedektif bedel ödememişti. Ve Audrey için artık doğru ya da yanlış

yoktu. Bir yanda aile vardı ve öte yanda başka her şey vardı. Belki de ne anlama geldiğini bilmiyordu. Elini sımsıkı tuttum.

“Marcelo biliyor mu?” diye sordum.

“Çok sonra öğrendi.”

“Bana asla söylemedin,” dedi Katherine. Dışlandığı için incinmiş miydi yoksa kendini bir soruşturmadan mı koruyordu, anlamak zordu.

“O sabahla ilgili fazla bir şey anımsamıyorum.” Dikkatimi Audrey’den uzaklaştırmadım.

“Sen çok küçüktün. Aklın karmakarışıkta ama söyledim her şeyi dinlerdin. Ve ben herkese, sen de dahil Katherine, Jeremy’nin arabada öldüğünü söyledim çünkü yapılabilecek en kolay açıklamaydı ve eğer çok soru sorulursa Alan’ın sen ya da Michael için tekrar geri geleceğinden kaygılıyım. Dü-rüst olacağım –suçlanmaya aldırış etmiyordum. İronik tarafı ise eğer Kılıçlar Jeremy’yi almak için camı kırmasalardı, üçünüzün de ölebilecek olmanızdı. Yani bunu hak ettiğimi hissettirdim.”

“Ve yedi yıl sonra Marcelo işin yasal tarafını halletmeni özel olarak sağladı. Böylece cenaze töreni yaptın. Onu sırrına ortak ettin. Doğru değil mi?”

“Evet. İşleri halletti, Robert’ın vasiyetnamesini bitirmeye yardım etti, bütün bunları yaptı. Sanırım sana söylemem gereken başka şeyler de var. Ama burada değil. Düzgün düşünemiyorum. Bu dağdan inelim artık. Anahtar İncil’in içinde.”

Katherine yatağın yanındaki komodinde İncil’i bulup sayfalarını karıştırdı ve küçük gümüş anahtar yere düştü. Annemin kelepçesini karyola direğinden açtı ve yataktan kalkmasına yardım edecekken annem onu itekleyip benim yardımımı

istedi. Öne eğilip ayağa kalkması için omzumu uzatınca ağırlığı beni aşağıya doğru bastırdı.

“Ben yalnızca McAuleyleri uyarmak istedim,” dedi annem. “Bu adamlar kolayca çocuk öldürüyorlar. Fidyeye mi yoksa baskı yapmak mı istedikleri önemli değil. Tehdit olarak algılamalarına üzüldüm.”

Yanıt vermedim, anladığımı gösterdiğimi umarak ona sardım. Artık gidebildiğimiz için memnundum, dağdan aşağıya inince hepimiz iyileşecektik. Ne de olsa cinayetler dışında başarılı bir toplantı olmuştu.

Öykünün Audrey tarafını dinlemek aydınlatıcıydı ama hâlâ biktirici sorular beni taciz ediyordu.

Eğer Rebecca McAuley Kılıçlar’ın tek kurbanı değilse tabuttaki cesedin ona ait olduğundan nasıl emin olabilirdim? Annemin otuz beş yıl önce arayıp da bulamadığı bir şeyi Alan Holton nasıl olmuş da eline geçirmişti?

Audrey’nin bavulunu toplamasına yardım eden Katherine’e daha sonra aşağıda buluşacağımızı söyleyip sayısı gitgide artan sorularla Marcelo’nun peşine düştüm. Birinci kattaki kütüphanenin önünden geçerken dikkatim dağıldı. Şömine hâlâ yanıyordu ve sıcak hava yanaklarımı ısıtıp alnımda ter tanecikleri oluşturdu. Ya da belki sıcaklık midemden boynuma doğru yükseliyordu. Çünkü önsezim bana gizemin küçük parçalarının bir araya geldiğini ama henüz bütünleşmediğini söylüyordu. Altın çağ cinayet romanlarının durduğu rafları gözden geçirdim. Audrey, Mary Westmacott’un romanını yanlışlıkla W harfinin altına yerleştirmişti. Doğruca C harfine taşıdım. Başparmağımı kitapların sırtlarında gezdirirken her-

halde bir çözüm için esin kaynağı arıyordum. Knox'un buna karşı çıkan bir kuralı yoktu ama önümdeki kitapların hiçbirinde dedektifin pes edip sonunda dağdan aşağıya indiği yazmıyordu.

Çünkü o dedektifler benden daha akıllıydılar. Kukla iple-
rimi çeken bir yazar olmadığı gibi bana herhangi bir yetenek
de bağışlanmamıştı. Detektif kulübüne girmeye hak kazana-
mayacaktım. Emin olduğum tek nokta, bir şeyi kaçırmış ol-
mamdı. Küçük bir şey. Bu kitaplarda her zaman her şeyi çö-
zen çok küçük bir şey vardır. Göremediğim bir şey vardı. Eski
moda Holmes büyütecisi olmadan göremezdim. Ya da kuyum-
cu merceği olmadan.

Ve çözdüm.

Bu tip kitaplarda çoğunlukla sonuca ulaşma anında bazı
etkileyici, mecazi örneklemeler vardır. Dedektif oturup düşü-
nür, belki kafasındaki yapboz bulmaca ağır ağır yerine yerle-
şir, belki havai fişekler patlar ya da dominolar sıralanır, belki
karanlık bir koridorda tökezleyerek yürür ve sonunda elektrik
düğmesini bulur. Her koşulda bilgiye ulaşmanın büyüleyici
şelalesiyle çarpışır ve dedektifi eureka anına götürür. Gerçek
yaşamda bu kadar dramatik olmadığımı söz veririm. Bir sani-
ye yanıtı bilmiyordum ve bir saniye sonra biliyordum. Şömine
rafına doğru yürüyüp şüphelerimi kontrol ettim ve emin ol-
dum.

Ronald Knox'u mutlu etmek için tüm ipuçları okurlara su-
nulmak için ortaya çıkarılmalıdır. Bir araya getirdiğim ipuçla-
rı şunlardı: Mary Westmacott, 50.000 dolar, çenem, elim, Sky
Lodge'un kar kameraları, Sofia'nın mesleki hata davası, bir
Brisbane posta kutusu, Lucy'nin kafasma hayali bir tabanca

dayaması, iki cesedin bulunduğu bir tabut, kusma, aşırı hız cezası, bir el freni, bir büyüteç, fizyoterapi, çözülmemiş bir saldırı, cesur ve titreyen bir koca, "patron", bir ceket, ayak izleri, Lucy'nin gergin bekleyişi, bir saadet zinciri, incinmiş ayak parmakları, kaldığım dağ evinin telefonu, benim boğulma kabuslarım, Michael'm yeni bulduğu barışseverlik, ve F-287: cesaret madalyası almış ölü bir güvercin.

Katherine merdivenlerden aşağıya gürültüyle sürüklediği bavulla geldiklerini bildirdi. Arkasında bavul ve annemle beni fark edip durunca ya yardım isteyecekti ya da oyalanmaktan vazgeçmemi söyleyecekti ama konuşmasma izin vermedim.

"Herkesi toplar mısınız?" diye sordum. "Söylemek istediğim bir şey var. Herkesi toplamalısın çünkü hâlâ bazılarına soracağım sorular var. Yani hiç kimse kaçmasın."

Katherine ses tonumu anlayarak başını salladı. "Nerede?"

Kitap raflarına, çıtırdayan şömine ateşine rahat kırmızı deri koltuklara baktım. "Eğer buradan sağ çıkıp öykümüzü satabilirse, kütüphaneyi kullanmadığımız için Hollywood'un çok kızacağından eminim. Sence de öyle değil mi?"

BÖLÜM 37

Marcelo ile Audrey tahtlarında oturan soylular gibi deri koltuklara kuruldular. Bir hafta sonunu Cunningham ailesinin olaylarıyla geçiren Crawford ile Juliette, “sosyal mesafe” cümlesinin anlamını bilerek arkada, şöminenin iki yanında ayakta durdular. Katherine kolunu dayadığı Audrey’nin koltuğunun arkasında ayakta duruyordu. Bir sehpaye oturan Andy yapısal gücüne güvenmediğinden dizlerini yükseltmiş, ağırlığını ayaklarına vermişti. Sofia yerde oturuyordu. Herhangi bir düğün tablosu gibiydi, dün sabah dışarıdaki merdivenlerde duran topluluğu anımsatıyordu ama geceleyin parti sona ererken herkesin burnu içkiden kızarmış, giysileri biraz dağılmış, elleri incinmiş ve fırın eldivenlerine sokulmuştu. Birinci kural gereği masum olan Gavin’e izin verilmişti ve bizim bavulları Oversnow’a yüklüyordu. Katiller adları açıklanınca hep kaçmaya çalıştıklarından ben engel olmak için kapıda duruyordum.

Keşfetmenin heyecanı biraz geçti ve şimdi mantıklı gelmesi için suçlamalarımı nasıl ortaya koyacağımı düşünüyor-

dum. Nereden başlayacağımı bulmak zordu; odada bir ölüme sebep olan çok kişi vardı ama yalnızca bir tek katil vardı.

“Eee?” diye söze başladı Marcelo sabırsızlığıyla meraklı ve biraz gergin yüz ifadesini açığa vurarak. Kısa çöpü çektiği için şanssızdı. Onunla başlayacağım.

“Niçin burada olduğumuzu hepimizin itiraf etme zamanı geldi,” dedim. GPS aletini cebimden çıkarıp Marcelo’ya attım.

Ne olduğunu algılaması bir dakika sürdü. Nereden bulunduğumu bana sormaya hazırlandığını görebiliyordum ama karların arasmda benimle karşılaştığını ve arabasının kırık camının önünde aleti bana uzattığını anımsadı.

“Burayı satın almak için Gavin’in bulduğu yeni yatırımcı sensin. Elbette sensin –yeterince paraya bir tek sen sahipsin ve başka nasıl Katherine buraya gelip bir hafta sonu geçirmek için seni ikna edebilirdi? Sen soğuktan Sofia’dan daha fazla nefret ediyorsun, sürekli homurdandın. Katherine’in hepimizi dağ evlerine yerleştirmesine kızmanın bir sebebi de buydu; Gavin’in bu binayı yıkmak istediğini biliyordun ve odaları görmek, yıkmamaya değip değmeyeceğini anlamak istedin.”

“Evet, buradayken bir iş ilişkisi üzerine çalışıyorum. Katherineine yer ayırttığı zaman burasının satılık olduğunu fark ettim. Önemli mi?” Suçlanmak yerine suçlamaya alışkın olduğu için Marcelo savunmasını yüksek sesle yaptı. Sağlamdı, göğsü kendini savunmak için kabarmıştı.

“Önemli değil. Ama ilk yalanın iki gece önce Audrey’nin hasta olduğu için yemeğe gelmeyeceğini söylemekti,” dedim. “Senden yalan söylemeni istedikten sonra buradan çekip gitmesi garip gelmedi mi?” Audrey’nin McAuleyleri gitmeleri için umduğu gibi ikna ettikten sonra Michael’a bir tanık

bulmak istediğini zaten biliyordum. Marcelo onun hastalık iddiasını destekleyecek ve böylece Audrey akşam yemeğine katılmaktan kurtulacaktı. Karısına bakarken Marcelo'nun gözlerindeki kuşkuyu görüyordum.

Sonunda gırtlakını temizleyip konuştu. "Ben hiç kimseyi öldürmedim."

"Eee, bu da başka bir yalan değil mi?"

"Michael'a, Lucy'ye ya da kardaki adama asla el sürmedim."

"Ben onlardan söz etmiyorum."

"Öyleyse beni aydınlat. Kimi öldürmüşüm?"

"Beni."

ÜVEY BABAM (TEKRAR)

BÖLÜM 38

Göle düştüğüm zaman suyun kalbimi durduracak kadar soğuk olduğunu anımsıyorsunuz değil mi? Juliette suni tenefüsle beni yaşama döndürmüştü. Evet, bu teknik ama önemli bir ayrıntı.

“Neler bildiğimizi bir düşünelim,” dedim. “Michael’ın Alan Holton adında bir adamı öldürdüğünü hepimiz biliyoruz. Bazılarımız Alan Holton’ın babam Robert’ı vuran adam olduğunu biliyor. Çok azımız babamın güvenlik güçlerine muhbir olarak çalıştığı için öldürüldüğünü biliyor. Dedektif Humphreys’e vereceği son ihbarı, son mesajı...”

“Sen ne dedin, Humph...” diye lafımı kesti Erin. Ortaya attığım parçaları hızla birleştirdiğinden bu isim Kara Dil’in bir kurbanı olarak çağrışım yapmıştı.

“Öyle dedim. Aceleci davranmamaya çalış,” diye gülümседim. “Robert’ın son mesajı daha sonra söz edeceğimiz bir cinayetin suçlayıcı resimleriydi. Alan ile Audrey’nin tüm çabalarına karşın resimler asla bulunamadı. Ve üç yıl önce Alan birdenbire resimleri buldu ve satışa çıkardı. Bu konuyu araştırmamı engelleyen sendin Marcelo.”

Deri koltuğun kollarını sıkarken Marcelo'nun parmakları gıcırdadı. Konuşmadı. Neleri bildiğimi anlamak için konuşmama izin veriyordu. Blöfümü görmek zorunda kalabileceğini düşünerek, erkenden lafa başlayıp benim yerime boşlukları doldurmak istemiyordu. Önemli değildi, haklı olduğumu biliyordum.

"Robert'ın Dedektif Humphreys ile anlaşmasını düzenleyen sendin Marcelo ve neyin yanlış gittiğini ilk elden gördün. Ölümünün yasal yönünü bitirmesine yardımcı olurken Audrey sana Kılıçlar'ın Jeremy'ye ne yaptığını da anlattı. Yani neye sahipse, Michael'ın ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu biliyordun." Odadakilerin çoğu neden söz ettiğimi bilmiyordu ama ben yalnızca Marcelo'ya hitap ediyordum. "Michael'm kirli ellerini, araç seçimindeki saçmalığı görünce bir şeyi kazıp çıkardığından kuşkulandın. Ve her zaman bunun Rebecca McAuley ile ilgili olduğunu düşündün. Michael'm elinde ne olduğunu bilmiyordun ama Robert'ın bunca yıl önce ölmesine yol açan nedenle insanların ölmeye başlamalarından kaygılanıyordun. Michael'm elindekilerden kurtulmak istiyordun." Bunu sindirmesini bekledim. "Ama... bunu yalnızca kendi izlerini örtmek için yapmadın. Michael'ı korumak için yaptın, değil mi?"

Marcelo koltuğuna biraz daha gömüldü. "Sana zarar vermek istemedim. Yalnızca kamyonun tepeden aşağıya inmesini istedim. Bir kaza gibi görüneceğini düşündüm," diye itiraf etti. "Eski model bir araçtı ve pencereden bir elbise askısı sokup el frenini boşattım ama motoru çalıştıracak anahtarım olmadığından karı eritmek için lastiklerin altına biraz kahve döktüm. Sizleri bakım deposundan çıkarmak için koşan

Crawford işimi yarıda kesince yamaçtan aşağıya itmeden bırakmak zorunda kaldım.”

Erin’in söylediklerini kafamın içinde duydum –*yerde kahve-rengi bir pislik var, belki fren yağıdır*– ve arka kapağın kenarında duran boş kahve fincanını anımsadım. “Kimsenin arka tarafına binip dolaşacağı aklıma gelmedi. Elinin durumu için üzgünüm. Yemin ederim yalnızca orada ne olduğunu öğrenmeni engellemeye çalışıyordum. Lanet olsun, ne bulunduğunu ben de bilmiyordum! O sabah yamaçta gördüğümüz cesetten korkmuştum ve sen bana Humphreys hakkında soru sorunca bir şey olacağını tahmin ettim. Sırrının gizli ve güvende kaldığını düşünen kişi her kimse, ondan uzak kalmamızı sağlamak istedim. Bunun bitmesini istedim. Hayatım üstüne yemin ederim.”

“Ya da görüldüğü gibi, benim hayatım üstüne.”

“Sen uyanıncaya kadar yanında oturdum.” Ben onu bir cinayeti örtbas etmekle suçlarken, Marcelo nezaketinin ortaya çıkmasından dolayı utanmış gibi görünüyordu. “Eğer uyanmasaydın ne yapardım bilmiyordum. Üzgünüm.”

“Rebecca McAuley kim?” Andy elini havaya kaldırıp sordu. “Şu çok parası olan yaşlı çiftle bağlantılı mı?” Şaşkınlıkla etrafına baktı. “Ne? Aklım karıştı!”

“Biraz fazla aceleci davrandım.” Marcelo’yu rahat bırakmaya karar verdim. “Bir kez daha niçin burada olduğumuzu kendimize soralım. Evet, bir buluşma için. Büyük, mutlu bir aile.” Alaycılık dişlerimden damladı. “Ama buradayız çünkü içimizden biri burayı seçti. Doğru değil mi Katherine?” Katherine’e doğru döndüm. “Bulabildiğin en ıssız yeri bilinçli olarak seçtin. Buradan gidebilmek kolay değil. Ve kalmamız için lafını sakınmadın –elbette iadesiz ön ödemeler konusun-

da ne hissettiğini hepimiz biliyoruz ama bundan daha fazlası var, değil mi?”

“Herkesin önünde olmaz Ern,” dedi Katherine ama sesi suçlu ya da tehdit edici değildi; başka birinin adına merhametli ve hatta utanmış gibiydi. “Hadi ama.”

“Katherine, eğer bu anlamsızsa hiçbir şey anlamlı olmayacaktır. Her şeyi masaya yatırmanın zamanı geldi. Ve sen de buna dahilsin. Çünkü Yeşil Çizme’nin öldüğü gece Sofia’nın odasına gizlice giren sendin. Ya sen ya da Andy. Kim olduğu önemli değil ama mantıklı olma gerekçesiyle senin girdiğini varsayalım. Başlangıçta kar kamerasının Sofia’nın odasına gireni yakalamamasını iyi şansa bağlamıştım. O kamera üç dakikada bir resim çekiyor, yani kaçınmak için bilinçli bir çaba ve iyi zamanlama gerekiyor. Elbette hafta sonu için hava durumunu kontrol eden kişi değilsen. Buradaki en düzenli kişi sensin, evden çıkmadan önce o internet sayfasına elli kez bakmış olmalısın. Yani bir kar kamerası olduğunu ve yakalanmak için hareketlerini nasıl zamanlayacağını biliyordun.”

Katherine suçlu bir bakışı Andy ile paylaştı.

“Niçin gizlice girdin? Sofia’nın odasında bir şey arıyordun. Ve bulunca Andy’nin numarasını çevirdin. Bulduğunu söyleyecektin ya da kar kamerasının ne zaman çalışacağını soracaktım ki kolayca oradan çıkabilesin. Ama bizim odaları değiştirmizi unuttuğun için yanlış odayı aradın. Yani soru şu, Sofia’nın odasında ne arıyordun?” Fırın eldivenli elimi kaldırdım. “Şu haplar dinamit gibi bu arada. Oyxcodone arıyordun değil mi?”

Katherine, Sofia’ya özür dileyen bir bakış attı.

“Sen ağrı kesici kullanmıyorsun Katherine –araba kazasından bu yana hiç kullanmadın. Çektiğin ağrılar neden olduğun acının cezası ve bu kadar kolayca vazgeçmiş olamazsın. Öyleyse niçin bir şişe dolusu çok güçlü ağrı kesici ilacın var? Bunlara minnettarım ama bu ilaçlar sana ait değil. Çoğu doktor Oxy bağımlısı oluyor, değil mi? Çok güçlü ve bir hastanede kolayca ulaşılan bir ilaç.” Şişeyi sallayınca haplar suçlarcasına tıngırdadı.

“Sofia’nın odasından aldım,” dedi Katherine. “İadeler umurunda değil. Daha erken gidemezdik çünkü Sofia’nın burada olması şart. Dört gün boyunca burada kalmak zorunda. Detoks yaparak bağımlılığından arıyor.

Herkes dönüp solgun ve yorgun görünen Sofia’ya bakınca utanca kapılarak başını eğdi.

“Hapları almadığı sürece sağlığı kötüye gidiyordu. Örneğin elleri titriyor.” Barda kahve fincanının tıkgırdadığını anımsadım. “Dün sabahtan bu yana kusuyor, solgun görünüyor ve terliyor.”

Olası bir şikâyeti engelleyebilmek için kendi sözümü burada kesiyorum. Bölüm 7’de Sofia’nın kusmasma asla ilgi göstermeyin demediğimi açıklamak isterim. Yalnızca size hamile olmadığı anlamına geldiğini söyledim. Göz boyamakla suçlanmayacağım.

“Senin yüksek işlevli bir bağımlı olduğunu tahmin ediyorum Sofia. Ne de olsa çalışmayı sürdürdün, hatta ameliyat bile yaptın. Ayrıca doktorları, bir ölüm olayından sonra zorunlu olmasına karşın sporcular gibi testten geçirmediğini söyledin. Ama o ameliyat ters gidince korkuya kapıldın. Ve mimlendin –yanlış bir nedenle, bir barda bir kadeh şarap içtiğin

için ama yine de mimlenmiş oldun. Çünkü adli tabip örnek-
lere bakar. Belki senin etrafında önlenemeyecek kadar küçük,
günlük olaylar vardı. Belki şu dağa inen her kar taneciği gibi
onlar da tek başına suçlayıcı değildi ama bir araya gelince bir
tablo oluşmaya başladı. Yani Sofia sana geldi Katherine çün-
kü bağımlılığı düşüşteydi, yakın gözetim altında olduğunu
biliyordu ve adli tabip istediği takdirde uyuşturucu testinden
geçemeyeceğini biliyordu,” diye sürdürdüm sözlerimi. “Önü-
müzdeki hafta mahkemede bedeninde Oxy kalıntısıyla çıkar-
sa hiçbir şansı olmayacak.” Ben Michael’m sahte avukatı ol-
mayı planlarken Sofia bana şaka yollu önümüzdeki hafta boş
olup olmadığını sormuş ve istemeyerek de olsa zamanlamayı
belirtmişti. “Yani bu hafta sonu onun arınmak için son şansı.
Bu nedenle ona çok ters davrandın. İlk kahvaltıda onun dok-
tor olmadığını zorla kabul ettirmek için epey çaba harcadın
çünkü odasını aramış ve hapları bulmuştun. Hapları senden
gizlediği için kızmıştın ama aynı zamanda mesleği ve kişiliği
açısından nelerin tehlike altında olacağı hakkında onu kor-
kutmaya çalışıyordun. Marcelo’dan onunla teması kesmesini
istedin –bu nedenle ona yardım etmeyi reddediyor. Mecbur
kalırsa yardım edeceğini hepimiz biliyoruz ama bu hafta sonu
Sofia’yı ciddi olarak korkutman gerekiyordu. Tek başına kaldı-
ğını hissetmeliydi.”

Marcelo, Sofia’ya nazik, özür dileyen bir şekilde başını
salladı. Michael ile Sofia arasında taraf tutmakla onu suçla-
dığım zaman itiraf ettiklerinden bunu anlamıştım. *Tamamıyla
doğru değil*, diye kekelemişti Marcelo. Robert ile Audrey’nin
aynı taktiği yıllar önce Katherine üzerinde kullandıklarını
bana Michael söylemişti: bağlantıyı kesmek. Lucy’nin parasal

sorunları için Katherine de aynı öğüdü Michael'a vermişti. Son çare.

"İlaçlara dönelim, Katherine. Güvende tutmak için onları arabana kilitledin. Ama Sofia..." Hâlâ kucağına doğru bakıyor ve omuzları sessiz gözyaşlarıyla titriyordu. "Henüz bitirmemişti. Hapları almayı denedi. Sofia bana bakım deposunda birini gördüğünü söylemiştin ama bardan bakınca görmen olanaksızdı. O fırtınada bir şey görmek imkânsızdı, ben pencerenin önünde oturuyordum ve otoparkı bile göremiyordum. Yani Erin'in bakım deposuna girdiğini görmek için otoparkta olman gerekiyordu. Katherine'in arabasının camı fırtınadan kırılmadı. Arabasına kilitlediğini düşündüğün ilaç şişesini almak için sen kırdın. Ama Katherine çantasını getirmesi için daha önceden Andy'yi yollamıştı. Senin böyle bir şey deneyeceğinden kuşkulanıp fikrini değiştirmiş ve ilaçları her an yanında bulundurmak istemişti. Aynı nedenle ilaç şişesini o gece bana da bırakmadı."

Sofia'nın önünde diz çöküp usulca omzunu sıktım. "Bunları nedensiz olarak söylemiyorum Sofia. Bunu atlatmana yardım edeceğiz. Ama bir sonraki soruda bana dürüstçe yanıt vermeni istiyorum."

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı ve kolunu burnunun altından geçirdi. "Yemin ederim. O ameliyatı herhangi başka bir ameliyat gibi yaptım. Uçağını indirmeyi başaran sarhoş pilotun öyküsüne benziyor, değil mi? Bilmiyorum..." Hıçkırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ters gitti yalnızca. O günden bu yana Katherine bana yardım ediyor. İyileşmek istiyorum."

"Biliyorum." Ona sarıldım ve kulağına fısıldadım. "Sen iyi bir cerrahsın. Bağımlılığının kontrolden çıkmasına izin

verdin ama bunu birlikte düzeltebiliriz. Dürüst olmanı ve gerçek katili bulmak için bana yardım etmeni istiyorum. Michael ve Lucy için. Başta utanacak bile olsan bundan vazgeçecek ve bana yardım edecek kadar güçlüsün.” Burnunun enseme yukarı aşağı oynadığını hissettim. Başını sallamıştı. Ayağa kalktım. Herkesin çamaşırlarını kurutmak için ortaya sererken kendimden söz etmemek haksızlık olurdu. Sıra bana gelmişti.

“İki gece önce Sofia benden elli bin dolar istedi. İtiraf ediyorum: yanımdan bundan çok daha fazla nakit para var. Yaklaşık iki yüz elli –şey, kırk beş bin dolar. Michael’ın Alan Holton’a vermesi gereken paraydı. İşler ters gidince paraya dikkat etmemi söyledi ve ben de polisleri açıklamadım. Kısım bu konu hiç açılmadığı için ve kısmen de... açıklamak istemediğim için. Bunu itiraf ederim.” Odadakileri teker teker suçladığımdan, kendimi onlar kadar hataya düşebilir gösterdiğimi umarak ellerimi havaya kaldırdım. “Michael geri isteyebilir diye parayı yanımda getirdim. Ne yaptığımı ona anlattınca Sofia kendisine gerektiği için benden biraz para istedi.” Sofia’ya anlayışla hitap edebilmek için ses tonumu değiştirdim. “Şimdi bağımlılığından kurtulmaya çalıştığını öğrenince bu konuyu biraz daha iyi anladım. Çünkü bağımlılar arasında parasal sorunlar yaygındır ama benden isterken umarsız ya da yaşamın buna bağılıymış gibi görünmüyordun. İstedin çünkü kolaydı, izi sürülemezdi ve önünde duruyordu. Elli bin dolarlık borç yaşamını mahvetmezdi –eğer işler oraya gelirse bir evin var– ama Oxycodone için çok fazla para harcadığım bir gerçek ve yaptıkların meslek yaşamını bir muhasebeciye oranla daha kolay bitirebileceğinden paranın izinin sürülememesi önemliydi. Para sorunları gibi hırsızlık da bağımlılar arasında

yaygındır. Acil nakit para bulmak için içimizden birinden bir şey çaldın, değil mi?"

Burnunu çekerek başını salladı.

"Ben kurallara hayranım –bazılarınız bunu biliyor. Ve adsız alkoliklerin dokuzuncu kuralı özür dilemektir." Yüzüne baktığım Katherine başını sallayarak onaylayınca tekrar Sofia'ya döndüm. "Hapları her ihtimale karşı yanında olsunlar diye getirdin. Bu hafta sonu programı uygulamaya tümüyle niyetliydin. Bu nedenle benden nakit para istedin. Bir borç değildi: başka hiç kimse bilmese bile geri ödeme yapma zorunluluğunu hissettiğin bir şey vardı."

"Eğer Sofia elli bin dolar çalmış olsaydı, birilerinin dikkatini çekerdin diye düşünüyorum," diye sesini yükseltti Marcelo. "İtiraf etti zaten. Artık kesmelisin."

"Eğer hatalıysam Sofia beni susturabilir."

"Eğer Michael ve Lucy için önemliyse..." Sofia derin bir nefes aldı. "Çaldığım bir şeyi yerine koymak için bu paraya ihtiyacım vardı. 50.000 dolarlık Presidential model platin bir Rolex saat çalmıştım."

Marcelo'nun çenesi korkuyla açık kaldı. Saatine baktı, birkaç kez parmağıyla vurdu ve sonunda ağzını kapatmayı başardı.

İtiraf etmek Sofia'yı yorgun düşürdüğünden ben tekrar konuşmaya başladım. "Marcelo'nun saatini kolundan çıkarmadığını hepimiz biliyoruz. Yalnızca omuz ameliyatında çıkarmıştı. Ameliyatı Sofia yapmıştı ve bundan yararlanıp saatini sahtesiyle değiştirdi. Marcelo çeneme yumruk attığı zaman dişlerimin dökülmediğini fark edip bunu anlamıştım. Bu model Rolex saat platin zinciriyle yarım kilonun birazcık altında-

dır. Yaşlı bir adamın –sakın alınma– attığı bir yumruk sanki demir muşta takıyormuş gibi beni yere yıkmalıydı.”

“O da farkını anlayabilirdi,” diye Juliette dalga geçti. “Kesinlikle. Eğer sahtesi bu kadar hafifse.”

“Haklısın ama Marcelo ameliyattan sonra iyileşme dönemindeydi. Bileğindeki herhangi bir şey başlangıçta tuğla gibi ağır gelirdi, böylece daha hafif olan saate alıştı ve kolunun gitgide güçlendiğini düşündü.” Marcelo’nun sol koluyla görünmeyen ağırlıklar kaldırdığını, ağırlığını test ettiğini ve aklının karıştığını gördüm. “Ama sorun onun herhangi bir saat olmamasıydı. Bu saati hep biraz kıskandığımı itiraf ederim. Bir kez değerini Google’da araştırdım ve Marcelo bana saatin babama ait olduğunu söylediğinde kapıldığım şaşkınlığı hayal edebilirsiniz. Evet, babam bir suçluydu ama gösteriş meraklısı değildi. Hiçbir zaman gösterişli mücevherler ya da pahalı arabalar almadı. Yani bana garip geldi. Çalıntı olduğunu varsaydım ama yine de babam onu bir soygundan alacak bir adam değildi. Ardından resimlerin varlığını öğrendim. Herkesin istediği ama kimsenin bulamadığı ve hatta çete haydutlarının karısının çalıştığı bankada babamın kasasına ulaşmak için çabaladığı resimler.”

“Robert bu saati Jeremy’ye bıraktı,” dedi annem.

“Rolex saatler kalıcı olmak üzere tasarlanmıştır –pazarlama kampanyaları kuşaktan kuşağa aktarılmak üzerine kurulmuştur. Özellikle platin bir Rolex çok sağlam olduğundan çok ağırdır, kurşun geçirmez camı vardır.” Sosyal medya hesabıma düşen reklamlardan biri BİR BANKA KASASI KADAR SAĞLAM diyordu. “Yani uzun ömürlü olacak ve korunacaktır. Çok önemli bir şeyi saklamak için daha iyi bir yer yoktur.

Elbette camın altına girecek kadar küçükse, değil mi?" Büyütecî cebimden çıkarıp yukarı kaldırdım. "Juliette, Frank'ın madalyasını bana atabilir misin?"

Juliette'in kaşları akıl karışıklığıyla kalktı ama camlı kutuyu dikkatli bir atışla bana gönderdi.

Yakaladım. Daha önce kontrol etmişim; kuşkumu teyit etmek için yapmışım ve ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sayfa 114'te [ÖK: 15] söylediğim gibi şu lanet olası şeyi betimlemek için seksen sözcüğü [ÖK: 15] boşa harcamadım.

"Juliette bana F-287 ya da Frank'ın –şöminenin üstündeki ölü kuş– düşman hatlarından bir haritayı, piyadelerin bulunduğu yerleri, koordinatları ve diğer önemli bilgileri geçirdiğini söyledi. Ama şifreli bile olsa tek başına bir harita bir kuşa çok ağır gelecektir. Babanın hayat kurtaran mesajın tamamını çerçevelemiş olduğunu fark etmemişim Juliette." Büyütecî madalyanın altındaki anlamsız noktacıkların bulunduğu kâğıdın üzerine tuttum. Çok yakından bakmadan bile minik bir noktacıktan ayrıntılı bir haritayı büyüttüğü açıkça görülebiliyordu. Artık Christie yerine le Carré'ye geçiyoruz –babam olsa casus olayları derdi– ama benimle kalm. Gerçi bu konudaki nasıl yapılır kitabım çok fazla satmamıştı ama şimdi faydasını görmek üzereydim. "Bunlara mikrodot deniyor. Bilgiyi küçültmenin bir tekniği. Tam bir A4 kâğıt ya da örneğin harita gibi bir imge cümle sonundaki nokta işareti büyüklüğündeki bir mikrodota sığabilir. İkinci Dünya Savaşı'nda casuslar bundan çok hoşlanmışlardı –posta pullarının arkasına koyuyorlardı." Büyütecî tekrar havaya kaldırdım. "Alan'ı gömdüğü gece bu cisim Michael'ın arabasında tıkırdayarak dolaşıyordu. Buraya gelirken de yanında getirmiş. Crawford onu tutukladı-

ğı zaman Erin cebinden aldı. Bu bir kuyumcu merceğı." (Kuyumcu merceğı sözcüğünü bu kitabı yazarken öğrendiğimi unutmayın. Bunu saklamak ikiyüzlülük olur.) "Marcelo, senin gerçek saatinin camının altında bir mikrodot vardı. Robert asla uyuşturucu kullanmadı. Bedeninde buldukları enjektöre bakarak kafasının iyi olduğuna ve bir benzin istasyonunu soyacağına karar verdiler ama esasında uyuşturucu zerk etmek için değildi. Mikrodotlar çok minik olduğundan bir yüzeye yapıştırmak için bir enjektör ya da bir kalemin ucu gibi bir şeye gereksinim olduğunu varsayıyorum."

Kuyumcu merceğini yukarı kaldırdım.

"Ama her rehinci bunlardan birine ya da daha iyisine sahiptir. Kalitesini incelerken herkes o noktacığı görebilir. Sofia aslında bir saat sattığını düşünüyordu ama çok daha fazlasını satıyordu. Sofia'nın ona doğrudan satmak gibi bir talihsizliğı olduğunu sanmıyorum ama Michael bana Sidney'deki tüm çalıntı malların her nasılsa Alan'ın dükkânına gittiğini söylemişti. Sofia'nın üçkâğıtçı birinin dükkânına gitmesi şarttı. Belki Oxy satıcın sana yolu gösterdi ya da belki saati uyuşturucuyla değıştokuş ettin ve onlar sattı. Alan'm belki de resimlerde yer aldığı ve birinin bu ipucunu ona vermiş olabileceğı fikrini göz ardı etmiyorum. Hiç fikrim yok. Her koşulda bu olay Türkiye'de kanatlarını çırpın bir kelebeğın Brezilya'da bir kasırgaya neden olması gibidir. Kısacası yanlış saat yanlış kişiye gitti. Alan elindeki malın değerini bildiğı gibi daha da önemlisi kimin bunu istediğini de biliyordu. İşte bu nedenle Michael içi para dolu bir çantayla o gece onunla buluştu. Mikrodotu satın almaya çalışıyordu." Herkesin dikkatini çekmiştim. "Aradaki boşlukları doldurmak isteyen var mı yoksa devam edeyim mi?"

Buna benzer bir kitapta mikrodot gibi bir şeye MacGuffin yani öykünün temeline etkisi olmayıp hareket katan nesne adını verirsiniz. Tam olarak ne olduğu önemli değildir, uğruna insanların cinayet işlemesi önemlidir. Bilirsiniz işte, James Bond'un sürekli peşinden koştuğu şeydir; dünyayı yok edecek bir virüs yüklü bir USB, banka hesabı şifresi, nükleer silah fırlatma şifresi ya da bizim durumumuzda resimler.

"Bir sorum var," dedi Audrey beni *vurma dercesine* ellerini açarak. "Ernest, ne kadar minnacık bir şeyin peşinde olduğumuzu söylüyorsun ama Michael buraya bir mobilya kamyonu getirdi. Minik bir resim için mi?"

Audrey ile Katherine dışında odadaki herkesin kamyonunda bir tabut olduğunu bildiğini fark ettim. Erin kazıp çıkardığı için, Sofia ile Crawford peşinden koştuğu için, Andy ile Juliette McAuleylerle konuştuğum için öğrenmişlerdi ve Marcelo kendisine ben söylediğim için biliyordu.

"Michael bir gece önce Erin'le birlikte kazıp çıkarttığı Brian Clarke'ın tabutunu getirmek için kamyonu gerek duymuştu. Brian, Alan Holton'ın ortağı ve o gece babamın öldürdüğü polis memuru. Marcelo yok etmek istediği kamyonunda ne bulunduğunu bilmiyordu ama ben Michael'm görmemi istediklerini görmüştüm. Brian'ın tabutunda iki ceset vardı ve biri çocuk cesediydi." Bu cümleyi duyunca herkesin soluğunun kesildiğini bildirmekten mutluyum. "Andy, eğer sana yardımcı olacaksa, bu, Rebecca McAuley'nin cesedi. Otuz beş yıl önce kaçırılmıştı. Ebeveynleri fidye ödememeyi ve kaçırانları aldatmayı denediler ama planları geri tepti, kızlarını bir daha asla göremediler."

“Ve Robert bu olayın resimlerine sahipti,” dedi Erin. “Mikrodotta bu resimlerin olduğunu düşünüyorsun. Kızın öldürülmesinin kanıtları mı?”

“Kesinlikle. Saatin eline düşmesine Alan çok sevinmişti çünkü içerdiği kanıtlara McAuleylerin çok para ödeyeceklerini biliyordu. Bundan sonrası tahminlere dayanıyor ama Alan’ı Rebecca’nın katili olarak saymıyorum çünkü resimleri satmak yerine yok ederdi. Otuz beş yıl yeterince uzun bir süre olduğundan, Alan’ın yeterince köprüyü yaktığını ve eskiden koruduğu kişilerin artık korumaya değmez olduğunu düşündüğünden satmaya niyetlendiğini varsayıyorum.”

Odadakilerin bu sözlerin mantıklı olduğunu kabul edip etmediğini anlamak için bir an durakladım. Bazıları başını sallıyordu. Sofia kusacakmış gibi görünüyordu. Andy ise sanki kuantum fiziğinden söz ediyormuşum gibi şaşkın görünüyordu. Yeterince iyi.

“Ama Alan’ın bir sorunu vardı. Belki Rebecca’yı öldürmemiştir ama Kılıçlar için çalışıyordu. Robert’ı hedef aldı, en azından Rebecca’nın cesedinin gizlenmesine yardım etti, muhtemelen fidye ödenmesine de karıştı. Yani McAuleylerin kapısını çalamazdı. Onu sorumlu tutarlardı. Bir aracıya ihtiyacı vardı.”

“Niçin Michael?” diye sordu Katherine.

“Bunu çözmek epey zamanımı aldı. Bence Alan, bu kadar büyük miktarda bir parayı teslim edeceğine güvenebileceğinden emin olmak için, kazanacak bir şeyi olan başka birini istedi. Ve bu olaya karışan Alan’ın bildiklerine göre bir Cunningham resimlerden çok şey kazanabilirdi. En önemlisi elbette Robert hakkındaki gerçeği öğrenmekti. Sanırım işin bir yarısı böyle ama gitgide yaklaşıyoruz. Michael en doğru seçim gibi

görünüyor –Marcelo, sen Robert’ın avukatıydın; Katherine sen bir buz pateni kadar dümdüzsün; Audrey alınma ama senin yaşın uymuyor. Ama Alan’ın hatası işte buydu. Anlaşmayı garanti edecek kişisel bağlantı olarak düşündüğü şey, Michael’m onu öldürme nedeni oldu.

“Ve anlaşma olayın en basit kısmıydı. Alan’ın fiyatı ilk fidye miktarıydı: üç yüz bin dolar. Yani Alan, Michael’a onu ve McAuleyleri işin içine çekecek kadar bilgi verdi. Michael mikrodotu Alan’dan satın almak için parayı McAuleylerden alacak ve resimleri teslim edecekti. Bu kadar basit. Ama sonunda Michael Alan’ı öldürdü ve parayı sakladı.”

“Çünkü Michael’m üç yüz bin doları yoktu,” diye ağzında geveleyen Sofia dikkatiyle beni şaşırttı “Sana iki yüz altmış yedi bin dolar verdiğini söyledin bana.”

“Tam üstüne bastın,” dedim. “Michael parayı Alan’a vermeden önce birazını aldı. Bunun nedeni ne?” Dürüst olmam gerekirse önsezim dışında destekleyecek bir bilgim yoktu ama çok özgüvenli hissediyordum. Üstelik şanslı günümde olduğumdan yavaşlamaya hevesli değildim. “Lucy’nin işlerinde bazı sıkıntıları vardı. Hem para kaybediyordu hem de acımasız kira kontratı koşullarında parasal gücünün yetmeyeceği bir araba başına kalmıştı. Kahvaltıda sana arabanın ödendiğini söylediği zaman Marcelo, çoğumuz bu tavrın onun her zamanki öfkeli savunmacılığı olduğunu düşündük. Ama yalan söylemiyordu. Alan ile buluşmaya gitmeden önce Michael onun aralarında araba da dahil tüm borçlarını ödemişti. Herhalde bir terslik olduğu takdirde Lucy’nin iyi durumda olduğundan emin olmak istemişti.” Bu kısmı duyması için Lucy’nin burada olmasını isterdim. Gerçekten istiyordum. “Ama paranın birazını yürütmenin etkisinin ne olacağını tah-

min edememişti. Alan aptal değil –parayı saydı, eksik olduğunu gördü ve silahını çekti. Silah için mücadele ettiler... ve devamını biliyorsunuz.”

“Bunların hepsi çok eğlendirici,” Andy kendini engelleyememişti. “Ama Kara Dil hakkında ne haber var?”

“Daha herkesle işim bitmedi. Erin, Sofia, Marcelo... siz Rebecca McAuley’nin ebeveynlerinin burada olduklarını ve tepenin öte yanındaki otelde kaldıklarını bilmiyorsunuz. Michael mikrodota sahip olunca ve cesedin nerede gömülü olduğunu öğrenince onlara hapisshaneden mektup yazıp ödeme miktarını ikiye katlamalarını istedi. Siobhan McAuley bana SuperShred’de ‘Yine daha fazla para istiyor,’ dediği zaman bunu açıklamış oldu.” Michael kurutma odasında bana kendi değerinin Alan’ın başlangıçta koyduğu üç yüz bin dolardan çok daha yüksek olduğunu söylemişti. Michael zirvenin öte yanına geçip McAuleylere hem resimleri hem de kızlarının cesedini satmayı planlamıştı ve bu nedenle kamyonu yükleyip buraya getirmişti. Planının böyle olduğunu sana söyledi, değil mi Audrey?”

“Yapmaması için onu uyardım,” diye onayladı Audrey. “Ve ısrar edince onları uyarmak için o otele gittim.”

“Özür dilerim,” Andy yine meraklı beklentinin gelişmesine saygı duymadan lafa karıştı. “Ama Ernest, bu yeraltı dünyasının çocuk kaçırma olayı otuz beş yıl öncesinden kalma. Şu lanet olası külle ne ilgisi var?”

“Pekâlâ.” Elimi kaldırdım. “Mesajı aldım. Yeşil Çizme’ye geri dönelim. Kimliği bilinmeyen kurban ya da en azından çoğumuzun kimliğini bilmediği kişi. Aslında kim olduğunu ilk çözen Lucy idi.”

“Ne olup bittiğini anladığı için öldürüldüğünü öne sürüyorsan...” Sofia eliyle başını yukarı kaldırıp salladı. “Onun düştüğünü biliyoruz –üzerinde hiç kül yoktu ve birçok kemiği kırılmıştı. Hiçbir mücadele belirtisi yoktu.”

“Hayır. Çatıdan atladı,” diye onaylarken çatıda Lucy’nin parmağını silah gibi kafasına dayadığını anımsadım. *Ben tercih ederim...* “Dün bana Kara Dil’in işkencesini çekmektense ölme-yi yeğlediğini söyledi. Olacaklardan kaçmak için kendini çatıdan aşağıya attı. Sanırım kuşkularının tekrar kontrol etmek, Google’da bir şey aramak için oraya çıktı. Hepimiz bardan çıkınca bizim katil korkuya kapıldı ve onunla çatıda yüzleşti. Yeşil Çizme’nin resmini görünce Lucy’nin yüzündeki korku ifadesini anımsıyor musunuz? Michael’a gerçekten ne olduğunu gördüğü için dehşete kapıldığını düşünmüştüm. Özellikle kısmen kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Ama yanılmışım. Lucy resimdeki kişiyi tanıdığı için korkmuştu.”

“O adamı hiçbirimiz daha önce görmedik. Lucy ölen adamı nereden tanıyor olabilirdi?” Yine Andy sormuştu. Akli en fazla karışan kişi oydu. Ötekiler olayın parçalarını anlamış gibi görünüyordlardı ama bütünü anlamaya çabalarken alın-ları hâlâ kırıktı. Yalnızca bir tek kişinin çenesi sertti, poker oyuncusu suratı takınmıştı. Bir vincin kolunu çeviriyordum, o kişinin boynundaki kasları kasıyordum.

“Lucy’nin adamı tanıdığını söylemedim,” dedim. “Adamı anımsadığını söyledim. Onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştı -buraya gelirken adam ona hız cezası kesmişti.”

Sindirmelerini bekledim. Herkes arkasına bakmak için başını çevirdi, bakışları odanın gerisinde duran adama takıldı.

“Crawford, üniformanın manşetindeki kan izleri cesedi dağdan aşağıya taşırken olmadı. Bileklerinin iç tarafında. Bu izleri kim bıraktıysa elleriyle kendi boğazını kavriyordu.” Boynuma dolanmış hayali bir kablo bağını tırmıklamayı taklit ettim. “Sen ölü bir adamın paltosunu giyiyorsun.”

“Ne demek bu?” diye sordu Crawford.

Söze başlamadan önce Juliette’e anlamlı bir gülümsemeyle baktım, hiç gösteriş yapmadığım için gurur duyuyordum. Dikkatimi tekrar Crawford’a verdim. “Arthur Conan Doyle’un bile hayaletlere inandığını söylüyorum. Doğru değil mi Jeremy?”

KARDEŞİM

BÖLÜM 39

Şimdi başka birinin kanıyla lekelenmiş bir polis paltosu içinde (hatta kılık değiştirmiş gibi) çok komik görünen Jeremy Cunningham zayıf bir gülümsemeyle baktı ve hafifçe başını salladı. Bir şey söylemeye çalıştı –herhalde *saçmalık bu* diyecekti– ama sesi boğuk çıktı.

Audrey de herkes gibi şaşkındı; Kılıçlar’ın oğlunu öldürme tehdidini gerçekleştirdiklerini düşündüğü açıktı. Tıpkı rafındaki Agatha Christie romanı gibi Jeremy de farklı bir ismin arkasına saklanmıştı: Darius Crawford adını kendine beceriksiz yerel bir polis rolü yaparken vermişti. Medyanın ona verdiği Kara Dil lakabı ise beceriksizliğin tam karşıtıydı. Beş cinayet işlemiş ve birini intihara zorlamıştı. Dediğim gibi, bazılarımız çok başarılıyız.

Knox’un kurallarından biri değil ama cesedini kendi gözlemlerinizi görmeden asla birinin öldüğüne inanmamalısınız.

Şimdi doğrudan Jeremy’ye hitap ediyordum. Gösterisi bitmişti. “Yeşil Çizme burada yaşayan biri olmalı. Bu nedenle resmini yalnızca ailemize gösterdin ve paniği önleme bahanesiyle Juliette’e bile göstermedin çünkü yörede yaşayan biri onu

tanıyabilirdi. Burada çalışanlar mevsimi geçirmek üzere geldiler –aylardır buradalar. Kasabada tanımadıkları bir polisin olması kuşkulu gelebilirdi ama çavuşu derhal tanıyabilirlerdi. Bu nedenle onu aceleyle gözlerden uzak tutmak istedin ve bakım deposuna kilitledin. Paltosunu aldın ama çizmelerini almadın. Çelik uçlu çizmeler polis üniformasının bir parçasıdır ve hâlâ cesedin ayağındaydı ama kamyonu kovalarken Erin ayağına bastı, yani sen polis değilsin. Aslında istediğin herhangi biri olabilirdin ama sanırım bizi birbirimizden ayırma gücüne sahip olmak istedin. Böylece korkacağımızı, kırılacaklarımızı, birbirimize karşı çıkacağımızı biliyordun. Aynı nedenle çavuşun ölümünü adeta basın açıklamasına çevirdin. Ama gergindin, çok gergindin. Polis çalışmasına benzeyen attığın her adım –cesedin kimliğini saptamak, paniği kontrol altına almak– aslında tam tersine sahte kimliğinin devam ettiğinden emin olmak içindi. Yani bir Cunningham sorduğunda resmi gösterdin. Doğrusunu yapıyormuşsun gibi görünüyordu. Her adımda bizden biraz daha fazlasını bildiğinden emin olmak için elinden geleni yaptın.

“Ama Lucy’nin tepkisini beklemiyordun. Kurbanı, buraya gelirken ona aşırı hız cezası kesen polis olarak tanınmasını beklemiyordun. Hızla çıkıp giderken onun ‘Sensin patron,’ dediğini düşündüm ama aslında ‘Senin patronun,’ demişti. Henüz seni suçlamayı düşünmüyordu –yalnızca yüksek sesle düşünüyordu ama bir terslik olduğunu biliyordu. Çatıya çıkıp Jindabyne Polis Merkezi’ni Google’da bulmadan önce taşları yerine oturtamamıştı. O zamana kadar bizler yataklarımıza dağılmıştık, sen onun peşinden çatıya çıktın ve Michael gibi ölmek istemediğinden Lucy aşağıya atladı.

"Buraya ne kadar çabuk geldiğin konusunda da yalan söyledin. Bütün gece hız radarında turistleri yakaladığını söyledin ama doğru olamazdı çünkü Lucy belirli bir noktada kendisine kesilen ceza konusunda kesinlikle seninle tartıştırdı. Başka polisler gelmeyecekti –onların yollarla ilgilendiğini söyledin ama iki cinayetin işlendiği bir yere her nasılsa iki yolcu otobüsü gelirken niçin bir polis aracı yolu bulamadı? Elbette başlangıçta bunların hiçbirini fark edilmedi. Güvenilir gibi göründün. Cesede giden üç ayak izine karşılık geri gelen bir ayak izi vardı: bir kurban, gelen bir polis ve giden bir katil için yeterliydi. Bu durumda 'üçüncü ayak izinin sahibi Memur Crawford gelmeden önce katilin kendisinin polisi aradığı anlamına geldiğini düşündüm.'" Elimle havaya tırnak işaretleri yaptım. "Katilin aradığı ya da aramış gibi yaptığı konusunda haklıydım. Çünkü cesedi başka kimse bulmadı, sen kendin buldun –rolünün bir parçasıydı. Oraya iki kez gittin. Önce başına torbayı bağladığın çavuşu ölmesi için oraya kadar götürdün, paltosunu aldın ve sabahleyin tekrar gittin."

"Buraya daha geç geldiğini kamera kaydetmiş," dedi Juliette benim vardığım sonuçlardan emin olmayarak. "İkimiz de gördük."

"Sanırım peşimizden buraya gelmeyi planlarken oteli kontrol ediyordun. Kar kamerası internet sayfasında bulunduğundan geliş yolunun bir bakıma denetlendiğini biliyordun. Hız ölçüm radarını yerleştirmek için aracını yolda durdurduğu zaman avuşa saldırdığını varsayıyorum. Tepeye ulaşınca internet sayfasını görmek için sinyal buldun. Ben önce gaz pedalını köklediğini düşündüm, kameranın tekrar çalıştığı üç dakikalık arayı bir araba atlatabilirdi. Ardından geri gitmek

ve doğru zamanda buraya geldiğini kameranın kaydetmesini sağlamak zorunda kaldın. Resimde otoparka gider gibi görünüyorsun ama kolun koltuk kafalığının üzerinde duruyor. Geri gidiyorsun."

"Jeremy mi? Olamaz." Katherine ona sanki bir çöl adasından evine gelmiş biri gibi bakıyordu. Sonra Audrey'ye döndü. "Sen bunu nasıl bilemezsin?"

"Kılıçlar onu almıştı Katherine. Ama fidye değil –resimleri istiyorlardı. Ernest'in sözünü ettiği resimleri. Saati ya da başka şeyleri bilmiyordum... ve Jeremy, eğer sensen, denedim –onları bulmayı denedim. Resimleri gizlemediğimden emin olmak istediklerini söylediler. Yani doğruyu söylediğimden emin olmak için bunu yapmak zorunda olduklarını söylediler." Boğulurcasına konuşuyordu. Audrey Marcelo'nun elini tuttu ve uyuşukluk onun Crawford/Cunningham'a (İsim dediğin nedir ki?) doğru eğilmesine yol açtı. Marcelo, Audrey'nin sıkıdığı elini bir tasmayla kısıtlanmış pitbull gibi sırtına doğru götürdü. "Polise bildiremezdim, çünkü o zaman Alan polisti ve Michael ile Ernest'i almak için geri geleceklerinden korkuyordum. Şu aptal resimler uğruna ailemiz çok şey yitirdi, artık bitsin istiyordum. Yani bitmiş gibi davrandım. Eğer gerçekten sensen Jeremy, çok üzgünüm. Emin misin Ernest? Gerçekten emin misin?"

"Michael bana Alan'ın önce benimle temas kurduğunu söylediğini anlattı," dedim. "Michael'a bunun yalan olduğunu söyledim, güvenini kazanmak için Alan'm bir yalan uydurduğunu düşündüm. Ama biraz daha düşündüm. Alan tam olarak Michael'm erkek kardeşiyle temas kurduğunu söylemişti. Alan seninle temas kuruncaya kadar evlat edinilmiş olduğunu bilmiyordun değil mi Jeremy?"

Jeremy güçlükle yutkundu. Dudağını kemirdi. Sesini çıkarmadı.

“Ama elbette Alan yaşadığını biliyordu. Belki de seni serbest bırakan oydu. Ama bunların hiçbirini anımsamıyorsun ve karşına asla parçası olduğunu bilmediğin bir aileden söz eden bir adam çıkıyor. Koruyucu ailen Mark ile Janine Williams seni yanlarına aldılar ve belki de onların öz oğlu olmadığını bilmiyordun. Ayrıca sana her şeyi anlatmadıklarını öğrenince çok anlayışlı davranmadığını düşünüyorum. Hapishanedeki Michael’a bir mektup yazıp neler olduğunu, kim olduğunu düşündüğünü açıklamaya çalıştın. Ama Michael mektuptaki Jeremy Cunningham adını bir tehdit olarak algıladı.” Michael’a mektupta bir isim olup olmadığını sormuştum ve neredeyse gülerek, “Ah, bir isim vardı... onlar damarıma basmayı deniyorlardı,” yanıtmı vermişti. “Özellikle Alan ona Kılıçlar’ın annemize yaptıklarını söylemişse böyle düşünmesi mantıklıydı. Buna inanmadı ve ben basında ailenin haini olarak bilindiğim için başka kime yaşayabilirdi? Ona yakın birine. Lucy’ye.

“Lucy gelmeni bekliyordu ve geç kalınca Yeşil Çizme olabileceğinden korkmuştu. Dışarıda kötü bir kazaya kurban gitmiştin. Önce çözülmemiş bir cinayet nedeniyle polislerin varlığının Michael’a zor geleceğini düşündüğü için kaygılandığını varsaydım. Ama aslında eğer sen gece donmuşsan, seni Michael ile bir araya getirme planları bozulacağı ve bundan kendine pay çıkaramayacağı için kaygılanıyordu. Cesedin kim olduğunu bulmaya çabaladı, benden önce konuk listelerini inceledi. Cesedin Michael’a benzeyip benzemediğini sordu. Michael olup olmadığını sormadı. Çatıda senin nerede olduğunu öğrenmek için bir mesaj göndermeye çalışıyordu. Kim

olabileceğini ve neler yaptığını fark edince bu kadar yıkılmasının başka bir nedeni buydu: seni buraya davet etmişti.”

“Tam da planladığın gibi Katherine.” Beni gölgede bırakması için Andy’ye güvenebilirsiniz. “Lanet olası bir aile buluşması.”

Herkes bunu sindirirken yalnızca rüzgârın çılgılığı duyuluyordu.

Sonunda Jeremy konuştu. “Hepinizle birlikte aynı odada bulunmayı hiç beklemiyordum.”

Eliyle sıkıca tuttuğu şömine rafının boyasından parçacıklar koparırken gözleri aramızda dolaşıyordu. Kaçabileceği kapıyla arasında bizim aileden çok sayıda insan vardı ve tam arkasında soğuktan buz tutmuş bir pencere bulunuyordu. Yerdeki karın yumuşaklığına bağlı olarak oradan atlamayı düşünebilirdi ama bunu denediği takdirde içimizden birinin onu yakalayacağından emindim.

“Ben...” diyerek duraksadı. “Sizlerle tanışmak için çok uzun süre bekledim. Daha farklı olacağını düşünmüştüm.” Kurutma odasında Michael’ı görmem için beni içeri sokarken kullandığı özlem dolu ses tonuyla konuşuyordu. *Onu seviyorsun, değil mi?... Ben büyürken kardeşim filan yoktu.* “Gençken çok farklıydım. Asla uyum sağlayamadım. Kavgalara karıştım. Ve sonra Mu...” Bir anda sustu ve burun deliklerinin büyümesinden öfkesini görebildim. “İlk başta Alan’ın yalancı olduğunu düşündüm. Her zaman onlara anne baba derdim. Onlara sordum ve yalnızca...” Anılarla mücadele ettiğini fark ediyordum. “Yalnızca bunu itiraf ettiler. Yaşamım boyunca ailem olduklarını düşündüğüm bu kişiler bu konuda çok mutlu görünüyorlardı. Kim olduğumu bana söyleyemediler. Üvey kız ve erkek kardeşlerim hep vardı ama Williamslar bana öz çocukları ol-

duğumu söylüyorlardı. Daha fazlasını bilmediklerini, yedi yaşındayken beni ismimi bilmeden aldıklarını söylediler.”

“Yedi mi?” diye zorlukla nefes aldı Audrey. “Hiç kimse-
nin kim olduğunu bilmemesine şaşmamalı. Aradaki iki yılda
neler oldu?”

“Ben... hatırlamıyorum.” Jeremy olmayan bir şeyi arıyor-
muş gibi görünüyordu. Çok küçük, dövülmüş, istismar edil-
miş... Belki de o anıların hepsi bastırılmıştı. Audrey’nin sır-
larını ifşa etmesinden çok korkan Kılıçlar kendilerine ihanet
etmemesi için oğlunu öldürdüklerini söylemişlerdi ama bunu
yapacak cesaretleri yoktu; ölüp gitmesi için sokaklara bırak-
mışlardı. Ne kadar zaman yanlarında tuttuklarmı ve ne kadar
zaman tek başına yaşadığını asla bilemeyeceğim. Ama bu de-
neyimin genç bir zihni nasıl değiştirebileceğini anlamak için
çok uzağa bakmama gerek yoktu. Otuz küsur yıl önce DNA
testi yaptırmak yaygın değildi ve kayıp ihbarları da henüz yeni
gelişen internet üzerinden yayılmıyordu. Bir Cunningham’ı
suçlamak için eyalet sınırlarını geçmiş olan Queenslandli de-
dektife sorabilirsiniz. Kavgalara karıştım. Eyalet sınırlarında
Jeremy tanımadığı bir kentte isimsiz bir çocuktı.

“Ama Alan kim olduğumu bildiğini söyledi,” diye devam
etti Jeremy. “Bana göz kulak olduğunu, ben küçükken benim-
le ilgilendiğini söyledi. Bana verdikleri için minnettar olmamı
istediği gibi, kaçmama yardım etmediğini söyledi. Huzur bul-
mama yardım edecek resimler için ebeveynlerimin parasını
istiyordu. Ama ona bas git dedim ve bundan sonra haberlerde
ilk gördüğüm oydu. Öldürülmüştü.”

“Yani Williamslarla yüzleştin mi?” diye dürttüm.

“O insanlar sürekli yalan söylemişlerdi, ailem olduklarını
söylemeye cüret etmişlerdi. Yalanlarını sürdürdüler ve kim ol-

duğumu bilmediklerini söylediler! Öfkeye kapıldım... Aslında yapmak istemedim... Ne hissettiğimi anlamalarının bir yolunu bulmuştum." Boynunu, yakasını çekiştirdi. "Öfkelendiğim zaman nefes alamıyorum."

"Ya Alison? McAuleylerin olayına karıştığı için mi onun izini sürdün? Bu olayı nereden biliyordun?"

"Hayır. Bazı sorular sormak, Alan hakkında bilgi almak için onu aradım. Alan'ın şefi olduğunu anlamıştım." Yakası artık yırtılıyordu. "Olanların onun suçu olduğunu düşünmedim. Alison kendi kışını korumak için babamı, benim gerçek babamı ölmesine neden olacak şeyler yapmaya zorlamıştı. Ona yalnızca bazı sorular sormak istiyordum. Gerçekten." Alnını ovuşturdu, dilini dişlerinin etrafında dolaştırdı.

Kendini hareketlerinden uzak tutmak için bilinçli bir çaba içinde olduğunu görüyordum ama mecbur bırakıldığına inandığı da belliydi. Çok eskilerden kalma bir işkence tekniğini canlandırmak için tüm gereçleri getirdiğine göre, bu kadar fazla mecbur bırakılmış olamazdı ama onu düzeltmeyecektim.

"Hepiniz bunu anlıyorsunuz, değil mi?" Sözcüklerinin altında adeta bizi eşitmişiz gibi gören sinsi bir şey yatıyordu.

"Bir yere ait olmak için yanıp tutuşuyorsan, hepimiz buradayız." Kollarımı iki yana açtım. "Niçin Michael'ı öldürdün?"

"Michael'm bana benzemesi gerekiyordu," dedi Jeremy kederle. "Yani bir gün tanımadığım bir adam bana bir Cunningham olduğumu söylüyor ve ardmdan bir Cunningham'ın onu öldürdüğünü haberlerde görüyorum. Sonra Robert'ı araştırdım, Brian Clarke'ı öldürdüğünü öğrendim ve belki her şeye

karşın bu kadar yalnız olmadığımı, farklı olduğunu hissedene tek kişi olmadığımı düşünmeye başladım.”

“Michael ile o zaman mı temas kurdun?”

“Mektubuma yanıt vermedi. Bana niçin inanmadığını anlayabiliyordum. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıyım. Karısı daha istekliydi. Onun ne zaman hapisten çıkacağını bana söyledi. Sizin buradaki hafta sonu toplantınızdan söz etti. Sabırsızlanıyordum, yalnızca Michael ile değil hepinizle tanışacaktım.” Garip bir şekilde gülümsüyor, bizimle yani gerçek ailesiyle ilk kez tanışmanın heyecanını yeniden yaşıyordu. “Ama doğru adım atmak istedim. Onunla tek başıma tanışmak, bu aile için değerli olduğumu kanıtlamak istedim. Bir gün önce hapishaneye gittiğimde yoktu. Aceleyle buraya geldim. Yerel polis memuru yanlış zamanda yanlış tepeye park etmişti ve onun fedakârlığı bana kendimi size gösterme fırsatını verdi.”

Fedakârlık sözcüğünü duyunca Juliette ile kaygılı bir bakış paylaştık. Jeremy şimdi kendini efsaneleştirmeye kapılmış, coşkuyla konuşuyordu.

“Ayrıca bana Michael ile yalnız konuşma fırsatı verdi. Ne zaman hapisten çıkacağı konusunda sizlere yalan söylediğini bildiğim için nedenlerim ikna edici olabilirdi. Onunla derhal konuşmak istedim ama herkes üstüne düşüyordu ve hafta sonu boyunca onunla yalnız kalacağımız tek yol olduğunu biliyordum. Sonra herkes bağırmaya başladı ve belki de giysisi seçimim sandığım kadar zekice değildi çünkü birdenbire her şeye yardımcı olmak zorunda kaldım ve Juliette zamk gibi yapıştı, insanlar da soru sormaya başlayacaklardı. Michael’a yaklaşmak için onlardan kopamıyordum. Ancak Ernest, sen

onunla konuştuktan sonra ona... aileye ait olduğumu gösterebilirdim. Ona benzediğimi gösterebilirdim."

Sofia'nın teorisi geçerliydi: *Kara Dil kendini tanıtıyor*. Burada olduğunu bilmemizi istiyor.

Jeremy katillerden oluşan bir aile içinde yerini bulduğunu düşünmüştü. Çavuşun ölümü yabancı bir kedi tarafından kapiya getirilen ölü bir kuştan fazlası değildi. Bir armağandı.

"Ama Michael bunu hoş karşılamadı, değil mi?" diye karşılık verdim. "Dehşete düşmüştü. Onunla konuştuğumda son üç yılını aldığı canla birlikte yaşama fikrine alışmaya çalışarak geçirdiği ve daha iyi seçimler yapmak istediği belliydi. Daha iyi olmak istediği. Ama bunu beklemiyordun, değil mi? Yine kendini dışlanmış gibi hissetmene mi yol açtı?"

"Benim gibi olması gerekiyordu. Senin de benim gibi olman gerekiyor! Onu ikna etmeye çalıştım. İlk fırsatta sana anlatacağını biliyordum. Ve biliyordu –Alan'ın önce bana satmaya çalıştığı resimler ondaydı, çocukken kimin bana acı verdiğini, kimin bizleri incittiğini biliyordu ve bana söylemeyi reddetti. Onları öldüreceğimi ve bu yolun iyi olmadığını öğrendiğini söylediği zaman bana hiç benzemediğini fark ettim. Tıpkı sahte ebeveynlerim gibi kendimi yalnız hissetmeme yol açtı. Bazen... nefes alamıyorum çünkü insanlar..." Tekrar yakasını çekiştiriyordu. "Onun söylediği şeyler. Nefes alamıyordum... ve sonra o kadın..."

"Lucy." Audrey'nin onu düzelttiğini duyunca hem şaşır-dım hem de biraz etkilendim.

"Buradan nasıl gideceğimi çözmeye çalıştım ama siz gitmeyi reddederken ve ben polis memuru rolünü oynamak zorunda kalmışken nasıl gidebilirdim? Sonra o kadın anladı.

Beni bekliyordu ama gelmemiştim. İlk cesedin bir polise ait olduğunu öğrenince kimliğim açığa çıktı. Sessiz kalması için ona yalvardım. Ona bir seçenek sundum, anlıyorsunuz değil mi? O atlamayı seçti.” Sesi yine acınası, yalvarır olmuştu. Hepimizin kendisine benzeyeceğimize gerçekten inanmış ve biz benzemeyince şok geçirmişti.

“Niçin?” Katherine sorarken sesindeki nefret odanın duygusunu özetliyordu. “Niçin bir insan bizim ailemizin uyum sağlanacak bir aile olduğunu düşünür?”

“Michael’ın buna hakkı yoktu!” Jeremy artık bağıırıyordu. “Nereye ait olduğumu bana söylemeye hakkı yoktu. Yaptığının yanlış olduğunu söylemesi haksızlıktı. İkiyüzlü!” Bundan sonraki sözleri tokat gibiydi. “Kendinize bir bakın. Cunninghamlar. Hepiniz katilsiniz, değil mi?”

Birbirimize baktık. Andy galiba kimseyi öldürmediğini söylemek için elini kaldırdı ama vazgeçti.

Jeremy’yi Alison Humphreys’in havası ağırlaşmış evinde, tuvaletin kapısı kapalı, biraz önce gerçek ailesinin kim olduğunu öğrenmiş, titreyen kül rengi ellerine bakarak duvarın önünde otururken hayal ettim. Bizi internette bulmak kolaydı. Herkes nasıl bir aile olduğumuzu biliyordu. Michael, Robert, Katherine –ve daha sonra Sofia– halka açık olaylar çıkarmış ve her seferinde ellerinin kanlı olduğu açıklanmıştı. Hem medyada hem de emniyet çevrelerinde rezil olmuştuk. Jeremy bizi bulmuş, ellerinin titremesini geçirmiş ve o kadar da farklı değilim sonuçta, diye düşünmüştü.

Arkamızdan ayak sesleri geldi. Dönüp bakınca hepimizi gergin gördüğü için şaşırın Gavin’i gördük. “Bavullar tamam,” dedi Gavin. Sonra şaşkınlıkla bir daha baktı. “Kim öldü?”

Jeremy'nin hareket etmesi için herkesin dikkati yeterince dağıldı. Başımızı geri çevirince şöminenin kapağını gürültüyle düşürdüğünü ve bir ocak demiriyle silahlandığını fark ettik. Juliette ona doğru ilerledi ama demiri havada yay çizerek sallayınca geri çekildi. Hâlâ gidecek yeri yoktu ama döküm demir silahı kayıtsızca havada sallıyordu.

"Sizleri burada bırakabilirdim," diye tısladı Jeremy. "Şimdiye kadar bunu yapabilirdim. Lucy'den sonra ortadan yok olmak için yeterli iş yaptığımı düşünmüştüm. Ama şimdi kendi başıma savaşmak için bırakıldığımı biliyorum. Terk edilmiş, bir kenara atılmış. Sizin tarafınızdan." Hepimize hitap ediyor ama Audrey'ye öfkeyle bakıyordu. "En azından hep birlikte yanacağız."

Elindeki demirle ileri atıldı, herkes irkildi ama ucunu ateşe sokuyordu. Demiri kaldıraç gibi kullanarak alevli bir odunu halının üstüne attı. Odun yere küt diye düştü ve kıvılcımdan ateşböcekleri havaya saçıldı. Nefesimizi tuttuk. Juliette konuklarını babasının kırklı yılların sonunda inşa ettiğini söylemişti. Yani kalas, kereste ve asbestle ayakta duruyordu; duvarlar kibritten yapılmış gibiydi. Halının bir kısmı fışırırdı, kahverengileşti ama alev almayacak kadar nemliydi; odun orada tüterek duruyordu. Hepimiz sessizliğe büründük, Jeremy perişan gözüdürken biz onun kaçış planının hayal gücünden ne kadar yoksun olduğuna hayret ediyorduk.

Birdenbire duvardaki kitaplardan biri patladı. Tek bir kıvılcım yaprak kuruluşundaki sayfaları yakmıştı.

Anlaşılıyordu. Belki de bu oteldeki ben de dahil kemiklerine kadar nemli olmayan tek şey bu kitaplardı. Patlayan kitabın adının Jane Eyre olduğun söylemek isterdim (olacakları düşününce çok uygundu) ama doğru değildi.

İlk kitabın ardından ötekiler de teker teker tıpkı mikrodalga fırında patlayan mısırlar gibi sıçrayan kıvılcımlardan alevlere dönüştü. Bazılarının neredeyse kendiliğinden yanlarındaki kitapların çevre baskısına boyun eğdiklerinden kuşkulandım. Sonra duvarlar alev aldı. Zeminden buhar yükseldi, kurudu, kuruyan yerlerde parlak noktalar belirdi.

Hepimiz kapıya doğru koştuk. İlk çıkan Erin oldu. Sofia'yı ayağa kaldırdım, sağlam kolumla omzumun üstüne attım. Marcelo şaşkın ve ağlayan Audrey'i çekiştiriyodu; kırmızı tahtlardan birine çarpıp düşürdüler ve koltuk odanın ortasında küçük bir şenlik ateşi başlattı. Juliette haykırarak kollarını sallıyordu. Jeremy demiri attı ve dirseğiyle arkasındaki camı kırdı. İçeri dolan hava alevleri kızdırdı, bir ıslık sesiyle üç katı büyüttü. F-287 siyah bir yaprak gibiydi. Marcelo ile Audrey'nin güvende olduklarını görmek istediğimden Sofia ile onların çıkmasını bekledik. Halamla amcamı gözümünden kaçırdım ve ardından ters yönde ilerleyen Katherine'i gördüm.

"Katherine git çabuk!" diye haykırdım ama alevler asla hayal etmediğim bir gürültüyle kükrüyordu. Şiddetli homurtu her şeyi boğmuştu. Sıcaktan ürkerken çok az zamanımız kaldığını biliyordum. Arkamdaki kapının eşiği buharla tıslıyordu. Kapının çerçevesi kuruyunca alevlere teslim olacaktı. Sonra koridordaki halı, tırabzan, merdiven ve bina eşlik edecekti.

Marcelo yanımdan geçti, Audrey artık tek başına yürüyordu. Sofia'yı Marcelo'ya aktardım ve kırmızı koltuğun alevlerinin yanımdan geçip pencereye doğru koştum. Önünden geçerken şenlik ateşi bir bütün olarak aşağıya düştü. Zeminin yakmış, alt katın tavanını çökertmişti. Eğer çok hızlı davranmazsak alt katı da yakacak, giriş holüne doğru gidecek ve ana kapıya ulaşmamızı engelleyecekti.

Katherine bir ayağını pencereden dışarı çıkarmış, pervazdaki en keskin cam parçalarını süpürmüş atlamaya hazırlanan Jeremy'ye yaklaştı ve uzanıp omzundan tuttu ama hareketini hissedenden Jeremy geri dönüp boğazına sarıldı. Katherine öğürdü ve Jeremy onu şömine rafına itince kafası sivri köşeye çatırtıyla çarptı. Jeremy ellerini biraz daha sıktı. Katherine'in gözleri yerinden fırladı. Tekrar haykırdım ama rüzgârın beslediği bir alev dalgası yüzümün yan tarafını yaladı ve sesim yok oldu. Yanık saç kokusu alıyordum. Çok uzaktaydım. Jeremy beni gördü ve tekrar Katherine'e baktı. Şömine rafının köşesinde kan vardı. Jeremy'nin gözleri yalnızca alevleri yansıtıyordu ama odadakinden başka bir alev daha vardı. Katherine'in kafasını tuttu ve tekrar rafa doğru...

Andy'nin savaş narası öylesine yüksekti ki yangının uğultusunu bastırdı. Bir demir çubuk kapmış koşuyordu. Jeremy'nin gözleri irileşti. Andy hız almak için kolunu geriye çekti. Uzun geniş bir kavisle, çatıdan asla vuramadığı golf toplarından birini atıyormuş gibi savurdu. Demir çubuk

AMCAM

Jeremy'nin suratına büyük bir çatırtıyla çarptı. Kulağının altından yanağına inmişti. Çenesi yüzünden ayrılmış gibi görünüyor, bu da ona şaşkınlık dolu bir ifade veriyordu. Ağzından kan boşalmaya başladı. Bıraktığı Katherine, Andy'nin uzattığı koluna doğru koşturdu. Jeremy (sarkaca benzeyen çenesi sallanarak) bana doğru iki adım attı.

Bana gelemedi. Altındaki zemin çöktüğünde şaşırmış olabilirdi ama çenesi daha fazla açılmazdı. Birinci kattaki şiddetli alevlerin arasında kaybolmuştu.

Andy, Katherine ve ben neredeyse ayaklarımız yanarak odadan çıktık. Aramıza aldığımız Katherine'i merdivenden indirirken bacakları basamaklarda fırıldak gibi dönüyordu. Kapının önünde duran Erin acele etmemiz için elini salladı. Giriş holünde orada burada dans eden alevler henüz engel oluşturmuyordu ama tavanın boyası fokurduyor, yangın kirşlerde ilerliyordu. Kapıya ulaştığımız anda avize müthiş bir şangırtıyla yere indi.

Ön merdivenin en alt basamağına yığıldım. Karın içinde eldivensiz dolaşmak kızgın kumlarda koşmak gibidir –cildi-

nizi kavurur ve ısırır. Sonra biri beni kaldırdı ve Erin'in beni karın içinde sürüklediğini fark ettim. Islak çimenlerin üzerine külçe gibi çöktük ve donuk gözlerle öksürerek cehenneme bakarken sağ olduğumuza şaşırdık. Sonunda broşürdeki çıtırdayan şömineyi görmüştüm.

Fırtına dinmemişti. Rüzgâr artıyordu, kar tanecikleri hâlâ göz kapaklarımıza ve yanaklarımıza batıyordu ama ilk kez aldırış etmedim.

BÖLÜM 40

Çatının çökmesi uzun sürmedi. Ardından duvarlar çatıyı izledi, içeriye doğru patladı, tıslayan kıvılcımları geceye attı. Eğer burası başka bir otel ve bu kitap farklı bir kitap olsaydı, ruhların özgür bırakıldığını söyleyebilirdik.

Gavin'e dönen Juliette, "Galiba satmaya hazırım. Senin için bina yıkımını bile yaptım," dedi.

Enerjisi kalmış olan bazılarımız güldü. İnsanlar birbirine sarıldı. Bu noktaya kadarki tüm alaycı laflarıma karşın Andy, Katherine'e sanki dünyadaki tek şeymiş gibi sarılmıştı. Marcelo ile Audrey Sofia'yı aralarına aldılar. Gavin dostça bir tavırla kolunu Juliette'e sardı. Erin ile ben bu kadar klişe bir şey yapmadık ama yine de birbirimize yakındık. Yangının bizim çıkmaktaşımızı yakamayacak kadar uzak olduğunu biliyordum ve sorun değildi.

"Bu ne?" diye sordu Katherine molozları işaret ederek.

Parlayan közlerin arkadan aydınlattığı beyaz karın üzerinde hareket eden koyu bir gölge vardı. Alevlerden belki elli metre kadar uzaklaştı ve karın içine yığıldı.

"Hadi buradan gidelim," dedi Andy.

"Hareket ediyor mu ?" Kimin sorduğunu anımsamıyorum.

"Eğer yaralıysa kim olduğu ya da ne yaptığı önemli değil," diye mantık yürüttü Juliette. "Onu bu durumda burada bırakamayız."

"Ben gidip bakarım." Gönüllü olduğuma ben de şaşır-
dım. Hiçbirinin gitmek zorunda olmamasının yarattığı rahat-
lamayı gölgede bırakamayan gönülsüz bir mırıltı duyuldu, bu
yüzden ayağa kalktım ve şekle doğru sendeleyerek ilerledim.
Aklımda beyaz bir alanda başka bir siyah gölgenin canlı bir
anısı vardı ama onu susturdum. Yatan bedene yaklaştım. Je-
remy idi. Gözleri kapalı, sırtüstü yatıyordu. Saçları yanmış,
yanaklarının bazı yerleri pişmiş ve geri kalanı külle kaplan-
mıştı. Göğsü çok yavaş inip kalkıyordu. Yapacak başka bir şey
olmadığından yanma oturdum.

"Kim var orada?" Kırık çenesi kayan, dili kanla kararmış
Jeremy kekeleyerek ağır ağır sordu.

"Ernest... ağabeyin."

Bir süre sessiz kaldı.

"Boğulduğunu düşünde görüyor musun?" diye sordu.

"Bazen," diye itiraf ettim. Artık külü, boğulmayı, işken-
ceyi anlıyordum. O arabada kapana kısılmanın baskılanmış
travması dışarı sızıyordu. Anımsamadığı şeyler fark ettirme-
den yoğunlaşarak ona musallat oluyordu. *Öfkelendiğim zaman
nefes alamıyorum.*

"Pekâlâ." Sesi memnun olmuş gibiydi. Belki de kendisine
benzediğim için. Yalnızca bunu bilmek istiyordu.

Uzun bir süre hırıltılı sesler çıkardı. Göğsü inip kalkmayı
bıraktı.

Tam yanından ayrılacakken tekrar başladı.

Başımı kardeşimden Gavin'in büyük sarı aracına çevirdim. İçlerinde birkaçıyla aynı kanı ve hatta daha azıyla aynı soyadını paylaştığım bir grup insan beni bekliyordu. Tireler, ön ekler, evlilik soyadları –eski şu ve üvey bu gibilerin topluluğuydu. Ve yanımda nefes almak için mücadele eden bir Cunnigham daha yatıyordu.

Bir aile oluşturmak isteğiyle Erin'i zorlarken çevremde var olan aileyi unutmuştum. Aile önemlidir. Bütün bunların başlangıcında Sofia'nın bana bunu söylediğini hatırlamıştım. Aile, damarlarında kimin kanının dolaştığı değil, o kanı kimin için döktüğüdür. [ÖK: 13]

BEN

BÖLÜM 41

"Gidebiliriz," dedim yüksek basamağı tırmanıp Over-
now aracına girerken.

Ben geri gelinceye kadar herkes garip makineye dolmuş-
tu. Gavin'in çalıştırdığı motor uyanış öksürüğüyle gece hava-
sını böldü.

"Ne oldu?" diye sordu yanına oturduğum Katherine.

"Oraya ulaştığımda nefes almıyordu."

"Nefes almıyor mu?"

"Almıyor."

"Öldü mü?" diye sordu Audrey. Sesinde umut vardı ama
yaşadığı için mi yoksa öldüğü için mi umutlanmıştı emin ola-
madım.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Nefes almıyor işte. Hadi eve gidelim."

SONSÖZ

Dengesiz satılık tabelası, kesin bir komisyondan gelen tembellikle yere çakılmıştı. Geride kalan birkaç eşyayı toplamaya yardım etmek için gelmişti Juliette. Erin ile ben eğer temiz bir sayfayla ilerlemek istiyorsak evi satmanın, tüm anıları ve yapılanları geride bırakmanın en doğru yol olduğuna karar vermiştik. Olağanüstü olaysız geçen kahvaltıdan sonra gelip Juliette ile evde buluştum.

Juliette kapının kilidini açtı. Ev boşaltılmıştı. Mobilyaların hayaletleri güneşten solmuş ahşap zeminde koyu gölgeler bırakmıştı. Son kutularımız tavan arasındaydı. Juliette merdiveni aşağıya çekip tırmandı, onu yakalamam gerekirse diye aşağıda duruyordum. Birkaç kutudan sonra tekerlekleri havalanları için iyi ama karlı oteller için kötü olan küçük bavulu uzattı. Karakollar, hastaneler ve medya karmaşasının ardından sonunda evime gelince bavulu açacak gücüm kalmamıştı.

Elbette spor çantasını yukarıdan indirmiştım. McAuleyler geri almak istemediler. Resimlerin sonsuza dek kaybolduğunu kabullendiler ama tabutu çıkarmak için göle dalgıç

gönderdiler. Kızları için hep istedikleri cenaze törenini yaptıklarını umuyordum.

Artık herkese paradan söz ettiğim için ne yapacağımıza aile olarak birlikte karar verdik. Yarısını Lucy'nin annesine, babasına, kız ve erkek kardeşlerine verdik ve ayrıca cenaze masraflarını da ödedik. Geri kalanını aramızda paylaşmayı kabul ettik. Daha önceden harcadığım için ben kendi payımdan vazgeçtim.

Michael'ın cenazesi kısa, soğuk ve iç karartıcıydı. Bu onun suçu sayılmazdı, hava durumu aleyhine işliyordu. Mezara indirilmeden önce tabutunu kontrol ettim. Lucy'nin cenazesini ailesi düzenledi. Acıklı, hüznü ve güzeldi. Kilisenin tıka basa dolmasının nedenini anlamam zamanımı aldı ama gizem çözüldü; daha önce bir cenaze töreninde hiç bu kadar iş teklifi almamıştım. Lucy'nin aramızda olmamasına karşın geçen hafta Okyanusya Ortak Başkan Yardımcılığına terfi ettiğinden eminim.

Andy ile Katherine hiç bu kadar sevgi dolu ve Katherine hiç bu kadar rahat olmamıştı. Biraz fazla gibiydi. Andy hâlâ bir barda sizinle konuşmaya çalıştığında daha ilginç birini bulmak için omzunun üstünden baktığınız kişi ama birinin çenesini kopardığını gördüğümünden bu yana sıradan sohbetlerinin en az on beş dakikasına dayanmaya hazırım.

Yangında en fazla fiziksel hasar gören Sofia oldu ama bu durum sonunda işine yaradı çünkü bilin bakalım ağrıları için ona ne verdiler? Oxycodone. Kan dolaşımından bir şey çıkmayacağı kesinleşince onu testten geçirmeleri için bir sebep kalmadı. Mantık çerçevesinde beklendiği gibi davrandığına karar verildi. Katherine ona göz kulak oluyor ve Sofia iyiye gidiyor. Neredeyse arkadaş oldular.

Marcelo, Audrey ve ben haftada bir kez akşam yemeği yiyoruz. Audrey'nin artık daha seyrek masadan kalkması iyi bir şey. Yakında Erin'i davet edeceğim. Çakmaktaşı olsun olmasın her zaman ailenin bir parçası olacak. Boşanma korkutucu ve resmi bir sözcük, ama iro-nik bir şekilde ekip olarak bunun için çalışıyoruz. Tanıtım gezilerinde Juliette ile birbirimizi daha yakından tanıdık, hatta bu öykü için bir kitap anlaşması bile imzaladı. Kitabının adı Korku Otel. Yayıncım benim kitabımı onunkinden bir ay önce yayımlamak için sıkıştırıyor.

Başka ne var...

Sanırım gözden geçirmem gereken bazı teknik ayrıntılar var.

Annemin kimseyi öldürmediğini düşünebilirsiniz. Hak-lısınız. Size, gerçeği bildiğimi düşündüğüm anda bildiğim gibi anlatacağımı söylediğimi iddia edebilirim. Ayrıca dilbil-gisini kullanma tarzımın sahtekârlık olmadığını da söyledim. Belki kavurucu sıcak bir yaz gününde kilitli bir arabada bu-lunmanın Jeremy Cunningham'ın sonunu getirdiğini öne sü-rebilirim. Annem bir hayatı sona erdirip bir başkasını ortaya çıkarmaktan sorumlu olabilirdi, boğulduğu kâbuslar gören birinin hayatı. Jeremy'nin nerede bittiği ve Kara Dil'in nerede başladığı size kalmış. Ya da en azından bu benim bahanem. Bu akıl yürütmenin edebi değerlerini daha sonra tartışabiliriz. Menajerime e-posta atın.

Andy ile benim kitapta kendi bölümlerimiz olması konu-sunda size ne diyeceğimi bilmiyorum. Andy, Jeremy'ye vur-du. Öldürücü bir darbeydi diyebilirim. Yanma gittiğim zaman Jeremy yanmıştı, kanlar içindeydi ve kesinlikle aldığı yaralar-dan karların içinde ölecekti. Ya ben? Size hep doğruları söyle-dim, kardeşim öldüğü zaman yanında oturuyordum. Kendi kararınızı verebilirsiniz.

Bu arada Katherine Millot adı, İngilizcede "katil ben değilim" sözcüklerindeki harflerin yer değiştirmesinden ortaya çıkıyor. Darius adı bir Pers kralından geliyor ve bu ülke külle boğma işkencesinin başladığı yer. Ama bunu ben kitap için değiştirmedim, gerçekten de Jeremy'nin kendisine taktığı lakaptı. Bir grup tarih profesörünü hedef almaması çok kötüydü, derhal çözüverirlerdi.

Juliette'in telefonu tavan arasında yankılanacak kadar yüksek sesle çaldı. Kahkahası aşağıda beklediğim yere kadar geldi. Yukarıda yüzü görüldü. "Katherine bir sonraki toplantıyı planlıyor," dedi. Ailenin WhatsApp grubuna katılmıştı. Biliyorum, büyük bir adım. "Öneri istiyor."

"Sıcak bir yer."

Tekrar güldü ve daha fazla kutu atmak için gitti. Bavulundan buruşmuş, küflü bir ceket çıkardım. Gitmek için acele ederken çantama attığımda hâlâ nemliydi. Kokusu iğrençti. Karar verildi, bavulun tümünü atacağım. İhtiyacım olan bir şey yoktu ve içine göz atacak güce sahip değildim. Emin olmak için ceketin ceplerini karıştırdım ve katlanmış bir kâğıt çıkardım. Sofia'nın bingo kartı.

Michael'ın ne yazdığına baktım. *Ernest her şeyi berbat eder düzeltir.*

Ve bunu yapmıştım. Temsil ettiği her şeye karşın bir kalem alıp o kareyi işaretlerken hâlâ bir sıcaklık hissediyordum. Bingo yapmak için yeterli değildi ama oldukça tatmin ediciydi.

O anda kendi öğütlerimi dinlemediğimi fark ettim.

Yeni telefonumu çıkardım. (Pil: %4. Dağın tepesindeki kar fırtınasında olduğundan daha düşük olduğu için utandım.) Bir büyütme uygulaması indirmiştim, gerçi bir büyüteç kadar iyi değildi ama yeterli olacağını düşündüm.

Kartın üstüne yazmadan önce Michael'ın bir dakika düşündüğünü anımsadım. Ya da belki bu süreyi yanındaki kontak lens kutusunda (kontak lens kullanmadığını biliyordum) bir şey arayarak geçirmişti. Babamın görmek için bir enjektör kullanacağı kadar küçük bir şey... ama şimdi bir kalem ucunun yeterli olacağını düşündüm. Bingo kartını bana geri verirken sanki mürekkebi bastırıyormuş gibi başparmağını üzerinde tutmuş ve "Sakin bunu kaybetme," demişti. "Sana güveniyorum." Bazı sözcükler yazmış ve bir nokta ilave etmişti. Söyledim size, bir gizemde her sözcükte ipuçları bulunur –bazen her noktalama işaretinde de...

Keşfetme duygusuyla kalbim boğazımda atıyordu. Michael'ın yazdığı noktanın üzerinde telefonumun kamerasını (Pil: %2) büyütme uygulamasını kullanarak gezdirdim. Resimler. 4x4 kareler, toplam on altı resim vardı.

Fotoğrafçı gittikçe genişleyen bir araç yolunun alt ucunda durmuş saray yavrusu bir malikâneye bakıyordu; güvenlik çitin sert çizgileri görünüyordu. Sütunlu giriş yerinin önünde bagajı açık bir sedan duruyordu. On altı resimde de manzara değişmemişti ama karedeki yüzleri gizli iki kişi imgeden imgeye hareket ediyordu. Beşinci resimde insanlar yok olmuştu ama ön kapı siyah bir delik gibi açıktı. Sekizinci karede aynı kişiler uyku tulumuna benzer bir şeyi taşıyarak dışarı çıkıyordu. İki de iki ucundan tutuyordu. Dokuzuncu resimde arabaya yaklaşmışlardı ve torbanın bir ucundan sarkan saç tellerini görüyordum. Onuncu karede uyku tulumu yoktu ve bagaj kapağı kapanmıştı. On altıncı resimde arabanın konumu değişmişti. Kişilerden biri hâlâ sundurmada durmuş arabanın gidişini izliyordu. Sonunda bir yüz göründü.

Size kötü adamların cezalarını tam olarak çektikleri tipik sonu veremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramış olabilirsiniz ancak editörüm baskıya girmemiz gerektiğini ve davanın bitmediğini söyledi, bu yüzden gerçekten ayrıntılara sahip değilim. Sundurma ışığında yüzü görünen Edgar McAuley'yi elimden geldiğince yakınlaştırdığımı bilmek yeterli olacaktır ama eğer ismi burada sansürlenmemişse çok uzun bir süre için hapse gireceği rahatça varsayılabilir.

Michael sana resimleri gösterdi mi?

Edgar McAuley bu soruyu bana iki kez sormuştu. İkinci soruşunda ısrarcı olduğunu anımsıyorum. Önce kızdığını düşünmüştüm ama şimdi ses tonunun sabırsızlık yerine umarsızlık taşıdığını fark ediyorum. Resimleri ve özellikle kendisinin imgesini görüp görmediğimi öğrenmek istemişti. Cesedin kaybolması hakkında Siobhan'ın dehşete düştüğünü ve kocasının ona yönelik sakın sözcüklerini anımsadım. "Dalgıç tutabiliriz."

McAuleyler kızlarının ölü bedeni ve katilinin resimleri için ödeyeceklerinin yarısını güvenli şekilde geri dönmesi için vermeye istekli olmamışlardı. Alan onlara bekledikleri kapanışı satmak yerine eski moda şantaj yapıyordu. McAuleylere satıp kendini riske atmak yerine parayı Williams'ı dolandırarak almak umuduyla önce Jeremy'ye gitmişti. Orada başarısız olunca daha tehlikeli yolu tutmak zorunda kalmıştı. Edgar ile arasına kalkan gibi koyacağı birine ihtiyacı vardı ve bir Cunningham onun tehdidine meşruiyet kazandırıyor, bu nedenle Michael'a yaklaşmıştı. Hapisten çıkan Michael resimlerde kimin olduğunu görünce McAuleylerin de kendisine borçlu olduklarına karar vermişti. Kurutma odasında bana ne demişti? "Onların da ödemesi gerekir." Onlar.

Bir cinayeti örtmek için sahte bir kaçırılma olayı. Çok zekiceydi. Numara yapmaları için tanınan bir çeteyi işe alın, fidye için bir sebep yaratın ve öbür uçtan şüpheli yerine kurban olarak çıkın. Tıpkı Marcelo'nun bana dediği gibi tüm ayrıntılarını bildiğim eski bir öyküydü, anlaşılması kolay ve kabul etmesi daha kolay. O zaman herkesin yaptığı gibi. İlk fidye istenmeden önce Rebecca zaten ölmüştü.

Polisi aradım. Bir dedektif kanıtları almak için öğleden sonra geleceklerini söyledi ve telefonumun pili bitti.

"Hey, Ern." Juliette'in yüzü tekrar göründü. Elinde tozlu bir şişe şarap vardı. "Bu ya çok iyi yıllandı ya da berbat. Yukarı gelmek ister misin?"

Bu kitapta bazı şeylerin olmayacağına söz vermiştim. Bu bölüm beni yalancı çıkarmadan burada bitirmek en iyisi.

Juliette'in peşinden merdivenleri çıktım.

SON